

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΑΡΑ ΛΕΗΝ

—ΕΙΣΑΙ μόνη, μαμά;
—Μπα! Πώς έδω τέ-
τοια όρα, Μάρθα μου;... Ναι,
είμαι μόνη. 'Ο μπαμπάς σου
έχει πάει να παίζει μπριτζ στη
λέσχη του... Μήπως είσ' αρ-
ρωστή, μικρή μου;
—Όχι, μαμά...
—'Η Μάρθα φαινόταν παράξε-
να ήσυχη και σοβαρή. Δεν εί-
χε τίποτε απ' τη συνήθισμέ-
νη παιδιαστική αμεριμνησία
της. Τό πρόσωπό της ήταν
χλωμό, απεριποίητο. Φορούσε,
κάτω απ' το παλτό της, ένα
απλό φορματάκι του σπιτιού.
Κάθισε κοντά στη μητέρα
της κι' έδειξε πώς δυσκολευό-
τανε ν' άρχισή...
—Είμ' ευχαριστημένη που
σε βρίσκω μόνη, είπε επιτί-
λους. Είχα ανάγκη να σου μι-
λήσω ιδιαίτερα...
—Πού είν' ο άντρας σου,
Μάρθα; ρώτησε η μητέρα.
—'Ο άντρας μου...
—'Η νέα γυναίκα γέλασε πα-
ράξενα, ψεύτικα.
—Δεν ξέρω πού είναι,
πρόσθεσε. Ξέρω μονάχα πώς
μου είπε ότι θα πάει κάπου, έ-
νώ πήγε ασφαλώς αλλού!
—Είσαι σίγουρη, παιδί
μου;
—Ναι, μαμά, είμαι σίγου-
ρη γι' αυτό, όπως και για
πολλά άλλα... Δεν πρόκειται
τώρα να σου διηγηθώ πώς τά-
μαθα! Είναι μια ιστορία μεγά-
λη και δυσάρεστη... Σου λέω
μόνο ότι τους είδα να φιλιού-
νται με τη Μάρθα!
—'Α, σ' απατάει με τη
φίλη σου, τη Μαρίνα;
—Και μ' άλλες ακόμα...
Μα δε με νοιάζει πια για τίπο-

τα! Νοιώθω τον εαυτό μου ά-
περίγραπτα κουρασμένο!
—'Ετσι γρήγορα κουρά-
στηκες, Μάρθα; Ένα χρόνο
μετά το γάμο σου;
—'Η Μάρθα σήκωσε τα μάτια
της και κύτταξε για πολύ τό
χλωμό, ωραίο και νέο ακόμη,
πρόσωπο της μητέρας της. Τί
έκρυβε τό πρόσωπο εκείνο, που
δεν είχε χάσει την ομορφιά του
με τό χρόνια;...
—Δεν είναι πολύ γρήγορα,
μαμά... μουρμούρισε.
Τα μάγουλά της είχαν κοκκι-
νίσει, τα μάτια της λάμπανε.
Φαινόταν αλλοιώτικα—όχι πια
ή μικρούλα Μάρθα, με τό ξε-
νοιαστο χαμόγελο, αλλά μια ά-
ληθινή γυναίκα, μυστηριώδης,
άνησυχαστική...
—Δεν ξέρω γιατί ήρθα σε
σένα, μαμά! πρόσθεσε με έ-
ξαψι. Δεν ήθελα να σου πω
τίποτα. Καταλαβαίνω πώς θα
υποφέρης, θα με μαλώσης! Δέ
μπορείς εσύ να με νοιώσης...
—'Αν δεχτώ να με παρηγορήσει
κάποιος άλλος πού μ' αγαπάει,
εσύ δε θα με δικαιολογήσης,
γιατί δεν ξέρεις πόσο είναι
θλιβερό να νοιώθεις κανείς πώς
δεν τον αγαπάνε!
—Τό ξέρω, Μάρθα, πρόφε-
ρε η μητέρα.
—'Η νέα γυναίκα την κύτταξε,
έκπληκτη.
—Ναι, τό ξέρω, πρόσθεσε
έκείνη. 'Η ιστορία μου ήταν ή
ίδια με τη δική σου... Ξέρω
τη θλίψη σου, τη μοναξιά σου.
Περιμένα κι' εγώ, υπόφερα, ό-
πως εσύ... Τώρα έχουν περά-
σει όλα, από πολλόν καιρό. Πε-
ρνάνε πάντα αυτά τα πράγμα-
τα... 'Ενοιώσα κι' εγώ κάποτε

τόν ίδιο πειρασμό με σένα. Κι'
αντιστάθηκε, όπως θ' αντιστα-
θής και σύ, Μάρθα. 'Εμείνα τί-
μια, όπως θα μείνης και σύ
πάντα.
—Μιλάς για παρηγοριά από
κάποιον άλλον. Μα δε θα μπο-
ρέσης να βρεις έτσι παρηγο-
ριά, μικρή μου! 'Απ' τη θλι-
βερή μοναξιά σου, θα πείσης
στά ψέματα, στους φόβους,
στις τυψεις... 'Οά ξαναγυρίση
σε σένα ο άντρας σου, Μάρ-
θα. 'Ετσι ξαναγύρισε κι' ο πα-
τέρας σου. Αυτή είναι ή ζωή,
παιδί μου!
—'Ω, μαμά...
—'Υποφέρεις, τό ξέρω, σε
καταλαβαίνω καλλίτερα από
κάθε άλλον...
—'Η μητέρα εξακολούθησε να
μιλάει πολλή ώρα, με τη γλυ-
κειά και μεθυστική φωνή της.
Τέλος, ή νέα γυναίκα ξέσπασε
σε λυγμούς παιδιαστικούς, ά-
νακουφιστικούς. Είχε ξαναγίνει
ή μικρή Μάρθα...
—Πήγαίνε τώρα, κορούλα
μου. Γύρισε στο σπίτι σου,
πέσε στο κρεβάτι, ήσυχασε.
Προσευχήσου, πριν κοιμηθής.
'Οά σου κάνη καλό...
—'Η Μάρθα έβγαζε έπειτα ά-
πό λίγο, με τα μάτια υγρά
ακόμα.
Τηλεφώνησε απ' τό σπίτι
της, είπε πώς ήταν ήσυχη.
—Καληνύχτα, μαμά, πρόσ-
θεσε στέλνοντάς της από μα-
κρυσ ένα φιλή.
Μα ή μητέρα ήξερε πώς δεν
έπρόκειτο να περάση καλή νύ-
χτα, όπως της είχε ευχηθή ή
κόρη της...
Δεν είχε φανερώσει όλη την
αλήθεια στη Μάρθα. Ναι, εί-
χε υποφέρει άλλοτε κι' αυτή,
είχε αισθανθή τον ίδιο πειρα-
σμό... αλλά δεν είχε αντιστα-
θή!

—'Ο αληθινός πατέρας της
Μάρθας ήταν ένας άλλος, ένας
νέος αξιωματικός, που τον είχε
αγαπήσει «για να παρηγορη-
θή», όπως ήθελε τώρα ν' αγα-
πήσει κι' ή μικρή Μάρθα!
Ψέματα, φόβους, τυψεις...
Αυτά μόνο της είχε προσφέρει
ο ένοχος εκείνος έρωτας! 'Υ-
στερα ο αξιωματικός είχε φύ-
γει μακριά, αφήνοντάς την δυ-
σθυμμένη στον πόνο και στη με-
ταμέλεια. Αυτή είχε σωπάσει,
για την ήσυχία και την ευτυ-
χία όλων. Μα ή ίδια δεν είχε
βρή ποτέ πια ήσυχία...
Πλάγιασε άργά. Σκεπτό-
τανε πώς ή Μάρθα της είχε
σωθή ίσως!
Είχε πη ακόμα ένα ψέμα,
για να τη σώση—μιά ένα ψέ-
μα ελλογμένο.
Θά την προφύλαγε άλλωστε
κι' αυτή, για να μη την άφιση
να βρή τη δική της πικρή τύ-
χη.

—'Πρέπει να σκέπτεσαι τη
μητέρα σου, μικρή μου—της
είχε πη. 'Αφού υπόμεινα εγώ,
θα μπορέσης και σύ να υπο-
μείνης. 'Αφού αντιστάθηκε, θα
μπορέσης ν' αντισταθής».
—'Ναι, μαμά... είχε απαντή-
σει εκείνη, ανάμεσα στα δά-
κρυά της.

Τό πρωί, ή μητέρα σηκώθη-
κε από χωρίς. Της τηλεφώνησε.
—'Η καμαριέρα της είπε πώς
κοιμόταν άκόμη.
—Θέλετε να την ξυπνήσω;
πρότεινε.
—'Όχι, όχι, θα ξαναηλε-
φωνήσω άργότερα.
Είχε κοιμηθή ή μικρή Μάρ-
θα. Κοιμόταν άκόμη. Είχε σω-
θή!...

Μ. ΝΤΑΝΤΟΛΟ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΡΑΦΟΥ

—'Η νεαρά καλλιτέχνης Καίτη Λίδου παί-
ζει ένα σημαντικό ρόλο στο νέο φιλμ
του Βαυίλη Μπίτσου «'Αγγελος του πε-
ζοδρομίου».

«Η ΠΑΓΙΔΑ»

—'Ο Γιάννης Βόγλης και ή Νίκη Τριαν-
ταφυλλίδη είναι οι δύο βασικοί πρωτα-
γωνιστές του φιλμ «'Η παγίδα» που
συμμετέχει στο έφετεινό κινηματογραφι-
κό θεατρίδι Θεσσαλονίκης με μεγάλες
καλλιτεχνικές αξιώσεις.

'Ο Στέλιος Καζαντζίδης φεύγει όριστι- κά για την Αυστραλία και την 'Αμερική

—ΘΑ ΦΥΓΩ, αλλά... να μην τό
γράφετε. Πρέπει πρώτα
να κανονίσω μερικές έκκρεμότητες
εδώ...

Καθώς καθόταν στην αναπαυτι-
κή πολυθρόνα του γραφείου, ο Στε-
λιος Καζαντζίδης, τό πονεμένο αη-
δονί της 'Αθήνας και βασιλιάς του
λαϊκού μας τραγουδιού, ο πρώτος
της διπλοπεννιάς και του ρεμπέ-
τικου στη χώρα μας, φαινόταν ά-
νήσυχος. Στριφογύριζε στο καθί-
σμά του, σύστρεφε τα δάκτυλα
των δυο χεριών κι' ή φωνή του, έ-
δγαινε από τό στόμα σιγανή και
θλιμένη.

—Και πού θα πάς, με τό κα-
λό, Στέλιο; τόν ρωτήσαμε.
—Πρώτα στην Αυστραλία,
—Τόσο μακριά;
—'Όσο μακρύτερα, τόσο και
καλλίτερα.

—Κι' ύστερα;
—'Υστερα θα φύγω για την
'Αμερική. Έχω κλείσει μιά συμ-
φωνία μ' ένα ελληνικό κέντρο. Και
λά μένω για πάντα, εκεί.

—Δηλαδή, σαν να λέμε, ρί-
χνεις μαύρη πέτρα πίσω σου.
—Δεν απάντησε.

—'Ανοιξε τό πακέτο κι' άναψε
ταιγίάρο. Δυό ρουφιζιές κι' ύστε-
ρα τό ζούληξε στο τασάκι.

—Δεν γίνεται αλλιώς, είπε.

—'Ενα μικροπρεσβόδιο είχε γίνει
τότε στα παρασκήνια. Τά λόγια
ή έρωτική ζήλεια, τα λόγια
των τρίτων, και ή εξαιρετική ευ-
αισθησία του δημοφιλούς λαϊκού
τραγουδιστή, στάθηκαν άφορη ή
πάρη τεράστιες διαστάσεις.

Καί, όπως συμβαίνει σ' αυτές
τις περιπτώσεις, μεταξύ των πα-
ράφορα έρωτευμένων ζευγαριών, ο
χωρισμός δεν άργησε ναρθή.

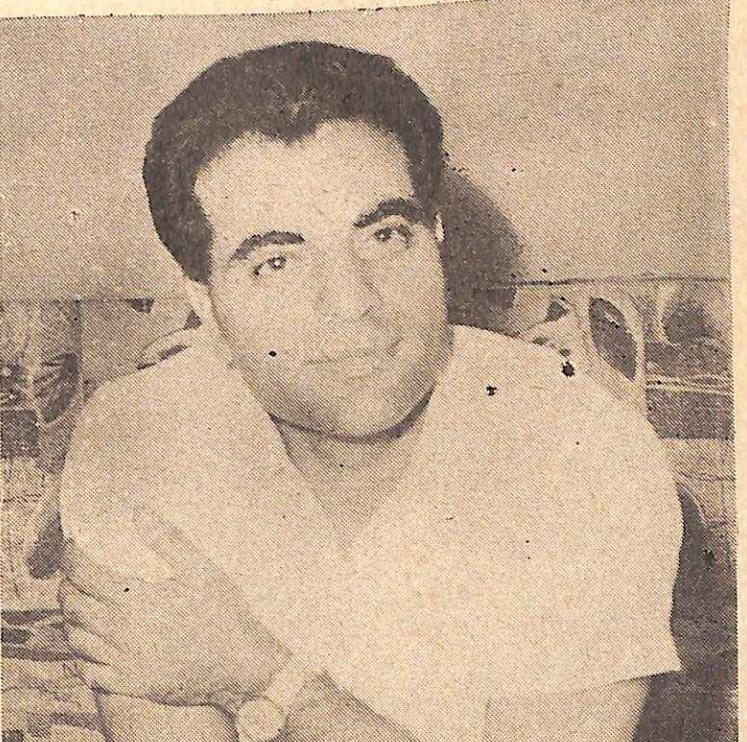
—'Η Μαρινέλλα τράβηξε τό δρό-
μο της και πήγε στην Τουρκία, ό-
που κοντά σε συγγενείς της, που
διαμένουν εκεί, έλπίζει να ξεχά-
ση τόν άλλοτε φίλο της καρδιάς
της και σύντροφό της στο τρα-
γούδι.

—Ο δέ Καζαντζίδης, λογαριάζει
να άναστήσει κι' αυτός τη λησμο-
νία στην ξενιτιά.

Τί πικρό τέλος αλήθεια, για ό-
σους αγαπούσαν και θαύμαζαν τό
διαλεκτό αυτό ζευγάρι καλλιτε-
χνών!

Στό μεταξύ, οι φήμες γύρω από
τόν χωρισμό του ζεύγους, όργιά-
ζουν.

—'Αλλοι λέγουν ότι τά δυό έρω-
τευμένα άηδόνια του λαϊκού τρα-
γουδιού θα ξανασμίξουν και θα
ξαναχτίσουν τη γκρεμισμένη έρω-
τική φωλιά τους.
—'Αφορμή στις εικασίες αυτές έ-

'Ο Στέλιος Καζαντζίδης, τό πονεμένο άηδόνι του λαϊκού μας τραγουδιού, πού εγκαταλείπει για πάντα την 'Ελλάδα.

σω μου. Και δεν θα με ξαναθή
κανείς.

Σέ μιά στιγμή, πού ο πόνος
και ο έρωτικός καύσός τόν είχε
πνίξει, ο Καζαντζίδης άφισε την
καρδιά του να ξεσπάση. Και μας
άποκάλυψε τις κρυφές προθέσεις
του.

—Τολμήσαμε να του παρατηρή-
σουμε:

—Κι' ή καριέρα σου; Και τ'
δνομά σου;
—...Πάσα γή, τάφος, μας
απάντησε.

—Κι' οι θαυμαστά σου; 'Ο-
λος αυτός ο κόσμος πού ζυμεί
με τό τραγούδι σου και μαγεύ-
ται με τη διπλοπεννιά σου; 'Ο
πταχός κοσμάκης της γειτονιάς,
οι απλοί άνθρωποι, του λαού, πού
γλυκαίνεις με τη φωνή σου τό πι-
κρό ψωμί τους, οι δασυνόμενοι
πού ξεκινούν για νάρθη να σ' ά-
κουσουν και να πνίσουν με τις με-
λωδίες σου τά ντέρτια και τά
φαρμακία τους; Τί θ' άπογίνουν
αυτοί; Δεν τούς σκέφτηκες κα-
θόλου;

—'Εκίνησε από εργάτης οικο-
δομος. 'Αλήθεια, τώρα που έφτασα
τόσο ψηλά, ξερετε π'ή θα επιθυμού-
σα; Να ξαναγινώσκω οικοδόμος;
Σηκώθηκε κι' έτενε τό χέρι σε
άποχατισμένο. Και παρατήρησε
πικροχολά:

—Δεν γίνεται όμως ή ζωή να
γυρίση πίσω. Γι' αυτό, δεν μένει
άλλη λύση. Θα φύγω για πάντα.
Και θ' άρχισώ πάλι εκεί στα έ-
να απ' την άρχή.

Καθώς κατέβαινε τις σκάλες,
οι περαστικοί πού έβγαζε να βρε-
θούν εκεί, τόν αντιλαμβάναν και
σταμάτησαν να τόν κοιτάζουν.
—'Ο Καζαντζίδης, ψιθύριζαν με
θαυμασμό κι' άγάπη.

Μιά άγάπη πού δεν θα σβήση
κι' ούτε θα ξεχαστή, έστα κι' άν
τό πονεμένο άηδόνι μείνη για πάν-
τα στην ξενιτιά.

Για τόν απλούστατο λόγο: ότι
οι αληθινά καλλιτέχνες δεν ξεχνι-
ώνται. Δεν τούς σβήνει ο χιόνος
και ή άπάστασι.

—Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

'Ατυχής παρέμβασις

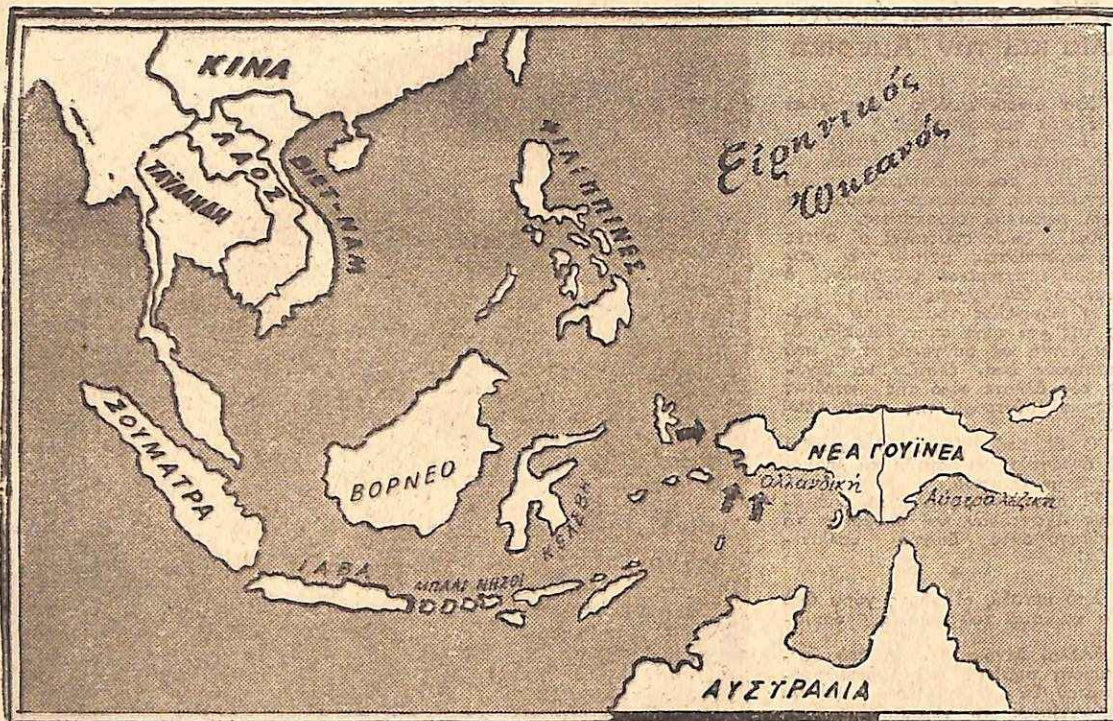
Πρό ήμερών είς τας όδους μετά ποζός βαδίζων
κι' είς φλογερώδεις έρωτας σαφώς υπολογίζων
έκόμβαςον πασιφανώς και κατά τρόπον καιρίον
προβλέπων μετά θήλεος τρελλώδες νταραβέριον.
Τούτέστιν δικήν γόητος βαδίζων τας όδοις
επόζαρον άφ' ύψηλού ως γόης και δονδής
και μετά μύριου προχωρών και στίλβων έκ σαγήνης
ήμβάνιζον ως μύμηγκας τούς πάντας ο τσακίνης.
Κι' ενώ ή παρουσία μου παντού έποίησε σάλον,
είδον εξαίφνης συμπλοκήν τεσσάρων μανδραγάλων
κι' επιθυμών έντύπωσιν να κάμω πομπώδες,
χάριν μιάς έστρομβουλής και φλογερής διδός:
—Σταθήτε! άνεδόησαν έν μέσω τούτων σπεύσας
και ταύτα προς φιλέριδας άγριαυώς κελεύσας,
την διδα ούν προσέβλεπον μετ' άκραφινούς ποζός,
κομβάζων ως σκεπτόνιον γυφτώδες ο χαζός.

—Αφίστατε τας έριδας! τούς είπον
(στυντορεύς, ότε έδέχθην παρ' αυτών λακτίσματα άγρίως
κι' ένεκεν γρόνθου συναφούς καταχνοίου
(και άτιμου
ώ παιδες, άνεφώνησον σφαδάζων: «'Όχι!
(Τό μάτι μου!»
τούτέστιν μοι έδούλωσαν οίκτρώς τόν
(όφθαλμόν,
έφ' ω έκείθεν έφυγον και δη με καλπα-
(σμών,
οικτείρων την θλακείαν μου καθ' όσον, ω
(ιππόδαί,
ός έν πιτύροις μίγνυνται τόν πρόγονοσιν
(αι... κότται!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

—'Η Μαρινέλλα με τη Μαίον Λίν-
τα, σε μιά οικεία συνάντησι, λί-
γο πριν ή πρώτη εξαφανισθή.

Νοτιοανατολική 'Ασία και Ειρηνικός Ωκεανός: Καινούργια κράτη και μέλλον...

λν βαθύτερα...
Οι άποικίες στην περιοχή το Ειρηνικού, είχαν πάντα μία αβεβαιότητα, μία ανασφάλεια, δεν είχαν τίποτα κοινό με τις άποικίες της Αφρικής.
Οι Εσθονοί ήταν αντιμέτωποι παλιών πολιτισμών μεγάλης αξίας και η παρουσία τους δεν έγινε ποτέ ολοκληρωτικά δεκτή.
Μόνο χάρις στη χρησιμοποίηση των ανταγωνισμών των φυλών και των θρησκευμάτων των ιθαγενών, κατόρθωσαν οι άποικιακές Δυνάμεις να διατηρούν την εξουσία τους.
Πάνω από εκατόν πενήντα εκατομμύρια λαών, βοίστογαν στη Νοτιοανατολική 'Ασία... Απότομα έφτασαν στην ανεξαρτησία, κι αυτό δημιούργησε νέα προβλήματα.
Εναντίον των λευκών, ή ένωσαν των Κιτρινών ήταν βεβαία. 'Αλλά και ο ανταγωνισμός μεταξύ τους ήταν συχνά αιματηρός.
ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ: ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
'Η Ινδονησία έγινε ανεξάρτητη το τέλος του 1949, με βάσι

Μερικοί Παπούα σε πολεμική ξ-
ξασ: Οι καννίβαλοι στο προσκή-
νιο της ιστορίας.

ΝΕΑ ΓΟΥ'Ι'ΝΕΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

'Η Νέα Γουινέα, όμως, που κατοικείται χωρίς από τους Παπούα και ονομάζεται από τους Ινδονησίους 'Ιοϊάν, έμεινε σε μία σχετική αυτονομία, με την προστασία των 'Ολλανδών.
'Η συμφωνία της ανεξαρτησίας της Ινδονησίας προέβλεπε, ότι η τελική τύχη της Νέας Γουινέας, θα αποτελούσε αντικείμενο διαπραγματεύσεων μεταξύ 'Ινδονησίας και 'Ολλανδίας.
Οι διαπραγματεύσεις αυτές αρχίζουν, τελειώνουν, ξαναρχίζουν και δεν καταλήγουν πάνω από δώδεκα χρόνια σε χαμηλά συμφωνία.
Για την Ινδονησία και ιδιαίτερα τον πρωθυπουργό της Σοκάρνο, το πρόβλημα της Νέας Γουινέας είναι χωρίς ένα πρόβλημα γρήγορο... Και η απορρόφηση της

ΝΕΑ ΓΟΥ'Ι'ΝΕΑ: Οί Παπούα επί ποδος

Οί 'Ινδονησίοι, οί 'Ολλανδοί, οί καννίβαλοι και ή αυτοδιάθεσι!..

ΕΚΕΙ, στην καρδιά του Ειρηνικού Ωκεανού, μισό εκατομμύριο Παπούα με βέλη και τόξα, περιμένουν τον 'Ινδονησιο επιδρομέα. 'Η Νέα Γουινέα τραγιάζεται από ζωντανές πολέμους και εκδιδιχσες... 'Ημύνηνοι άγριοι, με άγρια βλέμματα ξεπροβάλλουν μέσα από τη ζούγκλα, κραδαινοντας τα δηλητηριασμένα βέλη τους.
— 'Αν οί 'Ινδονησιοι αποβιβάστούν στο νησί μας, θα τους φάμε. 'Η δήλωσι αυτή ενός επιφανούς άρχηγού των Παπούα, δεν έχει μεταφορική σημασία, αλλά πέρα για πέρα πραγματική!...

ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

'Από το σύνολο των εκατομμύριων γηγενών κατοίκων της 'Ολλανδικής Νέας Γουινέας — ή άλλη μισή άγρις της Άνταρταλίας — οί διακόσιες χιλιάδες είναι καννίβαλοι.
'Η λέξι ελευθερία παίρνει ένα άσχετο περίεργο περιεχόμενο στα γοντρά μαύρα γέλη των Παπούα. 'Η διάλεκτος των Παπούα δεν είναι πολύ πλούσια. Και δεν έχει βέβαια το ραφινάρισμα της γαλλικής γλώσσας. 'Η λέξι όμως ελευθερία άπαιτεί και νύνεται μ' ένα έξοτικό και άνησγο πέπλο εκεί στην καρδιά της ζούγκλας της Νέας Γουινέας.

ΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΖΟΥΓΚΛΑ

Σ' ένα υψώρο που θυμίζει Γκωγγεν, απλώνεται ή προτείνουσα, ή 'Ολλανδία.
Μία μικρή πόλις, με μικρές βιλ-
λίτσες, καθιστών δοόντες και κα-
ταστήματα, που ποινάνε χωρίς καμιά και ταίρια...
'Αλλά ή ζούγκλα, ή πιο παρ-
θενά ζούγκλα του κόσμου, απλώνει τις πομπανες γλώσσες της μέ-
γας το κέντρο της πόλεως...
Στο λιμάνι, ένα ή δύο όλλαν-
δικά πολεμικά κινούνται νοχελικά. Για να φτάσουν έδω από το Ρότ-
τερνταμ, έμειναν το μισό γύρο του κόσμου.

'Εξή χιλιάδες στρατιώτες και ναύτες ήρθαν από τη μαζουρή 'Ολλανδία, για να άπερασπιστούν την τελευταία παρουσία της πατρι-
δας τους στον Ειρηνικό Ωκεανό...
'Εξή χιλιάδες για ένα νησί, με ά-
κτες 3.500 χιλιομέτρων...
Και σε απόστασι τριών χιλιά-
δων χιλιομέτρων, βοίσκεται ή εχ-
θρική προτείνουσα, ή Τζακάρτα, και ο εχθρός, ο «διάβολος με το μαύρο φέσι», που άνομάζεται ο Σοκάρνο...

ΟΙ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

Στην καρδιά του Ειρηνικού, 'Αγγλοι, Γάλλοι και 'Ολλανδοί, ήσαν κυρίαρχοι. 'Η Μεγάλη Βρετανία κρατούσε γερά τη Μιλα-
νία και τη Βιρμανία, ή Γαλλία την 'Ινδοκίνα, ή 'Ολλανδία την Ινδο-
νησία...
Οί παλιές αυτές άποικιακές Δυνάμεις διώχτηκαν το 1942 από τους 'Ιάπωνες, και οί διάφορες χώρες έλησαν ανεξάρτητες, μέσα στί πλαίσια της «Μεγάλης 'Ασίας».
'Η Ιαπωνία έλασε τον πόλεμο, αλλά κάτω από συνθήκες άσχετα περίεργες...
Με την άποικιακή βόμβα ή 'Ια-
πωνία συνθηκολόγησε, χωρίς ό-
ρους, αλλά τα ιαπωνικά στρατεύ-
ματα, ανέπαφα, έμειναν στίς διά-
φορες χώρες, που είχαν καταλάβει...

Οί τοπικές άογες διατήρησαν την εξουσία τους, έξουσία χωρίς βαθιές ρίζες άξουα, αλλά που άναμφισβήτητα δημιουργούσε ένα προηγούμενο.
Οί 'Αμερικανοί και οί 'Αγγλοι διέθεταν άσχετες δυνάμεις για να υποβάσουν να ανακαταλάβουν τίς παλιές τους κτήσεις.

'Αντιθέτως, οί Γάλλοι και κυ-
ρίως οί 'Ολλανδοί, συνάντησαν φο-
βερές δυσκολίες και άναγκάστηκαν

'Ο Πρόεδρος της 'Ινδονησίας Σοκάρνο: 'Η Νέα Γουινέα μου ανήκει.

σε πολλές περιπτώσεις να κάνουν βασικές υποχωρήσεις προς τίς το-
πικές άογες.

'Η εξέλιξι αυτή δημιούργησε τίς προϋποθέσεις για την ανακή-
ρυξι, λίγο άργότερα, κι έπειτα από πολλές φάσεις, συχνά δογμα-
τικές, της ανεξαρτησίας όλων των πρώην άποικιών του Ειρηνικού.

'Ο πόλεμος και ή πολιτική των 'Ιαπωνών, άναμείβοντα έδωσαν έ-
ναν ταχύτερο ρυθμό σ' αυτές τίς εξέλιξεις, αλλά οί ρίζες ήσαν πο-

τίς πρώην όλλανδικές άποικίες, που ήσαν γνωστές με την όνο-
μασία «'Ολλανδικές 'Ινδίες».

Το καινούργιο κράτος περιλαμ-
βάνει χιλιάδες νησιών — πολλά είναι μικρά και άκατοίχτητα — σε μία έκτασι 5000 χιλιομέτρων, που άρχίζει από τη Σουμάτρα και φτάνει μέχρι τη Νέα Γουινέα. Πά-
νω από ογδόντα εκατομμύρια ή-
πολογίζονται σήμερα οί κάτοικοι της 'Ινδονησίας, που ανήκουν οί περισσότεροι στη Μαλαισιακή ρά-

πολέμου

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Νέας Γουινέας αποτελεί μόνιμη και βασική επιδίωξι της 'Ινδονη-
σίας.

ΟΙ ΠΑΠΟΥΑ ΞΕΠΕΤΑΓΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

'Αλλά, ξαφνικά, στο προσκήνιο του προβλήματος, ξεπετάχτηκε ένας καινούργιος παράγοντας: Οί κάτοικοι του νησιού, που κανέναν δεν τους είχε σκεφθί μέχρι τότε: Οί Παπούα.

Τά ένεννητάσέντε τοίς εκατό της Νέας Γουινέας είναι μία ζούγ-
κλα σχεδόν τελείως παρθένα. Τε-
ράστια βουνά, μικρές κοιλάδες και

που και που διακρίνεται ένας κα-
πνός, που υψώνεται στον ορίζον-
τα. Είναι οί Παπούα.

Μέσα στη ζούγκλα, κοροδεδίλοι, τεράστιες δηλητηριώδεις άράχνες, έξωτικά πουλιά, έχουνε στίσει το βασίλειό τους.

'Από τίς εφτακόσιες χιλιάδες Παπούα, οί μισοί τοιλάχιστον δεν έχουνε ποτέ τους ένα λευκό...

Ζούνε οί περισσότεροι γυνώι, σχεδόν από τίποτα...

Γιατί ή πείνα αποτελεί μόνιμη κατάσταση για τους Παπούα. 'Ο «πολιτισμός» τους είναι ένας «πο-
λιτισμός» της πείνας. 'Ο καννίβα-
λισμός, οί πόλεμοι, οί πρωτόγονοι
θεοί τους, μόνο έτσι εξηγούνται.

Στό «Μεγάλο Κεντρικό Βουνό», σε ύψος 1800 μέτρων, μία υπο-
τιπώδης πολίτη των Παπούα ά-
πλώνει ή φτώχεια της.

Στό κέντρο της πολίτης μία γκοίσα λίμνη χωρίς ψάδια. Γύρω ή άδυσώπητη ζούγκλα...

Οί παράγκες είναι ή μία πλάι στην άλλη, σε κανονικά περίπου διαστήματα...

Μία φορά την εβδομάδα, ένα όλλανδικό αεροπλάνο οίχνει μερι-
κά τροφίμα και άλλα είδη.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

'Αλλά, τον τελευταίο καιρό, έ-
γας πολεμικός πυρετός απλώθηκε από την καρδιά της ζούγκλας μέ-
χρι την τελευταία πολίτη...

Οί 'Ινδονησιοι, σιγά-σιγά, και για ν' αποφύγουν ώρισμένες διε-
θνείς αντιδόσεις, άρχισαν να κά-
νουν μικρές αποβάσεις στη Νέα Γουινέα...

'Η είδησι έφτασε άμέσως σ' όλο το νησί...

'Ο ώργαναωμένος στρατός των Παπούα αποτελείται από εφτακό-
σιους άντρες, που ό ψηλότερος μόλις φτάνει τό 1,60. Οί αξιομα-
ρτικοί τους είναι πανύψηλοι ξαν-
θοί 'Ολλανδοί.

Και ή ψυχή των Παπούα, ή πρωτόγονη ψυχή των άγρίων, λα-
τρεύει τους 'Ολλανδούς και μισεί άανάστατα τους 'Ινδονησίους.

Οί 'Ολλανδοί μιλάνε για ανε-
ξαρτησία της Νέας Γουινέας. 'Αλ-
λά ή ανεξαρτησία για τους Πα-
πούα είναι τά τροφίμα που τους δίνουν οί 'Ολλανδοί.

Ποι άπ' όλα, οί Παπούα ξε-
πνούν από τους 'Ολλανδούς βρον-
τι από διάφορα γούματα και κι-
ρίως κόκκινο και μαύρο. Γιατί μ-
αυτό άλείφουν τό πρόσωπό τους και τό στήνα τους, πριν πολεμή-
σουν.

Γύρω από τά μάτια οί κύκλοι από τό κόκκινο βροντίζ, δίνουν μία ά-
κόμα πιο άγρια έκφρασι στο μά-
τι... Γύρω από τό λαιμό, ένα ζολ-
λι από κόκκαλα, δίνουν υπερφυσί-
κή δύναμη, στον πολεμιστή Πα-
πούα.

Γύρω από τά μάτια οί κύκλοι από τό κόκκινο βροντίζ, δίνουν μία ά-
κόμα πιο άγρια έκφρασι στο μά-
τι... Γύρω από τό λαιμό, ένα ζολ-
λι από κόκκαλα, δίνουν υπερφυσί-
κή δύναμη, στον πολεμιστή Πα-
πούα.

'Ο έχθρός τους «που θα τον φά-
νε», είναι ο «άθροιστος, που έρ-
χεται από τη θάλασσα, ο 'Ινδο-
νησιός».

Μερικοί Παπούα, έλάτριοι, έ-
μειναν Χριστιανοί. 'Ενα μικρό Κοινοβούλιο λειτουργεί, που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά

'Η σύζυγος του Σοκάρνο — είς
το μέσον — με δύο φίλες της.
'Ανήκουμε σ' ένα παλιό πολι-
τισμό.

ένα συμβούλιο μεριζών εξέλιγμέ-
νων Παπούα, με την καθοδήγησι
των 'Ολλανδών...

Μέχρι σήμερα, ύπολογίζονται σε
έξακόσιους οί 'Ινδονησιοί «έθελον-
ταί», που πάτησαν πόδι στο νησί
και προσπάθησαν να προχωρήσουν
μέσα στη ζούγκλα.

'Από τους έξακόσιους, πολλοί
πιάστηκαν αιχμάλωτοι... Οί πε-
ρισσότεροι εξαφανίστηκαν. Μία ό-
μάδα 'Ινδονησιών, προχώρησε προς
την περιοχή των 'Ασιατ, των ά-
ποκερραλιστών.

Σ' αυτή την περιοχή, πριν ένα
χρόνο, χάθηκε ο γνός του Ροζ-
φέλλε, σε μία άνηρωπολογική ά-
ποστολή. Κανέναν ίσως δε θα έ-
νακούσι να μιλήσουν για τους 'Ιν-
δονησίους, που προχώρησαν στην
περιοχή των άποκεραλιστών.

ΠΑΠΟΥΑ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Πίσω όμως από τη δίνη αυτή
της άγριας ζούγκλας, τον καννί-
βάλων, τον «καλό» 'Ολλανδόν,
των 'Ινδονησιών και του Σοκάρ-
νο, υψώνουν το ανάστημά τους και
εξούτετα διεθνή συμπεριφορά...

Πλάι στα βέλη και τά κοντά-
α των Παπούα, μπαίνουν τά
αεροπλάνα αεροπλάνα τελευ-
ταίου τύπου.

'Η αεροναυτική βάση του Μπ-
άκ, με τίς καταληκτικές της έγ-
καταστάσεις, έχει στην άκρη της
Νέας Γουινέας, αποτελεί νεοφά-
νικό κέντρο για τον Ειρηνικό και
τη Νοτιοανατολική 'Ασία...

Γύρω από τό Μπιάκ: οί άγρω-
ποι στη νεολιθική άκόμα περίοδο
και ή παρθένα σχεδόν ζούγκλα.

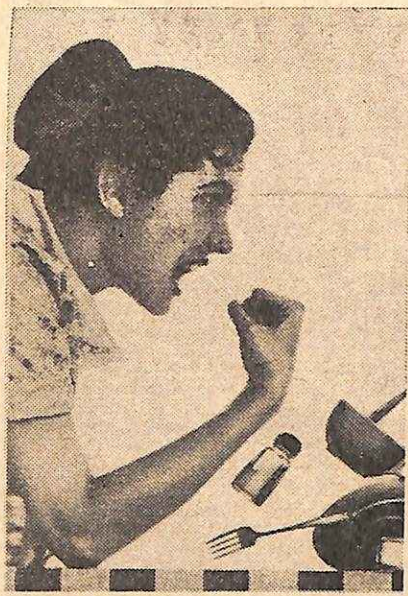
Και στο Μπιάκ ο εικόστος αιώ-
νας στην πιο μοντέρνα του έκφρα-
σι, που αλλοίμονο είναι έκφρασι
πολεμικών μηχανών.

Μπροστά στο Μπιάκ, όταν τό
κατέβαιναν οί 'Ιάπωνες, έγινε ή ά-
πόβασι των 'Αμερικανών και ο
Μάκ 'Ασόνου, είδε αίσια του, είκο-
σι χιλιάδες από τους περσιναύτες
του να περτούν...

Στό πολυπλόκο διεθνές παχνί-
δι, τό Μπιάκ αποτελεί ένα νερό
πότι...

Οί Παπούα υψώνουν τά βέλη
τους προς τον ούρανο, ενώ ένα
αεροπλάνο περνάει... Και μετά έ-
να κεντάριον μελανοχρόνιοι τη ζούγ-
κλα τους.

ΕΝ. ΝΕΤ.

Μη μεταχειρίζεστε συληρά λόγια, γιατί είναι χειρότερα κι' από τα γτυπήματα.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΩΝ συζυγικών καυγάδων

Η καλλίτερη τακτική, που συνιστούν οι ψυχολόγοι

ΟΙ περισσότεροι καυγάδες των ανδρών έχουν για άφορη τους μικροπράγματα. Έπι παραδείγματι, ο σύζυγος δεν πολυροσέχει την όμυλία του ή τους κοινωνικούς τίπους, δεν ανοίγει την πόρτα για να περάσει η γυναίκα του, δεν της ανάβει το τσιγάρο, ξεχνάει τις διάφορες γιορτές και επετείους... Η ή γυναίκα, αντί να υποδεχθή θεομά τον άντρα της, που γνωρίζει απ' τη δουλειά του, και να τον ρωτήσει πως πήγε ή μέρα του, αρχίζει άμεσως να του περιγράφει τις σκοτούρες της με τα παιδιά, με τους γείτονες ή με τους προμηθευτές...

Αν βρεθήτε σε τέτοια θέα, ως καθηγουόμενος, άκοιτες προσεχτικά ό τι λέει το έτερόν σας ήμισυ. Μην προσπαθήσετε πολύ να υπερασπισθήτε τον εαυτό σας. Αν ύπόγρη κάποια μικρή δόση αλήθειας στα παραπάνω και τις κατηγορίες, παραδεχθήτε το, χωρίς να αήτε στον άντρα σας (ή στη γυναίκα σας) πως ύπερβάλλει τα πράγματα, έ-στω κι' αν το πιστεύετε πραγματικά. Δείχνοντας κάποια μετμέλεια και δι-νοντας την ύπόσχεση πως θα είσαστε καλύτερη στο έ-ξής, συντελείτε πολύ στην άποκατάσταση της... ειρήνης.

Από παραδεχθήτε τα δικά σας σφάλ-ματα, μπορείτε, αν έχετε πιασμένα έ-ννιόγ του άντρα σας — άλλ' αλήθη-νά και τίμια — να του τα ενθέσετε. Το «λίαν», που έχει δημιουργηθή, έ-ναι κατάλληλο για ν' αδειάσετε την καρ-διά σας απ' όλα τα μικροπράγματα, που έχουν συγκεντρωθή μέσα της και δηλη-τριάσουν την αγάπη σας.

Αν, αντίθετα, είσαστε ο κατήγορος, προσπαθήστε να κανονίσετε το ζήτημα ήπια και με το καλό. Σε περίπτωση ό-που πού δε θα πετύχει αυτή ή μέθοδος, μπορείτε πάλι να θυμώσετε και να στη-σετε τον καυγά...

Αν, όστόσο, έχετε δοκιμάσει έπαινε-λμνένος και τις δύο μεθόδους — με το καλό και με το άγριο — κι' έχετε δη πως δε βγαίνει τίποτα, καλύτερα να σταματήσετε. Είναι προτιμότερο να πα-ροβλέπετε και ν' άγνιψετε μερικά πράγ-ματα, όγι σπουδαία άλλωστε, παρά να βρίσκεσθε συνεχώς σ' έπιπόλεμο κατά-στασι. Σκεφθήτε ήντορα, και θα πει-σθήτε πως όλ' αυτά μαζί δεν άξίζουν για να γαλάσετε τη συζυγική σας ε-γνύα.

Κάποτε, οι νεόπαντροι μάλόνουν, για-

τι ό ένας απ' αυτούς αισθάνεται την ψυ-χολογική ανάγκη του καυγά, όπου να προσαρμοσθή στις καινούργιες συνθήκες της συζυγικής ζωής. Αν ή ανάγκη αυ-τή είναι προσωρινή, προτιμότερο να την ίκανοποιήση.

Η, χ, μία νέα σύζυγος μπορεί να δι-ψά άζωμα για μητρική στοργή. Δε μπο-ρεί να το έξηγήση στον άντρα της, ό-τε να τη ζήτηση απ' αυτόν. Μάλωνα λοιπόν μαζί του, για να της δοθή άρω-μή να τρέξη ύστερα στη μητέρα της και να βοηθ άνακαλύψει και παρηγοριά.

Η ένας νέος σύζυγος μπορεί ν' άμ-φιβάλλη αν έχη την άντοχή και την ίκα-νότητα να βγάλει πέρα τα καινούργια κα-θήκοντα που άναλαμβάνει. Μάλωνα τότε με τη γυναίκα του, που είναι ο πιο πό-χειρος «άντιπαλος», κι' απ' τον καυγά αυτόν βγαίνει με ενισχυμένο το ήθικό του και την άυτοπεποίθησή του.

Η άζωμα ένα νέο άντρούγιο μπορεί να στήση καυγάδες, μόνο και μόνο για να δοκιμάση κατόπιν τη χαρά της συμ-φιλιώσεως, με φίλια και χάδια...

Τό χομμά άποτελεί μία άοκατά συνη-θισμένη αίτια των συζυγικών καυγάδων. Αν τα έσοδα είναι μικρά, ή γυναίκα παραπονιέται πως ό άντρας της δεν κε-ρδίζει άοκατά, κι' έξεννος πάλι την κατη-γορεί πως δεν έξοει από διαχειρίσι νοι-κοζυγίου.

Όστόσο, και τα άντρούγνια, που έχουν μεγάλο εισόδημα, μάλόνουν συχνά για οικονομικά ζήτηματα. Ο έμπορος σύζυ-γος μπορεί νάναι ταιγχοΐνης, κι' ή γυ-ναίκα να μη μπορή να περιορίση τα έ-ξοδά της μέσα σε όρισμένα λογικά όρια. Στις περιπτώσεις αυτές, οι ψυχολόγοι παρατηρούν, ότι ό ταιγχοΐνης σύζυγος είναι συχνά ταιγχοΐνης και στις έκδη-λώσεις αγάπης, κι' ή σύζυγος, που νοιώ-θει να της λείπουν οι έκδηλώσεις αυτές, ζητάει όλοένα περισσότερα λεφτά, σαν αντίλλαγμα.

Οι καυγάδες για τό χομμά άποφει-γόνται, αν τό άντρούγιο έχη κατωρίσει ένα προϋπολογισμό και τον έφαρμόζει πι-στά. Η, αν ύπάρξη γενική κατανόηση, κι' απ' τα δύο μέρη, στο ζήτημα των έ-ξόδων.

Στην περίπτωση, που έργάζεται και ή σύζυγος, πρέπει να έχουν συμφωνήσει απ' την άοχή, καθαρά και έξοστερα, τί θα συνεισφέρει ό καθένας τους για τό σπίτι — άλλα και πούμ βοήθεια θα προσ-φέρει ό σύζυγος στις δουλειές του νοικο-κυριού.

Νά τώρα τί συνιστά ένας ψυχολόγος στους συζύγους — άντρες και γυναίκες:

- 1) Μη φοβάσαστε τον καυγά, όταν νοιώθετε πως έχετε δίκιο. Είναι πολύ προτιμότερο να ξεθιμάνετε, παρά να κλείσετε μέσα σας τα παραπάνω σας.
- 2) Μη μάλόνετε μπροστά σε άλλους. Ιδίως δε μπροστά στα παιδιά.
- 3) Μη σωπαίνετε και κλείνεστε στον εαυτό σας, στο διάστημα του καυγά. Καλύτερα να φωνάζετε, να ξεσπάσετε.
- 4) Μη μεταχειρίζεσθε συληρά λόγια. Είναι χειρότερα κι' απ' τα γτυπήματα.
- 5) Μην έξακολογηθήτε να «γτυπάτε» τον αντίπαλό σας, όταν έχη πιά νικήση.
- 6) Μην άφινετε ένα καυγά έκκορηψή. Καλύτερα να τελειώσετε, για να έπαχο-λουθήση ή συμφιλίωση.
- 7) Έπιμένετε στις απόψεις σας, όταν νοιώθετε πως δε μπορείτε να ύποχωρή-σετε. Μη ξεχνάτε όμως πως δεν έχει τόση σημασία πούος έχει δίκιο, όση το να συνενισθή ή καλή συνεννόηση κι' ή ψυχική έπικοινωνία μεταξύ σας.

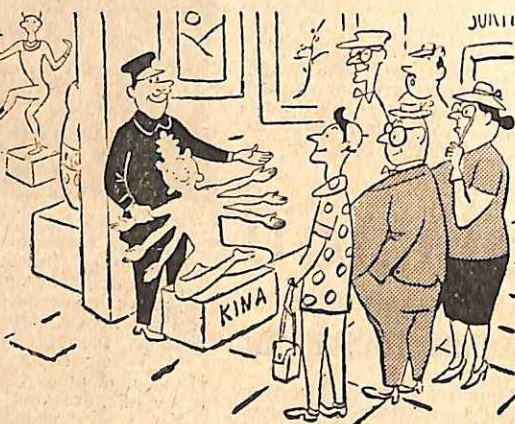
□ □

ΕΓΓΕΝΗΣΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

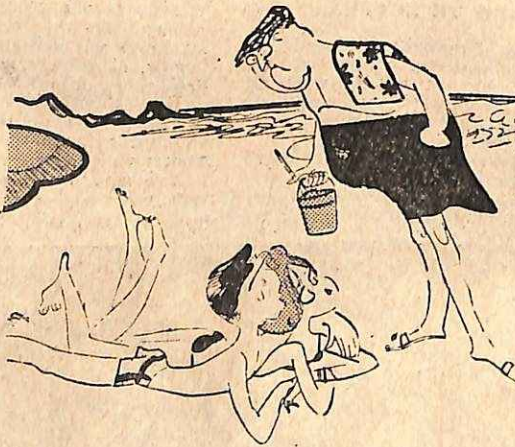
Σ' έναν κινηματογράφο των Καενών, άνάμεσα στη συζήτηση και την έκλη-ξη των θεατών, ή κυρία Ζόν Πίσο έ-φερε στο φως (ή καλύτερα στο σκοτά-δι) μία χαοτισμένη μικρούλα. Η κυρία Πίσο είναι μητέρα άλλων όκτώ παιδιών. Η μητέρα και τό νεογέννητο βρέφος μεταφέρθηκαν σε μία κλινική, όπου γά-ρουν άκρας ύγιαις. Ο τοκετός ύψήθε φυσιολογικότατος και έγινε χωρίς τη συνδρομή γιατρού ή μαμής.

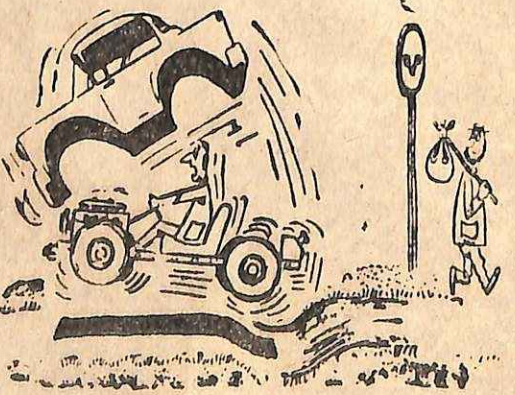
— Έμένα να πάρετε, κυρία. Ξέρω ένα σωρό ώ-οαίες ίσσοιες!...

— Και μη ξεχνάτε τον οδηγό, παρακαλώ!...

— Όχι, μπαμπά... Έπαψαν να μ' ενδιαφέρουν οι πόργοι στην άμμο!...

Χωρίς λόγια.

ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ ΚΑΙ ΣΙΦΝΟΣ

Δύο διαφορετικά σε φυσικές όμορφιές νησιά

ΑΠΟ τα νησιά του Αιγαίου ή Σαντορίνη έχει κατά τό έξεω-ριαστό δικό της. Είναι ήφισαίειο, που με τους θυμούς του προκαλεί και σήμερα τό παγκόσμιο έπιστη-μονικό ενδιαφέρον. Η μεγάλη έ-κρηξις του ήφισαίειου της Σαντο-ρίνης τό 1925 παρουσίασε ένα ό-πο τό έπιληρωτότερα θέαματα για ό-σους είχαν σπείσει από όλα τα μέρη του κόσμου για τό ίδιον. Άλ-λά τό ήφισαίειο δε είναι μόνο θέα-μα άλλα και αίτια καταστροφής. Οι άρχαιολόγοι και γεωλόγοι πι-στεύουν πως στο διάση- των αίωνων ή Σαντορίνη ύπστη πολλές φορές ή ολοκληρωτική καταστροφή από την έκρηξις του ήφισαίειου. Μία από τις μεγαλύτερες ήταν γύρω στα 1500 π.Χ. Και ήταν τόσο μεγάλη ώστε ό άντικτύπος της έφτασε ως τα παράλια της Κρήτης. Ξάρασε παραθαλάσσιες πόλεις και χωριά και οι σεισμοί που συνόδευσαν την έκρηξις, γκρέμισαν τά έακουστά ά-νάκτορα του Μίνωα.

Πολλές άκόμα είναι οι καταστρο-φές που έγιναν στη Σαντορίνη ά-πό τό ήφισαίειο στους Ιστορικούς χρόνους. Για τις έκρηξεις του 1650 μ.Χ. οι χρονικό,ράφοι άπαφέναν «τά σμεία και τέρατα που έγιναν στο νησί έπί σαράντα και πλέον ή-μέρες». Αυτές οι έκρηξεις του ή-φισαίειου μετέβαλαν, σε χρόνους μακρινούς και άγνωστους, την όλο-στρογγυλή θήρα σε ένα σύμπλεγμα μικρών νησιών, που άλλα, έθρικοντα επάνω και άλλα μέσα στη θάλασα.

Ένα από τα νησιά αυτά είναι και ή σημερινή Σαντορίνη σε σχή-μα μισοέγγαρου. Οι έκρηξεις του ήφισαίειου έχου-ν δώσει στη Σαντορίνη τη μυστη-ριώδη και έξωτική όμορφιά της και την κάνουν να ξεχωρίζει από τις άλ-λες Κυκλάδες. Όταν ό ταξιδιώτης φτάση με τό άτμόπλοιο στον άλι-μενο κάμπο που χρησιμεύει για «σκάλα» της Σαντορίνης άντικρύζει μιά άγρια και άπόκρημη πλαγιά που όφώνεται σε ύψος 300 μέτρων από τη θαυκόσηνη θάλασσα. Α, γριες σπηλιές, βράχοι άπότοιμοι, χαράδρες και φαράγγια, σκεπά-ζουν τη γκριζή πλαγιά του βου-νού, που τη διακόπτουν πολύχρω-μες όριζόντιες ραβδώσεις.

Κάθε μία από τις ραβδώσεις αυ-τές, κατά τους γεωλόγους, είναι κι' ένα στρώμα πολλές φορές, τό νησί, ύστερ από κάθε ροδερή έκρηξις του ήφισαίειου. Και όμως, ύστερ από καίσε καταστροφή, ή ζωή ξανάρχι-ζε. Κι' επάνω από τα έρείπια που είχε σκεπάσει ή κρησθαλωμένη λά-βα και ή στάγχι καινούργιοι άν-θρωποι έρχοντοσαν να δημιο-ργή-σουν μία κ'ινούργια ζωή. Και τό δράμα αυτό έπανελήφθηκε πολλές φορές.

Όταν όμως περάσουμε τό με-λαγχολικό τοπίο, που άφθηκαν οι έκρηξεις του θυμωμένου ήφισαίειου και φτάσουμε στην κορυφή της ά-πόκρημνης πλαγιάς, ή σκηνοθεσία δάλλάζει. Σε μία μαγευτική τοπο-θεσία, που τό μάτι άγναντεύει τη γαλάζια θάλασσα με τις σιλουέ-τες των νησιών, έθρικονται τα Φη-ρά. Είναι ή πρωτεύουσα της Σαν-τορίνης με τη νησιώτικη άρχιτε-κτονική της και τά άσπρα σπίτια, σκαρφαλωμένα επάνω από τό γκρι-μό, πού περά κατεβαίνει άπαλά.

Πρό της άντίθετη μεριά της άπό-τομης πλαγιάς, ένας είδυλλιακός κάμπος, με άμπελώνες που βγαζούν έξ ακουστό κρασί της Σαντορίνης. Τόν κάμπο τον διακόπτουν τά άσπρα σπίτια και των χωριών που πλακιά-ζουν τους λόφους του Προφήτη 'Η-λια και του Μέσα Βουνού. Η αντίθεση αυτή των δύο είκό-νων συμβάλλει στην όμορφιά της Σαντορίνης, που κατά τό Γάλλο συγγραφέα Μπαμόν είναι «τό πιο ένδιαφέρον και τό πιο διδακτικό νησί τό κόσμου». Και δεν παρο-υσάζει μόνο γεωλογικό και φυσικό ένδιαφέρον, άλλα έχει και πολλά άλλα ένδιαφέροντα από άρχαιολο-γικής και Ιστορικής άπόψεως. Τό άρχαιολογικό μουείο στα Φηρά έ-χει σπουδαία εύρήματα και πολύ-τιμες πλάκες, που φθάνουν τρεις και

τέσσερις χιλιάδες χρόνια πρό Χρι-στού, όταν στη Σαντορίνη, στη λίθινή εποχή, άκμασε ένας άξίολο-γος πολιτισμός. Άλλα οι άνασκα-φές στην άρχαία θήρα μάς παρο-ύσαν πολλά ένδιαφέροντα από τους Ιστορικούς χρόνους της άρχαι-ότητας. Έλλάδος και μάς άποκαλύψαν τη βασική στα, τό γυνάισιο, τό θέατρο και ό τι άλλο άφθηκαν οι διάφοροι λαοί που πέρασαν από την άρχαία θήρα. Από τους Φοίνικες και τους Αιγυπτίους, ως τους Α-θηναίους, τους Σπαρτιάτες και τους Ρωμαίους.

Στά ευαντινά χρόνια ή θήρα ήταν ένα από τα νησιά του έμ-α-τος του Αιγαίου πελάγους. Τότε το Σαντορίνη και ή γυναικεία μονή του Άγίου Νικολάου. Θα ά-ναφέρουμε άκόμα τη ευαντινή εκ-κλησία της Παναγίας. Σ' αυτήν ήταν ή παλιά έπισκοπή της θήρας, που άφθηκε τό όνομα της στην εκ-κλησία και είναι σήμερα γνωστή

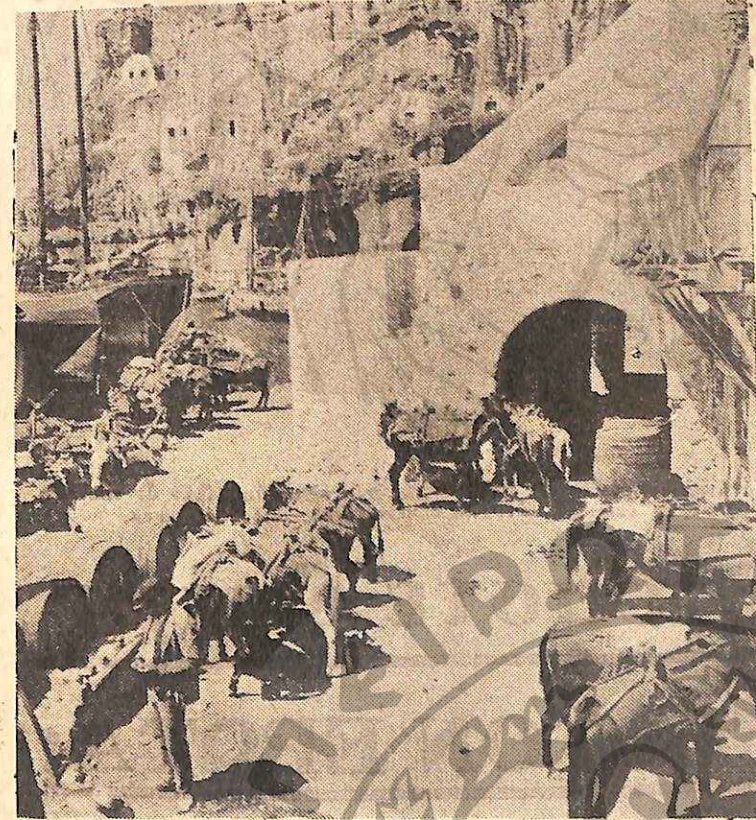
λες τις έναλλαγές των χρωμάτων. Κι' όλα αυτά τριγυρισμένα από τη γαλάζια θάλασσα του Αιγαίου, μέσα από την όποια προβάλλεται με τά δούνα της ή άπαλόγραμμη Σίφνος, όπως την περιγράφει στα ποιήματά του ό Θεόδωρος Σπεράν-τοιας:

Την όμορφιά σου έξοστήτη τη φανε- (ρώνεις στ' άστρα

μ' άλφαφροκρήνη του, (λώνεις στ' άστρα

πνοούλα τ' ούρανο.

Και δεν είναι περίεργο πως τό νησί αυτό με τις όμορφιές του έ-χει έμπνεύσει τόσους και τόσους Σίφνιους ποιητές κι' άνθρώπους του πνεύματος. Από τον Προδελέ-γιο, τό Γουτάρη και ή γυναικεία μονή του Άγίου Νικολάου. Θα ά-ναφέρουμε άκόμα τη ευαντινή εκ-κλησία της Παναγίας. Σ' αυτήν ήταν ή παλιά έπισκοπή της θήρας, που άφθηκε τό όνομα της στην εκ-κλησία και είναι σήμερα γνωστή

Τα Φηρά, ή «σκάλα» της Σαντορίνης.

ως «Πισκοπή» ή «Κυρά Πισκοπή». Υπάρχουν άκόμα και άλλες άξίολο-γικές έκκλησίες, του Σταυρού της Περσίας, του Άγίου Ιωάννου του Σαντορίνου, του Άγίου Χρυσόστομου Μελωνάδης, του Άγίου Χρυσόστομου στον Πύργο, που παρο-ύσιάζουν ένδιαφέρον. Και δεν εί-σονται μόνο ή Σαντορίνη, αλλά και ή Σαντο-ρίνη που έχει ένα πλήθος έκκλησι-ών, 300 είχα άλλοτε — έκκλησιών, πα-ρεκλήσια και έξωκλήσια. Δυστο-χώς ό τελευταίος σεισμός κατα-στρέφει ένα μεγάλο μέρος της πο-στέρων έκκλησιών από τις έκκλη-σιές της Έλλάδας.

Στά άξίολογα της Σίφνου θα σημειώσουμε, ιδιαίτερα τά άρχαία χρυσωμένα, που την είχαν κατα-στήσει πασιγνωστή στην άρχαία έ-λλάδα. Γιατί μόνο ή Σίφνος και ή θάλασσα έδωσαν χρυσάφι στην έ-λλάδα. Φαίνεται άκόμα μέσα στα σπλάχνα των βουνών οι στοές των μεταλλείων, που άπο-τελούν πραγματικό λαούρηδο, Α-κόμα και οι θέσεις που κρέμασαν τα λυχναρία για να φωτίσουν τους μεταλλωρύχους, που άναψάντουσαν πριν από δύομιση χιλιάδες χρόνια το πολύτιμο μέταλλο είχε κάνει τη Σίφνο από τους πιο πλούσιους τόπους του άρχαίου έλληνικού κό-σμου. Τά άμφοτέρωτα τό νησιό-στο Μαντέλι των Δελφών (Θησαυ-ρός Σίφνιος) και στο Ιερό του Απώλωνος στη Δίλο μαρτυρούν για τον πλούτο της πολιτείας. Σή-μερα από τό πολύτιμο μέταλλο έλ-λειψε από τό θάραο νησί, παρέμει-νε όστόσο τό χρυσάφι του πνεύ-ματος, που χαρακτηρίζει πάντοτε τους κατοίκους του.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εκείνο όμως που κυρίως χαρα-κτηρίζει τη Σίφνο είναι ή θρησκευ-τικότητα του τόπου. Παντού είναι σπαρμένα στο νησί, προσκυνήματα, σταυροθήλια, έξωκλήσια, που χρο-νολογούνται από τά ευαντινά ά-κόμα χρόνια Κι' άνάμεσα στα σε-βάσιμα αυτά άπομνημόνια του πα-λιού καιρού, που θυμίζουν την έλ-ληνοχριστιανική άνοξη, παίρνει έ-ξαιρετική θέση τό προσκυνήμα της Χρυσοπηγής, με την πάλλευκη ω-ραιο μνηστική έκκλησία του και τό θαυμάσιο, ργχι είκόνα της Πανα-γίας. Κάτι άνάλογο με τη «Μεγα-λόκληρη» της Τήνου, που προηγή-θηκε όμως στη Σίφνο κατά δύο αιώνας.

Σύμφωνα με την παράδοση, με-ρικοί ψαράδες είδαν τη νύχτα ένα φώς στη θάλασσα. Κι' όταν πλη-σίισαν έθρικαν την είκόνα όρθή στα κύματα άλάμπουσαν με ένα ά-νέστερον φώς κοντά στο άκρω-τήρι, όπου κατόπιν ύψώθηκε τό παλ-λευκο μνηστήρι της Χρυσοπηγής, που ήταν κάποτε από τά διάση-μότερα του Άρχιπελάγους και εί-χε επάνω από έκάτο καλογριές. Σ' ένα από τά κελλιά του μνηστηριού πέρασε πολλά χρόνια της ζωής του ό ποιητής Προδελέγγιος έμπνεόμενος από την όμορφιά του τοπίου και την ιερότητα της έκκλησίας:

«Ω Παναγία Χρυσοπηγή, που λάμ- (πει ή έκκλησία σου στού βράχου την κορφή χιονιάτη κι' απ' τό πέλαγο φθάνοντας τά (μακρυσμένα πλάτη άφρίζουνε τά κύματα στην άκροπε, (λαγιά σου.

Σωρεία από θαύματα άποδίδου-ναι στην είκόνα της Χρυσοπηγής, που άποτελεί και σήμερα τό προ-σκυνήμα όχι μόνο των κατοίκων των γύρω νησιών, άλλα και πολλών άλλων που έρχονται από όλα τά μέρη της Έλλάδας.

Στά άξίολογα της Σίφνου θα σημειώσουμε, ιδιαίτερα τά άρχαία χρυσωμένα, που την είχαν κατα-στήσει πασιγνωστή στην άρχαία έ-λλάδα. Γιατί μόνο ή Σίφνος και ή θάλασσα έδωσαν χρυσάφι στην έ-λλάδα. Φαίνεται άκόμα μέσα στα σπλάχνα των βουνών οι στοές των μεταλλείων, που άπο-τελούν πραγματικό λαούρηδο, Α-κόμα και οι θέσεις που κρέμασαν τα λυχναρία για να φωτίσουν τους μεταλλωρύχους, που άναψάντουσαν πριν από δύομιση χιλιάδες χρόνια το πολύτιμο μέταλλο είχε κάνει τη Σίφνο από τους πιο πλούσιους τόπους του άρχαίου έλληνικού κό-σμου. Τά άμφοτέρωτα τό νησιό-στο Μαντέλι των Δελφών (Θησαυ-ρός Σίφνιος) και στο Ιερό του Απώλωνος στη Δίλο μαρτυρούν για τον πλούτο της πολιτείας. Σή-μερα από τό πολύτιμο μέταλλο έλ-λειψε από τό θάραο νησί, παρέμει-νε όστόσο τό χρυσάφι του πνεύ-ματος, που χαρακτηρίζει πάντοτε τους κατοίκους του.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ νέα είναι θυμά της προμήτορας. 'Η εποχή μας δεν της συγχωρεί καμιά καθυστέρηση. 'Απαιτεί, τούναντιον, απ' αυτήν να ξεφύγει από πολύ νωρίς το ρόλο της στη ζωή.

Αυτή η προμήτορας, όμως, δεν είναι πάντοτε πραγματική. 'Η νέα την επιτηδύναται, για ν' ανταποκριθεί στο πνεύμα της εποχής. Δεν της επιτρέπεται να είναι παιδί, ακόμη κι όταν σωματικά και συναισθηματικά εξακολουθεί να βρίσκεται στην παιδική ηλικία.

Πραγματικά, η εφηβεία είναι για τη νέα μία μεταβατική εποχή. Μπαίνοντας σ' αυτήν, πρέπει ν' αποχωρηθεί για πάντα την παιδική ηλικία και κάθε τι, που σχετίζεται μ' αυτήν. Πίσω από την εφηβεία, βρίσκεται η εποχή της ωριμότητας. Μπορούμε, λοιπόν, να δούμε την εφηβεία σα μία χαρταίφη, που δε μας επιτρέπει να ξεκαθαρίσουμε πώς είναι η ημέρα που θα ξημερώσει. Κι' ωστόσο, μέσα σ' αυτή τη δύσκολη εποχή, διαμορφώνεται ο χαρακτήρας κι' η προσωπικότητα της νέας.

'Αλλά ποιά είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της ψυχασυνθέσεως της νέας κατά την περίοδο αυτή;

Πρώτον, η αστάθεια. Κατά τον 'Ιταλό καθηγητή Μαργκάριο, η αστάθεια αυτή οφείλεται σε φυσιολογικούς λόγους, δηλαδή στον κύκλο της περιόδου. Κατά τη διάρκεια αυτού του κύκλου, επέρχονται διάφορες τροποποιήσεις στις εκκρίσεις των ορμονών, που διαταράσσουν τη νευρική ισορροπία της νέας.

'Η αστάθεια αυτή εκδηλώνεται με απότομες μεταβολές του κεφαλιού της νέας. Τη μία στιγμή είναι προσχαρμό, από αισιόδοξη και την άλλη κινείται από μελαγχολία και απογοήτευση. 'Ως χθές, η νέα ήταν ήρεμη και ήμερη. 'Αλλά τώρα είναι ανυπόμονη και ανήσυχη. Τα διάφορα αντικείμενα ελκύουν από τα χέρια της, κλείει εύκολα και τα βάζει με ύλη, αλλά πρωτίστως με τον εαυτό της. Πολύ νέες δεν ξεφεύγουν απ' αυτή την κατάσταση, παρά έπειτα από γούνα. 'Αλλες, τούναντιον, λυτρώνονται ευκολότερα. Οι άνδρες, ο φίλος, ο σύζυγος, ο προϊστάμενος στο γραφείο, δεν καταλαβαίνουν αυτές τις μεταβολές, που της αποδίδουν στον κακό χαρακτήρα της νέας. 'Η κοίσις αυτή, όμως, είναι άδικη. Γιατί η νέα δε φταίει για τις αιφνίδια μεταβολές του κεφαλιού της, που, άλλωστε, δε μπορεί να τις αποφυγή.

'Η αστάθεια της νέας κατά την περίοδο αυτή οφείλεται και σ' έναν άλλο λόγο, καθαρά ψυχολογικό. 'Η νέα δεν κατορθώνει να βοηθήσει της μέσα στη ζωή. Δεν είναι πια παιδί και αυτό το καταλαβαίνει. 'Από τ' άλλο μέρος, όμως, δεν είναι μεγάλη. Και αυτό την κάνουν να το καταλαβαίνει οι άλλοι. Αυτό το άκαρπιο της θεσάφτης της την κοροϊεύει, την απογοητεύει, την εξευτελίζει. Σε μία στιγμή, ξεσπάει και σφύγγει σαν παιδί. 'Αλλ' αμέσως ξαναείναι σφύγγει, σα νύκτα σε κάποιο μεγάλο παλάτιο και παριστάνει τη μενάλη.

'Ενα άλλο χαρακτηριστικό της νέας κατά την περίοδο αυτή είναι η ευκολία με την οποία συγκινείται. 'Ο συναισθηματισμός της κόμους βρίσκεται σε κατάσταση διαρκούς συναγερμού. Μία θλιβερή σελίδα ενός βιβλίου μπορεί να την κάνει ν' αναλύσει σε δάκρυα. 'Ενα άδικο βλεμματικό ή άναστανόει ως τα κατάβατα τ' ψυχής της.

Κατά την περίοδο της εφηβείας, η νέα είναι αμφίβολο αν πιστεύει στην ερωτική ευτυχία, έλκεται όμως από τον έρωτα.

ΕΊσαοτε ώριμη ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ;

'Η ζήλεια της, που είναι, τις περισσότερες φορές, αδικαιολογητή, την κάνει να προσκινεί από το κακό της και φέρονε στο μυαλό της σκέψεις τρυφερών εκδικήσεων. 'Από έλλειψη εμπιστοσύνης στον εαυτό της, γίνεται καχύποπτη και για τους άλλους και βλέπει όλους σαν έχθρους.

Κατά την εφηβική ηλικία, εξ άλλου, όπως έχουμε ο δόκτωρ Γιόνγκ, «η νέα αναμνησθεί τις χαρές και διανοιχθεί τις λύπες της». 'Ολα γι' αυτήν παύουν να σημαίνουν σημασία. Τοποθετεί τον εαυτό της στο κέντρο του σύμπαντος και είναι πρόθυμη να πιστέψει, ότι όλα γίνονται γι' αυτήν και μόνο γι' αυτήν. 'Ετσι, χωρίς να το καταλαβαίνει, γάνει την έπαση με την πραγματικότητα. 'Η υπερβολή προς όλες τις κατευθύνσεις, είναι ένα από τα κύρια γνωρίσματα της νέας κατά την περίοδο αυτή. Δεν έχει την αίσθηση του μέτρου. Βαδίζει στην τυφλή. Και δε διασφαλίζεται από τα παθήματά της. Μπορεί να υποπέσει αναρίθμητες φο-

ρές στο ίδιο λάθος ή στην ίδια παρεξοχή.

'Ολα αυτά και πολλά άλλα, κάνουν τη νέα τελείως άνοχη για τον έρωτα. Κι' ωστόσο, τίποτε δεν την απασχολεί περισσότερο απ' αυτόν. Πιστεύει στην ερωτική ευτυχία. Δεν είναι βέβαιο, 'Αλλ' έλκεται από τον έρωτα, όπως η πεταλούδα από τον φως. 'Ο έρωας είναι γι' αυτήν η λύση του αινίγματος της ζωής. Της έχουν μιλήσει ή έχει διαβάσει ένα σωρό πράγματα για τις ερωτικές απογοητεύσεις, για τους κινδύνους, που διατρέχει μια νέα, για τα ανεπαρκή της λάθη, για ένα σωρό άλλα παρόμοια πράγματα. 'Αλλά, μέσα στο ύπνιστο δειδίχτο της, έχει ξεπεράσει όλους τους φόβους κι' είναι έτοιμη για το δικό της πείραμα, που το ξεχωρίζει από όλα τα άλλα.

Παλαιότερα, οι νέες περιέμεναν υπομονητικά τον έρωτα και βασανίζονταν από ένα σωρό σκέψεις και διαταγών, όπως να του άνοιξουν την αγκαλιά τους. Σημε-

ρα, τούναντιον, τρέχουν για να τον βρουν. Αυτό απαιτεί το κλίμα της εποχής.

Αυτή η βιασμένη οφείλεται στο φόβο μήπως τον χάσουν. Κάθε άλλο. Είναι, τούναντιον, αποτέλεσμα μιας νοσηρής μωχέσεως. 'Η νέα πιστεύει, ότι με το να γνωρίσει τον έρωτα, παίρνει ένα πιστοποιητικό ωριμότητας. Γίνεται, ξαφνικά, μεγάλη. Είναι πια ένα πλάσμα ύπολογισμο μέσα στη ζωή. 'Αποκτά δική της προσωπικότητα. Κάθε καθυστέρηση χαρακτηρίζεται σαν αναχρονισμό και αποδοκιμαζόταν. 'Η νέα δε δέχεται περιουσιακούς πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Κι' είναι πρόθυμη να το συζητήσει με απόλυτη ελευθερία ακόμη και με τους γονείς της.

Αυτή η τεχνητή προμήτορας έχει, όμως, τους κινδύνους της, που δε βρίσκονται τόσο στις ηνδεγόμενες σωματικές βλάβες, όσο πρώτως στα ψυχικά τραύματα, που είναι δυνατόν να προκληθούν και που θα συνοδεύσουν τη νέα σ' όλη την κατοπινή ζωή της.

'Ο δόκτωρ Μπρεννόν παρατηρεί, ότι η νέα, κατά την περίοδο αυτή, διεγείρεται με μία ευκολία, που δεν την συναντά κανείς στην ώριμη γυναίκα. 'Αλλ' η διεγερσις της βρίσκεται περισσότερο στη φαντασία της παρά στις αισθήσεις της.

Στο γεγονός αυτό οφείλονται οι τόσο συχνές παρεκτροπές της νέας κατά την περίοδο της εφηβείας. 'Κατά την περίοδο αυτή, προσδιορίζει ο δόκτωρ Μπρεννόν, οι ψυχολογικές διεγέρσεις της νέας δεν είναι αξιοσημείωτες. 'Η φαντασία της, όμως, τις μεγαλοποιεί και τους δίνει μία ασυνήθιστη βιαιότητα. Οι διεγέρσεις αυτές παύουν τότε να χαρακτηρίζονται, γίνονται μία θύελλα, ένας σείσμος, που αναταράσσει τα πάντα. 'Η νέα είναι συχνά ασυνήθιστη, όχι γιατί την παροτρύνουν οι αισθήσεις της, αλλά γιατί την ξεσηκώνει η φαντασία της. 'Υποβάλλει στον εαυτό της τη σκέψη, ότι αισθάνεται όλα όσα έχει διαβάσει ή όσα της έχουν ξημερωθεί οι φίλες της ή όσα έχει πλάσει με την αλγίλητη φαντασία της. Και καταντά, στο τέλος, να το πιστεύει. 'Εκείνο που ξεχωρίζει την ώριμη γυναίκα από την άπειρη νέα, είναι ότι η πρώτη έχει τι πούζεται να βοηθήσει έρωτα, ενώ η δεύτερη νομίζει ότι ξέρεται.

Κι' αυτός είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος, για τη σύγχρονη νέα. Παίζει με τον έρωτα, χωρίς να είναι ώριμη γι' αυτόν. 'Αλλά τα παιχνίδια της την τραβούν κάποτε πολύ μακριά, ακόμη και λόγω της ατελείας της.

'Ενας τολμηρός σύγχρονος συγγραφέας, ο 'Αγγλος Ζοίντ Μάκ-Λη δίνει στους γονείς την ακόλουθη συμβουλή:

«'Αφήστε τα κορίτσια σας να φλερτάρουν όσο θέλουν. 'Αλλά προσπαθήστε να καθυστερήσετε όσο μπορείτε τη στιγμή, που θ' αγαπήσουν. Και μην παραλείψετε να τους εξηγήσετε με απλά και προσεγμένα λόγια, τι τέλος πάντων είναι αυτός ο έρωας, που τόσο βασανίζει τη σκέψη τους. Το φλερτ είναι ένα απολαπτικό ξέσπασμα για τη νέα. Τη φέρονε επί πλέον σ' επαφή με τη φύση και την κάνει να ξεχωρίζει τις αρετές και τις κακιές τους, την ιδιομορφία του χαρακτήρα τους και τις βαθύτερες τάσεις τους. 'Αλλ' ο έρωας δεν εδωκίμει παρά μόνο όταν η νέα είναι ώριμη, σωματικά και ψυχικά, να τον δεχτεί. Πάνω από αυτή τη στιγμή, αποτελεί ένα είδος διαστροφής, που μπορεί να την αποβλητέτε ανεπιμέλως.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κάμετε την έλλογή σας.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μα όμορφη κοπέλλα... η Λιάνα Καμπύλη, προσλαμβάνεται σαν δακτυλογράφος σ' ένα γραφείο αντιγράφων όπου εργάζονται κι' άλλες κοπέλλες. Λίγες μέρες ύστερα από την πρόσληψή της στο γραφείο γνωρίζει ένα δικηγόρο τον Ν. Π. Σατρά, ο οποίος της κάνει μεγάλη αισθήση. Όσοι της δέχεται να τη συνοδεύει ως το σπίτι της ένα βράδυ ύστερα από την εργασία της. 'Αλλ' ο ενθουσιασμός της Λιάνας για το Σατρά είναι τόσο μεγάλος, που ακόμη και εξωτερικεύει στους γονείς της. 'Ο πατέρας, όμως, της Λιάνας ένας συνταξιούχος, που έχει ακόμα πέντε μικρότερα παιδιά, της συνιστά να μη σκέφτεται με τη καρδιά της, αλλά να τη διαπνέει πάντα η λογική. Μιλονότι έδωσε οσοχέριες σ' εν μισή, εν τούτοις η Λιάνα εξακολουθούσε να σκέπτεται διαρκώς τον Ντίνο Σατρά και σ' όλες τις συζητήσεις της πάντα αυτόν άναφερε.

Οι άλλες συνάδελφοι, όμως, δεν έμεναν κι' αυτές ασυνκίνητες από τις ερωτικές επιθέσεις των πελατών του γραφείου. 'Ιδιαίτερα, μάλιστα, η Ρίκα Δαρή προσέλκυε περισσότερο απ' όλες τη συμπάθεια των πελατών. 'Ο γιατρός Χαράλαμπος Λακίτης ήταν κάτι πάρα πάνω από ερωτευμένος μαζί της. 'Η Ρίκα, όμως, αντίδρούσε. 'Αρνιόταν, όσο μπορούσε, να έδωσει στην ερωτική επίθεσή του γιατρού. Μα, από το άλλο μέρος η Σόφη, η μόνη φίλη της Λιάνας δεν άργησε να της εκμυστηρευθεί τον σύνδεσμο που είχε με τον άδελφό της διευθυντού τους τόν Λάκη Παντόπουλο, που ήταν χονδρέμπορος υφανμάτων στην πλατεία Μητροπόλεως.

4^{ον} — Βλέπετε, κουτή; της ψιθύρισε. Νά, θα στον αρπάξει η Ρίκα.

— Δεσποίνις Θεανώ, άποκρίθηκε άναγκασμένη η Κάτια, τι θα πη «θα μου τον αρπάξει»; Ποιος σας είπε ότι τον ήελα εγώ;

— Αυτός όμως είχε ρίξει τα μάτια του άπάνω σου.

— Σπουδαία τύχη! κορόϊδεψε η πλούσια κοπέλλα. Σπουδαία τύχη.

Κάθισε δίπλα της η Θεανώ. Τόνοιωθε καθήκον της να συμβουλευτεί τις νεώτερές της όταν τις έβλεπε να κάνουν καμιά στραβότιμωιά.

— Κάτια... πές μου... πραγματικά έφυγες από το σπίτι σου; Πραγματικά ζής μόνη σου, και δε σκέπτεσαι πια να βασιστείς στην πατρική σου περιουσία;

— Πραγματικά κι' αληθινά.

— Τότε δεν είσαι πλούσια.

— Πόιος σας είπε πως είμαι πλούσια;

— Και πώς το βλέπετε το μέλλον;

— Στήλωσε η κοπέλλα τα χρυσάφια της μάτια στα μάτια της νεοροντοκόρης.

— Όλω να το δημιουργήσω μόνη μου το μέλλον, πρόσφερε σοβαρά. Όλω να βρω κάτι αληθινό. Κάτι όπου να μπορώ να βασιστώ. Την κύτταζε η Θεανώ χωρίς να καταλαβαίνει.

— Δηλαδή; Εξηγήστε! είπε, με χιούμορ.

— Δεν είναι και τόσο εύκολο... Νά... έζησα όλη μου την παιδική ηλικία και τα πρώτα μου νιάτα μέσα στο ψέμα. Μία κοινωνία, όπου κάθε λέξη ήταν μία ψευτιά. Γι' αυτό πήρα την απόφασή να γνωρίσω την αληθινή ζωή, την πραγματική ζωή.

— Και πώς ζής;

— Με το μισθό μου. — 'Ελα! είπε δυσπιστα η μεγαλύτερη κοπέλλα. 'Αν ζούσες με το μισθό σου, θα γυρίζες με τρύπια παπούτσια.

ΦΤΕΡΟΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

— Τα παπούτσια μου βαστάνε ακόμη. 'Εξ άλλου, πήρα όλο με το ρουχισμό από το σπίτι, όλα μου τα χρυσάφια.

Κούνησε το κεφάλι της η Θεανώ. — Τώρα καταλαβαίνω! 'Ετσι μάλιστα! Κι' αυτό το λες έσύ αλήθεια; Ζής ακόμη με τα υπολείμματα της πατρικής σου περιουσίας...

— Όχι. Την περιουσία μου δεν τη θέλω.

— Κι' ο ρουχισμός και τα διαμαντικά τί είναι; 'Ας είναι. Κάτια, ένα πράγμα σου λέω: 'Ο Φοίδος Κοντός είναι μία προσωπίκότης. 'Ενας εξαιρετικός ποιητής, ένας καλός πολιτευόμενος κι' ένας πολύ εύπορος άνθρωπος. Σε πρόσφερε άμέσως. Και νομίζω πως είναι σφάλμα σου που τον περιφρόνησες.

Αυτό, τίποτ' άλλο δε θέλω να σου πω.

Τα μάτια της Κάτιας άστρα-

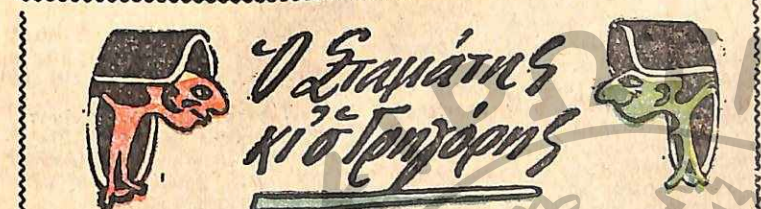
ψαν με υπερηφάνεια:

— Νομίζετε ότι μου το επέτρεπε η θέσι μου κι' η φιλοτιμία μου να γίνω αντίπαλος της Λούσης; — Μα... αν δεν άπάτωμαι, έσύ κρύφτηκες και τον άφησες στη Λούση πρό ήμερών.

— Ναι, γέλασε η Κάτια. Σωστά! Αυτός όμως... αν πιστέψω, με ότι πραγματικά μ' έκτιμούσε, ότι πραγματικά με είχε ξεχωρίσει, θα μπορούσε να παρηγορηθεί τόσο εύκολα με τη Λούση;

— 'Αχ, Κάτια! Ζής σ' ένα κόσμο χιμαϊρικό! άναστέναξε η Θεανώ! 'Εσύ νομίζεις ότι ένας άντρας της περιωπής του Κοντού θα πέση στα πόδια σου να σε παρηγορήσει; Γιατί να το κάνει αυτό;

— 'Ετσι κάνει ένας αληθινά έρωτευμένος. — Νά ύψίσταται τον έξευτελισμό που του επέβαλες έσύ κάθε φορά; Νά καταλαβαίνει πως ένοχλεί, κι' όμως να έπιμένει;

('Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τρυπιάζουν κριτικάρουνε τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Ξαναρχίζουν όλοι οι δρόμοι με πέζους να πλημμυρίζουν, γιατί από τα θέρεττά τους άπαξάπαντες γυρίζουν και παρ' όλο που οι έσστες ξεθυμαίνουν όσο πάνε, τώρα όλοι οι τροχονόμοι ξεφουσουν... κι' ιδρωκόπ' άνε.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Γεγονός, άπόστο, είναι πως στο Άστυ το κλεινό συμπιέζεται και πάλι το ταλαίπωρο κοινό, και στις πόδες τις φαυτούδες και στις πόδες τις χαλάδες, εύτυχες είναι καθ' όλα, άρκεται «εμποροφάδες», γιατί τώρα αυτοί των μπάνιων, των πεζών οι παραβάσεις, γιατί έζησαν τρεις μήνες μερικοί σε κουταχόρι και έχασαν Τροχία και... Σταμάτη και Γρηγόρη!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — 'Αλλ' εκτός των «λαχανάδων» που άγάλλονται άρισμένως, έπειθε ο κόσμος είναι πανταχού πατιοκόμενος, μέχρι πανηγυρισμού, μέχρι έχουν δυό-τρείς μήνες να ιδωθούν και να τα πουν και στα πεζοδρομία μας στήνουν τέτοια φλυαρία, που για τους διαβάτες είναι «δέν... περνάς κυρά Μαρία»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — 'Αλλ' εκτός των «λαχανάδων» που άγάλλονται άρισμένως, έπειθε ο κόσμος είναι πανταχού πατιοκόμενος, μέχρι πανηγυρισμού, μέχρι έχουν δυό-τρείς μήνες να ιδωθούν και να τα πουν και στα πεζοδρομία μας στήνουν τέτοια φλυαρία, που για τους διαβάτες είναι «δέν... περνάς κυρά Μαρία»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — 'Αλλ' εκτός των «λαχανάδων» που άγάλλονται άρισμένως, έπειθε ο κόσμος είναι πανταχού πατιοκόμενος, μέχρι πανηγυρισμού, μέχρι έχουν δυό-τρείς μήνες να ιδωθούν και να τα πουν και στα πεζοδρομία μας στήνουν τέτοια φλυαρία, που για τους διαβάτες είναι «δέν... περνάς κυρά Μαρία»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — 'Αλλ' εκτός των «λαχανάδων» που άγάλλονται άρισμένως, έπειθε ο κόσμος είναι πανταχού πατιοκόμενος, μέχρι πανηγυρισμού, μέχρι έχουν δυό-τρείς μήνες να ιδωθούν και να τα πουν και στα πεζοδρομία μας στήνουν τέτοια φλυαρία, που για τους διαβάτες είναι «δέν... περνάς κυρά Μαρία»!

Μέσ' στο δρόμο συζητάνε πως έπέρασαν το θέρος και για «πλάξ» και για ταξίδια λένε λόγια του... άέρος, **Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ**

— Αυτό θα πη αληθινή άγάπη! πρόσφερε με υπερηφάνεια η Κάτια.

Τη χτύπησε η Θεανώ στον ώμο. — Είσαι πιο νέα από μένα Κάτια. Τουλάχτον δεκα χρόνια πιο νέα, δεν είναι έτσι; Κι' όμως σου λέω ότι ζής ένα αιώνα πίσω. Πιστεύεις ακόμη στο βεγγιλόπουλο που έάρθη να χτυπήσει την πόρτα σου.

— 'Επρεπε λοιπόν να φέρωμαι κι' έγώ σαν τη Λούση; Έκανε η κοπέλλα με ύφος επιθετικό. Το ξέρετε πολύ καλά πως η Λούση του δόθηκε. Το ίδιο κιάλας βρόδυ που βγήκαν μαζί, άσφαλώς του δόθηκε.

— 'Ασφαλώς! άναστέναξε η Θεανώ.

— Και το επιδοκιμάζετε αυτό; — Θεός φυλάξοι! Γι' αυτό...

βλέπετε.

'Ο Φοίδος ύπηγόρευσε το κείμενο στη Ρίκα. Σιγά, ψιθυριστά, με τη βαθεία, άρμονική φωνή του, που έμοιαζε ν' απαγγέλλει κι' όταν άκμα διάβαζε κανένα πολιτικό λόγο.

— Βλέπετε; Φλεοτάρει τώρα με τη Ρίκα.

Δεν ήταν φαντασία της Θεανώ. 'Αν και δε στοματούσε την υπαγόρευση ο Φοίδος, αν και δε σταματούσε το γράψιμο η Ρίκα ήταν φανερό πως η συνεργασία γινόταν μέσα σε κάποια θερμή ατμόσφαιρα.

— Έσεις να το ιδήτε! Έκανε τσουχτερά η Κάτια. 'Εσεις να δήτε τι είδους άνθρωπος είναι αυτός που θαυμάζετε. Πρώτα τάβαλε μεμένα. 'Επειτα με τη Λούση. Και σήμερα έρχεται σε ώρα που ξέρει πως λείπει η Λούση άκριδώς επί της Ρίκα. Τον λέτε έσεις σοβαρό αυτό τον άνθρωπο;

— Τόν λέω Δόν Ζουάν.

— Και λυπάστε που δεν έμπλε-

ξα μαζί του; 'Ερριξε η γεροντοκόρη μια κλεψή ματιά στο τραπέζι της Ρίκας.

— Θάρρη ή ώρα του. Θα πιαστή κι' αυτός στα δίχτυα κάποιου, και θα είναι τυχερός η κοπέλλα που θα ξέρη να στήσει την ξέθεογ. 'Επειδή κοντά στον Φοίδο Κοντό θα περάσει καλή ζωή. Θα δη και δάδες και πλούτη...

— Ούφ! Έκανε με δυσφορία η Κάτια. Τα πλούτη τά είχα και τ' άφησα. Τη δόξα τη γνώρισα και δε με συγκινεί.

— Τι γυρεύεις επί τέλους έσύ από τη ζωή; τη ρώτησε η Θεανώ στενωχωμένη.

— Την αλήθεια, άποκρίθηκε πάλι η Κάτια.

Και τα χρυσάφια της μάτια άστράψαν παρόξενα, καθώς στράφηκαν έξω, προς το παράθυρο.

ΛΙΑΙΚΑ ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

— Καλοπέρα, κορίτσια!

Μία θερμή γυναικεία φωνή. 'Ο-

λα τα κεφάλια σηκώθηκαν.

— Καλοπέρα σας κυρία Παν-

τοπούλου.

'Η Λιάνα κύτταζε τη γυναίκα με περιέργεια. Είχαν δική, ό,τι και νάλεγαν. 'Ηταν μία κυρία άμορφη, νεωτάτη, το πολύ τριάντα χρόνων ξανθεία, άσπρη, κομψή. 'Α-

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

«Κορεν τίν»

(‘Η σκηνή σ’ ένα γραφείο μιας μεγάλης Έταιρείας.

ΕΚΕΙΝΗ: Μία κοινή ομορφιά, όπως τη θέλει στη φαντασία του ο θεατής; Ξανθή, μελαχροινή; Ψηλή, λεπτή, φως μαυροχρυσή... Πάντως χαριτωμένη! Είναι σά να λύνει κανείς ένα συγγραφικό σταγόνες το να πλάθω με τη δική του φαντασία την ηρωίδα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: ‘Αθλητικός αντιπαθητικός. Σά μάλλον πυγμάχος, με άσπρο δέρμα. Ντίσιμμο κομψοπολιτικό. 55 χρόνων.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: ‘Ωροός, καί στο χρώμα καί στο ύψος καί στις κινήσεις. Γλυκό χαμόγελο, γαλανό βλέμμα. Λεπτοκαμμένος. 29 χρόνων.

‘Όταν ανοίγει η αuliά υπαίνε:

ΕΚΕΙΝΗ: Καλημέρα!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ (σκηνοποιεί): Καλημέρα σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ήθε ο άντρας μου;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: ‘Όχι, δεν ήθε ο άντρας μου.

ΕΚΕΙΝΗ: (Αναβεί). Πάρτε μου μίλες στον πληθυντικό. Κι’ αυτό το θεοσό ανοησία. Δεύτερο (χαϊνομιλάει σκεπτόμενη) μου λέε εμφανιζαί κα’ εδ’ χάριος διευθυντής! Σά να έπορεύετο για τόν Φαρούκ, όταν ήταν στο θρόνο!

(Σιγή).

Ο ΤΡΙΤΟΣ (σκηνοποιεί): Χαρά τόν; Θά μου έπιτοέψετε...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι πληθυντικό;

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ταραγμένη): Μά... για ποιο λόγο θέλετε να σας μιλήσω στον ενικό; Είσαστε ή γυναίκα του διευθυντού μου, πού τόν σέβονται απόλυτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Και ποιος σού είπε πού τόν σέβονται; Κι’ εγώ!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Αυτό είναι δική σας υπόθεση.

ΕΚΕΙΝΗ: ...Καί πώς αξίζει να τόν σέβεται καί σ’;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Αυτό είναι δική μου υπόθεση!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα νευρική): Με πήρε απ’ την αγχαλιά της στοργής σου, απ’ τόν τρυφερό χαμό των ματιών σου, για να με κάνη μεγάλη κυρία, με «ρενα» καί με «μπαζού» καί με «πτι-γκοί»!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ψυχρά): Καλά έκανε! ‘Η ευτυχία είναι κάτι το υποκειμενικό. ‘Όπως καθένας την αντιλαμβάνεται. Κι’ εσύ, για να δεχτείς, θά πη πως έτσι καταλάβαινες τη χώρα της ζωής.

ΕΚΕΙΝΗ: Θά σου πω απίστευτα πράματα!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Θά μ’ άρσις να έγραστό;

ΕΚΕΙΝΗ (άναυχο): ‘Επί τέλους, ενικό! ‘Όχι δε θά σ’ άρσιω να έγρασθής! Θά μ’ άκούσεις!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (απλά): Λέγε τότε. Αλλά, σε παρακαλώ, κάπως γρήγορα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

Καί μ’ όλη την αγάπη, τόν σου είχα, προτίμησα την κοίωση τού «καριόν διευθυντού», γιατί την είχα κι’ αυτήν έρωτευθεί τοελλά, όπως καί τις γυναίκες, πού πέφτανε να γίνονται απ’ τις βιτρίνες κι’ έβλεπα σά χαζή. (Βουρξομένη λίγο, μ’ καταπίνει τ’ άγρια νεύρα της)... Καί τόν πύα, επί τέλους, τόν «κύριο διευθυντή».

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε... ‘Όταν, λοιπόν, μου είπατε να παντορεύομαι εκείνο το βράδυ, δεν ήξερα να εκτιμήσω την πραγματική αξία ενός οωμαντικού αισθηματος. Τό ποσό της ίδιας ημέρας, μου είχε κάνει πρόταση γάμου καί... «ο κύριος διευθυντής». Τάλληλος εσύ, υπάλληλος κι’ εγώ. Σκέφτηκα με τόν άνοητο κοριτσίστικο μυαλό μου: «Φτωγοζωή».

τή»!... (Σιγή). Φόρεσα τις γούνες, τα δαχτυλίδια, τα καπέλλα... Γιατί αυτά είναι η δική του βιτρίνα. Επιθυμεί να βλέπουν πόσο είναι πλούσιος! ‘Αλλά εγώ ζω μία ζωή μαρτυρική. ‘Η ταυχομυρία του είναι άπιστευτη! ‘Αζούνα καί στη ζαχαί καί στον καφέ κάνει έλεγχο, λέγοντας πώς πρέπει... ανά επιχρηστική πνεύμα οίονομιας!... (Τώρα δεν τόν άντέχει πολύ τόν βουρξομια)... Καί άρρωσθες βαρεία ή άδερφή μου... καί όταν ζήτησα να την πάω σε μία κλινική... μου άπάντησε πώς «ή πάροουν νοσοκομεία για τούς άπόρους!» (Με μίσος). Τό κτήνος!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ήρεμα): Μήν τόν άδίκεις. Δούλεψε καί αυτός σκληρά στη ζωή, άσπου να πταίσι. Καί τόν ζήτημα της άδερφής σου μή σε άπασχολεί. ‘Εχω εγώ μερικές οίονομιας...

ΕΚΕΙΝΗ (αυθόρμητα): Δεν ήθελα γι’ αυτό!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Δεν έξω. ‘Αλλά, σε παρακαλώ, να μου δώθεις τη γαρά... να σε βοηθήσω στη λύση σου...

ΕΚΕΙΝΗ (σκηνοποιεί καί τόν φιλάει με τή μάτια): ‘Αν γω άρρω... μπορεί να έλλίξω πώς θά σε παντορεύω!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (λυπημένα): ‘Όχι. (Ψιθυριστά). Δέ σε συμπεριφέρει... ‘Ετσι είναι!... Δυστυχώς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαίνει με τόν «δυναμισμό» ύψος τού «μπαζού»): Καλημέρα!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Τά σέβη μου, κύριε διευθυντή. ‘Η κυρία περιμένει μισή ώρα. Της είχατε πη να περάσει, για να πάτε μαζί στην προσέβια. Κι’ έχετε άρρησει. Πρέπει να φύγετε άμέσως. Είναι άνοιχτός έστάσιμος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ευχαριστώ, πού τά θυμάσαι όλα. Σπονδαίονοματιστής! ‘Αληθινό εύρημα! Πάω, άγάπη μου...

(‘Εδω ένα βλέμμα υποφέρει γ’ άξίζη για τούς ποδείς. Καί τότε κλείνει βέβαια ή:

Αυλαία).

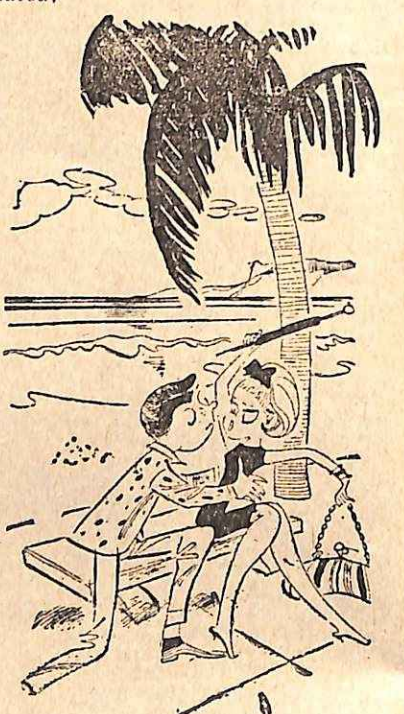
Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΑΝΣ

ΟΙ ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΤΥΦΛΩΣΗΣ

Σύμφωνα με μία στατιστική τού Διεθνούς ‘Όργανισμού ‘Υγείας, υπάρχουν σήμερα 10 εκατομμύρια τυφλοί σ’ όλο τόν κόσμο. Οι κυριότερες αίτιες της τυφλώσεως είναι οι έξης: 1) ‘Η κληρονομικότητα. Παρατηρείται συνήθως σε παιδιά πού γεννήθηκαν από γονείς συνδυμένους με στενωτάτη συγγένεια (ποδοτά ξαδέλφια κλπ.). 2) ‘Η έρυθρά της υπέρτας κατά τη διάρκεια τόν τωτών πρώτων μηνών της έγκυμοσύνης. 3) ‘Η έμπεριφυγία τών νεογνών. Τά θύματα της τυφλώσεως απ’ αυτή την αίτια, έχουν περιορισθεί σήμερα σημαντικά, γιατί οι γιατροί οίχονται άμέσως μετά τη γέννηση στά μάτια τού νεογνού μία σταγόνα νιτροζού άργόρου. 4) ‘Ο στραβισμός. Τά παιδιά, πού άλλοιωσώλουν, πρέπει να υποβάλλονται σε έγγυσηση με ταξή τού 3ου καί τού 4ου έτους, γιατί, διαφορετικά, ύπόκειται σ’ άμωδον να χάσουν την όρασή τους. 5) ‘Η μυωπία, έφ’ όσον ή άσθενής δεν υποβάλλεται στην άπαιτούμενη διορθωτική θεοαπία με τή γυαλιά. 6) ‘Ο διαβήτης, έφ’ όσον ή άσθενής δεν υπεβλήθη έγγυσηση στην άπαιτούμενη θεοαπία. 7) Τά τοαχώματα, ή λεπρόα ή ελλογία στίς τροπικές χώρες.

— Τι γίνεται, κύριε προσωπάχα; Δημοσιεύτηκε επί τέλους ή άγγελία έκείνη με την όποία ζητούμε μία γραιματία;

— Καλά έκανε ή μαμά καί έπέμνε να πάω μαζί μου την άμπελλά μου!...

— Κανένας δεν ήθελε να αγοράσει διαμέρισμα στο 13ο πάτωμα.

«ΑΓΑΠΗΤΕ Τέλη. Κάθε ιστορία, κάθε έρωτας, είναι μοιραίο κάποτε να φτάση στο τέλος. ‘Ετσι καί ο δικός μας έρωτας ήρθε καιρός να τελειώσει πιά. ‘Ισως κάποτε σ’ άγάστω, ίσως όμως τόν άσθημά μου γιά πάντα να ήταν μόνο καί μόνο εκείνος, ο έρωτας γιά τόν έρωτα». Πού γεννιέται συχνά στίς έφηδικές καρδιές. Τώρα, ένας άλλος έχει μπει στη ζωή μου, στην καρδιά μου. Τόν αγαπώ, μ’ αγαπά, θά παντρευτώ με σέ λίγο. Μήν ζητάς λογική από μία άπιδόλαια γυναίκα καρδιά. Προσπάθησε να με ξεχάσης. ‘Σε σ’ εύχομαι να γίνης ευτυχισμένος

«Λίζα»

Διάβασα καί ξαναδιάβασα άμέτρες φορές αυτό τόν γράμμα. Μού ήταν άδύνατο να πιστέψω σ’ εκείνα τά σκληρά λόγια πού ώστόσο ήταν γραμμένα από τόν χέρι της αγαπημένης μου. Μά πώς ήταν δυνατόν ή μικρή μου Λίζα να με προδώσει; Πώς ήταν δυνατόν να κρεμίσω με τή ίδια της τή χέρια τόν όνειρο της ευτυχίας μας;

‘Ανασταταμένος γύρισα στην ‘Αθήνα με τόν πρώτο αεροπλάνο της γραμμής. Μά δεν μπόρεσα να την συναντήσω. Στό τηλέφωνο τού σπιτιού της ή υπηρέτρια μού άπάντησε ότι «ή δεσποινίς έχει φύγει γιά τόν έξωτερικό».

Μέ κορσολισμένη την καρδιά ξανάφυγα γιά τόν Παρίσι, όπου με καλούσαν οι σπουδές μου. ‘Ημουν τότε στό τρίτο έτος της Ιατρικής. Προσπάθησα να έρω παρηγορία στην έπιμονή μελέτη, άδικα όμως. ‘Η σκέψη, ή άνάμνησι της Λίζας με τυραννούσε άδιάκοπα.

«Πρέπει να την ξεχάσω, δεν άξίζει την αγάπη μου» συλλογιόμουν. ‘Όμως ποιος μπόρεσε ποτέ να θάλλη νόμο στην καρδιά του;

Μέ τή Λίζα γνωρίζαμε από παιδικιά. Μεγαλώσαμε ο ένας κοντά στον άλλο, γιατί τότε, στά παιδικά μας χρόνια οι οικογένειές μας κατοικούσαν σε δύο διαδοχικούς άρμούς τού ίδιου σπιτιού. ‘Εγώ ήμουν τρία χρόνια μεγαλύτερος από τή μικρή μου φίλη κι’ έτσι μπορούσα να τή βοηθώ στά μαθήματά της.

Κάποιο έραδυ — ήταν τότε στην πέμπτη γυμνασιού — δρισκώμασε μόνοι στό δωμάτιό της καί τή βοηθούσα στή λύσι τών άλυγερδών ασκήσεων όταν έαφνικά εκείνη κορσμένη ένευρε τόν ξανθό κεφάλι της στον ώμο του καί άποκομήθηκε.

‘Ηταν τόσο όμορφη! Τά μακριά μαλλιά της πλαισιώναν σάν ήλιακίδες τόν κομψό της πρόσωπο. Τά μισοκλειστά χείλη της έκείνη καί σαρκώδη σάν τραγανά κεράσια ήταν γιά μένα μία πρόκληση άκαταμάχητη. Χωρίς να τόν καταλάβω, παρασυρμένος από τή παρόρμησή της στιγμής έγειρα καί τήν φίλησα άπαλά.

Σύνησε τρομαγμένη. Τά μεγάλα μάτια της με κύττασαν παράξενα.

— Γιατί τούκανες; ρώτησε ενώ τά χείλη της έτρεμαν με παράπονο. — Γιατί σ’ αγαπώ, της μουρμούρισα, σ’ αγαπώ μικρή, γλυκειά μου Λίζα.

Κι’ εγώ σ’ αγαπώ, μού ψιθύρισε.

‘Εκείνες τις μέρες εγώ καί οι γονείς μου άλλάξαμε σπιτί. Πήγαμε να κατοικήσουμε στην άλλη άκρη της ‘Αθήνας, όμως εγώ καί ή Λίζα έξακολουσώσαμε να συναντιώμαστε συχνά. Πηγαίναμε να κρύβουμε τόν θαυμασμό μυστικό της άγάπης μας στην έξοχη κάτω από τή μεγάλη δέντρα, πάνω στους λόφους, μακριά από τήν πόλι καί τούς ανθρώπους.

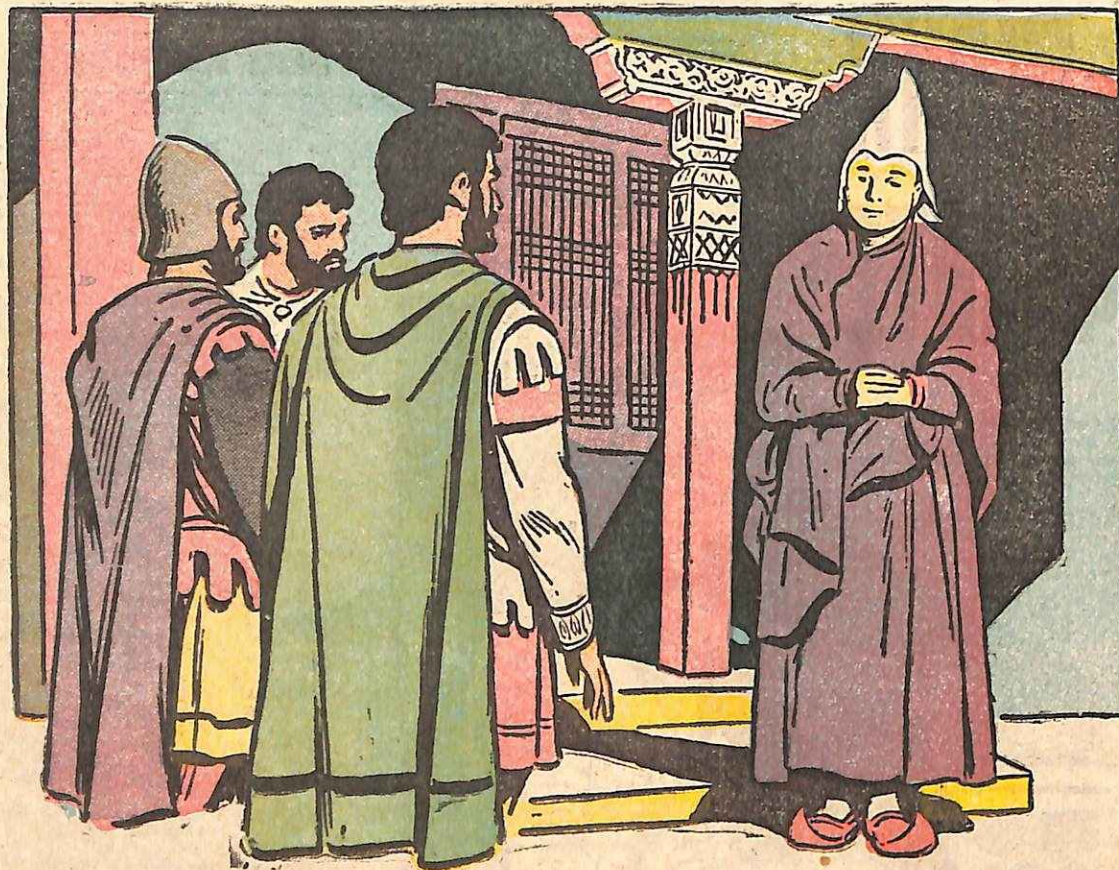
— Νά Τέλη, έτσι εγώ τήν δειρεύωμια τή ζωή. ‘Από μωρ έξαρτάται να χτισώμε σ’ αυτό τόν λειβάδι τόν κρυστάλλινο παλάτι της ευτυχίας μας.

Οι μήνες περνούσαν άσπαστικά, τά σχολεία έκλεισαν, τόν καλκαίρι πού ήρθε μάς έφερε μαζί τού, πολλές φορές όμως μαζί με τόν φθινόπωρο ήρθε ο χειμώσιμος. ‘Εγώ είχα τελειώσει τόν γυμνάσιο καί έψαγα γιά σπουδές στο Παρίσι.

Κύλησαν από τότε τρία χρόνια. Τά καλοκαίρια γυρίζα στην ‘Αθήνα, ξαναδρισκώ τή χαρά κοντά στή μικρή μου άγαπημένη. Τόν ή πόλομ καίρο ζητούσα παρηγορία στά γράμματά της. Απ’ τού μού διναν τόν κοράγιο να ύπνυμε τόν

«ΓΚΡΗΝ ΦΙΛΑΝΤΣ»

‘Η Λίζα κύλησε τήν πολυθρόνα της ως τόν πικ-άπ κι’ έβαλε ένα δίσκο.

— Είμαστε Έλληνες, απάντησε ο ναύαρχος. Το κράτος μας είναι το Βυζάντιο.

Ο ΠΕΡΣΙΚΟΣ πόλεμος είναι ένας πολύ σημαντικός σταθμός της ιστορίας της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Η Περσία, που έθεωρείτο η μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο — τις αρχές του Μεσαίωνα — έχασε τελεία την παλιά της αίγλη κι έγινε ένα ασθενικό κράτος, που γρήγορα έπαψε να υπάρχει πολιτικά, ύστερα από τις επιθέσεις των Αράβων. Η Βυζαντινή αυτοκρατορία έδωσε το τελικό χτύπημα στον Ισχυρό της Ανατολής, απέκτησε όλες τις ανατολικές επαρχίες που είχε χάσει, απέδωσε στο χριστιανικό κόσμο τον Τιμό Σταυρό κι ελευθέρωσε την πρωτεύουσά της από τη φοβερή απειλή των Αραβοσουλτανικών ορδών. Η Βυζαντινή αυτοκρατορία φαινόταν να βρίσκεται στο κατακόρυφο της δόξας της. Ο βασιλιάς των Ινδιών έστειλε στον Ηράκλειο, που βασιλεύει τότε, τα συγχαρητήριά του για τις δαλεπαλίες νίκες του, μαζί με μια μεγάλη ποσότητα πολύτιμων λίθων. Τού παραγγέλνει δε με τους απεσταλμένους του ότι «θα θεωρούσε τον εαυτό του ευτυχισμένο αν οι σχέσεις τους γινόταναν πιο στενές».

Ο Ηράκλειος, που απέβλεπε στο μέλλον, δεν έχασε καιρό. Κάλεσε άμεσα τον Λεόντιο Μόσχο — ένα από τους πιο έμπιστους ναύαρχους του — και του ανέθεσε την εντολή να απευθύνει στο βασιλιά των Ινδιών για να του εκφράσει τις ευχαριστίες του, με αφορμή και πολύτιμα δώρα. Τό καράβι του επάνδρωσε με το λιμνηρούς άντρες. Γιατί ο Ηράκλειος τον επέτρεψε, μετά που θα τελείωνε την αποστολή του, να συνεχίσει το ταξίδι του «προς άγνωστους κι ανεξερεύνητους κόσμους». Ο Μόσχος ήταν έφοδιασμένος με τα καλύτερα μέσα της εποχής εκείνης. Το σκάφος του ήταν γερό και το πλήρωμά του δοκιμασμένο. Έτσι έφτασε στις Ινδίες και παρέδωσε στα δώρα στον προορισμό του. Ο Ινδός βασιλιάς τον φιλοέξησε κάμποσο διάστημα κι ο «Έλληνας ναυτικός» έθρηκε την ευκαιρία να εξερευνηθή την ενδοκράτεια του. Η διαδρομή του, μέσα από παρθένα δάση, ήταν τεράστια. Πήγε στην Καλκούτα και το Πακιστάν. Ακολούθως κατέπιν τις δ. γαίες του Άγγλη. Έφτασε στο Δελχί. Συνεχίζοντας την πορεία του, έρεθηκε στα σύνορα του Θιβέτ, όπου συνελήφθη αυτός κι οι άντρες του από τους Ιθαγενείς. Εύτυχως, δεν

ΛΕΟΝΤΙΟΣ ΜΟΣΧΟΣ Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

τους πείραξαν. Τους ώδηγησαν μονάχα στη Λάσα, ανάμεσα από παγετώνες και χιονοβέλες, για να τους παραδώσουν στους Ιερείς, «που φύλαγαν την ιερή πόλη του Βοδδισμού». Ήταν η πρώτη φορά που πατούσαν λευκοί άνθρωποι το πόδι τους εκεί. Οι Έλληνες έρεθηκαν σ' έναν κόσμο παράξενο και μυστηριώδη. Τό μοναστήρι που τους φιλοέξησε, ήταν χτισμένο στην απότομη κορυφή ενός παύσηλου βουνού. Η θέα του δεν έβλεπε παρά σε άλλες κορυφές, χιονισμένες, άγριες, επιβλητικές. Ο Μόσχος πίστεψε για μια στιγμή πως είχε φτάσει το τέλος της.

— Αυτούμαι, είπε στους συντρόφους του. Αυτούμαι, που έγιναν αίτια να χαζήτε μαζί μου. Έδω που ήρθαμε, είναι ζήτημα αν την γλυτώσουμε. Ας έχουμε ώστόσο τις επιβες μας στο Θεό...

Πάνω όμως που τα έβλεπαν όλα μαύρα, παρουσιάστηκε ο μεγάλος άρχιερέας, που άρχισε να τους ζητά πληροφορίες. Ποιοί ήταν; Από που έρχόντουσαν; Τι γύρευαν στο Θιβέτ και πολλά άλλα. Ο Μόσχος του έξηγησε την αποστολή του στον Ινδό βασιλιά και τον πόθο του να γνωρίσει καινούργιους κόσμους. Στο τέλος, ο άρχιερέας τους ρώτησε σε ποιο κράτος άνηκαν.

— Είμαστε Έλληνες, απάντησε ο ναύαρχος. Το κράτος μας είναι το Βυζάντιο.

Εκείνος τότε τους ξαναρώτησε μ' ενδιαφέρον, αν ήταν απ' την ίδια φυλή του «Σέμπυ Λούνα, δηλαδή του Μεγ. Αλεξάνδρου. Ναι, αποκρίθηκε ο Μόσχος. Στις φλέβες μας κυλάει το ίδιο αίμα με το δικό του... Αυτό ήταν. Από κεί και πέρα οι Έλληνες έθηκαν απεριόριστη φιλοξενία. Ο Μόσχος επισκέφτηκε όλα τα μοναστήρια της «ιερής πόλεως», με μυστηρία της «ιερής πόλεως», με αναφοράς για τα χειρόγραφα α. τα. Τό πιο περίεργο όμως είναι ότι, στο θιβέτιο αυτό, αναφέρεται για πρώ-

τη φορά ο θρύλος του «Χιονοανθρώπου». Ο Μόσχος γράφει πως οι Ιθαγενείς του άφηγηθηκαν πράγματα συνταρακτικά για ένα παράξενο «όν» — κάτι μεταξύ ανθρώπου και τέρας — που ζούσε μέσα στα αιωνόδια χιόνια των άπυρτων βουνών. Τό «όν» αυτό, που είχε δύσκολα μέτρα περίπου ύψος, δ'ν περπατά κανένα. Αλλά όποιος τό έβλεπε, πέθαινε. Κι είχαν πεθάνει πολλοί ως τότε. Επειδή έβγαζε να τό δούν μπροστά του.

Στό Θιβέτ, οι Έλληνες έμειναν κάπου τρεις μήνες. Όταν έφυγαν από κεί φορτωμένοι πλούσια δώρα οι Ιερείς τους έδωσαν Ισχυρή συνοδεία για να τους οδηγήσουν με ασφάλεια έξω από τα σύνορά τους. Διέσχισαν ξανά τις Ινδίες, μπήκαν κατόπιν στο καράβι τους και ξαναγύρισαν στο Βυζάντιο, όπου έγιναν δεκτοί με μεγάλες τιμές από τον Ηράκλειο. Ο αυτοκράτορας δέχτηκε μ' ευχαρίστησι τα πολύτιμα δώρα που κουβέλησαν μαζί τους οι ναυτικοί και θαύμασε όλα εκείνα που του διηγήθηκαν, ιδιαίτερα για τό Θιβέτ. Οι αλικοί όμως του Ηρακλείου και πρό παντός ο Δημήτριος Πετρωνάς, προσάβησαν να ρίξουν τό σπόρο της αμφιβολίας.

— Όλ' αυτά είναι παραμύθια, είπαν στον αυτοκράτορα. Έχουμε, βέβαια, άκουστά για τό Θ.β.τ. Είναι όμως δυνατόν να ζούν άνθρωποι πάνω σε κείνα τα δυσθεώρητα ύψη; Αλλά κι αν άκόμη ζούν, πως κατόρθωσαν να φτάσουν ως εκεί ο Μόσχος κι οι άνθρωποι του; Κανονικά, έπρεπε να περύνουν από τό άβυσσώχο κορμό. Για να έπιστρέψουν, λοιπόν, σημαίνει πως τα δώρα αυτά που σου έφεραν, σοδ τα έστειλε ο βασιλιάς των Ινδιών...

Ο Ηράκλειος όμως είχε πολλή έμπιστοσύνη στο Μόσχο. Και δεν τον κλονίσαν τό λόγια των αλλικών του. Έτσι, όταν ο ναύαρχος του ζήτησε την άδεια να ξαναφύγει για να επισκεφθή άλλους τόπους, όχι μόνο τό την έδωσε, αλλά τό έθεσε στη διάθεσί του τό καλύτερο πλοίο της αυτοκρατορίας. Ο Μόσχος ξεκίνησε με

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΙ

τό ίδιο πλήρωμα. Αύτή τη φορά όμως άκολουθήσε διαφορετικό δρομολόγιο από τό πρώτο. Έβγηκε στη Μεσόγειο, πέρασε τό Γιβραλτάρ και προσέγγισε τις Καναρίους νήσους, όπου έρθηκε κάμποσους Έλληνες να καταβιβάζονται στην ψαρική. Άνάμεσά τους ήταν κι ένας έκτακτος γέροντας, που άκούγε σ' όνομα Σίμων.

Ο Μόσχος εξερεύνησε τό νησί κι έφυγε κατόπι για να επισκεφθή τό Πράσινο Άκρωτήριο. Έτίποτε δεν έδειχνε — γράφει ο ίδιος στο θιβέτιο του — πως απ' ατό τό μέρος πέρασαν κάποτε άνθρωποι. Μεγάλα πουλιά πετούσαν πάνω απ' τα κεφάλια μας, πράσινες σαύρες γλιστρούσαν ανάμεσα στά πέδια μας και πεταλούδες πολύχρωμες μας άκόλουθούσαν κοπαδίσια. Οι πθηκοί άφ' ονόσαν. Όπου κι αν στρέψαμε τό μάτι μας, έξωτικοί κατόπι καμίν. τοσαν στά δέντρα. Μά διατάξαμε να τους άγγίξουμε, από φόβο μή φαρμακωθούμε ή μήν παραλύσουμε, όπως έγινε μ' έναν από τους συντρόφους μας, που έφαγε έναν εύγεστο καρπό. Τό περιστατικό αυτό συνέβη, σ' ένα προηγούμενο νησάκι του Άτλαντικού, όπου σταμάησαμε για ν' άποθηκεύουμε νερό. Ο συντροφός μας, που έφαγε τον καρπό χωρίς να μας ρωτήση, από πρώτα παρέλυσε όλόκληρος πρήστηκε κατόπιν και πρσίνισε. Όσοπου να τον μεταφέρουμε στο πλοίο μας, πθανε μέσα σε φριχτούς πόνους...

Παρ' όλα αυτά στο Πράσινο Άκρωτήριο, οι Έλληνες έμειναν κάμποσο καιρό. Δέ έρθηκαν παρά μερικούς Ιθαγενείς, που κατοικούσαν στά ενδοτέρα του νησιού. Δεν έκαναν καμμία δουλειά. Όλη μέρα κοιμόντοσαν και τη νύχτα διασκεδάνε χορεύοντας και τραγουδώντας. Τους έξένους τους υποδέχτηκαν μ' έγκαρδία και τους πρόσφεραν τίς γυ-

ναίκες τους. Οι ναυτικοί άναγκάστηκαν να τίς δεχτούν, γιατί κατάλασαν πως αν έκαναν τό αντίετο, δέ θα καλοπερνούσαν. Η προσφορά αύτή ήταν μέσα στά πλαίσια της φιλοέξιας κι αν άρνιγόντοσαν θα ήταν προσβολή. Με λίγα λόγια, οι Έλληνες είπαν κι έπαθαν ώσπου να ξεμπλέξουν μαζί τους.

Από κεί και πέρα τό ταξίδι τους όπήρξε μια αδιάκοπη περιλάνησι στον Άτλαντικό Ωκεανό. Καπου δύο μήνες δέ συνάντησε τό μάτι τους στεριά. Οι συντροφοί του Μόσχου, άρχισαν τίς γκοίνιες. Μά ο τοιμηρός θαλασσοπόρος άκούγε μονάχα τη φωνή της καρδιάς του. Κι ή φωνή αύτή του έλεγε πως έπρεπε να συνεχίσει, να μη γυρίση πίσω. Και προχωρούσε όλοένα μπροστά. Προχωρούσε με θάρρος κι έλπίδα, πως κάπου θα έφταναν επί τέλους. Και δεν έκανε λάθος. Ποιά ήταν τά νησιά που προσέγγισε ο Μόσχος, ούτε ο ίδιος δεν ήξερε. Από τίς διάφορες όμως περιγραφές, οι νεώτεροι μελετητές του έργου του, υπολογίζουν ότι έπρεπε να είχε φτάση στις Μικρές Άντιλες, προς τό Πόρτο Ρίκο.

Τίποτε όμως δεν είναι βέβαιο κι όλοι κάνουν υποθέσεις. Τό γεγονός πάντως ήταν ένα: Ότι ο Λεόντιος Μόσχος είχε έρεθή πραγματικά σ' έναν κόσμο άγνωστο. Έναν κόσμο που πριν απ' αυτόν, κανένας άλλος λευκός δεν είχε γνωρίσει. Η περιγραφή του για τίς Μικρές Άντιλες είναι σχεδόν γοητευτική. Μιλάει για έναν επίγειο παράδεισο, όπου οι Ιθαγενείς ήταν ψαλίοι και γεροεμεινοι, με κατάμαυρα μαλλιά και μάτια, που τό δέρμα τους έμοιαζε με κόκκινο χρώμα σε ώρα βροχής. Να ήταν άραγε Ινδιάνοι; Μπερδί. Οι άνθρωποι αύτοι ποσωνούσαν ξανά «με τερατώδεις φυσιογνωμίες». Χτύποσαν τύμπανα «και χόρευαν γύρω από τεράστιες φωτιές», εμάχοντας κραυγές κορακιών. Ο Μόσχος ξαναγύρισε στο Βυζάντιο όπου άαυγότερα άρχισαν να γράφει τ' άπομνημονεύματά του.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

γκρέκα

Πλένει

τά

διπλά

δυό

φορές

καλά

Τό νέο ΚΛΙΝ γρανουλέ

★ ΡΟΥΧΑ ΠΙΟ ΚΑΘΑΡΑ-ΠΙΟ ΛΕΥΚΑ-ΠΙΟ ΛΟΥΣΑΤΑ ★ ΕΝΑ ΠΡΟΣΕΓΜΕΝΟ ΠΡΟΪΟΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΓΜΕΝΗ ΜΠΟΥΓΑΔΑ.

«ΑΦΙΝΩ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΚΑΙ ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΑΙ!»

Η Κιμ Νόβακ αποφάσισε να κηρύξη πόλεμο στο Χόλλυγουντ με την απειλοισία ενός σκλάβου που επί τέλους επαναστατεί έναντίον του κυρίου του.

«Μας φέρονται σά να είμαστε κομμάτια κρέας» δήλωσε στην τηλεόραση, μιλώντας για τους κινηματογραφικούς παραγωγούς. «Όλα αυτά δίνουν την εντύπωση ότι η Κιμ, που θα έπρεπε να πάρη τη θέση της Μαίριλιν Μονρόε, θα εγκαταλείψη τον κινηματογράφο για να παντρευτή το σκηνοθέτη Ρίτσαρντ Κουίν.

Κιμ Νόβακ.

ΤΟ Χόλλυγουντ είναι ένα μέρος, όπου «τα άπλυτα πλένονται στο σπύτι», όμως τα άπλυτα αυτά θα πρέπει να είναι πολλά, γιατί κάθε τόσο, παρά τους σι-δερένιους νόμους, μερικά απ' αυτά «δραίνονται στη φόρα».

Μα οι επαναστάτες, οι λίγοι που τολμούν να αποκαλύψουν τα άπλυτα της σκληρής κινηματογραφικής Μέκκας δεν είναι πολύ τυχεροί. Συνήθως οι επαναστάτες αυτοί λησμονούνται και το Χόλλυγουντ εξακολουθεί να «φαμπρική» φιλμ, ήθοιους, μύθους.

Η Κιμ κήρυξε πόλεμο στο Χόλλυγουντ, κάνοντας μια δήλωση, που είναι σχεδόν αδύνατο να της συγχωρηθεί. «Μας φέρονται σαν να είμαστε κομμάτια κρέας και μάλιστα από φτηνά σφαγεία» είπε άμεσως μετά το θάνατο της Μαίριλιν Μονρόε. Και το είπε στην τηλεόραση, μπροστά σε εκατομμύρια Αμερικανούς.

Στην αρχή της καριέρας μου μου το είπε ο διευθυντής του διαφημιστικού γραφείου της εταιρείας μου: «Μην ξεχνάς ότι δεν είσαι τίποτα περισσότερο από ένα κομμάτι κρέας». Έτσι ήταν και με την Μαίριλιν. Για εκείνη μάλιστα ήταν χειρότερο, γιατί δεν είχε οικογένεια. Ήταν μόνη, ανυπεράσπιστα.

Ακολουθώντας η Κιμ απέκλυσε ότι δεν μπόρεσε να παντρευτεί τον Σάμυ Νταίβις, γιατί οι παραγωγοί της, άχρωμοι πίσω από ένα απάνθρωπο συμβόλαιο, που την είχαν υποχρεώσει να υπογράψουν στην αρχή της καριέ-

ρας της και που τους έδινε το δικαίωμα να αποφασίζουν ακόμη και για την ιδιωτική της ζωή, της το είχαν απαγορεύσει.

Ένας γάμος με ένα έγχρωμο άντρα είχε κριθεί απ' αυτούς ως απαράδεκτος για την Κιμ, που ήταν προωρισμένη να πάρη τη θέση της Μαίριλιν Μονρόε.

Μα η Κιμ δεν πήρε ποτέ τη θέση της Μαίριλιν, παρ' όλο που μ' αυτό το σκοπό είχε «επινόηθη» από τους κυνηγούς ταλέντων, κινηματογραφικούς πράκτορες, τους διαφημιστές, απ' όλο δηλαδή εκείνο τον πολύπλοκο μηχανισμό, που μπορεί να δημιουργήσει ή να καταστρέψει ένα μύθο σε διάστημα μερικών μηνών.

Ένας απ' αυτούς τους ισχυρούς παράγοντες έλεγε πριν μερικούς μήνες:

«Εγώ μπορώ να πάρω μια κοπέλλα άσχημη, άκομψη, ήλιθια και μέσα σ' ένα χρόνο να την μεταμορφώσω σε στάρ. Στοιχηματίστε δέκα εκατομμύρια κι' εγώ να σας κάνω στάρ όποιαδήποτε κοπέλλα θα μου φέρετε».

Δεν έπρεπε να καυχισολογεί, χωρίς δάση. Υπάρχουν τουλάχιστον δέκα άνθρωποι στο Χόλλυγουντ, που δεξιώνοντας ένα τέτοιο ποσό, δέκα εκατομμύρια δολάρια, μπουρούν να δημιουργήσουν ένα νέο είδωλο, που να ξετρελλάνη το κοινό. Το έκαναν αυτό με τη Μαίριλιν και με πολλές άλλες, πριν και μετά απ' αυτήν. Ήθελαν να το κάνουν και με την Κιμ όταν η Μαίριλιν αρ-

χισε να «κάνη καπρίτσια» δηλαδή να δείχνει σημεία ανεξαρτησίας. Απεφάσισαν να δώσουν σε μια άλλη τη θέση της και έντελως τυχαία το βλέμμα τους έπεσε πάνω σ' αυτήν την κοπέλλα της πολωνικής καταγωγής.

«Έφτασαν δύο φιλμ, υποστηριζόμενα από μια μεγάλη διαφημιστική έξοδση, για να φέρουν την Κιμ στην είσοδο του 'Ολύμπου των μεγάλων στάρ. «Ο άνθρωπος με το χρυσό χέρι» και το «Πικ-νίκ». Μα η Κιμ δεν κατάφερε ποτέ να δρασκελίσει αυτό το κατόφλι, δεν πήρε ποτέ τη θέση της Μαίριλιν και πιθανότατα σε θα την πάρη ούτε και τώρα, που η Μαίριλιν είναι νεκρή.

Κουράστηκα από αυτή τη ζωή, απ' αυτόν τον κόσμο! είπε η Κιμ. Φεύγω για το Παρίσι. Έχω ανάγκη να αλλάξω αέρα!

— Θα γυρίσετε στο Χόλλυγουντ; τη ρώτησαν.

— Ναί θα γυρίσω, αλλά σαν σύζυγος του Ρίτσαρντ Κουίν.

Από τρία χρόνια η Κιμ Νόβακ δίνει την εντύπωση ότι από στιγμή σε στιγμή θα παντρευτεί τον Ρίτσαρντ Κουίν. Μα έχουν περάσει τρία χρόνια μ' ένα παραξενο και θεαλλώδη αρραβώνα.

Όταν χώρισαν, πριν μερικούς μήνες, όλοι πίστεψαν ότι ο χωρισμός αυτός θα ήταν οριστικός. Εκείνος πήγαινε στο Παρίσι για να γυρίσει ένα ενδιαφέρον φιλμ «Το Παρίσι δεν κόνει ξέστη», με την Άντρεϊ Χέμπερν και τον Ουίλιαμ Χόλντεν και ίσως με την Ελπίδα να ξεχάσει την Κιμ.

Τώρα εκείνη τον ακολουθούσε με την απόφαση να τον παντρευτεί.

Γνωρίστηκαν, όταν ο Ρίτσαρντ Κουίν σκηνοθετούσε το φιλμ «Εμείς οι δυο άγνωστοι», στο οποίο η Κιμ πρωταγωνιστούσε. Ο Κουίν προσπάθησε να τη βοηθήσει να εισχωρήσει στο ρόλο της και η Κιμ έδειξε υποτακτικότητα και γλυκύτητα ακολουθώντας κάθε συμβουλή του.

Η Κιμ κατέληξε να επαναστατήσει. Ήθελε να διατηρήσει τον εαυτό της, να αδιαφορήσει για τα καλά βιβλία και να διασκεδάσει στα νύιτ κλάμπ.

Ο Ρίτσαρντ Κουίν απογοη-

Η Κιμ Νόβακ με το μνηστήρα της Ρίτσαρντ Κουίν στο Παρίσι. Υστερα από τόσες αναβολές, φαίνονται αποφασισμένοι να παντρευτούν.

τεύτηκε, την κατηγορήσε για έπιτολαϊότητα, της έριξε κατα πρόσωπο όλα της τα φλέρτ, ξεχνώντας ότι τα περισσότερα απ' αυτά ήταν απλά διαφημιστικά κόλπα. Εκείνη του είπε ότι ήταν ένας πηλκτικός άνδρας, ότι θα προτιμούσε να μείνη γεροντοκόρη, προκειμένου να διατρέξη τον κίνδυνο να παντρευτεί έναν άνδρα σαν αυτόν.

Χώρισαν, αλλά συναντιόντουσαν συχνά. Εκείνη είχε άλλα φλέρτ, αλλά κράτησε την υποσχέση της: δεν παντρεύτηκε. «Αρχισαν να την αποκαλούν «Η γεροντοκόρη του Χόλλυγουντ», μα ίσως καμιά «γεροντοκόρη» πριν απ' αυτήν δεν είχε συγκεντρώσει γύρω της τόσους θαυμαστές, τούσους διεκδικητές της καρδιάς της. Σκηνοθέτες, διανοητές, ηθοποιοί, εκατομμυριούχοι, συναγωνίζονταν προσφέροντας στο είδωλό τους πανάκριβα δώρα.

Μα σε όποιον τη ρωτούσε, αν ήταν έρωτευμένη με τον Φράνκ Σινάτρα, με τον Κάρο Γκραντ ή με τον Μάικ Κρίμ, σε όποιον τη ρωτούσε, αν θα παντρευόταν τον Ιταλό Μάριο Μπαντίνι ή τον Μεξικανό Φερνάντο Χερνάντεθ, απαντούσε με τόνο αδιάφορο ότι τους θεωρεί μόνο καλούς φίλους.

Όταν τη ρωτούσαν για τα αισθήματά της προς τον Ρίτσαρντ Κουίν η Κιμ γινόταν σοβαρή και απαντούσε: «Τον αγαπώ, ίσως μια μέρα θα τον παντρευτώ».

Σ' αυτά τα τρία χρόνια δεν έκαναν τίποτ' άλλο, παρά να «κονώνονται» και να χωρίζουν αδιάκοπα. Μια μέρα ο Κουίν έφτασε στο Μεξικό με το ιδιωτικό αεροπλάνο του φορτωμένος δώρα.

Εκείνη τον είδε να φτάνει και έτρεξε να τον συναντήσει στον κήπο της βίλλας της. Πήδησε στο λαιμό του, κάνοντας να πέσουν από τα χέρια του όλα τα δέματα, που εκείνος κρατούσε με κόπο. Υστερα μπήκαν στο σπίτι άγκαλιασμένοι, εύτυχισμένοι, όσο μπορούν να είναι μόνο δυο έρωτευμένοι, που επί τέλους ξανασυναντιούνται. Δυο ώρες αργότερα ο Κουίν έβγαλε από το σπύτι, χτυπώντας πίσω του την πόρτα και κάνοντας τον όρκο να μην την ξανασυναντήσει πιά.

Μα αυτή τη φορά τα πράγματα φαίνονται να έχουν αλλάξει. Κουρασμένη, πικραμένη από το Χόλλυγουντ, η Κιμ Νόβακ βρίσκεται στην πιο κατάλληλη ψυχολογική στιγμή για να κάνει το μεγάλο βήμα.

— Θα γυρίσω στο Χόλλυγουντ σαν σύζυγος του Κουίν! υποσχέθηκε.

Πώς θα είναι ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ;

Το νέο φθινοπωρινό μακιγιάζ

ΥΠΑΡΧΕΙ μια συμφωνία σωπής ανάμεσα στους μεγάλους ειδικούς της κοσμητικής αισθητικής. Κανένας δε θέλει να μιλήσει προκαταβολικά γύρω από το νέο φθινοπωρινό μακιγιάζ.

Μα εμείς μπορούμε να κάνουμε μερικές προβλέψεις. Ας ρίξουμε μια ματιά στη μαγική χρυσάλευνη σφαίρα. Λένε (οι «μεγάλοι» ειδικοί), ότι μόνο έτσι θα μπορούσε κανείς να μάθω κάτι για το πρόσωπο, το χτένισμα και τον «τύπο», που θα μας επιβάλουν μόλις θα τελειώσει το καλοκαίρι.

Λένε (πάντα οι υπεύθυνοι για την εμφάνισή μας, τόσο στο παρελθόν, όσο και στο μέλλον) πως ένα μόνο είναι βέβαιο, ότι όλα θα αλλάξουν ορίζα. Και σπεύδουν ν' αλλάξουν συήθη-
ση.

Τι είναι όμως δυνατόν να σημαίνει αυτή η «ερμική» αλλαγή. Θέλει να πη, ότι από «ήλιο-καμένες», που είμαστε τώρα, θα μεταμορφωθούμε σε «επληθευμένες και χλωμές».

Ας προσπαθήσουμε, με τη βοήθεια των ειδήσεων, που υπάρχουν, να κάνουμε μερικές ενδιαφέρουσες προβλέψεις.

ΠΡΟΒΛΕΨΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1

Θα είμαστε πραγματικά «επληθευμένες». Θα μας άρσουν μέχρι το έλλας τα λεπτά φρύδια — που θα τα σκουραίνουμε με πινέλα ή με μολύβι — και τα ανοιχτόχρωμα βλέφαρα. Θα είμαστε διατεθειμένες για οποιαδήποτε θυσία, για να έχουμε πάντα ένα χτένισμα πολύ απλό εκ πρώτης όψεως, αλλά πολύ δύσκολο στην πραγματικότητα.

Τέλος, θα περνάμε ατέλειωτες ώρες μπροστά στον καθρέφτη, προσπαθώντας να επιτύχουμε μια επιδεξιότητα λεία και χλωμή, σαν πολύτιμη πορσελάνη, με τη βοήθεια ενός σκουρού «φόν-ντε-νέ» και μιας ανοιχτόχρωμης πούδρας.

ΠΡΟΒΛΕΨΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2

Θα είμαστε περιπόλετες και απαιτητικές. Δε θα άρουμε πια στα συνηθισμένα μάτια, που μακραίνουμε με μια απλή πινέλα ή μια μολύβια, αλλά θα τα θέλουμε «κατά στάδια», δηλαδή ζωγραφισμένα με γοαμίες από διαφορετικά χρώματα (π. χ. μαύρο, μπλε μαρόν, κλπ.) που θα τοποθετούνται ή μια πάνω από την άλλη.

Δε θα ζητάμε πια από το κατάντημα καλ-

λυτικών, αλλά οποιαδήποτε «σκιά», αλλά θα την απαιτούμε σε ύγρο και όχι σε λευκό γύψου, ούτε λευκό γκοτσο, αλλά μόνο σε ροζέ!

Επί πλέον, θα ξεδοούμε άκομα σε ροζέ, που θα το βάσουμε στις βλεφαρίδες, σκούρο κάτω και στο χρώμα των ματιών πάνω.

ΠΡΟΒΛΕΨΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3

Θα μας άρσουν τα δύσκολα χρώματα, τα ασήμι μολύβια για τα μάτια και τις ασαφείς αποχρώσεις για τα κραγιόν, που θα έρχονται σε απόλυτη συμφωνία με τα πρόσωπα, τα πορτοκαλί, τα καστανά χρώματα, που οι μεγάλοι ροφτες θα λανσάρουν το φθινοπώρο.

Θα δείξουμε μια ιδιαίτερη προτίμηση για τα μαλλιά χρώματος «ξερού φύλλου», βίκον, σκούρο χρυσού και θα τα κρατήσουμε σε ένα μέσο μήκος.

ΠΡΟΒΛΕΨΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4

Θα έχουμε μια ξεχωριστή θηλυκότητα. Θα βάσουμε στα μαλλιά — το βράδυ — χρωματιστά τριαντάφυλλα και κοσμήματα. Θα φτιάχνουμε τα χείλη σαρκώδη, στρογγυλεύοντας με τέχνη το κάτω και τετραγωνίζοντας το πάνω. Θα μισούμε, όπως οι γάτες, τη βροχή και τον άνεμο, που θα απειλούν να βλάψουν τη χλωμή και πολύτιμη επιδερμίδα μας και δε θα τολμούμε πια να βγούμε από το σπίτι με μάτια «καθαρά».

★

Κι' ύστερα; Αυτό το «ύστερα» επαναλαμβάνουμε, θα το δούμε σε λίγο στο Παρίσι, όταν οι μεγάλοι ροφτες θα επιδείξουν τα φορέματα, που θα φορέσουν και οι ειδικοί των μακιγιάζ και των κομμώσεων θα αποφασίσουν, επί τέλους, να μας αποκαλύψουν τι πρόσωπα άρουμε, ως ετοιμάσαν για το προσεχές φθινοπώρο και για τον προσεχή χειμώνα.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΝΕΑ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Με την ευκαιρία των επιδείξεων της μόδας, που έγιναν στο Παρίσι εσχάτως, πολλοί ενδιαφέροντες οίκοι παραγωγής καλλυντικών λανσάρουν νέα φθινοπωρινά μακιγιάζ. Έτσι, η «Ελφάμπελ» λανσάρει δημιουργησε το «Λορέν Πουίν» (φόν-ντε-νέ) χρώματος ροζέ, πούδρα βερνικωκή, φωτεινά χείλη κοκκινο-τριαντάφυλλου, σκιά πολύ ανοιχτόχρωμη. Η «Εστέ

Λόντο είχε δημιουργήσει το «Χονάιτ Μπιούτυ Λουκ» (φωτεινή πρόσωπο σκιά, μολύβια μαύρη, κραγιόν κόκκινο-ζαφρό). Και η «Ελεν Ρομπιντσόν» δημιούργησε το μακιγιάζ «Προ-τέχνημα».

□□

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΗΣ

Η αρραβωνιασμένη κοπέλλα πρέπει — και για το συμφέρον της άλλωστε — να φέρεται πάντα ευγενικά στη μέλλουσα πεθερά της. Να της δείχνει πως αναγνωρίζει τους κόπους και την τρυφερότητα, με την οποία ανάθρεψε το γλυκό της, τις θυσίες, που έκανε γι' αυτόν. Να της δίνει την εντύπωση πως θα έχει στο εξής δυο παιδιά αντί για ένα, κι' ότι δε θα προσπαθήσει να γίνει αντίπαλος της στην καρδιά του γιου της.

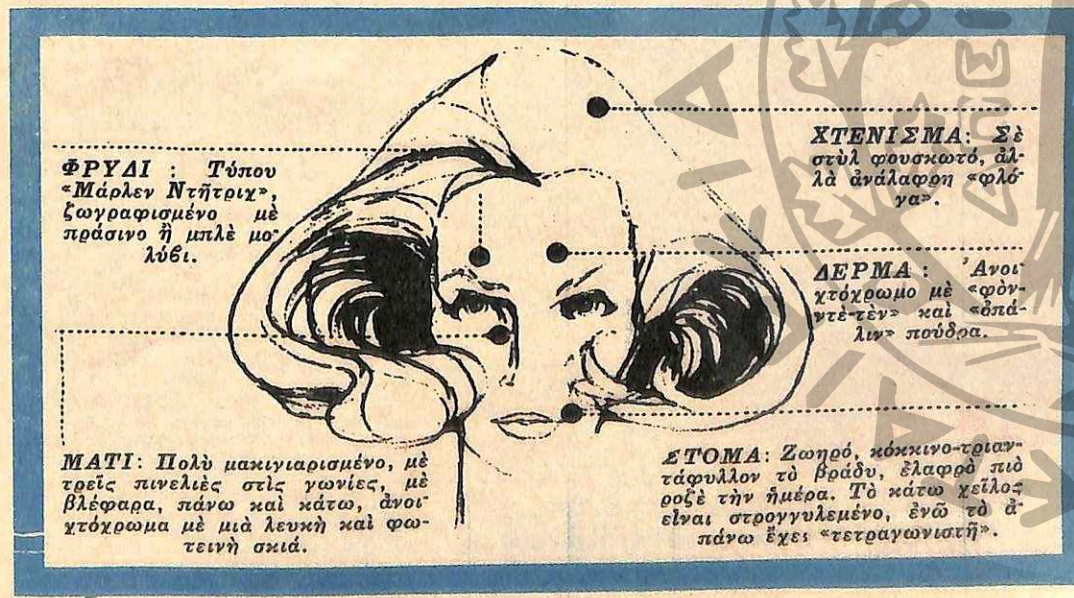
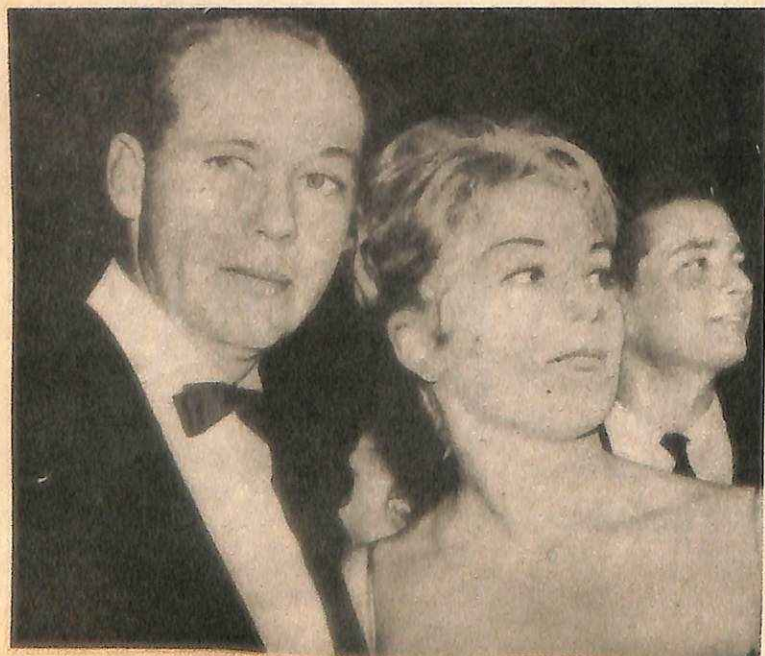
Συγχρόνως όμως, πρέπει να ξέρη να είναι «νοικοκυρά στο σπίτι της» και να το δείχνει, με σταθερότητα, αλλά χωρίς επιθετικότητα. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για ν' αποφύγει τις προστριβές.

Δώστε στη μέλλουσα πεθερά σας να καταλάβει πως είσαστε γνωστή, συμπεριλαμβανόμενη. Και προπάντων μη της λέτε, για το γιο της: «Όταν παντρευτούμε, εγώ θα τον κάνω άλλον άνθρωπο».

Μιλάτε πάντα με λεπτότητα και αγάπη για τους γονείς σας. Μη συνηθίσετε να λέτε: «Η μαμά είναι αποδοροδομική» ή «Ο μπαμπάς δεν ξέρει καλά τη δουλειά του». Ο αρραβωνιαστικός σας μπορεί ν' ανησυχήσει για τις ψυχικές διαθέσεις σας. Ενδιαφερόμαστε για τη δουλειά του αρραβωνιαστικού σας. Έτσι, θάνα ήσυχος πως θα μπορούσε, στην ανάγκη, να βοηθήσει μια αποσιωπημένη συνεργάτιδα.

Μην είσαστε ευερέθιστη, μην πειράζεστε με το παραμικρό, αλλιώς ο μνηστήρας σας θα σκεφθεί πως η συμβίωσή σας θα είναι κόλαση. Διατηρήστε τις προσωπικότητες σας γινώσκεις σ' ό,τι αφορά τα σπουδαία και βασικά θέματα της ζωής, αλλά μη διαστρέψετε να υποχωρήτε σ' άλλα, τα λιγότερα σημαντικά.

Δείχτε του πως δε φοβόσαστε τις ευθύνες και πως είσαστε έτοιμη ν' αναλάβετε όλα τα όπλα και ήθικά βάρος της οικογενείας.

Γιά ό'λες τίς τάξεις

Ποδιές
ΤΣΑΝΤΕΣ
6Τήν

Ροζαρί

ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 15 - ΤΗΛ. 232.044 - 236.772

ΤΟ ΡΥΖΙ

Ως θρεπτική τροφή

Είναι ανώτερο από το κρέας και το γάλα!

Το «Συμβούλιο της Γεωργίας», που συνήθε προ καιρού στη Βερόνα της Ιταλίας, θέλησε να προπαγανδίσει, για τη μεγαλύτερη διάδοσή του ρυζιού.

Οι εργασίες του Συμβουλίου τελείωσαν, όπως συνήθως, μ' ένα γεύμα. Όλα λοιπόν τα φαγητά του γεύματος αυτού ήταν φτιαγμένα από ρύζι. Να και οι ονομασίες των κυριωτέρων απ' αυτά: Κορσόμε με σασέ («σασέ» είναι ένα είδος κρασιού που βγαίνει στην Ιαπωνία από το ρύζι), Ψάρι με ρύζι, πατέ από ρύζι, σαλάτα με ρύζι, σβίγγιο από ρύζι και με σιρόπι από ζουμί σταφυλιού και τέλος ζελέ ρυζιού «άλ' Ιμπεριάλ».

Συνήθως, όταν σ' ένα τραπέζι έχουμε φαγητά παρόμοια μεταξύ τους, αρχίζουμε απ' το τρίτο ή τέταρτο πιάτο να τα βαρύνουμε. Στο γεύμα της Βερόνας όμως συνέβη το αντίθετο. Τα τελευταία φαγητά του «μενού» έγιναν δεκτά μ' ενθουσιασμό, όπως και τα πρώτα. Κι' αυτό οφείλεται μόνο και μόνο στην ιδιότητα, που έχει το ρύζι να μην προκαλή κόρο και σπτό, τα φαγητά που παρασκευάζονται απ' αυτό, δε μοιάζουν καθόλου μεταξύ τους.

Μά δεν είναι μόνο αυτά τα χαρακτηριστικά του ρυζιού. Ξέρете τι λέει μια παλιά ανατολίτικη παροιμία; «Ένα πιάτο ρύζι κάθε μέρα, κρατάει πάντοτε μακριά το γαστρί».

Πραγματικά, το ρύζι περιέχει όλα τα συστατικά, που χρειάζονται για μια τέλεια τροφή. Από 100 γραμμάρια ρυζιού, τα 96 χρησιμοποιούνται εντελώς από τον οργανισμό μας. Η αναλογία αυτή είναι πολύ μεγαλύτερη, παρά σε κάθε άλλο τρόφιμο, απ' όσα έχουμε καθημερινώς στο τραπέζι μας.

Από της απόψεως αυτής, το ρύζι είναι ανώτερο και από το κρέας και το γάλα. Αν σκεφθούμε ακόμη ότι το ρύζι τρώγεται συνήθως μαγειρεμένο με άλλες θρεπτικές ουσίες: βούτυρο, τυρί, ζουμί κρέας, κλπ. — που το κάνουν ακόμη θρεπτικότερο, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι ένα πιάτο ρυζιού αποτελεί μια τέλεια τροφή.

Αυτό άλλωστε διακηρύσσει και μια διεθνής Ιατρική Εξοχότης, ο δόκτωρ Χακκίν, ειδικός στη διαίτολογία. Ο επιστήμονας αυτός υποστηρίζει ότι ένα φαγητό, που αποτελείται κατά τα τρία τέταρτα από ρύζι και το ένα τέταρτο από φασόλια, είναι το καλλίτερο απ' όλα τ' άλλα για τον οργανισμό του ανθρώπου.

Υπάρχουν πολλοί, που θεωρούν το ρύζι δυσκολοχώνευτο. Αυτό όμως δεν είναι παρά μία έσφαλμένη πρόληψη. Κανένα άλλο τρόφιμο δε χωνεύεται τόσο εύκολα, όπως το ρύζι, ούτε κι' αυτό το γάλα.

Επειτα το ρύζι έχει και ιδιότητες... τεκνοποιητικές. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνει ένας άλλος μεγάλος γιατρός, ο δόκτωρ Μαρνιόνι. Ο γιατρός αυτός έβρεψε επί ένα χρονικό διάστημα αποκλειστικά με ρύζι μερικά κατοικίδια ζώα, που δε μπορούσαν να πολλαπλασιασθούν. Η διαίτα, λοιπόν, αυτή έκανε το θαύμα της: Τα ζώα αυτά γρήγορα άρχισαν να γεννούν και να πολλαπλασιάζονται.

Τέλος, θα προσθέσουμε ακόμη, ότι για να είναι το ρύζι θρεπτικό και να μπορεί ν' αντικαταστήσει το ψωμί, το κρέας και τις διάφορες άλλες ιροφές, πρέπει να μην έχει υποστή «γυαλισμό» ή άλλη τεχνητή κατεργασία, εκτός από το ξεφλούδισμα.

Επίσης, πρέπει να ξέρη κανείς και να το μαγειρεύει, όπως χρειάζεται. Ο καλύτερος τρόπος είναι να το αβάνουμε με βράση σιγά-σιγά, σε φωτιά σιγαλή, τόσο ώστε να μη βράζει το νερό μέσα στο όποιο το έχουμε ρίξει. Αυτή είναι η μέθοδος που μεταχειρίζονται και οι Ιαπωνέζοι.

Ήξωτικό ευηχονιστικό μυθιστόρημα του Αμυλίου Σαλγκάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ένω η Τάν Κιου και ο Σέν Κιου έτομασαν το φαγητό ο Πράμ Λι και ο Χόνγκ, που είχαν φτιάσει ένα προσωρινό καταφύγιο, έφυγαν για κινίλη. Στο δασος ο Πράμ Λι άνοιγοντας διόδους άναμεσα σ' ένα πυκνό ναμνο διέκρινε μέσα στο μισοσκόταδο μια ακαθόριστη μάσα, που γλιστρούσε κάτω από κάτι πιπεριές. Καταπληκτοί έλεπον ένα κοιτοχόντρο νεαρό αγριό που έλεπόντας τους δυο κυνηγούς το θάζει στα πόδια. Ο Χόνγκ, όμως, τον σταμάτα και του έζηγούν ποιοι είναι, ενώ αυτός τους είχε εκλάβει για «κυνηγούς κεφαλών». Ο κοτόχοιδρος αυτός ήταν ένας Μεγρίτος πρωτόγονος, σαν όλους τους άλλους, που άνηκαν στην ίδια φυλή των Μαντάγια. Ο Μεγρίτος έζηγει στον Πράμ Λι ότι οι κυνηγοί κεφαλών θέλουν να εξαφανίσουν τη φυλή στην οποία άνηκε. Όταν πήραν την έζηγησι αυτή από τον Μεγρίτο, ο Πράμ Λι και Χόνγκ ξαναγυρίζουν με το όμηρο τους στην κατασκήνωσι ανήσυχτοι πάντα ότι οι άνθρωποι του Μπακατ μπορεί να έρισκονταν κι' άλλες γύρω στο καταφύγιο τους.

Αφού έφαγαν ξεκίνησαν όλοι μαζί, με τον νεαρό αγριό επί κεφαλής, να κυνηγούν τους απάνθρωπους εχθρούς. Ένώ περπατούσαν, όμως, δεχτήκαν την επίθεση των κυνηγών κεφαλών, αλλά ο κρότος των όπλων των Κινέζων τους ανάγκασε προσωρινά να ανακωχούν. Μη έχοντας τίποτε να φοβήντο για τη στιγμή προχωρώντας έφτασαν σε μια απομονωμένη συστάδα ροικολόδεντρων, που στην κορυφή τους διέκρινες μια περαστική πλατφόρμα. Ο φίλος των Κινέζων Μαντάγια έφτασε ως την κορυφή της πλατφόρμας και είδυε τον άρχηγό της φυλής για τον έρχομό των φίλων του. Ο άρχηγός δεχτηκε πρόβρυμα να τους φιλοξένηση. Ύστερα από λίγη ώρα οι κυνηγοί κεφαλών άρχισαν πάλι την επίθεσή τους. Άλλά τα όπλα των Κινέζων τους ανάγκασαν και πάλι να σταματήσουν και να υποχωρήσουν.

22ον Στις πέντε, καθώς έβγαίνει ο ήλιος, ο Τγκούμα στάθηκε ξαφνικά και ξαπλώνοντας χάρμα, έβαλε τ' αυτί του πάνω στο χώμα για ν' άκουγκραστή.

— Άκουσε κανένα ύποπτο θόρυβο; τον ρώτησε ο Πράμ Λι, που είχε σηκώσει κιόλας την καραμπίνα του.

— Ναι, απάντησε ο Τγκούμα, που φανόταν πολύ ανήσυχος.

— Λες να μάς παρακολουθούν;

— Πολύ πιθανόν.

— Οί άντρες του «μπαγκανί», μήπως;

— Ίσως ν' άφησαν σκοπούς μέσα στο δάσος.

— Είμαστε καλά ώπλισμένοι.

— Ναι, άλλ' αυτοί είναι πιο πολλοί από μάς και δε βλέπουν την ώρα να μάς εκδικηθούν.

— Λοιπόν, τί πρέπει να κάνουμε, κατά τη γνώμη σου;

— Να μείνετε εδώ, ώσπου να εξερευνήσω το δάσος.

— Θα σε συνοδέψω.

— Όχι, γιατί δεν ξέρεις να περπατάς χωρίς να κάνης θόρυβο. Έτοιμάστε στο μεταξύ τα όπλα σας και πειομένη να γυρίσω.

Κάνοντας μια άποχαρειτιστήριο χειρονομία, ο Τγκούμα χώθηκε μέσα στους γειτονικούς θάμνους κι' απομακρύνθηκε έρποντας σά φίδι. Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του είδαν για κάμποσο τα φύλλα να τρέμουν. Έπειτα δε διέκριναν πιά και δεν άκουσαν τίποτα.

— Άς φυλαχτούμε, φίλοι μου, είπε ο Χόνγκ. Άν θαχουμε την τύχη να συναντήσουμε τους κυνηγούς των κεφαλών, με πολλή δυσκολία θα τους εφορταθούμε.

— Άν καταφέρναμε να βάλου-

ΤΟ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ"

με το Μπακατ ανάμεσα σ' αυτούς και σε μάς, τότε θα ήταν εύκολο να τους εφεύγουμε, είπε ο Πράμ Λι.

— Ναι, άλλ' ο ποταμός είναι ακόμη μακριά.

— Άν μάς έπιτεθούν, θα καταφύγουμε σ' ένα χοντρό δέντρο, είπε η Τάν Κιου.

— Έχεις δικιο, απάντησε ο Χόνγκ. Κύτταξε αυτό το γιγάντιο δέντρο, της καμφοράς μπορεί να μάς βοηθήσει για ν' αντιμετώπισουμε καμιά επίθεση. Οί λιάνες, που κρέμονται απ' τα κλαδιά του, θα μάς βοηθήσουν για να σκαρφαλώσουμε πάνω.

— Σούτ!... έκανε τη στιγμή αυτή ο Σέν Κιου. Μου φάνηκε πως άκουσα κάποιο κλάδο να σπάει.

— Χωρίς άλλο θα είναι ο Τγκούμα, που ξαναγυρίζει.

Δέν πρόφτασε ο Χόνγκ να προφέρει αυτά τα λόγια κι' ο Τγκούμα φάνηκε ανάμεσα από κάτι μπανανιές. Έγνεψε στους φίλους του να μην κουνήθουν κι' άπόμεινε για λίγο ν' άφουγκράζεται. Έπειτα πήγε κοντά τους.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Πράμ Λι.

— Μάς παρακολουθούν, απάντησε ο Τγκούμα μ' αλλοιωμένη φωνή.

— Ποιοί;

— Οί άντρες του «μπαγκανί».

— Πόσοι είναι; ρώτησε ο Χόνγκ.

— Για την ώρα καμιά δωδεκαριά.

— Είναι πολύ μακριά από δω;

— Μακριά;.. Καμιά πενήντα-ριά μέτρα.

— Πρέπει να τους αβνιδιάσουμε, πριν ενωθούν μαζί τους και οι άλλοι.

Με τους πρώτους πυροβολισμούς, οί δικιοί τους θάτρεχαν να τους συναντήσουν και να τους βοηθήσουν, είπε η Τάν Κιου. Γι' αυτό το λόγο, πρόσθεσε, η γνώμη μου είναι να συνεχίσουμε την πορεία μας και να περάσουμε το Μπακατ. Ρώτησε, είπε η νέα στον Πράμ Λι, τον Τγκούμα αν βρισκόμαστε ακόμη μακριά απ' τον ποταμό.

— Θα μπορέσουμε να φτάσου- με εκεί με τη δύση του ήλιου, απάντησε ο Τγκούμα.

— Φαντάζεσαι πως μπορεί να μάς έπιτεθούν κατά το διάστημα της πορείας μας; ρώτησε ο Πράμ Λι.

— Όχι, απάντησε ο Τγκούμα. Θα περιέμουν μάλλον τη νύχτα για να μάς αβνιδιάσουν, γιατί ξέρουν καλά πως έχετε γερά όπλα, που βροντούν πολύ. Έλπίζω όμως πως θ' άποφύγουμε την επίθεσή τους.

— Με ποιά τρόπο;

— Με το να σάς πάω σ' ένα μέρος όπου θα μάς είναι εύκολο να υπερασπιστούμε χωρίς να εκτεθούμε και τόσο: σ' ένα από τα πολλά σπήλαια του Μπακατ.

— Τότε, άς βιαστούμε κι' άς προσπαθήσουμε να τους κάνουμε να χάσουν τα ίχνη μας.

Ξεκίνησαν και με γρήγορο βήμα μάλιστα, έπεδη φοβόνταν μήπως άκούσουν να σφυρίξη δίπλα τους κανένα βέλος, στ' αυτιά τους. Ευτυχώς τώρα το δάσος γινόταν λιγώτερο πυκνό, υπήρχαν όμως, έδώ κι' εκεί, μεγάλες εκτόσεις από μπανανιές, που ήταν ό,τι χρειαζόταν για μια ένεδρα.

Η μικρή ομάδα προχωρούσε με προφύλαξι, κι' ο Τγκούμα, σαν άνθρωπος που γνώριζε πολύ καλά αυτά τα μέρη, δέν προχωρούσε κάτω απ' τα δέντρα παρά άφού εξέταζε προσεκτικά το έδαφος, γιατί, αν και δέν άκούσαν

κανέναν θόρυβο, ασφαλώς ο κυνηγός των κεφαλών δε θα βρισκόνταν και τόσο μακριά.

Το μεσημέρι, όλοι τους ήταν κατάκοποι απ' αυτή τη μακρινή πορεία. Ο Χόνγκ άποφάσισε τότε να σταθούν για λίγο κοντά σ' ένα γιγάντιο δέντρο καμφοράς για να ξεκουραστούν και πού τα χοντρά κλαδιά του μπορούσαν να τους προστατέψουν μια χαρά. Συνηθισμένος από μεγάλες πορείες, ο Τγκούμα, αντί να ξεκουραστή, θέλησε να εξερευνήση το δρόμο που είχαν κάνει για ν' αντίληφθί αν ο εχθρός τους άκολουθούσαν.

Η άπουσία του βστόταζε κάπου δυό ώρες κι' όταν διεπίστωσε ότι ήθελε να εξακριβώσει, ξαναγύρσε στο μέρος όπου ήταν οι σύντροφοί του.

— Είδες τους εχθρούς μας; τον ρώτησε ο Πράμ Λι.

— Ναι, απάντησε, μάς άκολουθούσαν πάντα σ' άπόστασι μίας ώρας δρόμου από δω. Ο αριθμός τους μεγάλωσε.

— Το Μπακατ είναι ακόμη μακριά;

— Θέλουμε τέσσερις ώρες για να φτάσουμε εκεί.

— Κι' ο Τγκούμα λέει πως θα βρούμε εκεί σπηλιές; ρώτησε ο Χόνγκ πού Πράμ Λι.

— Ναι.

— Τότε, έλπίζω πως θα δώσουμε ένα καλό μάθημα σ' αυτούς τους παλιανθρώπους για να μάς θυμούνται σ' όλη τους τη ζωή.

— Τάν Κιου, άγαπημένη μου, πρέπει να κάνης μια τελευταία προσπάθεια.

— Είμαι έτοιμη να ξεκινήσω, απάντησε η θαρραλέα νέα.

— Έμπρός, λοιπόν! "Άς ξεκινήσουμε! Δεν πρέπει αυτοί οι άγριανθρωποι να μάς προφτάσουν. Μ' όλο που όλοι τους ήταν πολύ κουρασμένοι ακόμη, ξεκίνησαν σε λίγα λεπτά. Ο Χόνγκ έδινε κουράγιο στην Τάν Κιου, πού ήταν στ' αλήθεια κατάκοπη και, άπό καιρό σε καιρό, την έπαιρνε στην αγκαλιά του, και την κουβαλούσε σαν παιδί.

— Ενοιάζαν πως οί εχθροί τους δέν ήταν μακριά. Ο Τγκούμα, που, πολλές φορές, είχε μείνει λίγο πίσω, είχε άκούσει τα βήματά τους και είχε μάλιστα άνεδει και στην κορυφή ενός δέντρου, όπου είχε αντίληφθί κάποιον, που κύτταζε κατά τη διεύθυνσι πού είχαν πάρει οι φυλάκες.

Ευτυχώς, το δάσος έδώ ήταν πάρα πολύ άσπιο. Η μικρή ομάδα μπορέσε να προχωρήσει πιο γρήγορα και όταν βράδυσε, ο Τγκούμα, πού έδώ και λίγη ώρα παρατηρούσε με προσοχή το έδαφος, γύρισε προς τον Πράμ Λι, πού τον άκολουθούσε, και του είπε με χαρούμενη φωνή:

— Πλησιάζουμε στο Μπακατ.

— Είναι καιρός, γιατί νοιώθω τον έαυτό μου ξαναπλημένο απ' την πείνα κι' απ' τη μεγάλη πορεία.

— Σιωπή!...

Ο Τγκούμα έσφυξε χάρμα κι' έδωσε τ' αυτί του ν' άκούση.

— Άκούω τα νερά του ποτα-

— Έσύ να τα βλέπης, πού έπόμενες να πάρης και τη μητέρα σου!

μού, είπε και σηκώθηκε.

— Έμπρός!...
Όταν τους, λησμονώντας την κούρασή τους, ώρμησαν τρέχοντας και σε λίγο είχαν φτάσει κιόλας στις άκρες του Μπακάτ. Ο ποταμός αυτός, που είναι ένας από τους κυριότερους του Μιντανάο, ίσως ο πιο σημαντικός, κυλούσε τα νερά του ανάμεσα σε δυο απότομες και ψηλές όχθες. Εδώ και εκεί σχηματίζονταν διάφορα νησάκια, γεμάτα μπαμπού και ύδωρ. Δια φυτά, καθώς και αμμουδερούς λόφους, όπου κοιμόνταν κροκόδειλοι. Στην απέναντι όχθη δεν έβλεπες μήτε χωριό, μήτε άνθρωπους κι ούτε μια βάρκα.

— Μα δεν είναι εδώ ή φυλή των Μπουνγκά; ρώτησε ο Πράμ Λι.

— Όχι, είναι πιο ψηλά, κατά το βράχο, απάντησε ο Τυγκούμα. Για την ώρα, πρέπει να φροντίσουμε για ένα καταφύγιο για να μη μας σφηνιδίσουν οι άντρες του «μπαγκανί». Περιμένετε με εδώ, δεν πρόκειται ν' αφήνω.

Δεν πέρασαν πέντε λεπτά κι ο Τυγκούμα ξαναγύρισε.

— Ακολουθήστε με, χωρίς ν' αργοπορήτε, είπε. Εκεί πέρα θα είμαστε ασφαλείς.

Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του βιάστηκαν να συμμορφωθούν με τις οδηγίες του. Ο Τυγκούμα κατέβηκε την απόκρημνη όχθη κι έφτασε πάνω σ' ένα ψηλό βράχο, που το κάτω μέρος του βροχόταν απ' το νερό.

Ο Χόνγκ, με τις τελευταίες αχτίδες του ήλιου, διέκρινε, τρία τεσσέρα μέτρα πάνω απ' το κρεβάτι του, ένα σκοτεινό άνοιγμα που το μισόκρυβαν ανασχιματικά φυτά.

Αυτού πέρα είναι ή σπηλιά; ρώτησε ο Πράμ Λι.

— Ναι, αυτού, απάντησε ο Τυγκούμα.

— Μα είναι εύκολο να φτάσουν με ως εκεί;

— Ναι, ανέθηκε πρίν εγώ.

— Ας ελπίσουμε πως και μεις θα τα καταφέρουμε.

Καθώς ετοιμάζονταν να σκαρφαλώσουν, μία κραυγή που λές και ήταν κάποιος μαϊμούς, αντίηχησε στ' αυτά τους.

— Νάτοι! Έφτασαν! φώναξε ο Τυγκούμα. Έμπρός, ας κάνουμε γρήγορα!...

Δεν ήταν και τόσο εύκολο να σκαρφαλώσουν σ' αυτό το βράχο, που είχε κάθετο σχήμα. Ωστόσο, καθώς πιάστηκαν απ' τ' ανασχιματικά φυτά κι απ' τις ρίζες, κατόρθωσαν να φτάσουν, μέσα σε λίγα λεπτά, το άνοιγμα της σπηλιάς.

— Σιωπή!... είπε ο Τυγκούμα, που στάθηκε κυττάζοντας πέσα.

— Έρχονται; ρώτησε ο Πράμ Λι.

— Άκουσα έν' άλλο σινιάλο.

— Λες να μ' ανακαλύψουν;

— Μπορεί, θα είναι εύκολο να τους αποκορύσουμε.

— Τό ελπίζω, γιατί έχουμε ευντυχώς ακόμη πολλές σφαίρες. Φοβάμαι μονάχα μήπως μ'ας πολιορκήσουν.

— Αλήθεια, αυτό δεν το είχα σκεφτεί.

— Μ' αυτό είναι φοικτό, γιατί δεν έχουμε πιά τρόφιμα και είμαστε κιόλας πεθαμένοι τής πείνας.

— Υπάρχουν ένα σωρό μανανιές όχι και τόσο μακριά από δω.

— Και ποιος θα πάη να κόψη μπανάνες;

— Εγώ.

— Για να σε σκοτώσουν;

— Είναι προσεκτικός κι' ευκινητός. Αν οι κυνηγοί μας δεν έφτασαν ακόμη στην όχθη του ποταμού, θα πάω να δω.

— Είναι γενναίος, Τυγκούμα.

Θέλεις να σε συνοδέψω.

— Όχι, δεν έχεις τη δική μου ευκίνησία. Αγρυπνείτε μονάχα και μη φοβάστε για μένα.

Ο γενναίος Ίγκορότης ωπλίστηκε μ' ένα μαχαίρι που του δώσε ο Χόνγκ και κατέβηκε ξανά χαμω σιωπηλά κι' αδόρυχα. Οι τρεις Κινέζοι κι' ο Μαλαίος τον είδαν να φτάνει χωρίς εμπόδιο στην όχθη του ποταμού και να χάνεται μέσα στους βράχους.

— Αν τον σκοτώσουν;... είπε ή Τάν Κιού. Θα θλιβόμουν πάρα πολύ αν αυτός ο γενναίος Ίγκορότης πέσει θύμα των κυνηγών των κεφαλών.

— Είναι εύκιντος και προσεκτικός, απάντησε ο Χόνγκ, του έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.

Πέντε λεπτά αγωνιώδους αναμονής κύλησαν, έπειτα φάνηκε το νερό, που ήταν ακριβώς από πάνω τους, να παφλάζει.

Είμαι υπέροχος!...

...να λούζετε τα μαλλιά σας με το σαμπουάν **Nemo**

Ο άρωματισμένος πλούσιος αφρός του **Nemo** καθαρίζει τελείως τα μαλλιά και τα κάνει αιθέρια.

Το **Nemo** με το φρέσκο αούό και τις βιταμίνες που περιέχει τρέφει και δυναμώνει τα μαλλιά, δίνοντας μια απαλότητα και φυσική γυαλάδα. Το **Nemo** απεδείχθη πλέον, ως το ιδέωδες μέσον για την περιποίηση των μαλλιών.

Σας χαρίζει υπέροχα μαλλιά!

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ **ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.** ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗ 9 ΤΗΛΕΦ. 25-739

— Τί νάναι αυτό πάλι; είπε ο Πράμ Λι σκύβοντας. Λές και κάποιος κάνει υπάνιο στο ποτάμι.

Κύτταξε καλύτερα και του φάνηκε πως είδε κάποιον πραγματικά.

— Έσύ είσαι, Τυγκούμα; φώναξε.

— Ναι, απάντησε ο νεαρός Ίγκορότης, εγώ είμαι!

Είχε αρχίσει κιόλας να σκαρφαλώνει. Ανέβαινε με κόπο, σαν να κουβαλούσε κάποιο μεγάλο βάρος. Ο Πράμ Λι κι' ο Σέν Κιού, σ' ένα νεύμα του Χόνγκ, έσπευσαν να πάνε να τον συναντήσουν. Τότε διέκριναν πως κουβαλούσε στον ώμο του δλοκλήρο φορτίο από μπανάνες!

— Λαμπρά! φώναξε χαρούμενα ο Σέν Κιού. Θα μ'ας φτάσουν για μοικίες μέρες.

Βοήθησε τον Ίγκορότη να ξεφορτώσει τις μπανάνες και οι τρεις

άντρες έσπευσαν να πάνε να συναντήσουν το Χόνγκ και την Τάν Κιού.

— Και οι έχθροί; ρώτησε τότε ο Πράμ Λι.

— Έφτασαν στην όχθη του ποταμού, απάντησε ο Τυγκούμα.

— Και του λόγου σου από που έρχεσαι;... Είσαι μούσκεμα!

— Αναγκάστηκα να μπώ στο νερό για να μαζέψω αυτές τις μπανάνες σ' ένα νησάκι.

— Δε μπόρεσες να φτάσεις στο δάσος;

— Ήταν αδύνατο αυτό.

— Και δε φοβήθηκες τους κροκοδείλους;... Άν σ' έπαιρναν μυρωδιά, σίγουρα θα ήσαν γι' αυτούς σπουδαίος μεζές.

— Κοιμόνταν κι' έπειτα είχα τό μαχαίρι μου.

— Οι έχθροί είναι πολλοί;

— Καμία τριανταριά.

— Τι έκαναν;

— Γύρευαν να βρουν τα ίχνη μας.

— Φαντάζεσαι πως θα τα καταφέρουν να τ' ανακαλύψουν;

— Δεν αποκλείεται, γιατί είναι πολύ πονηροί. Όπως όμως σας τό είπα, είστε εφωδισμένοι με όπλα, που βροντούν και αυτό θα τους φοβίση.

Χορίασαν την πείνα τους. Έπειτα, ή Τάν Κιού, ο Χόνγκ, κι' ο Σέν Κιού εγκαταστάθηκαν όσο μπορούσαν καλύτερα για να μπόρουν να κοιμηθούν λιγάκι, ενώ ο Ίγκορότης κι' ο Πράμ Λι φρουρούσαν για κασε ενδεχόμενο. Μπροσ απ' το σπηλιά, οι ουσ άντρες, με τα όπλα στο χέρι, αγρυπνούν προσεκτικά, τεντώνοντας τα αυτιά τους για ν' ακούσουν και τον παραμικρότερο θόρυβο.

Ο ουρανός είχε σκεπαστή από σύννεφα και τό σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό που δεν καταφέρνεις να ξεχωρίσεις τις όχθες του ποταμού. Δεν έπρεπε λοιπόν να ύπνογιζον στα μάτια τους για να καταλάβουν αν ο έχθρος πλησίαζε και, σα να μην έφτανε αυτό, τό νερό που ρεπούσε πάνω στα βράχια και στα νησάκια έμπόδιζε ν' ακούσουν τους κάπως απομακρυσμένους θορύβους.

Μιά ώρα είχε περάσει χωρίς κανένα περιστατικό, όταν ο Τυγκούμα έπιασε απ' το χέρι τον Πράμ Λι, γνεφοντας του ν' ακούση.

— Έρχονται; ρώτησε ο Πράμ Λι σίγα.

— Δεν είμαι και τόσο σίγουρος, αλλά μου φαίνεται πως ακουω ψίθυρους κοντά στα βράχια.

— Θα ψάχνουν να βρουν τα ίχνη μας.

— Σούτ!...

Ο Τυγκούμα έσκυψε πάνω απ' τό κενό και διέκρινε από κάτω, στην όχθη του ποταμού,δυό σκιές. Τέντωσε καλά τ' αυτί του και μπόρεσε να παρακολουθήσει έναν ενδιαφέροντα διάλογο. Άνασχημάθηκε σε λίγο και είπε στον Πράμ Λι:

— Έτοιμάζονται να μ'ας έπιτεθούν.

— Α!...

— Πήγαν να βρουν τους συντρόφους τους.

— Ας είδοποιήσουμε τους φίλους μας, είπε ο Πράμ Λι.

Πήγε και ζύπνησε τους άλλους τρεις που κοιμόντανε και τους είπε:

— Ξυπνήστε γρήγορα! Σε λίγο, θα έχουμε μάχη.

— Είμαστε έτοιμοι.

Πλησίασαν κι' έτοιμάστηκαν, περιμένοντας. Σε λίγο, ο Ίγκορότης που είχε ξαπλώσει μπρομυτα στο έδαφος, με τέτοιο τρόπο ώστε τό κεφάλι του να μην ξεπερνάη τό άνοιγμα της σπηλιάς, είδε μία σειρά από σκιές που προχω-

ρούσαν σιωπηλά κατά μήκος του ποταμού.

— Νάτοι! είπε στον Πράμ Λι.

— Ας τούς αφήσουμε να πλησιάσουν, πρόβλεψε ο Χόνγκ.

Ένας απ' τους κυνηγούς κεφαλών είχε κιόλας αρχίσει να σκαρφαλώνη τό βράχο. Άκούγονταν τά λιθάρια να γλιστρούν κάτω απ' τά πόδια του και να πέφτουν στο νερό. Ο Χόνγκ είχε γονατίσει και σημάδεψε.

— Νά μην κουνηθή κανείς! διέταξε.

Ξαφνικά, μία σκιά φάνηκε στην είσοδο της σπηλιάς. Ο Χόνγκ έσπευσε τή σκανδάλη κι' ο πυροβολισμός αντήχησε, που τον ακολούθησε μία διαπεραστική κραυγή. Ο άνθρωπος, πέφτοντας ανάσκελα, κύλησε μέσα στον ποταμό.

Άφου άπαλλάχτηκαν απ' τον πρώτο αυτόν αντίπαλο, ο Πράμ Λι, ο Σέν Κιού και ή Τάν Κιού, προχωρώντας ως την άκρη της σπηλιάς, είδαν, καθώς έσκυβαν, άλλους άντρες που σκαρφαλώναν. Πυροβόλησαν τότε κι' αυτοί με τη σειρά τους και τρεις τέσσερις άντρες, που χτυπήθηκαν κατάστηθα, κύλησαν κι' έπεσαν πάνω σ' εκείνους που ακολουθούσαν. Αυτοί, άνίκανοι ν' αντισταθούν στην έπίθεσι, την τόσο άπρόδλεπτη, τά παρατήσαν όλα και χάθηκαν ύβρδην μίγδην, χτυπώντας ο ένας τον άλλον μεταξύ τους. Κραυγές άπελπισίας άκούστηκαν και δυό σφαίρες σφύριξαν πάνω απ' τη σπηλιά. Ο Χόνγκ που είχε ξαναγεμίσει τό όπλο του, πυροβόλησε άμέσως, άλλ' οι κυνηγοί των κεφαλών είχαν κιόλας άπουσακυνθή.

— Έφυγαν, είπε ο Πράμ Λι, γυρίζοντας προς τον Ίγκορότη. Λές να ξεμπερδέψαμε με δαύτους;

Ο Τυγκούμα κούνησε μ' άμφιβολία τό κεφάλι του.

— Μην άυταπατάσαι, του άπάντησε. Δεν ξέρεις πόσο είναι έκδικητικοί.

— Φαντάζεσαι λοιπόν πως δεν τ'όσκασαν; ρώτησε με κάποια άνησυχία ο Πράμ Λι.

— Έτσι νομίζω.

— Λές να μ'ας πολιορκήσουν;

— Πολύ τό φοβάμαι. Δέ θα φύγουν πρίν πάρουν τά κεφάλια μας.

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΙΛΟΣ

Τους πυροβολισμούς και τις κραυγές ακολούθησε βαθεία σιωπή, που την άράζει μόνο ο κρότος του νερού, που έσπαζε πάνω στα βράχια. Ο Χόνγκ, παρασυρμένος από μελαγχολικές σκέψεις, είχε καθίσει στην είσοδο της σπηλιάς και κύτταζε άφρονέως τό ρεύμα του ποταμού. Δέ φανόταν να συλλογίζεται πιά τον τρομερό κίνδυνο που τον άπειλούσε αυτόν και τους συντρόφους του.

Η Τάν Κιού, κουλουριασμένη κοντά στο Μαλαίο και τον Σέν Κιού, φανόταν βυθισμένη έπίσης σε βαθεία σκέψη και δεν έδινε καμμία προσοχή στην κουβέντα των συντρόφων της.

Ένα έλαφρό σφύριγμα πάνω απ' τά κεφάλια τους άπέσπασε τους πολιορκημένους απ' τους στοχασμούς τους.

— Άραγε είναι φίδι ή βέλος; ρώτησε ο Χόνγκ και σηκώθηκε άπότομα.

— Βέλος, απάντησε ο Πράμ Λι.

— Ποιος τό έρριξε; Δεν είδα κανένα!

— Πραγματικά, απάντησε ο Πράμ Λι, άν κάποιος είχε έπωχωρήσει στο ποτάμι, θα τον άναίκα λύπταμε άμέσως.

— Πάνω απ' όλα, είπε ο Σέν Κιού, πρέπει να δούμε άν είναι βέλος.

— Ας μάξουμε να τό βρούμε, είπε ο Μαλαίος.

Ο Πράμ Λι άναψε ένα δαδί και ενώ ο Σέν Κιού έπιτηρούσε την είσοδο της σπηλιάς, οι άλλοι σκόρπισαν δεξιά κι' άριστερά για ν' ανακαλύψουν τό βέλος. Ο Πράμ Λι τό ανακάλυψε πραγματικά σε μία σχισμή κάτω απ' τό θόλο και συμπέρανε άμέσως πως δεν τό είχαν ρίξει απ' τό ποτάμι.

— Παράξενο! ψιθύρισε, κυττάζοντας μ' άνησυχία τό βάθος της σπηλιάς. Τυγκούμα! φώναξε.

— Τι τρέχει;

— Πού τελειώνει αυτό τό σπήλαιο;

— Δεν τό εξερεύνησα ποτέ μου.

— Μήπως ξέρεις άν έχη διπλή έξοδο;

— Δεν ξέρω.

— Σέν Κιού, στήλωσε τό του-

φέκι σου προς τό βάθος και περίμενε, ενώ έμεις θα εξετάσουμε τό βέλος.

Άνασκηώθηκε στις μύτες των ποδιών του, έφτασε τό βέλος και τό πήρε. Ήταν ένα έλαφρό κλαδί από μπαμπού, που τελειώνει με μία σιδερένια αίχμη, χωμένη—παράξενο αλήθεια πράγμα—μέσα σε κάτι που έμοιαζε με φελλό. Ο Πράμ Λι πρόσεξε πως τό κλαδί είχε γύρω του ένα πράσινο δαχτυλίδι, πλατύ δυό δάχτυλα, που φαινόταν κομμένο μέσα σ' ένα φύλλο.

— Τι νάναι αυτό; ρώτησε τον Τυγκούμα. Ένα σινιάλο ή ένα στολίδι;

— Μου φαίνεται πως είναι βέλος, που έχει κάποιο μήνυμα.

— Τι έννοεις;

— Τό λές αυτό γράψιμο; είπε ο Πράμ Λι με έκπληξη.

— Είναι σημεία, που τά καταλαβαίνω, γιατί χρησιμοποιούν ακριβώς τά ίδια και στή φυλή μου.

— Δεν είναι δυνατό!... Τότε φαντάζεσαι πως...

— Κάποιος συμπατριώτης μου βρίσκεται άνάμεσα στους άντρες του μπαγκανί, έξήγησε ο Τυγκούμα.

— Μπορείς να τά διαβάσεις αυτά τά σημάδια;

— Και βέβαια μπορώ!

— Και τί σημαίνουν;...

— Λένε πως πρέπει να χαθούμε στή σπηλιά ως στην άλλη άκρη της και πως κάποιος άγρυπνά πάνω μας.

— Άγρυπνούν πάνω μας!... φώναξαν μαζί ο Χόνγκ και ή Τάν Κιού, κατάπληκτοι, όταν ο Πράμ Λι τούς έξήγησε αυτά, που ήταν γραμμένα.

— Έχουμε, λοιπόν, κάποιο σύμμαχο άνάμεσα στους κυνηγούς των κεφαλών; είπε ο Μαλαίος στον Τυγκούμα.

— Όλα μ'ας κάνουν να τό πιστέψουμε.

— Όρα!... Άλλά ποιος μπορεί να είναι αυτός; Δεν είχαμε ποτέ μας σχέσεις μ' αυτούς τους άγριους ληστές.

— Ίσως να είναι κάποιος που άνήκε άλλοτε στή φυλή μας.

— Ναι, αλλά, παρατήρησε ο Μαλαίος, οι κυνηγοί των κεφαλών δεν κόβουν πάντα τά κεφάλια των αχμαλώτων τους;

— Ναι, αλλά καμμία φορά τούς χαρίζουν τή ζωή.

— Και έπιασαν αχμαλώτους από τή φυλή σου;

— Ναι, τον περασμένο χρόνο. Οι άντρες του μπαγκανί, άφου έπετέθηκαν έναντίον του χωριού μας, πήραν μαζί τους πολλά παιδιά κι' ένα νεό.

— Και λές να είναι αυτός που βρίσκεται μαζί τους και να σ' αναγνώρισε;

— Δεν αποκλείεται, απάντησε ο Τυγκούμα.

— Μας συμβουλεύει, λοιπόν, να πάμε στο βάθος της σπηλιάς; Λές να υπάρχει καμμία έξοδος από εκεί, για να μπόρουμε να τό σκάσουμε; ρώτησε ο Πράμ Λι τον Χόνγκ.

— Ας πάμε να δούμε, απάντησε άποφασιστικά ο Χόνγκ.

— Ίσως να μ'ας στήνουν καμμία παγίδα, είπε δύσπιστος ο Μαλαίος.

— Θάχουμε τό νού μας και δε θα τούς αφήσουμε να μ'ας αιάφινίσουν, απάντησε ο Χόνγκ. Μήπως κανένας από σ'άς έχει λίγο σχοινί με κατράμι για ν'ας χρησιμοποιή για πυρός;

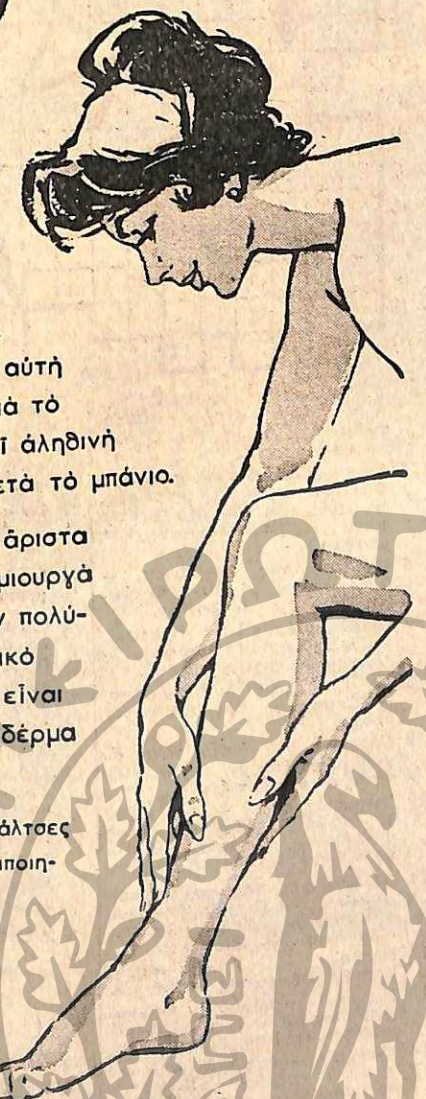
— Έχω εγώ, είπε ο Πράμ Λι.

— Άναφέ τό κι' άς προχωρήσουμε.

Ο Σέν Κιού έμεινε να φυλάη την είσοδο της σπηλιάς, για να έμποδίσουν τον έχθρο άς έπωφελήθ από τήν άπουσία τους και να σκαρφαλώση στους βράχους. Οι άλλοι, με τον Πράμ Λι έπί κεφα-

Κάθε μέρα για την NIVEA μόνο 5 λεπτά!

Η περιποίησι δλου του σώματος με κρέμα NIVEA άπαιτεί λίγο χρόνο. Η περιποίησι όμως αυτή είναι άπαραίτητη για τό δέρμα και άποτελεί αληθινή ευεργεσία, ιδίως μετά τό μπάνιο.

Η NIVEA περιέχει άριστα συστατικά, υγροδημιουργά και λιπαρά, και τήν πολύτιμη Εύσερίτ. Τακτικό μασσάζ με NIVEA είναι, ό,τι χρειάζεται τό δέρμα σας.

Άραχνούφαντες κάλτσες άπαιτούν πόδι περιποιημένο με NIVEA.

Η όμορφιά άρχίζει με τήν περιποίησι του δέρματος. Η περιποίησι του δέρματος άρχίζει με

NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAΣ

λῆς, πού φώτιζε τὸ δρόμο, ξεκί-
νησαν, κρατώντας ἑτοίμα τὰ του-
φέκια τους γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.
Ἡ σπηλιά, ὅσο ἡ μικρὴ ομάδα
προχωροῦσε, ὅλα καὶ στένευε
καὶ γινόταν διάδρομος, λὲς καὶ
χρόνια μέσα στὰ ἔγκατα τῆς
γῆς. Ἡ μικρὴ ομάδα εἶχε κιόλας
προχωρήσει κάπου διακόσια μέ-
τρα μέσα σ' αὐτὸν τὸ σκοτεινὸ
διάδρομο, ὅταν, ξαφνικά, ἔφτασε
σὲ μιὰ ἄλλη κυκλική, πλατεία
σπηλιάς, μὲ πενήντα μέτρα διάμε-
τρο. Δὲν εἶχαν καν προφάσεις νὰ
βρεθοῦν αὐτοῦ, πού ἕνας δροσε-
ρὸς ἀέρας ἔκανε τὴ φλόγα τοῦ
πυρσὸς νὰ τρεμουλιάσει.
— Ὑπάρχει μιὰ ἐξόδοσ ἀπ' αὐ-
τοῦ, εἶπε ὁ Χόνγκ, πού στάθηκε
ἀπότομα.
Προχωρώντας μὲ προφύλαξι, ἔ-
φτασαν σὲ λίγο κοντὰ σ' ἕνα ἄ-
νοιγμα, ἀρκετὰ φαρδύ, ὥστε νὰ
μπορῇ νὰ περάσῃ ἕνα πόδι, καὶ
μῆκος ἑνὸς μέτρου. Ὁ ἀέρας
ἔμπαινε ἀπὸ ἐκεῖ.
— Αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα δὲ μπορεῖ
νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ σὲ τίποτα, πα-
ρατήρησε ὁ Χόνγκ, κι' ἂν ὀλέγαμε
νὰ τὸ πλατύνουμε, θὰ ἦταν τρέλ-
λα, γιὰτὶ αὐτὸς ὁ πέτρας εἶναι
σκληρὸς ὡς τὸ γρανίτη.
— Γιὰ ποῖο λόγο ὁ ἀγνωστὸς
μᾶς προστάτης μᾶς ἐγνώριζε νὰ
δοῦμε ἐδῶ; Αὐτὸ εἶναι μυστήριον.
— Ὅχι, πῶς πολλὸ μυστήριον ἀπ' τὸ
βέλος, εἶπε ἡ Τάν Κιού.
— Ἐξηγήσου, εἶπε ὁ Χόνγκ.
— Πῶς μπορεῖς νὰ παραδεχθῇς
πὼς ἕνα βέλος, πού τὸ ἐρρίξαν
ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα, μπόρεσε νὰ
στάσῃ ὡς ἐμᾶς, πού εἴμαστε στὴ
σπηλιά;
— Ἐχεῖς δίκιο, εἶπε ὁ Χόνγκ,
μπρὸς στὴν ἀκαταμάχητη αὐτὴ
λογική. Καὶ τί συμπεραίνεις ἀπ' ὅλ'
αὐτά, Τάν Κιού;
— Πῶς τὸ βέλος τὸρρίσαν ἀπὸ
ἄλλου.
— Ὑπάρχει, λοιπόν, κανένα ἄλ-
λο πέρασμα, κοντὰ στὸ μέρος ὅ-
που ἤμασταν πρῖν; ἀναρωτήθηκε ὁ
Χόνγκ.
— Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλοιως.
— Μὰ τότε, πρόσθεσε ὁ Πράμ
Λί, αὐτὸ δὲ μᾶς ἐξηγεῖ γιὰ ποῖο
λόγο αὐτὸς, πού ἐγνώριζε τὸ γράμ-
μα, μᾶς συμβούλευε νὰ δοῦμε
ἐδῶ.
— Θὰ εἶχε τοὺς λόγους του,
εἶπε ὁ Χόνγκ. Πρέπει νὰ ἐξετάσω
αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα.
Πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Μαλαίου
τὸν πρόχειρο πυρσὸ καὶ τὸν ἔμ-
πασε μέσα στὸ ἀνοιγμα. Ἀμέσως
μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἔξυπνησε ἀπ' τὴ
στήθι του. Ἀπλώνοντας τὸ
χέρι του, ἔδωκε ἀπὸ κεῖ μέσα ἕ-
να ὠραῖο πουλὶ, χοντρὸ σὰ γα-
λόπουλο, πού στὸ λαμπρὸ του κρε-
μύδα ἀκόντιζε τὸ λεπτὸ βέλος, πού
τὸχε σκοτῶσει καὶ πού ἦταν ὁ
μοῖο μ' ἐκεῖνο πού εἶχε πέσει στὴ
σπηλιά. Ἦταν ἕνας «ἀργός», ἕνα
ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ νοστιμώ-
τερα πουλιά. Τὰ φτερά του εἶναι
μαύρα, μὲ ἀσπρόκοκκινες γραμμὲς
καὶ τὰ μάτια του μοιάζουν μ' ἐ-
κεῖνα τοῦ παγωνιοῦ, ἀλλὰ χωρὶς
χρυσὲς ἀνταύγειες.
— Ἀπίστευτο! φώναξε ὁ Χόνγκ,
δείχνοντας τὸ πουλὶ στοὺς συν-
τρόφους του.
— Τώρα καταλαβαίνω γιὰ ποῖο
λόγο αὐτὸς πού μᾶς ἔστειλε τὸ
μήνυμα, μᾶς εἶπε ναδοῦμε ἐδῶ,
εἶπε ὁ Τίγκουμα. Ἐξέροντας πὼς
μᾶς ἔχουν πολιορκήσει, σκέφτηκε
νὰ μᾶς ἐφοδιάσῃ μὲ κινῆγι.
— Ἀς δοῦμε μήπως ὑπάρχει
καὶ τίποτ' ἄλλο, εἶπε ὁ Χόνγκ. Ὁ
ἀγνωστὸς μᾶς φίλος ἴσως νὰ σκέ-
φτηκε πὼς εἴμαστε πέντε...
Ἐχωσε ξανά τὸ χέρι του μέσα
στὸ ἀνοιγμα κι' ἔδωκε ἀπὸ κεῖ
δυὸ θαυμασιὰ περιστέρια, κάπως
πιο χοντρά ἀπ' τὰ δικά μας, ἔ-
πειτα μπανάνας, καθὼς καὶ πολ-

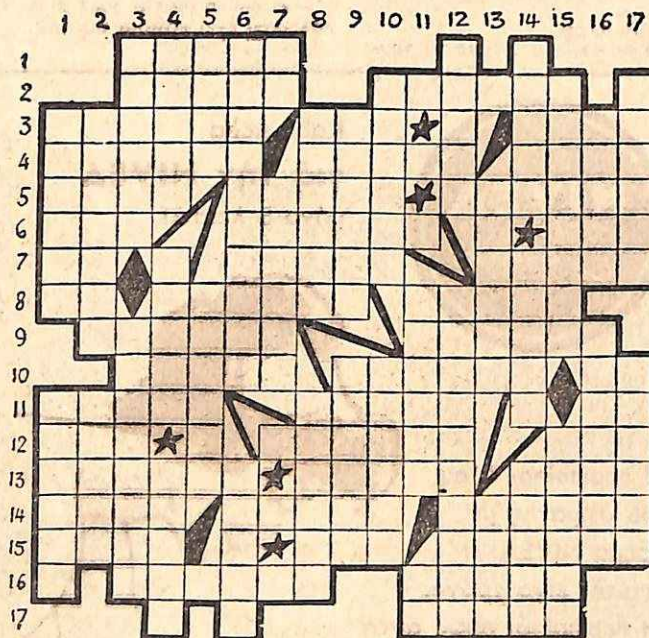
Τὸ εὐκολοῦστο βίαιον

ΑΡΙΘΜΟΣ 920

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ἀνυπόληπτα.
- 2 Διευκολύνει τὴν ἀγοραπωλησί-
α. — Κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ
ἐξωρίζῃ ἀπὸ τὰ ζῶα.
- 3 Δὲν ἔχει τοὺς νόμους μὲ τὸ
μέρος του. — Ἀφαιροῦμε καὶ
μεγαλώνει, προσθέτουμε καὶ
μικραίνει. — Μακράν.
- 4 Μαυρίζω, κηλιδῶν. — Ρῆμα
πού προηγείται χειρουργικῆς

- 2 Τιμωρὸς θεότης. — Ἀκαρδία.
- 3 Δὲν πονηρεύονται. — Θέσμι-
α, πού ικανοποιεῖ τὴν ὄρασι.
- 4 Καψίματα. — Παιδί τοῦ δρό-
μου. — Ἐπίθετο πού κολα-
κεῖ κάθε γυναικί.
- 5 Ὅμοιο μὲ ἄλλο. — Φυτὸ πὺ
γνωστὸ ὡς γλυκάνισο.
- 6 Μυθολογικὸ τέρας. — Πλήρη.
- 7 Δηλώνει συγκατάθεσι. — Ἀ-
κριβὸ γουντακικό.

- 1 Ἐπιθεώρεω. — Χωρὶς τῆς Κύ-
πρου στὴν ἐπαρχία Παφου.
ἀλλὰ καὶ πόλιν τῆς Οὐρου-
γουάης.
- 2 Κτητική ἀντωνυμία (πληθ.). —
Θὰ ἔχετε πολλὰ στὸ σπίτι σας,
ἀν εἰσθε τακτικὸς ἀναγνώστης
μας. — Προσδοθεῖν λυχνίης
(καθαρ.).
- 3 Νόμισμα τῆς Ρουμανίας. —
Ἐλάσσονται σ' αὐτὰ πολὺτι-
μα ἐγγραφα. — Φωνήεν.
- 4 Πρόθεσις (ἀρχ.). — Προσωπι-
κή ἀντωνυμία (ὁ, προσ.). —
Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ.
- 5 Νότα. — Πόλις τῆς Θεσσαλίας.
— Τὸ μυστικὸ τῶν Ἀναστενά-
ρηδων.
- 6 Πρόσωπο στὸ ὁποῖο εἶναι ἄ-
χρηστο τὸ ἐγγραφέ. — Ἀπαρ-
τήτα σ' ἕνα μπεξέρ.
- 7 Ἀνομοιόμορφα. — Ὁ νόμος
τῆς τιμωρῆς (καθαρ.). — Δυὸ
συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἄλ-
φαῖτου.
- 8 Ἡ κάτοικος ἑνὸς εὐρωπαϊκοῦ
κράτους. — Τὸ τῆς Ἑλλάδος
ἐνθουσιάζει ὅσους μᾶς ἐπι-
σκέπονται. — Μισὸ κερὶ.
- 9 Πρόθεσις. — Μία τῶν αἰσθη-
σεων. — Ἀόριστος ἀντωνυμία.
- 10 Εὐρωπαϊκὸ νόμισμα. — Θαλάσ-
σιες (ἀρχ.). — Κυκλοφορεῖ
χωρὶς κινήτριον δύναμι.
- 11 Ἀπέχει συνήθως πολὺ ἀπὸ τὴν
πραγματικότητα. — Προοριζέ-
ται γιὰ ἱερωμένους. — Σόλινα
καρφιά.
- 12 Ἀφιέρωμα. — Τελικὸς σύνθε-
σμος. — Ἑλληνίδα βασίλισσα.
- 13 Εὐδωκίας. — Διάσημος Περ-
σῆς ποιητῆς τῆς ἀρχαιότητος.
- 14 Προφήτης, πού ἔκανε ἕνα πο-
λὺ παράξενο τίδεϊ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Τὸ παιδί αὐτὸ δὲν προοδεύει.
— Ὄνομα δυὸ ἀπὸ τῆς Ἡνω-
μένων Πολιτειῶν.

- 8 Θὰ τοὺς ὀρθῇ στὰ χέρια
σας. — Ἰδιοσυγκρασία.
- 9 Ἐνα ἐπίθετο ἐφιάλης γιὰ
κάθε γυναικί. — Ἐχσσε τὴ
μυρία του.
- 10 Γυναικί ἐκτάκτου καλλονῆς
— Προοριζομένη γιὰ καλυμψή-
τας.
- 11 Γιὰ τίς γεροντοκόρες ἀποτελεῖ
μόνημα κατὰστασι. — Ἀρθρο.
- 12 Κατηγορηματικῶς. — Ἐπιθέ-
τω σιωπῇ.
- 13 Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κρά-
τους. — Ἀνεῆλκτο, σουλτα-
νάτο τῆς Ν.Α. Ἀραβίας.
- 14 Διαρκοῦν 24 μῆνες. — Ἀφορ-
μῇ. — Υπόνομος.
- 15 Χαλῆς, λωξές (καθαρ.). —
Πόλις τῆς Ρωσίας, στὴ δη-
μοκρατία τῆς Γεωργίας.
- 16 Νοστιμίζει τὰ πάντα. — Ἰ-
σχυροί, δυνατοί.
- 17 Μεγάλος προφήτης. — Βρί-
σκονται στὸ κέντρον.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἡ λύσις τοῦ 919
στὴ σελίδα 76

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΗΤΗΣ ΜΟΤΕΑΡΤ

Ὁ 3ετῆς Ἰταλὸς Πιέτρο Σα-
ράτσι εἶναι σὲ θέσι νὰ παίξῃ στὸ
πιάνο συνθέσεις πού ἀπαιτοῦν συ-
νήθως συνεχὴ μελέτῃ ἐπὶ 12-15
χρόνια. Τελευταία, ἔπεισε μπου-
στά σὲ μουσικὸς καὶ κριτικὸς
τῆς «Νόρμα» τοῦ Μπελλίνι, πού
θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ δυ-
σκολώτερα κομμάτια γιὰ πιάνο.
Πολλοὶ τὸν παρομοιάζουν μὲ τὸν
Μότσαρτ, πού ἡ μουσικὴ μεγαλο-
φυΐα του ἐξελήθη στὴν ἴδια
περίπου ἡλικία.

λοὺς κλάδους μὲ ῥεστίνα πού θὰ
τοὺς χρησίμευαν γιὰ δάδες.
— Ὁ προστάτης μᾶς τὰ σκέ-
φτηκε ὅλα! εἶπε χαρούμενα ὁ
Χόνγκ.
— Ἀς ἐλπίσουμε πὼς ὁ καλὸς
μᾶς φίλος θὰ μᾶς στείλῃ σὲ λί-
γο κι' ἄλλα τρόφιμα, πρόσθεσε ἡ
Τάν Κιού, γελώντας μὲ τὴν καρ-
δίᾳ της.
— Μιὰ κι' ἄρχισε, ἀσφαλῶς θὰ
συνεχίσῃ, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Αὐ-
τὰ τὰ τρόφιμα δὲ φάνουν μῆτε
γιὰ δυὸ γεύματα.
— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ γνωρίζα
αὐτὸν τὸ μυστηριώδη φίλο μας,
εἶπε ὁ Πράμ Λί στὸν Τίγκουμα.
— Σίγουρα θὰ τὸν γνωρίσουμε.
— Ναι, ἀλλὰ πότε;
— ἴσως πολὺ πρὶν γρήγορα
ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι, ἀπάντησε ὁ
Τίγκουμα.
Εἶχε ξετυλίξει τὸ φύλλο τοῦ
δέντρου, ὅπου ἦταν γραμμένο τὸ
μήνυμα καὶ μὲ τὴ μύτη τοῦ μα-
χαίριου του χάραξε μερικὰ ση-
μεῖα, ἐντελῶς ἀκατανόητα γιὰ
τοὺς Κινέζους. Ὅταν τέλειωσε, τὸ
τύλιξε καὶ πάλι τὸ φύλλο γύρω
ἀπ' τὸ βέλος, πού τὰμπηξε σ' ἕ-
να ἀνοιγμα τοῦ βράχου.
— Ἐτοίμο! εἶπε, ὁ φίλος μᾶς
εἶναι ἔτσι εἰδοποιημένος πὼς θέ-
λουμε νὰ τὸν δοῦμε καὶ νὰ τὸν
γνωρίσουμε.
Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἀκούστηκε
ἀπ' τὴ σπηλιά ἕνας πυροβολισμὸς
πού τὸν ἀκολούθησε ἡ κραυγὴ:
«Στὰ ὄπλα!»
— Ὁ Σὲν Κιού! φώναξαν ὁ
Χόνγκ καὶ ἡ Τάν Κιού μαζί.
Ἀναψαν γρήγορα ἕνα δαδὶ κι'
ὤρμησαν στὸ πέρασμα, πού μό-
λις εἶχαν περάσει. Φτάνοντας ἐ-
κεῖ, εἶδαν τὸν Κινέζο ἀκίνητο, στὴ
στάσι ἑνὸς ἀνθρώπου πού παρα-
φυλάει κάτι.
— Ἐπιτίθενται; ρώτησε ὁ Χόνγκ,
τρέχοντας κοντὰ του.
— Εἶδα μερικὸς ἄνδρες πού
προσπαθοῦσαν νὰ πλησιάσουν κο-
λυμπώντας, ἀπάντησε ὁ Σὲν Κιού.
Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς βούλιαξε κιό-
λας, χτυπημένος ἀπὸ τὴ σφαῖρα
καὶ οἱ ἄλλοι πλάγιασαν ἀνάμεσα
στὰ βράχια, ἀπέναντι.
— Εἶναι πολλοί;
— Καμμιά δωδεκαριά ταυλά-
χιστον. Προσοχή! φώναξε ὁ Σὲν
Κιού.
— Ξαναγυρίζουν;
— Κυττάξτε τους! Γλιστροῦν
πίσω ἀπ' τὰ βράχια γιὰ νὰ πλη-
σιάσουν χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιλη-
φθοῦμε... Προσοχή!...
Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι ὁ νεα-
ρὸς Κινέζος ἔσπρωξε πρὸς τὰ πῖ-
σω τὸν Χόνγκ καὶ τὴν Τάν Κιού.
Λίγο ἀργότερα, τρία βέλη χτύπη-
σαν πάνω στὰ τοιχώματα τῆς
σπηλιάς, ὅχι μακριὰ ἀπ' τοὺς πο-
λιορκημένους. Ὁ Χόνγκ κι' ὁ Πράμ
Λί ἔπρεσαν μπρούμυτα κι' ἄρχισαν
νὰ ἔρπουν στὴν εἰσοδὸ. Ἐφτάσαν
σὲ λίγο καὶ βγάζοντας τὸ κεφάλι
τους ἔξω, κύτταξαν κάτω. Πολλὲς
ἀνθρώπινες σκιές, συγκεντρωμένες
στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἀκριβῶς
ἀπὸ κάτω τους, ἐκινούτο σιῶς
πλά.
— Τοὺς βλέπετε; εἶπε ὁ Χόνγκ
στὸν Πράμ Λί σιγανά.
— Ναι.
— Μποροῦμε εὐκολὰ νὰ σκο-
τώσουμε ἀκόμη δυὸ.
— Ναι, ἀλλά...
— Τί θές νὰ πῇς;...
— Θάθελα νὰ ἔβρω τί ἔχουν
στὸ νοῦ τους. Φαίνεται νὰ κά-
νουν κάποια μυστηριώδη μανου-
δρα.
Ἀλήθεια, Πράμ Λί, ἀπάντη-
σε ὁ Χόνγκ. Λὲς καὶ κόβουν κάτι.
— Σὰ νὰ βγάζουν μετ' ἀπ' τὸ
ποτάμι κάποιο βαρέλι ἢ κάποιο
κιβώτιο.
— Λὲς νὰ εἶναι μπαρούτι;
— Δὲ φαντάζομαι αὐτοὶ οἱ ἄ-

γριοὶ πού χρησιμοποιοῦν τόξα καὶ
βέλη νάχουν μπαρούτι.
— Τί νάχουν, λὲς, μέσα ἐκεῖ,
ρώτησε ἀνέσυχος ὁ Χόνγκ.
— Πρῖν τοὺς ἀφήσουμε νὰ τε-
λειώσουν τὴ μυστηριώδη μανουδρα
τους, θέπρεπε νὰ τοὺς πυροβολή-
σουμε.
— Ἦθελα νὰ σοῦ τὸ προτεῖνω,
Πράμ Λί. Σημάδεψέ τους.
— Ἐγὼ, Χόνγκ.
— Πῦρ!...
Δυὸ πυροβολισμοὶ ἔσκισαν τὴν
ἀτμόσφαιρα. Οἱ πολιορκητὲς δὲν
ἔχασαν καιρὸ καὶ πήδησαν μέσα
στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ
δυὸ, πού σφάδαζαν ἀπ' τὴν ἀγω-
νία τοῦ θανάτου.
— Ὁραῖα! φώναξε ὁ Σὲν Κιού,
πού εἶχε τρέξει γιὰ νὰ βοηθήσῃ
τοὺς συντρόφους του.
Ὁ Χόνγκ τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ
κραυγὴ γεμάτη λύσσα. Εἶχε δὴ
μιὰ φλόγα ν' ἀνεβαίνει ἀπ' τ' ἀ-
ναρριχητικὰ φυτὰ πού σκέπαζαν
τὸ βράχο.
— Οἱ ληστές! φώναξε, θέλουν
νὰ μᾶς πνίξουν μὲ τὸν καπνὸ!
Πραγματικὰ ἀνέβαινε ἕνας ἀ-
ποπνικτικὸς καπνὸς καὶ τ' ἀναρ-
ριχητικὰ φυτὰ, ξεραμμένα ἀπ' τὸν
ἥλιο, ἀνάδιναν καθὼς καίγονταν
μιὰ τέτοια ἔσθια, πού ἦταν ἀδύ-
νατο νὰ τῆς ἀντισταθῇ. Ὁ Χόνγκ
καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν τρα-
δηχτῇ πρὸς τὰ πίσω, σπρώχνον-
τας τὸν Τίγκουμα καὶ τὴν Τάν
Κιού, πού εἶχαν τρέξει νὰ τοὺς
βοηθήσουν.
— Φύγετε! φώναξε ὁ Χόνγκ.
Πρέπει νὰ φύγουμε, εἰδμεν θὰ πε-
θάνουμε ἀπὸ ἀσφυξία!
Μάζεψαν βιαστικὰ τὰ δαδιά, τὰ
περιστέρια, τὸν ἄργο καὶ τὰ
φρούτα, καὶ τσάκασαν μέσα ἀπ'
τὸ διάδρομο, ἐνῶ τὰ πρῶτα σύν-
νεφα ἀπ' τὸν καπνὸ τοὺς ἀκολου-
θοῦσαν, υπαίονοντας μέσα στὴ
σπηλιά, βοηθημένα ἀπ' τὸν ἀνεμὸ
πού ἔπνεε. Ἐφτάσαν ἔτσι στὴν
τελευταία σπηλιά καὶ στάθηκαν
ὅλοι κοντὰ στὸ ἀνοιγμα, ὅπου εἶ-
χαν βρῇ τὰ τρόφιμα γιὰ ν' ἀνα-
σάνουν καλύτερα.
— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὸς ὁ
ἀποπνικτικὸς καπνὸς; ρώτησε ὁ
Πράμ Λί τὸν Τίγκουμα.
— Ἀπ' τὰ φύλλα τοῦ «κουμα-
κρού», ἀπάντησε ὁ Τίγκουμα.
— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ «κουμα-
κρού»;
— Ἐνα δενδράκι, πού ὅταν μα-
ζέψῃς τὰ φύλλα του καὶ τὰ κά-
ψῃς εἰν' ἀδύνατο ν' ἀντισταθῇς
στον καπνὸ πού βγάζουν.
— Σιωπή! εἶπε ὁ Σὲν Κιού.
— Ξαναρχοῦναι κιόλας; ρώτη-
σε ὁ Χόνγκ.
— Ὅχι, ἀλλ' ἀκούτε!...
Ἀπ' τὸ ἀνοιγμα εἶχε ἀκουστῇ
ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα σὰ φιδιοῦ.
Ὁ Χόνγκ γύρισε σηματοδεύοντας μὲ
τὸ τουφέκι του.
— Ποῖος εἶναι; φώναξε.
Τὸ ἴδιο σφύριγμα, πῶς ἀσθε-
νικῶς, ξανακούστηκε, ἔπειτα μιὰ φω-
νὴ ἀνθρώπινη πρόφερε μιὰ λέξι.
— Ἐρχομαί! φώναξε ὁ Τίγκου-
μα κι' ὤρμησε στὸ μέρος ἀπ' ὅ-
που ἀκούοταν ἡ φωνή.
Ὁ Χόνγκ εἶχε ἀνάψει μιὰ δάδα
καὶ εἶχε πλησιάσει κι' αὐτὸς ἐ-
κεῖ. Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τοῦ ἄ-
νοιγματος, φάνηκε ἕνα ἀνθρώπινο
πρόσωπο. Ἦταν τὸ πρόσωπο ἑ-
νὸς νέου, μὲ δερμα πάρα πολὺ με-
λαχρινὸ, μὲ γλυκὰ χαρακτηριστι-
κά καὶ μὲ μάτια μαύρα καὶ μικ-
ρά. Τὰ μαλλιά του ἦταν μακριὰ
καὶ κατέβαιναν καθὼς ἦταν ἔτσι
χτενισμένα σὲ δυὸ μεγάλες πλε-
ξούδες, στολισμένες μὲ δαστρὰ
ἀπὸ χελώνας, πού κρέμονταν στὸ
μακρὸς τὸν αὐτὸν του κι' ἔφτα-
ναν ὡς τὰ μάγουλά του. Βλέπον-
τας τὸν Τίγκουμα, τὰ μάτια τοῦ
νέου ἐλαμνών μέσα στὸ σκοτάδι
σὰ δυὸ ἀναμμένα κάρβουνα.

— Εἶμαι ὁ νέος πού μὲ ὄρα-
ξαν, ἐξηγήσε στὸν Τίγκουμα.
— Ὁ Βίντιτ!... φώναξε ὁ φίλος
τὸν Κινέζου.
— Ναι, ὁ Βίντιτ! ἀπάντησε ὁ
νέος.
— Μ' ἀναγνώρισες;
— Φυσικά, κι' ἄς εἶναι τέσσε-
ρα χρόνια πού ἔχω νὰ σέ δῶ. Σὲ
διέκρινα χτὲς τὰ χαράματα κα-
θὼς διέσχίζες τὸ δάσος μὲ τὴ
συντροφία τῶν Κίτσιων.
— Ἀπὸ ποῦ πέταξες τὸ βέλος;
— Ἀπὸ μιὰ σκισμὴ πού βρίσκε-
ται στὴν κορφή τῆς σπηλιάς.
— Ἐσὺ μᾶς ἐφερες τὰ τρόφιμα;
— Ναι, γιὰτὶ φαντάστηκα πὼς
δὲ θὰ εἶχαστε.
— Ὁ ἔχθρος ἔχει πολλοὺς ἄν-
δρες;
— Καμμιά ἑκατοστή.

— Καὶ εἶναι βέβαια ἀποφασί-
σμένοι νὰ μᾶς πιάσουν αἰχμάλω-
τους, δὲν εἰν' ἔτσι;
— Μοῦ εἶπαν πὼς σκοτώσατε
τὸν «μπαγκανί» τοὺς καὶ θέλουν
νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θάνατό του.
— Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τοὺς
ξεφύγουμε;
— Μάταια προσπάθησα νὰ βρῶ
κάποιον τρόπο, ἀπάντησε ὁ Βίν-
τιτ. Δὲ μπορῶ νὰ σὰς προμηθεύ-
σω παρὰ μόνο τρόφιμα. Ἀντί, θὰ
ξαναγυρίσω σὲ λίγες ὥρες. Φυλά-
χθετε καὶ ὑπερασπισθετε καλὰ, ἂν
θέλετε νὰ μείνετε ζωντανοί.
Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ
νέος ἔφυγε ἀνάσφακα καὶ χάθηκε
μέσα στὸ δάσος. Ὁ Τίγκουμα με-
τέδωσε τὶς πληροφορίες, πού εἶχε
στοὺς συντρόφους του.

— Ἐκὰτὸ ἄνδρες! εἶπε ὁ Χόνγκ.
Εἶναι πάρα πολλοί.
— Τί θὰ κάνουμε;... ρώτησε ἡ
Τάν Κιού, ριγώντας δόλοκληρη. Θὰ
τὰ καταφέρουμε νὰ σώσουμε τὰ
κεφάλια μας;... Θὰ πεθάνουμε,
λοιπόν, μέσα σ' αὐτὰ τὰ σκοτά-
δια;... Χόνγκ, φοβόμαι!...
— Φοβάσαι γιὰ κείνον; τῆς ψι-
θύρισε στ' αὐτὴ τῆς ὁ Χόνγκ, πλὴν
σιάζοντας τὴν.
Ἡ νεαρὴ Κινέζα κούνησε τὸ κε-
φάλι της.
— Ναι. Τὰν Κιού, ναι, Λουλού-
δι τῶν Μαργαριταρίων, συνέχισε
ὁ Κινέζος μὲ ὑπόκοψη φωνή, φο-
βάσαι μήπως δὲν καταφέρῃς νὰ
σώσῃς τὸν Ρομέρο.
— Ὅχι, ὅχι, Χόνγκ, ἀπάντησε
σταθερὰ ἡ νέα.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΤΟΣ

Ασφαλῶς
ἐδοκιμάσατε καὶ σεῖς... καὶ
Ασφαλῶς
αὐτὴν τὴν στιγμὴ, στὴν τοσέπη σας
δὰ ὑπάρχουν οἱ νέες καραμέλλες
Ygeias Ion
ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟ
ΠΕΡΙΟΡΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

— Άν δέ μου κοπίσας, κουμπάρε, το Σαββατοδρόμο στο χωριό, να μη μου ματαμιάσας. Έτοῦτο μονάχα σου κρένω και πάρτο απόφασι.

— Μα τ' είναι αυτά που λές, διαμαρτυρήθηκε ο μπάμπα Λουκάς, στον Κορωπιώτη κουμπάρο του, Νάσο Τσιλιθρά. Σου χαλάω έγω χατήρι. Θάρθω σίγουρα και θα φέρω μαζί μου και τον βοηθό μου, τον Μέγγουλα, καλό και φιλότιμο παιδί.

— Να τόν φέρης, κουμπάρε, κι' από σκυκαταρία κι' από σώμα, άλλο τίποτε.

Κι' έτσι, το απόγευμα του περασμένου Σαββάτου, ο μπάμπα Λουκάς με τόν απαραίτητο συνοδό του, τόν Μέγγουλα, μπήκανε στο λεωφορείο για τόν Κορωπί, όπου τους περίμενε εκείδα στην μικρή πλατεία, ο Τσιλιθράς.

Πήγανε στίτι, χαιρετήσανε τήν κουμπάρα τους, τήν κυρά Νάσαινα, που έτοιμαζότανε να φουρνίση τόν καλοζυμωμένο σπιτικό ψωμί κι' απέ τραβήκανε για τήν φιλική ταβέρνα τού Μητρολέφα. Ο Τσιλιθράς πήρε μαζί του μία δαμιάσανα κρσσι από τόν δικό του σώμα.

— Πού λές, κουμπάρε, τού έδωγες, τόν φτεινόν σώμα που κρατάω στο κονάκι μου είναι διαμάντι. Τόν πίνεις κι' αναγαλλιάεις ή καρδιά σου, τόν μυρίζεις και μπαλσαμώνεις τα σπλάχνα σου. Ο Μητρολέφας θα μάς τσιγαρίση μοσχάριο σηκότι, καμμία νεφραμιά, κι' απέ γλέπομε.

Ο Τσιλιθράς προσκάλεσε στο τραπέζι κι' άλλους κι' άρχισανε να δοκιμάζουν τόν σώμα από τήν σπιτικιά δαμιάσανα, στα χοντρά κρσσοπότηρα.

Ο μπάμπα Λουκάς με τόν πρώτο διειπίστωσε τόν θουμασμό του. — Μωρέ μπράβο κουμπάρε. Τόν εύλογημένο στ' άλληθια είναι διαμάντι...

Ο Τσιλιθράς καμάρισε κυτώντας τούς άλλους, ο Σκαλοσάρας μονάχα σούφρωσε τήν χειλή του χωρίς να μιλήση κι' ο Κόλια Γαρούφαλος που φαινότανε παιδί, είκοσι, είκοσιδύο χρονών, πέτασε τήν αλόγιστη κουνούνα:

— Έμεις, μπάμπα, Τσιλιθρά, μπορούμε ν' άντέσουμε τόν διαμάντι σου, μά οί Αθηναίοι απ' έδω με τόν τρίτο ποτήρι θα γίνουν Μουσταφάδες.

Ο Μέγγουλας έκανε να διαμαρτυρηθί.

— Αφίστε τον, είναι παιδί, δικαιολογήθηκε ο Τσιλιθράς κι' από τόν καιρό που κλωτσάει τήν μπάλλα έδω στο χωριό μας με τήν Ένωσι Κορωπίου, τα μιλάτα του γινύμισε άγερα.

Ο Γαρούφαλος θύμωσε.

Και γιατί μάς προσβάλλεις μπροστά στους μουσαφίρους σου, μπάμπα Τσιλιθρά; Ή μάλλον είναι μεράκι κι' όποιος τήνε κλωτσάει με τέχνη, καλή ώρα όπως ο Δομάζος, ο Τουμπιέλης, ο Θεοφάνης κι' οί ρεάτοι τού ΠΑΟ, είναι μαέστρος και δοξάζει τή γενιά και τόν σπίτι του. Ξηγίεμαι σπαράτα και όμορφα.

— Κι' αν κλωτσάη τή μπάλλα, όπως ο Σιδέρης, ο Ύφαντης κι' ο Πινόκι, ρέ Γαρούφαλε, τί μπορεί να είναι; μπουζουκτσής ή τερναδόρος;

— Ταραμάς χωρίς λάδι και ζύδι, τόν δέκοψε ο Κορωπιώτης μπαλλαδόρος.

— Θα τόν ιδούμε παιδί μου, μαλάκωσε ο μπάμπα Λουκάς που έδωσε τόπο στην όργη. Έβίδα να πνιγούν τα φαρμακία... Να μου ζήση ή μπάλλα...

Ο Σκαλοσάρας κι' ο Συρμακέλης ρουφούσαν τόν σπιτικό διαμάντι τού Τσιλιθρά σαν σφυγγάρια. Στ' άναμεταξύ φθάνανε οί μοσχοβολημένοι μεζέδες. Σηκωταρίες, γαρδούμπα, σπληνάντερο. Τόν καλοκαιρινό δρόμο, κοντά στο Φθινόπωρο, ήτανε πολύ δροσερό.

Μιά στιγμή ο μπάμπα Λουκάς πρότεινε στον Κόλια Γαρούφαλο: — Άκουσε δώ λεβεντιά μου. Θα παραβούμε οί δυο μας σε πια-

τό κι' άντοχή. Ο νικημένος στο τέλος θα βγή στην πλατεία και θα ζητωκραυγάση για τήν ομάδα που συμπαθί ο νικητής, να τόν άκούση ολάκαιρο τόν χωριό. Δέχεσαι, μία και μάς βλέπεις μισό μερδικό;

— Τόν δέχομαι, φώναξε ο Κόλια Γαρούφαλος.

Οί άλλοι άκούσανε μ' ένθουσιασμό τήν παλληκαρίσινά πρότασι τού μπάμπα Λουκά.

— Θα σε ιδώ, κουμπάρε, ψιθύρισε στ' ατί του ο Τσιλιθράς. Μη λογαριάσης τόν Κόλια Γαρούφαλο. Είναι παιδί κι' ασυνήθιστο τόν μπάμπα Λουκά.

— Άρχισαν τόν λοιπόν οί άπανωτές ποτηριές. Ο μπάμπα Λουκάς έμπειρος και γερό ποτήρι, μπουκωνε όλοένα μεζέδες. Αντίθετα ο άλλος κοπανούσε τόν σώμα σχεδόν έρροσφύρι. Κάπου—κάπου τσιμπολογούσε κι' αυτός για να δείξη τήν άντοχή, τήν παλληκαρία του.

Στό πέμπτο ποτήρι ο Κόλια Γαρούφαλος, άρχισε να μασάη και να μπερδεύη τά λόγια του. Στό έβδομο γίνηκε σκίπια, λαδωμένο σύκο, σωστό κουνουπίδι. Τόν κεφά-

...

Ρέφερης ΣΤΟ ΚΟΡΩΠΙ

...λι του έγειρε, τά μάτια του μισοκλείσανε.

— Νικήθηκες, Κόλια Γαρούφαλε, τού φώναξε.

— Και τώρα πρέπει να βγή στην πλατεία να φωνάξω: «ζήτω ή ομάδαρα... Ζήτω ο Όλυμπιακός!... Ζήτω ο Πειραιάς», πρόσθεσε σοβαρός και νηφάλιος κι' άς ρούφηξε έννιά ποτηριές, ο μπάμπα Λουκάς.

Ο Μητρολέφας σύστησε να βουτήσουνε τόν κεφάλι τού Κόλια σε παγωμένο νερό και τού δόσανε να πιή κατακάδι από πικρό καφέ. Άλλοιωτικά καλά ζυγνιούρα τόν πρώτ και πάει τόν στοιχημα.

Ο Τσιλιθράς βούτηξε τόν κεφάλι τού μεθυμένου νεαρού σε μαστέλλο με παγωμένο νερό. Δυό—τρείς φορές σαν να βουτούσε κατόπλου σε έστο νερό να τόν μαδηση. Ο Κόλια Γαρούφαλος άνοιξε τά μάτια, είδε τόν μπάμπα Λουκά πελιδνός κι' άγριεμένος και χωρίς να μιλήση βγήκε τρεκλίζοντας. Οί άλλοι πέσανε κατόπιν του. Ήτανε περασμένες οί έντεκα. Πεντέξη χωρικό καθότανε στο καφεενίο τού Γουσουρά. Ο Κόλια Γαρούφαλος στάθηκε στη μέση τής πλατείας κι' άρχισε να γκαρίζη βροχιά:

— Ζήτω ο Όλυμπιακός... Ζήτω ή ομάδαρα, κι' απέ σιγανωτέρα πρόσθεσε: «—ακό χρόνο νάχη κι' άς βυεται τόν άτιμο τόν σώμα τού Τσιλιθρά...

Τελειώνοντας τίσ ζητωκραυγές τού χάθηκε μέσα στη νύχτα.

— Πάει να κοιμηθί, τούς καθησύχασε ο Τσιλιθράς. Άυριο θα παίξη μπάλλα με τήν ομάδα του και θάβανι περδίκι. Τόν ρετινάντο τόν ρήμασε.

Ο μπάμπα Λουκάς κι' ο Μέγγουλας έτοιμαστήκανε να μπουνε στο τελευταίο λεωφορείο για τήν Άθήνα, μά ο Τσιλιθράς τούς κράτησε.

— Πού θα πάτε μωρέ μεσάνυχτα, πτωμένοι! Θα κοιμηθίτε στο σπίτι μου.

— Έτσι κι' έγινε. Τήν επομένη που ήταν Κυριακή, ύστερα από τόν μεσημεριανό τραπέζι, ο Τσιλιθράς πρότεινε στον κουμπάρο του να πάνε να γουστάρουνε τόν παγινίδι με τίσ ντόπιες ομάδες.

— Μα θ' άνησυχούσε στο σπίτι, άντέτεινε ο μπάμπα Λουκάς. Πρέπει να κατέβω... ή κυρά Μαρίγω, ή κόρη μου ή Βασούλα...

— Να πάη ο βοηθός σου, κουμπάρε, να τούς πη πώς σε κρατάει αιχμαλώτο.

Νάσο Τσιλιθρά

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Μαρκοπουλιώτες. Σας φάγαμε!

Ο μπάμπα Λουκάς έπικυρώνοντας τόν κανονικό έτοῦτο γκόλ, σφύριξε κι' έδωσε στους Κορωπιώτες τή σέντρα. Μά νάσου άπειλητικός μπροστά του ο Γαρούφαλος.

— Δεν ήτανε σωστό γκόλ, ρέ στραβούλακα, πέταξε, φτύνοντας στο χέμα.

— Αμέ τί ήτανε, παιδί μου με τόν συμπαθεί; Σαββατιανό σταφύλι ή μούσυμολο; Πήγαινε ρέ λεβέντι στη θέσι σου και μη μάς παρασταινης τόν τσαγκό...

— Για πρόσζε καλά ρέ τραχανά, ρεμπεσκίε, μη σε φασκιάσουν...

— Θα σε αποβάλω από τόν γήπεδο, Κόλια, τόν όποιον οί κανονισμοί...

— Ποιοί κανονισμοί ρέ αύγοτάραχε. Τόν γκόλ ήτανε από θέσι θο—σαίτ. Να τόν άκυρώσης, μη βρεθής σε κανένα ξυλοκρέβατο...

— Γκόλ... ήτανε γκόλ, φωνάζανε οί Μαρκοπουλιώτες. Μη τόν άκούς, ρέφερη. Είναι καυατζής και άράβιμος... Πίσω ρέ Κόλια άλειούρη!

Στό άναμεταξύ κι' οί είκοσιδυό παίκτες ζώσανε τόν μπάμπα Λουκά.

— Ήτανε κανονικό και ξεγυρισμένο γκόλ, φωνάζανε οί μπαλλαδόροι τής «Όλυμπιάδος». Δεν ήτανε ο Λινάρας θο—σαίτ. Κίνησε τόν παιδί από τή σέντρα.

— Ήτανε και παραήτανε με τζι—τζιφιόγκο, ώρυετο ο Κόλια Γαρούφαλος. Ο ρέφερης είναι ρεμπεσκές πληρωμένος!

Οί άλλοι τόν σπρώσανε να απομακρυνθί, με έτοῦτος σαν λυσασμένος χύθηκε κι' άρχισε να βαραή με γροθιές τόν μπάμπα Λουκά. Μπήκανε στη μέση οί άλλοι και τόν γήπεδο πήρε φωτιά. Τόν έβλεπο οί γροθιές πέφτανε κουτουράδα σε κεφάλια και πλάτες. Ο ρέφερης έκανε να φύγη μά βρέθηκε στη μέση και δεχόταν από παντού τίσ θιές τών ξεγυρισμένων παικ-

τών. Τόν πρόσπότη τού μάστρε, τόν κάκι του γίνηκε κουρέλι, τόν πτελόνι του σκίστηκε. Ήτανε πια θλιβερός και άξιοδρνήτος. Οί χωρούφακες διαλύσανε με τά γκλόμπ τους παρασίτες. Πήγανε σηκότι τόν μπάμπα Λουκά στο σπίτι τού Τσιλιθρά...

Ή κουμπάρα του, ή κυρά Νάσαινα, έπλυνε τίσ λαδωμάτιές του, τόν έβαλε να ξαπλώση. Τόν σπίτι γίνηκε ένω—κάτω.

— Και τώρα, πώς θα κατέβω στην Άθήνα, μουρμούρισε με άπελπισία και συντριβή ο καφερός. Θα γίνω ρεζίλι με τή κουρέλια μου...

Ο Τσιλιθράς βγήκε να γυρέψη δανεικό ένα κοστούμι κι' άς ήτανε παρτάριτο. Από τουνόνα δε μπόρεσε να βρή, μήτε σακκάκι, μήτε γιλέκο. Συφράς και μαυρίλα.

— Και τώρα τί γινόμεστε, κουμπάρε; ρώτησε λυπητρά στο ξεψυχισμένο.

— Μάϊδε και έξωρα καφερέ. Μά για στάκα μωρέ. Θα σου φέρω τήν παλιά κοντογούνα και τήν σωρούτη παντελόνα μου. Θάβανι ίσα—ίσα στο μπόϊ σου.

Κι' έτσι, ντυμένος βλάχικα, με τόν Κορωπιώτικο κοντογούνο και τήν άσπρη μάλλινη παντελόνα κατέβηκε στην Άθήνα.

Ή γυναίκα του μόλις τόν είδε ταραχτηκε, πήγε στο μαύρο κακό τόν μυαλό της. Βουδάρθηκε κι' ύστερα φώναξε:

— Λουκά μου... Λουκά μου, τί έπαθες; Ποιός τόν φόρεσε τήν ασυκόννα; Πού είναι τόν κοστούμι σου; Θεέ μου, ληψήσου τον... Παναγία Παρθένε...

Ο κουμπάρος του, ο Τσιλιθράς, μ' έντυσε καταπώς βλέπεις αποκριτικά Μαρίγω μου, ένεκα ή σφουρίχτρα, ή μπάλλα κι' ο Κόλια Γαρούφαλος.

— Καλά να σου κάνουν, Λουκά μου, κι' άκόμα πού είσαι. Στό έβπα και στο έσναλω, με τήν μπάλλα μπορεί να σε ιδούμε άκόμα και με μαγιό μπικίνι.

— Μη φοβάσαι, Μαρίγω μου. Τόν καλοκαίρι μου άφηνε υγεία και τά μελέτια ποτέ δεν κτυπάνε με τρέλλα τόν άνθρωπο!...

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

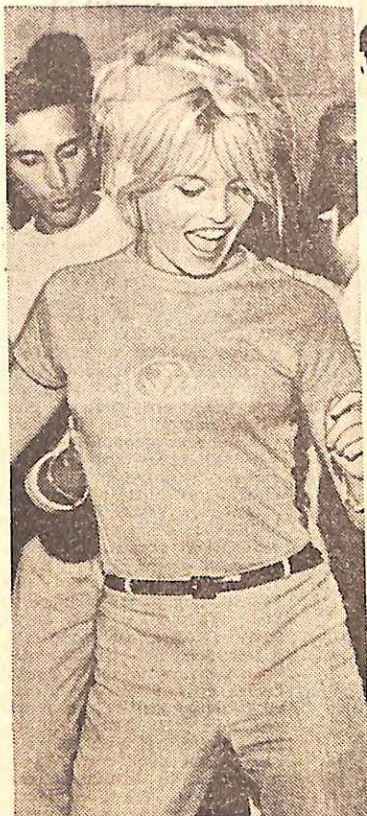
...

...

...

...

...

Μπριζίτ Μπαοντό: «Ο χορός και η ψυχή μου...»

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

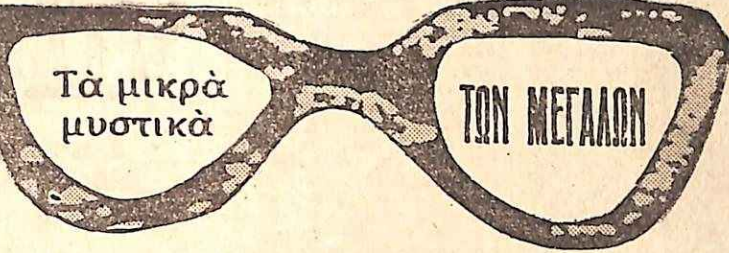
...

...

...

...

...

(Τό Διεθνές κούς—κούς)

νη με τόν έβοραϊζής καταγωγή Σάιν Φράϊ, θέλει να τού δώση έτσι μία πρόσθετη απόδειξι τής αγάπης της...

Ή ιστορία τής Μαίριλιν Μονρόε και τής Λίτ Τάιηλο έπαναλειβάναται...

Και, κατά τίσ τρεϊς τόν πρώτ, ή Μπριζίτ, ήσυχη και γαλήνια, άποχαμώθηκε τούς φίλους της:

— Πάω στο σπίτι να διαβάσω Παλαιά Διαθήκη, ψιθύρισαν τά γλυκά της χείλη...

Και μόνο ή στοιγγιά ένός σα—ξόφωπου τής άπάντισσε...

Συζυγικός καυχός

Τίποτα δε μένει χρονό... Ο Πρόεδρος Ντέ Γκωλ είχε μία συζυγική σκηνη με τή γυναίκα του Τόν...

Γιατί ή Ν. Ντέ Γκωλ, μετά τίσ άπόπειρες εναντίον τού Προέδρου, τούμει για τή ζωή του... Κι' έζείνος δεν ύπολογίζει τίποτα, δεν πάθονε καμμία προσφύλαξι.

Κάθε τόσο, τά βοάδνα, έπιμένει να τήν παύρη μαζί του και να πηγαίνουν να τώνε Ινζόνιτο, σε διάφορα περίφημα πανδοχεία, όγι πολλν μαζονά από τή βίλλα τους τού Κολμπιέ...

Τόν Ινζόνιτο είναι βέβαια τρώπος τού λέγει.

Ο πανύψηλος Πρόεδρος γίνε—ται άμέσως αντίλητος, παρά τά μαύρα του γυαλιά και τόν σκοπό ποάσινε τυρολέζικο καπέλλο του...

— Άλλά τόν φυλλοκόρδι τής Ν. Ντέ Γκωλ τρέμει...

Γι' αυτό, μαζεύοντας όλο τόν θάρος της, ζήτησε από τόν Πρόεδρο να σταματήσουν οί μικρές αυτές «έκδρομίες».

Ο στρατηγός γελούσε, αλλά ή έπιμονη τής γυναίκας του τόν έπεισε...

— Άπό δώ κι' έμπρός θα τρώη τή σούπα του και τόν ψητό του ήσυχά—σιν, στο σπίτι...

Ντέ Γκωλ: «Όταν τόν σκάω άπό τόν σπίτι μου...»

...

...

Καλή τύχη Ζεράρ

Ήτανε δυό αδελφια, ο Γκι και ο Ζεράρ Μασσελέν. Δυό αδελφια με μία μόνο ορέξι: Να πετάξουν σαν πουλιά, να επαναλάβουν τόν κατόρθωμα τού Ιζάρου...

Από παιδιά, ένα ήτανε τόν όνειρό τους: Με πλατεία, μαζονά φτερά, δευ—νά στο χορμί τους, με τήν ειδική στολή τού άεροναύτου, να τινάχτουν από ένα άεροπλάνο στο γα—λάσιο άπειρο και να γυρίσουν στη γή, σά μυστηριώδη άνθοπαύνα που λιά, άνοιγοντας τήν τελευταία στιγμή τόν μικρό τους άλεξιπτοτο.

Τόν μεγάλο μυστικό τής μικρής τους άκόμα ζωής, πετούσε εκεί ά—νάμεσα σε γή και ουρανό, προσα—λώντας τίσ εφρονιές τών κακών

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Γκούντερ Σάξ: «Ή Σοράγια, δ γυιός μου κι' έγώ...»

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΘΗΝΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΛΒΙΡΑ

Ένα πολυσύνθετο ταλέντο

ΕΝΑ από τα πιο αξιολογημένα αστερία του τραγουδιού είναι αναμφισβήτητη η Έλβιρα.

Από κορίτσι 15 χρονών, η Έλβιρα Ίσακσβίλντ — αυτό είναι το πραγματικό της όνομα — είχε ιδιαίτερη αγάπη στη μουσική. Της άρεσε πολύ το ακορντεόν και άρχισε παίζοντας στο Έθνικ Όρκεστρ, με καθηγητή τον κ. Τσακσβίλντ, σχεδιάζοντας να συνδυάσει αργότερα το φασόλι της δογάνης με το τραγούδι και να πρωτοτυπήσει, κατά ένα τρόπο, αφού ήταν κάτι ασυνήθιστο στην Ελλάδα.

Πολύ γρήγορα όμως της γύρισαν τα μυαλά...

— Μη, πώς Θεο! Έτσι όπως το σπρωίσεις πάνω σου, θα σου χαλάσει το στήθος!

Φυσικά, η συμπληρωτική μικρούλα, δε δυσκολεύθηκε να πεισθεί και, έπειτα από λίγο διάστημα, εγκατέλειψε το ακορντεόν κι άρχισε να τραγουδάει ερασιτεχνικά, σε έμπειρους παραστάσεις, με το συνδυασμό του γνωστού κομμωτή Φίλιου Φιλιππίδη.

Έχει την πρωτοεπίδειξη ο κομφορσάνος Λάμπρος Ζούνης. Τού έκανε πολύ καλή εντύπωση κι έπειτα από λίγες μέρες, την παρουσίασε για πρώτη φορά επίσημα στο κοινό, στο θέατρο της Κοκκινιάς, όπου εργάζονταν, με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Έλβιρα. Της τό έδωσε η γωνιά της, μία φορά Έλβιρασπούλα. Της άρεσε πολύ κι από τότε το κράτησε για πάντα.

Στο θέατρο της Κοκκινιάς, εντός από το τραγούδι, έκανε εμφανίσεις και με πιάνο και νουμέρια, με ξεχωριστή επιτυχία, παύλα, που έγινε άφορη να χοροκρησθή «παιδι-θαύμα».

Έπειτα από ένα χρόνο, πήρε το πρώτο βετίλντο της πίστας, ως άπτοαξίον, στην παλιά «Κομποροίτα», όχι μόνο με ελληνικά, αλλά και με ξένα τραγούδια.

Έκεί επέβαλε το γνωστό τραγούδι του μαέστρου Μαρξέα «Λάθος η αγάπη μας», που ήταν κι η πρώτη μεγάλη προσωπική της επιτυχία.

«Λάθος η αγάπη μας
μεγάλο λάθος
κι αν περσιόεψανε
τόσοι καυνοί
λάθος η αγάπη μας
κι όλο το πάθος
μοιραία έσβησαν
κάποια πρωί».

Αργότερα, η Έλβιρα, σαν τραγουδίστρια δοχίστριας, με πλούσιο έλεγχο οπερτόριο, γνώρισε μεγάλες επιτυχίες στα πιο αξιολογημένα κομμάτια κέντρου.

Παράλληλα με τη βοήθεια του μαέστρου Μίμη Πλέσσα, έδωσε επιτυχίες ξετράπες στο ραδιόφωνο και τώρα, σε αθροισμένα πιά αστείρι, έχει τακτικές έκποιες από το Σταθμό Αθηνών.

Από τα πιο πολυσύνθετα αστερία του είδους, η Έλβιρα είναι από τις λίγες τραγουδίστριες που

Η Έλβιρα.

συνδυάζουν με χαρακτηριστική εγέρεια το ελαφρύ τραγούδι με το λαϊκό κι ακόμα με το ξένο, αφού έχει τώρα στο ρεπερτόριο της περισσότερες από 50 επιτυχίες.

Η Έλβιρα έκανε επίσης την εμφάνισή της και στην όθνη, όχι μόνο σαν τραγουδίστρια, αλλά και με ολόκληρο αξιωματικό. Έπαιξε ως τώρα στις ταινίες «Το μυστικό του πατέρα», «Ανέμος ο λεβέντης» κι «Η Μπέλλα και τα καρίτσια της». Πρόκειται επίσης τώρα να λάβει μέρος και σε μία νέα μουσική ταινία.

★

Την είδαμε ένα από τα τελευταία βράδια, σε ένα από τα αθηναϊκά αναψυκτήρια, έπειτα από πολύ καιρό, αφού όλο σχεδόν το καλοκαίρι έλειψε στην επαρχία. Έκεί, άλλωστε, είναι το φώτο της. Άρεσε πολύ και ξεασφάλισε πάντα τις πιο ικανοποιητικές αμοιβές.

— Αλήθεια, της λέμε, πώς κατορθώνεις να ξεασφάλιζεις πάντα αυτή τη συμμετοχή στις γιορμές;

— Θα με αναγκάσετε να σας αποκαλύψω το μυστικό μου; Κάθε πρωί, μόλις ξυπνήσω, διαβάζω δυό ώρες για συνθηκική γυμναστική!

— Τι άλλο σε απασχολεί, εκτός από το τραγούδι;

— Μου άρεσε πολύ το κολύμπι. Έχω μία μεγάλη αδυναμία στη θάλασσα. Γι' αυτό και βρίσκω σχεδόν πάντα της, γεμίζω-καλοκαίρι... Παράλληλα όμως έχω ιδιαίτερη αδυναμία στα φορέματα. Γι' αυτό και προσπαθώ πάντα να πρωτοτυπήσω με τη δική μου φαντασία.

— Δηλαδή, μας έτοιμάετε και μία εκπλήξη, το χειμώνα;

— Ακριβώς, το βρήκατε. Κάτι πολύ πιάντικο, που παροίσει σε τελευταία στην Αίγινα ή πασίγνωστη Γαλλίδα βεντέτα Δαλντά: Ένα πολύ εντυπωσιακό ανσμπλ, από υψίστου και φασάδινιο παντελόνι, πολυτελείας, φυσικά, αφού είναι από χρυσό λαμέ,

ζεντιμένο. Είναι κάτι που θα κάνει εντύπωση και θα το μιμηθούν ασφαλώς και οι άλλες.

— Ποιά τραγούδια προτιμάς; — Μ' άρεσουν εξίσου τα ελαφρά και τα λαϊκά τραγούδια. Γι' αυτό και τα παρακολουθώ συστηματικά, με το ίδιο ενδιαφέρον. Από τα τελευταία μου τραγούδια έχω ιδιαίτερη προτίμηση σε μία νέα επιτυχία, το «Ντάι, Καρολίνα, ντάι», που περιλαμβάνει απαράτητα στο ρεπερτόριο μου.

— Για το γάμο, τί πιστεύεις; — Δε με απασχολήσει ποτέ στά σοβαρά το θέμα αυτό, αν και είχα πολλές προτάσεις, κυρίως στις επαρχίες. Κι' αυτό γιατί ένας είναι και θα μείνει ο μεγάλος μου έρωτας: η δουλειά μου.

— Τα μελλοντικά σου σχέδια; — Να κάνω καριέρα κι όταν ξοθή η στιγμή, που θα είμαι σύγχορη για τον εαυτό μου, θα κάνω μία μεγάλη «τονονέ» στο εξωτερικό, γιατί πρέπει να δημοσιώσω, ότι ως τώρα δεν έχω βγεί έξω από την Ελλάδα.

Θα τελειώσουμε με δυό πιάντικα περιστατικά, από τις επαρχίες, που διατρέφει πάντα ζωντανά στη μνήμη της, η Έλβιρα:

Πέρισε, στο Ήρακλειο της Κρήτης, οι άρκατοι του κέντρου, όπου έκανε εμφανίσεις, είχαν χωριστεί σε δυό παρατάξεις. Άνταρσα σ' αυτούς, μία μεγάλη ομάδα από φοιτητές, έπαιξε επίμονα

κάθε φορά, τραγούδια του Μίμη Θεοδοσιάδη. Και κάθε φορά, τραγουδώντας βλοι μαζί της, με ιδιαίτερη χαρά. Άντιθέτως, όταν τραγουδούσε τραγούδια του Χατζιδάκι, έδειχναν μεγάλη διάφορία και πολλές φορές έβγαζαν έξω από το κέντρο.

Μία άλλη φορά πάλι, στα Γιάννενα, όπου τραγουδούσε στα διελύμια ενός κινηματογράφου, μερικοί θαυμαστά περιέμεναν υπομονητικά για ένα αυτόγραφο, όπως συνηθίζεται πολύ τον τελευταίο καιρό.

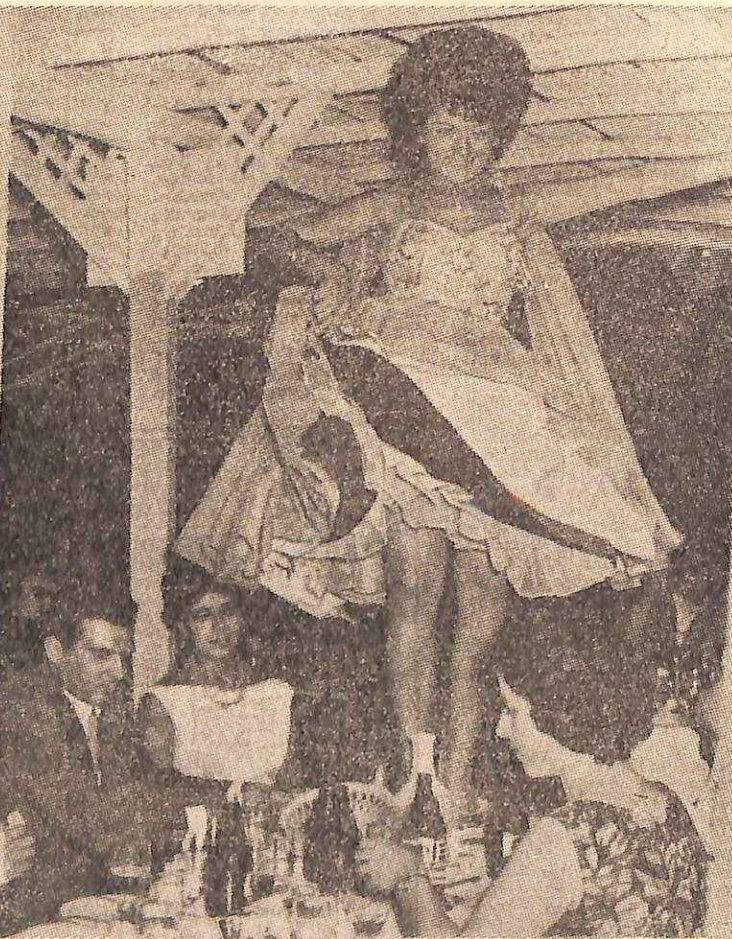
Ένα βράδυ, λοιπόν, βοήθησε μέσα στην οδό των θαυμαστών και ένας ηλικιωμένος διαμαρτυρόμενος, με άρκατο μουστάκι. Όταν έβγαζε η σειρά του, πήρε το αυτόγραφο της Έλβιρας. Ένα φύλλο από μπλόκ, και έβγαψε προς τα έξω εντυπωσιασμένος, νομίζοντας, ότι αντίστοιχός με εισιτήριο εισόδου στον κινηματογράφο.

Όταν έφτασε όμως στην έξοδο, είχε την περιέργεια να οωτήση:

— Τι του κάνουν το έδω; Κι' όταν του εξήγησαν, ότι το κρατούν απλώς για ενθύμιο, γύρισε πίσω άμείστος, το έζηισε και τις το πέταξε στα μούτρα, λέγοντας:

— Πάρε πίσω, ουρέ, δε μου χορεύεται!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Η Έλβιρα σε μία πιάντικη εμφάνισή της άνω σε ένα τραπέζι θαυμαστών, στη Χίο.

δ α η ό ν ι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΤΑΣΟΥΛΑ ΚΑΙ ΡΟΥΛΑ

Δυό αδελφές — Ένα ντουέτο

ΠΡΙΝ από πέντε χρόνια, ήταν κι οι δυό φυντανάκια. Η πρώτη, η Τασούλα, ήταν μόλις 16 χρονών, μία ξανθεία κοπελίτσα, πάρα πολύ όμορφη και πάρα πολύ αγαθή. Όσο για τη δεύτερη και μικρότερη, τη Ρούλα, αυτή θα ήταν ένα νάνισσο μόλις 10 χρονών, ασχημάτιστη αζόνα, μία παιδούλα, που μάλλον θύρεπε να παίξει με τις κοριτσές της στο σπίτι, παρά να χορεύει.

Κι' όμως κι οι δυό, τρεις ώρες ολάκερες, που τις κυτάταμε, σ' ένα μεγάλο στρόντιο, χορεύαν, γυμνάζονταν στις παρουσίες, σε διάφορες ασκήσεις χορού, που με περισσή ηπιονη και φαντασία τους μάθαινε η δασκάλα τους. Κι' είχαν ιδρύσει απ' την προσπάθεια, δίχως όμως να λένε να το βάλλον κάτω.

Όταν σε μία στιγμή διαλείματος, οι δυό αδελφούλες, η Τασούλα και η Ρούλα ανακατεύθηκαν με τις άλλες μαθήτριες της σχολής, η δασκάλα τους μάς τις έδειξε διακριτικά.

— Τι βλέπετε αυτές τις δυό; — Ε, λοιπόν, να μού το θυμηθείτε. Θά'ναι μέρα, που θα γυλάσουν κόσμο! Ίδιος εκείνη η μικρή, παύλο το μικρό της μπόι, είναι σπύρο το μονάτο. Πρώτη στόφρα για χορεύτρια. Λες και γεννήθηκε για να χορεύει!

★

Τοια χρόνια αργότερα, τα παύματα μάς ανάγκασαν να θυμηθούμε την προφητεία της δασκάλας.

Η πρώτη, η Τασούλα, είχε βγεί πιά στο επάγγελμα και χορεύε στον Κήπο του Μονασίου. Η ειδικότητα της ήταν τα ελληνικά μυσίδια, οι ελληνικοί χοροί πάγω σε παλιά τραγούδια και οι «λαϊκές» φινιόρες σε συνθέσεις της διλοπενιάς.

Η τελειότητα των κινήσεων, η πλαστικότητα του ορθού και η φινέτσα της εμφάνισης, είχαν προσεγγίσει άμείσως απ' το κοινό, που είχε ξεσπάσει σε θερμά χειροκροτήματα, καθώς η ολόξανθη κοπελίλα υποκλινόταν, συγχαίνοντάς την την υποδοχή, που γινόταν στο «ντεμπούτο» της.

Στην άκρη, σε μία σκοτεινή γωνιά της σάλας, ένας άντρας με σόκοπος, κοντός και αδύνατος, είχε βγάλει, αθέατος, το μαντήλι του και σκούπιζε διακριτικά την άκρη των ματιών.

Ήταν ο πατέρας της Τασούλας, ο κ. Θεοδόσης.

Όσο για τη δεύτερη, τη Ρούλα, τελείωνε τον πρώτο κύκλο των σπουδών της και παρουσιάζονταν πιά απ' την ίδια γωνιά, μπροστά σε κοινό, στο θέατρο «Ρέξ», όπου η δασκάλα τους έκανε, μ' ένα ρεσιτάλ, γενική επίδειξη των ταλέντων της.

Η επιτυχία της Ρούλας, στο αφοιότιχο εκείνο ποινό, ήταν κάτι αναπάντεχο. Η μικρή χορεύτρια των 13 ετών' με τα μαύρα σαν χοράχον μαλλιά και τα σαμπίνια μάτια, μάγεψε κυριολεκτικά τους θεατές, που τη μιλάσαν και επανάληψαν.

Και πάλι, σε μία γωνιά της αίθουσας, ένας κοντός κι αδύνατος άνθρωπος, σκούπιζε τα μάτια του διακριτικά, μ' ένα μαντήλι.

Δεν είχε δα και άδικο. Η παρουσία του πατέρα που βλέπει τα βλαστήρια του να ανθίζουν και να πετούν άνθη και να δένουν καρπούς είναι κάτι το ιερό.

★

Όσπου ήθελε η περυσινή χορογία, που απετέλεσε τον πρώτο καλλιτεχνικό σταθμό στη ζωή και στην καριέρα των δυό αδελφών, που έταξαν τον εαυτό τους από μικρούς στην υπηρεσία της θεάς Τεφνυχόρας.

Τώρα είχαν ένοθη κι οι δυό σε χορευτικό ντουέτο, που έπαιξε το βάπτισμά του σαν καλλιτεχνικό ζευγάρι στη σκηνή ενός αθηναϊκού θεάτρου: το «Περσέες».

Ήταν, καθώς όμολογούσαν, όσοι έτυχε να παρευρεθούν στην εορμασμένη εκείνη πομπή, μία επλήρη η εμφάνιση των δυό αδελφών.

Πίσω από το χάρισμα του ηγαντικού σκηνής, ο υποτανωμένος είχε την τύχη να τις παρατηρή από κοντά.

Η Τασούλα και η Ρούλα χορεύαν μία χορογραφία της δασκάλας τους, που πνίγχε στα χειροκροτήματα. Η πρώτη, η ξανθεία κι η αγαθιάρα, χορεύε με Τέχνη και πλαστικότητα, η δεύτερη, η μελαχροινή και μαυρομάτα, με τσαχινιά και διαβολία, που απορούσε πως ήταν δυνατόν να χορεύουν στη μικρή καρδιά ενός κοριτσιού 14 μόλις ετών.

Όταν αποσπώθηκαν στα παρασκήνια, τις πλησίασαμε να τις συγχαρούμε.

Ετρεμαν κι οι δυό σά φύλα, που τα δένονε ο άνεμος. Η μεγάλη ξεσπάσε σε κλάμα, πουν προστάσαμε να τις συγχαρούμε. Η συγγνώμη της ήταν τόσο δυνατή, κάτι που ξεπερνούσε τις δυνάμεις της.

Όσο για τη δεύτερη — δε θα το πιστέψετε κανείς — είχε κατορθώσει να κρησυχρήσει στον εαυτό της και γαυογελοίσε — ένα γυμνάσιο διαβολέμένο, όμως και πανέξοχης γυναικάς.

— Έσείς, δεσποινίς, δεν έχετε τούτα; τη ρωτήσαμε.

Το μικρό σωματάκι απαστόρησε για λίγο. Τότερα η Ρούλα — η μικρή — έδειξε την καρδιά της και τη δύναμή της.

— Φυσικά, απάντησε. Μα αυτό δεν είναι τίποτα, υποστά σ' έκεινα, που μού μέλλονται.

Τα λόγια της έπαισαν σαν προσήλεια στο μισοσχολημένο σανδένιο καινούρι.

★

Έτυχε σε λίγες μέρες να συνηθίσουμε πάλι τις δυό αδελφές χορεύτριες και δε χάσαμε την ευκαιρία.

— Ω, καθώς τες! Μα πού θα ήχατε ένα χρόνο τώρα;

Τέντωσε τα μάτια η μεγάλη, γαμάτη άπορη. Μία ειρωνική στίβα τομολιάσε στα βλέφαρα της μικροίς.

— Όχι δα και χαθήκαμε. Είχαμε τόση επιτυχία!...

— Ποι;

— Στην Κύπρο, στην Αίγυπτο. Άογίστα, λοιπόν, τις «τονονέ» έβω απ' τη στιγμή Έλλάδα; Η απάντησι ήταν έτοιμη:

Οι δυό αδελφές Τασούλα και Ρούλα Θεοδόκη, σ' ένα χορευτικό τους οργαμισμό.

— Ο χορός δεν άνηκει μονάχα στην Ελλάδα.

— Και τί λογαριάζετε τώρα; — Θα φύγουμε (έφυγαν ήδη) για τη Θεσσαλονίκη, όπου κλείσαμε συμβόλαια για τις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις της Εκθέσεως.

— Ευχαριστήμενες; — Όχι, κάτι περισσότεροι: Ένθουσιασμένες!

— Απ' το χορό; — Πάλι άποσης η μεγάλη, η καγαθή.

— Απ' από τί άλλο; — Δεν υπάρχει άλλο στη ζωή σου, Τασούλα.

— Όχι. Τίποτα, τίποτα. Μονάχα χορός. Και ο πατέρας.

— Και για ξένα, Ρούλα; — Όχι.

Αυτό το κορίτσι, η Ρούλα Θεοδόκη, είναι ένα αίνιγμα. Ένα αίνιγμα ανθρώπινο και μία χορευτική μεγαλοσύνη.

Όταν τη ρωτάτε, μπορεί να μη μιλά, αλλά μέσα στα μάτια της διαβάζετε την άδυσσο. Λίγες της διαβάζετε την άδυσσο, όπως της διαβάζετε τη ζωή μέσα της σοφία 100 γέρον, και πείρα της σοφίας έτών!

Όταν την κυτάτε, είσαστε βέβαιοι, πως τα έχετε όλα, πως η ζωή με τα μάτια της, τις άδικες της, τις μικρογνώσεις ή τη φιλοφροσύνη της, είναι γι' αυτήν και σοφία και σπάνια άνοητο.

Μία λεπτομέρεια δίχως πολλή σούσα και όμορφη. Ένα δάμα μακρινό, που όσο πάει τα πλησιάζει, που απλώνει με ικεσία τα χείλη της για να το ικεσία τα χείλη της, για να το γλιστρούντας, για να ξαναγυρίσει γλιστρούντας, πως είναι το σε λίγο, θωρείς, πως είναι το μόνο που έχει γι' αυτήν ενδιαφέρον.

— Ένα δάμα μακρινό, που όσο πάει τα πλησιάζει, που απλώνει με ικεσία τα χείλη της για να το ικεσία τα χείλη της, για να το γλιστρούντας, για να ξαναγυρίσει γλιστρούντας, πως είναι το σε λίγο, θωρείς, πως είναι το μόνο που έχει γι' αυτήν ενδιαφέρον.

— Ποιό είναι το όραμα αυτό;

Ρούλα, τη ρωτήσαμε. — Απάντησε απλά:

— Κάποια μερα θα το καταλάβετε. Όλοι θα το καταλάβουν.

Είπε τα λόγια αυτά με σιγούρια και δύναμη. Και μες — δπως και σεις αλλωστε — βγάλαμε το συμπέρασμα.

Μία μερα, ο κόσμος θα μιλά για τη Ρούλα Θεοδόκη.

Για ν' αντιληφθείτε την αλήθεια της προφητείας αυτής, θα σας αφηγηθούμε ένα περιστατικό, που συνέβη λίγες μέρες αργότερα, στη Σχολή της Έλλης Ζουρούδη.

Καμιά είκοσιάρη χορεύει και χορεύοντας άσπυρναν επί ώρες, πνιγμένοι στον ιδρώτα απ' την άφορη έσση του καλοκαιριού. Μετάξυ τους, πολλά όνοματα και φωνές του χορού: Η Βέρα Έλεαν, ο Γιούρας, ο Άλκιος Μπαλάσας, ο Ν. Ντέρης, κ. α., που περσιόεψαν απ' την Αθήνα, δεν έβγαζαν την εικόνα να αναπαύσθουν στις διδασκαλίες της κ. Ζουρούδη, της μεγάλης τους αμύνας, όπως την αποκαλούν οι διάσποι μαθητές της.

Κάποια στιγμή, η κ. Έλλη τους δίδαξε μερικές δύσκολες κινήσεις φινιόρες. Τις επανέλαβαν όλοι με έλαφρον λάθη. Μόνο μία μικρούλα χορεύτρια τις επανέλαβε με την ποιότητα, σε τέτοια τελειότητα, που ποτέ ξένη κατάπληξε στους απασπένους συμπληρώτες της, που έβγαζαν σαν σε αβυσσότητα παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Ήταν ένα «έργον», μία αναγνώσισι του ταπεινωμένου της από τα πιο άρδια γείνη.

Έφτασε ποιά ήταν η μικρή χορεύτρια;

Η Ρούλα Θεοδόκη.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ πολύ καλά, κί-
ριε Μόουνινγκ, είπατε ο γιατρός.
Σε μία βδομάδα θα υποφέρετε να
σημειωθείτε. Μά πρέπει να προσέ-
ξετε τον εαυτό σας, αν δε θέλε-
τε να έχετε καμιά δεύτερη προσ-
βολή... Δε θα κοινοποιήσατε, δε θα
σημειώσετε βάρη, δε θα στενοχωριό-
σαστε για το κατόστημα. Μου φαί-
νεται πως η καλύτερη λύση είναι
να το αναλάβει ο γιος σας.
Ο άρρωστος έμοιαζε μία ματιά
στο Ρόμπερτ.

— Δεν είναι δυνατόν, δήλωσε
βίστερα. Ο γιος μου είναι βοή-
θος διευθυντού σ' ένα απ' τα με-
γαλύτερα καταστήματα της επαχει-
ρήσεως Φόλκ και δε μπορεί, φυσί-
κά, ν' αφήσει στη μέση μία τόσο
καλή καριέρα, για ν' αναλάβει
ένα συννοικιακό μαγαλάκι.

Ο τόνος της φωνής του ήταν
γενναίος πατριζή περηφάνεια. Μά
ο Ρόμπερτ γύρισε το κεφάλι του
κι έκανε πως κινιόταν έξω απ' το
παράθυρο, στο στενό δρομάκι, ο-
που παίζανε μερικά παιδιά.

— Τότε να βοηθή κάποιον άλ-
λον, έλεμνε ο γιατρός.

— Για λίγο καιρό θα τ' κα-
ταφέρω ή γυναικα μου. Τότερα
βλ' ποιος...

Ο Ρόμπερτ βγήκε απ' το δω-
μάτιο, προχώρησε στο γκολ κι ά-
νοιξε την πόρτα, που οδηγούσε
στο μαγαζί. Η ίδια παραξενή,
γυναικίστικη μυρωδιά, που τη
θυμόταν από παιδί, τον χτύπησε
πάλι στα ρουθούνια. Ήταν μία ά-
γνώστη μυρωδιά οδοντοπαστας,
αλαντικών, ταχυγού και λίπους —
μία μυρωδιά που για το Ρόμπερτ
είχε την έννοια της αποτυχίας.

Το κατόστημα δεν είχε αλλά-
ξει καθόλου. Οι βιτρίνες ήταν
σπασμένες και άδειες, ο πάγκος έ-
ληνος, τα εμπορεύματα σκορπισμέ-
να άτακτα.

Ο νέος είδε τη μητέρα του να
κοινοποιεί με μία πελάτισσα.
Κι' απ' τις λίγες φράσεις, που
φτάσανε ως τ' αυτιά του, κατάλα-
βε πως ήταν μία από εκείνες, που
χωστούσαν κι' όχι μόνο δεν πλη-
θωναν, αλλά κι' εξακολουθούσαν
να ψωνίζουν βερεσέ.

Πώς ήταν δυνατόν να πάει
μπαρούνα ένα κατόστημα, που δεν
είχε συγχρονισθεί και που εξακο-
λουθούσε να δίνει εμπορεύματα σε
κακοπληρωτές;

— Καλοπέρα...

Η δροσική, κοινοποιτική φωνή
έβγαλε το Ρόμπερτ απ' τις σκέ-
ψεις του. Η καρδιά του σάιχτε
κι, καθώς γύρισε κι' αντίκρινε τη
Τζην Πάου. Το ποσό το παρήγα-
μι, που ήθε στο νου του, ήταν πως
άπαντούσαν τα γέλια της στα φι-
λιά του, πως έβγαλε το λυγρό
κορμί της στην αγκαλιά του, τότε,
έδω κι' ένα χρόνο...

— Για σου, Τζην, της είπε,
με προσποιητή αναισθησία. Πώς
είναι η υπέροχά σου;

— Όχι και τόσο καλά.

Ποιηματικά, η κοίτα Πάου ή-
ταν άρρωστη από χρόνια, παύ-
μα που ανάγκαζε τη Τζην να ερ-
γάζεται στο μαγαλάκι για να τη
συντηρή.

Η κοπέλλα φόρεσε πάνω απ'
το φτηνό φορεμάκι της μία μα-
κριά άσηρη μπλούζα, που τόνιζε
τα μαύρα της μαλλιά.

Πόσο του έφερε κάποτε το Ρό-
μπερτ να τ' αγαπεί! Είχε έρθει
να περάσει 15 μέρες κοντά στους
δίδους του, όταν την ποστογνώ-
σε. Μέσα σε μία βδομάδα, ήταν
έρωτευμένος μαζί της, κι' εκείνη
φαινόταν πως τον αγαπούσε.

ΟΛΑ ΘΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ

Δεν την αγαπούσε. Πώς ήταν δυ-
νατόν ν' αγαπάει ένα επιπόλαιο
πλάσμα;

Μά, ξαφνικά, είχε τηλεφωνήσει
η Ντιάνα Κοροός, η κόρη του
προστάτη του Ρόμπερτ. Ήταν ένας
τον να πάν να τη συναντήσουν σε
κάποια λοντρούπολη. Κι' εκείνος εί-
χε φύγει άμεσως, εγκαταλείποντας
τη γλυκερή Τζην...

Η κοπέλλα μπήκε τώρα στο μα-
γαζί. Κι' ο Ρόμπερτ ανέθεσε ση-
μειωτικά στο παιδικό του δωμάτιο.
Ξάπλωσε στο κοβάκι, κι' η είδη-
ση της Ντιάνας πέσανε μπροστά
απ' τα μισόκλειστα αυτιά του...

Δεν την αγαπούσε. Πώς ήταν
δυνατόν ν' αγαπάει ένα επιπόλαιο
πλάσμα, που δε νοιάζονταν παρά

για τα καινούργια μοντέλα και για
τα πάουν;

Μά εκείνη τον είχε προσέξει,
από τότε, που εργαζόταν ακόμα
σάν υπάλληλος σ' ένα μικρό υπο-
κατόστημα των Φόλκ, είχε μιλή-
σει κι' αυτόν στον πατέρα της, κι'
από τότε ο Ρόμπερτ έβγαζε συνε-
χώς προαγωγές. Τό ήξερε καλά
πως μία γαλήνη της ήταν τώρα
βοηθός διευθυντού, στο κεντρικό
κατόστημα, που διευθύνει ο κύριος
Κοροός.

Ήταν μία θέσι, που τη ζήλευαν
πέρα πολλοί, κι' ο Ρόμπερτ είχε
κάνει άοκτες θυσίες για να την

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΤΗΣΤΕ από το σημερινό τεύχος του «ΘΗ-
ΣΑΤΡΟΥ» (σελ. 67) το συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα
του δημοφιλούς Αμερικανού συγγραφέως

ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΤΖ

ΕΝΑ ΦΕΡΕΤΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΝΓΚ - ΚΟΝΓΚ

Ο ιδιωτικός ντέντιβ Ράβαν βόλκει μία άγνωστη, νέα κι' ά-
μορφη Κινέζα νεκρή, δολοφονημένη μέσα στο γραφείο του! Κι'
απ' τη στιγμή εκείνη, αρχίζει κι' αυτόν μία σειρά από άπιστευ-
τες, επιληπτικές περιπέτειες. Κυνηγώντας μία πανίσχυρη συμμο-
ρια λαθρεμπόρων ναρκωτικών, στην εξωτική Απω Ανατολή,
διακινδυνεύει άμετρες φορές τη ζωή του, περφαί σε σατανικές
παγίδες, απ' τις οποίες τον σώζει κάποιο θαύμα, και κατορθώνει
τελικά να εξαρθρώσει και να διαλύσει τη συμμορία. Τότερα έ-
ναγγορεύει στην Αμερική, φάγοντας ακόμα για το δολοφόνο της
Κινέζας, που τον ανακαλύπτει τελικά πέντε μέτρα μακριά απ'
το γραφείο του!...

Η Τζην φόρεσε τα μάτια της
απόλυτα, γεμάτα ερωτηματικά.
«Ναι, ναι, αγαπάω μου! τις ά-
πάντησε το Φωμόγελό του. Ξανα-
βόηκα εμένα και τον εαυτό μου!».

ΤΖ. ΚΡΙΣΠ

πάρη. Είχε πνίξει τη φωνή της
αγάπης του, φεύγοντας μακριά
απ' τη Τζην, είχε πνίξει τη φωνή
της συνειδήσεώς του, που ά-
γανακτούσε με το ψυχρό εμπροσικό
πνεύμα του Κοροός.

Φυσικό ήταν να εστιάσουν κά-
ποτε απ' αυτά...

Μόλις πλύν από μέσα, ο
νέος είχε ζητήσει απ' τη διευθυ-
ντή του και μελλοντικά πεθερό του
να εφοδιάσουν το κατόστημα με
φτηνά παιδικά κοστούμια.

— Δε μας ενδιαφέρει, απάντησε
εκείνος. Απλόνουν ελάχιστο κέ-
δος.

— Μά, έχουμε υποχρεώσεις να
εξυπηρετούμε τους πελάτες μας!
διαμαρτυρήθηκε ο Ρόμπερτ.

— Η μοναδική μας υποχρέωση
είναι ν' αρέσκουμε τα χέρια της
επιχειρήσεως Φόλκ, απάντησε ξε-
ρά ο Κοροός. Όσοι δεν έχουν λε-
στά, δε μιλούν από μας...
Κι' εσύ γάνε μου τη γάρι να πύ-
ψης να σκέφτεσαι σε φτωχόπαιδο
συννοικίας.

— Το γεγονός είναι πως γεν-
νήθηκα σε συννοικία και πως δεν
ήμουν πλούσιος! δήλωσε θηριώ-
νος ο νέος. Μά δεν ντρένομαι γι'
αυτό, προπαντός όταν βλέπω πως
σκέφτονται μερικοί πλούσιοι.

Ο Κοροός έγινε κατακόκκινος
και του έμοιαζε μία κακή ματιά.

Την άλλη μέρα, ο Ρόμπερτ πή-
ρε το τηλεγράφημα, που τον ει-
δοποιούσε για την καρδιακή προσ-
βολή του πατέρα του, και πήγε να
ζητήσει μία άδεια απ' το γενικό
διευθυντή.

Εκείνος του την έδωσε πρόθυ-
μα, αλλά προσέθεσε:

— Έχε υπ' όψη σου πως, όταν
γυρίσεις, θα μετατεθείς στο Τσέλσι-
φροντ.

Δε χροιάζονταν ν' ακούσει περισ-
σότερα ο νέος, για να καταλάβει
πως ο Κοροός έπαυσε εκδίχεται
για την προσβολή, που του είχε
κάνει, στέλνοντάς τον πάλι σε ι-
ποκατόστημα...

*

Ένα κουνούτσικο του τηλεφώ-
νον τον έκανε τώρα να πεταχτεί
απάνω και να καθήσει τοξοχόντας
στο γκολ. Ήταν η Ντιάνα.

— Γεια σου, γυνέ μου, του
είπε. Έμαθα πως ο πατέρας σου
είναι καλύτερος, κι' έλπιζω να σε
δω γοήγιορα.

Η φωνή της του αγάπησε άκο-
μα πιο άρρωστη από συνήθως.

— Δεν πιστεύω να με δεις, γι-
ατί με μεταθέσανε στο Τσέλσι-
φροντ, δήλωσε.

— Μην είσαι κοντό! τον διέ-
κρινε η Ντιάνα. Μίλησε στο μα-
γαζί και τα κανόνια. Ήταν λι-
γάκι πεισματμένος για κάτι, που
του είλες. Μά άρκει να βρεις να
του ζητήσεις συγγνώμη, και θα
μείνεις στο Λονδίνο... Να σε πε-
ριμένουμε τη Δευτέρα.

Να ζητήσει συγγνώμη απ' τον
Κοροός, να ξεχάσει τις άοκτες του,
να πουλήσει πάλι στη Ντιάνα...
Δεν του έπαιθαν πολλά!

— Αυτάμα, αλλά δε θάρθω,
είπε αποφασιστικά. Ανέλαβα το
κατόστημα του πατέρα μου.

Κι' έλειψε το τηλεφώνημα, πλύν
προλάβει να συνεχίσει η Ντιάνα.

Η υπέροχη του τον χτύπησε πα-
ραξενισμένη. Βλέποντάς τον να
μπλύν στο μαγαζί, φορώντας μία
άσηρη μπλούζα της δουλειάς.

— Άρκει να κάνουμε μερικές
αλλαγές, κι' όλα θα πάνε καλά!
τη βεβαίωσε.

Η Τζην φόρεσε τα μάτια της
απόλυτα, γεμάτα ερωτηματικά.
«Ναι, ναι, αγαπάω μου! τις ά-
πάντησε το Φωμόγελό του. Ξανα-
βόηκα εμένα και τον εαυτό μου!».

ΛΟΙΠΟΝ, φίλες μου, ήρθε η στι-
μή να ανακεφαλαιώσω τις δικές
σας απόψεις και να πω κι' εγώ
τα δικά μου συμπεράσματα. Άλ-
λωστε κι' εσείς, όσες δηλαδή πα-
ρακολουθήσατε αυτή την έρευνα ά-
πό την αρχή θα έχετε ασφαλώς
ήδη αντιληφθεί ποιος είναι ο καλ-
λότερος τρόπος, ή πιο αποτελε-
σματική μέθοδος για την αντιμε-
τώπιση των ενοχλητικών Δόν Ζουάν
του δρόμου, του πάρκου, του κι-
νηματογράφου και τέλος πάντων
κάθε μέρους και τόπου που μία
κοπέλλα, ή μία νεαρή κυρία, μπο-
ρεί να κυκλοφορήσει ή να καθήσει
μόνη.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ

Ε, λοιπόν, δεν υπάρχει πιο
καλλίτερη, πιο αποτελεσματική
και συγχρόνως πιο αξιοπρεπής μέ-
θοδος από την αδιαφορία. Ναι, την
ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ με κεφαλαία γράμ-
ματα, σε οποιαδήποτε στιγμή και
σε οποιαδήποτε περίπτωση.

Αυτή —και πάντα αυτή— θα
πρέπει να αποτελέσει τον πρώτο κα-
νόνα του «αυτονομήτου συστήματος»,
που θα υιοθετήσετε για την αντιμε-
τώπιση και την καταπολέμηση
των πλανοδίων κατακτητών.

Αν περπατάτε μόνη στο δρό-
μο και αντιληφθείτε ότι ξαφνικά
βρίσκεστε με συνδόν, έναν συνο-
δό, εννοείται, ενοχλητικό και ανε-
πιθύμητο, αποσύρετε να ρίξετε
προς το μέρος του το παραμικρό
βλέμμα, μην αφήσετε να σχηματι-
σθεί στα χείλη σας το παραμικρό
μειδίσμα, μη γυρίσετε ούτε μία
φορά προς το μέρος του —κατά-
τέτοιο θα μπορούσε να δώσει θάρ-
ρος στον ενοχλητικό και να τον
κάνει να φαντασθεί ότι «πάρχει τι-
θανότητα κάτι να πετύχει».

Και ακόμη, μη στραφείτε να
του ρίξετε αγριεμένα βλέμματα,
μην κοινοποιήσετε για να του ά-
πευθύνετε εκνευρισμένες και κάπο-
τε υβριστικές εκφράσεις, μη ση-
κώσετε το χέρι σας, ούτε την τσάν-
τα σας — κάτι τέτοιο θα τραβού-
σε επάνω σας την περιέργεια των
άλλων, μουντουρισμάτα, χαμόγε-
λα, κρίσεις και επικρίσεις που δεν
είναι πάντα υπέρ της γυναικάς.

Δεν αποκλείεται σε κάποια
στιγμή να ακούσετε τον ενοχλη-
κό ακολουθός σας να σας λέει:
«Μά επί τέλους, μήπως είστε
κομψή». Είναι ένα τέχνασμα που
μεταχειρίζονται πολλοί πλανοδι-
οί Δόν - Ζουάν για να αποσπά-
σουν από την κοπέλλα το πρώτο
χαμόγελο, που θα «σπάσει τον
πάγο». Πρέπει να είστε προετοι-
μασμένες να αντιμετωπίσετε αυ-
τά τα «τρύκ» με το ίδιο πάντα
συγκρατημένο ύφος, με την ίδια
πάντοτε αδιαφορία. Στο τέλος ο
ενοχλητικός θα απογοητευθεί και
θα άρχωρήσει καταλαβαίνοντας
ότι «χάνει τον κόπο του».

Αν καθήσετε σ' ένα παγκάκι
για να διαβάσετε ένα βιβλίο, ένα
περιοδικό, είναι πολύ πιθανόν να
προσελκύσετε την προσοχή ενός
κυνηγού περιπετειών.

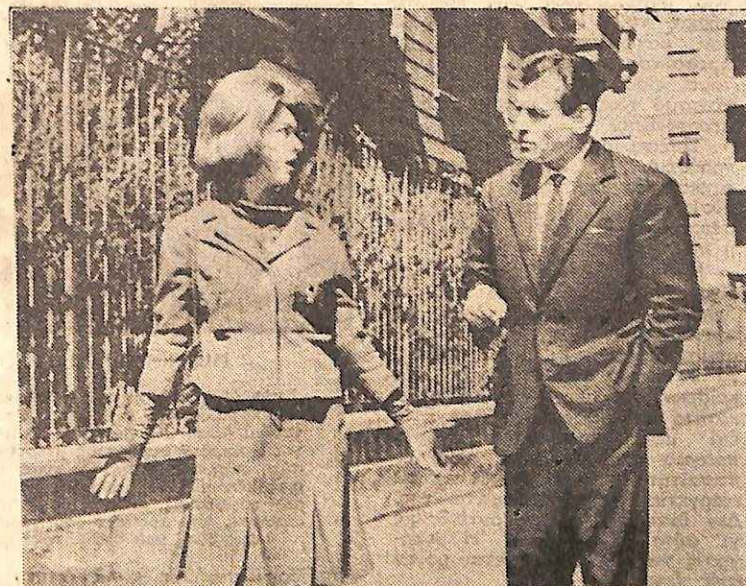
Στην περίπτωση αυτή είναι βέ-
βαιον ότι θα σας πλησιάσει, θα
καθήσει κοντά σας και θα προσ-
παθήσει να πιάσει κουβέντα μαζί
σας ρωτώντας σας ένα τσιγάρο,
λέγοντάς σας μερικές κοινές φρά-
σεις. Η πολιτική της αδιαφορίας
φέρει και εδώ θαυμασία αποτε-
λέσματα.

Από τους πιο χαρακτηριστι-
κούς τύπους ενοχλητικών είναι χω-
ρίς αμφιβολία οι Γιωταχίδες. Οι
νεαροί δηλαδή εκείνοι, που, έπει-
δι διαθρόνισαν ένα αυτοκίνητο θε-
ωρούν τον εαυτό τους άκαταμά-
χητο.

Αυτοί, ακριβώς επειδή τους το

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΥΣ;

Μία μεγάλη έρευνα για την τέχνη της έξου- δετερώσεως των Δόν Ζουάν του δρόμου

Θα θυμάστε; Έχετε ένα χαρακτήρα πολύ νευρικό και αυθόρμη-
το, ανάβετε εύκολα σαν σπύριο και χάνετε την ήρεμία σας με
το παραμικρό.

Επιτρέπεται η ιδιωτική «ρόδα» έχουν
ένα κυνηγετικό σύστημα αρκετά
διαφορετικό από εκείνο των πεζο-
πόρων συναδέλφων τους.

Αυτοί λοιπόν οι... εποχούμενοι
Καζανόδες σταματούν το αυτοκι-
νητό τους δίπλα στο πεζοδρόμιο
και περιμένουν να θάσει τα θύμα
— μία κοπέλλα δηλαδή του γού-
στου τους. Όταν η κοπέλλα, ά-
γνοώντας την παγίδα, θα εθάρ-
σσει στο ύψος του αυτοκινήτου, ο ε-
νοχλητικός ανοίγει την πόρτα και
της κλείνει το δρόμο αναγκάζον-
τάς την να σταματήσει για μία
στιγμή. Και, ακριβώς, από αυτή
τη στιγμή της ταρχής της έπα-
φείλται για να της πη έναν όλο-
κληρο χείμαρρο από τα συνθη-
σμένα λόγια και τις συνηθισμένες
προτάσεις.

Και στην περίπτωση αυτή, ή
πιο σωστή αντίδραση της κοπέ-
λλας είναι να αγνοήσει τον ενο-
χλητικό και να συνεχίσει το δρόμο
της αδιάφορη.

Ο πρώτος, λοιπόν, βασικός, ο
κύριος κανόνας στην τέχνη της
αντιμετώπισης ενός πλανοδίου
Δόν-Ζουάν είναι να τον αγνοή-
τε και να μην απαντήσετε ποτέ.

Και νά, που μέσα σε δύο ά-
πλουστάματα και απόλυτα ήρε-
μους κανόνες κλείνεται η λύση
του συχνά πολυτάραχου και πο-
λυδύρβου αυτού προβλήματος.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Αλλά μία και μιλήσαμε για
εκείνες τις περιφημες «αυθόρμη-
τες αντιδράσεις» και αφού μας
μένει ακόμα λίγος χώρος τι θα
λέγατε αν μιλούσαμε λίγο και για
τις παρατηρήσεις που οι Αμερι-
κανοί ψυχολόγοι έχουν κάνει επά-
νω ακριβώς σ' αυτούς τους «αυ-
θόρμητους τρόπους αντιμετώπι-
σε».

ακολουθήσει το παράδειγμά σας,
αρχίζοντας να τρέχει πίσω σας.

4.— Θα σταματούσατε μία
γνωστή; Έχετε ακόμη μία ιδιο-
συγκρασία παιδική, ατολή και
ζητάτε πάντα την βοήθεια των
άλλων για να λύσετε τα προβλή-
ματά σας. Όσο για το σύστημά
σας είναι αποτελεσματικό μόνον
στην περίπτωση που θα συνεχί-
σετε το δρόμο σας μαζί με την γνω-
στή σας. Διαφορετικά ο ενοχλη-
τικός δε περιμένη να απομακρυν-
θεί εκείνη για να σας πλησιάσει
πάλι.

5.— Θα θυμάστε; Θα σταμα-
τούσατε δηλαδή απότομα και θα
φωνάζατε με ύφος όργισμένο:
«επί τέλους θα με αφήσετε ήσυ-
χη». Έχετε έναν χαρακτήρα πολ-
λο νευρικό και αυθόρμητο, ανά-
βετε εύκολα σαν ένα σπύριο, χάν-
ετε την ήρεμία σας με το παρα-
μικρό. Όμως δεν υπάρχει λόγος
να ταράξετε τόσο εξ αιτίας ε-
νός ενοχλητικού. Το μόνο που κα-
τορθώνετε άλλωστε είναι να τρα-
βάτε επάνω σας την προσοχή
των περαστικών.

6.— Θα σάς προσέβαλε το γε-
γονός ότι ένας άντρας σκέφτηκε
ότι ήταν δυνατόν να έχη μία πε-
ριπέτεια μαζί σας και θα σταμα-
τούσατε για να του πείτε: «Σας
παρακαλώ... για ποιά με περ-
νάτε;». Υποφέρετε, χωρίς αμφι-
βολία, από κάποιο κόμπλεξ κα-
τωτερότητας και φοβάστε ότι κα-
νείς δεν σας εκτιμά όσο αξίζετε
πραγματικά. Όσο για την αντί-
δραση σας δεν είναι καθόλου ά-
ποτελεσματική. Απεναντίας μ'
αυτών τον τρόπο προσφέρετε στον
ενοχλητικό την ευκαιρία να σας
πεί ότι: «σας παίρνει για μία
θαυμάσια, γοητευτική και έλκυ-
στική κοπέλλα και δεν θα μπο-
ρέσετε πια να τον ξεκολλήσετε
από κοντά σας».

7.— Θα καλούσατε άστυφύ-
λακα; Σας χαρακτηρίζει κάποια
κακία, αρκετή σκληρότητα και
πολύ αυστηρότητα προς τους συν-
ανθρώπους σας. Για την περίπτω-
ση ενός απλού ενοχλητικού δεν ύ-
πάρχει λόγος να ζητήσετε την έ-
πέμβαση του όργανου της τάξε-
ως, εκτός φυσικά αν ο άγνωστος
σας έχει γίνει υπερβολικά φο-
ρτικός ή σας έχει απευθύνει απρε-
πή λόγια. Τότε δέβαινα του χρε-
ιάζεται ένα μάθημα.

8.— Θα αδιαφορούσατε για
τον ενοχλητικό αγνοώντας την πα-
ρουσία του και θα προχωρούσα-
τε με το κεφάλι ψηλά χωρίς να
τον αξιολογείτε ούτε με ένα βλέ-
μα; Είστε ένας τύπος διαφε-
ρών, αποφασιστικός, σταθερός
στις αποφάσεις σας. Ενστικτω-
δώς έχετε δρόμ τον κατάλληλο
τρόπο για να απομακρύνετε με
αξιοπρέπεια τους ενοχλητικούς.

Νά, λοιπόν, που ακόμη και
οι ψυχολόγοι παραδέχονται ότι
η καλλίτερη μέθοδος για την έ-
ξουδετέρωση των ενοχλητικών εί-
ναι παντού και πάντοτε η αδια-
φορία. Όσοι από σας δεν έχετε
αυτή την αντίδραση,

αυθόρμητη αυτή την αντίδραση,
μπορείτε να την κάνετε επίκτητη.
Δοκιμάστε, δεν είναι καθόλου
δύσκολο.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η μεθυσερζίδη θεραπεύει την ήμικρανία

Πώς προλαμβάνονται οι κρίσεις

Η ΗΜΙΚΡΑΝΙΑ ήταν ανέκαθεν μία από τις μεγάλες μάστιγες της ανθρωπότητας και ειδικότερα του γυναικείου φύλου. Πραγματικά, οι στατιστικές δείχνουν ότι στους 5 ανθρώπους, που υποφέρουν από ήμικρανία, οι 4 είναι γυναίκες.

Συνθέστερα, από την ήμικρανία προηγούνται ώρισμα φαίνόμενα, που την προαναγγέλλουν: μεγάλη κόπωση, μαύρα στίγματα ή λάμψεις, μυρμηκίαση στα δάκτυλα, μούδιασμα, μπέρδεμα στην όμιλία κλπ.

Τα συμπτώματα αυτά διαφέρουν από το ένα άτομο στο άλλο, αλλά όφειλονται όλα σε μία συστολή των αρτηριών της φλοιώδους ουσίας του εγκεφάλου. Οι σπασμοί αυτών των αρτηριών αντανακλώνται στα νευρικά κύτταρα των αισθητηρίων νευρών, αλλά όχι και στα κινητήρια. Γι' αυτό, η ήμικρανία δεν προκαλεί ποτέ άσπασια, σπασμούς, παραλυτικά φαινόμενα κλπ.

Αλλά το κυριώτερο στοιχείο της ήμικρανίας είναι ο πόνος. Διαχύεται στην αρχή, εντοπίζεται κατόπιν στο ένα μέρος του κρανίου και γίνεται οξύτατος και κάποτε ανυπόφορος. Σε μερικές περιπτώσεις, η ήμικρανία συνοδεύεται από ίλιγγο, έμετο κλπ. Κατά την οδυνή αυτή φάση, οι αρτηρίες διαστέλλονται. Έχομε, δηλαδή, συστολή στην αρχή και διαστολή κατόπιν.

Οι συνθήκες με τις οποίες εμφανίζονται αυτές οι κρίσεις, ποικίλλουν κατά τα άτομα. Σε άλλους η ήμικρανία επέρχεται έπειτα από ένα πλούσιο γεύμα, σε άλλους μετά από ένα ώρισμένο φαγητό (σουκοτάκια, αυγά, μαγειρεμένα λίπη, σπανάκια, πορτοκάλια, μπιζέλια κλπ.).

Στις γυναίκες, η ήμικρανία προηγείται συνήθως από τα έμμηνα. Στην περίπτωση αυτή, οι κρίσεις εξαφανίζονται κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και μετά την έμμηνορροία.

Αλλά και μία αλλαγή κλίματος ή συνθηκών ζωής μπορεί να προκαλέσει ήμικρανία. Υπάρχει, τέλος, μία άναμφισβήτητη κληρονομική προδιάθεση σ' αυτή την ασθένεια.

Αλλά ποιά είναι η βαθύτερη αιτία που την προκαλεί;

Ός χτες ακόμη, οι επιστήμονες έκαναν διάφορες υποθέσεις, που διαψεύδονται, όμως, από τα γεγονότα. Αλλά τελευταία ένας Ιταλός επιστήμονας απέδειξε ότι η αιτία, που προκαλεί την ήμικρανία, είναι η αύξηση μέσα στον

οργανισμό της αναλογίας της σεροτονίνης.

Η σεροτονίνη είναι ένα χημικό στοιχείο, όπως η ισταμίνη ή η αδρεναλίνη. Βρίσκεται στους περισσότερους ιστούς του σώματος μας και η αναλογία της είναι σταθερή σε κάθε όργανο.

Ο Ιταλός επιστήμων παρέτήρησε, λοιπόν, ότι η σεροτονίνη βρίσκεται σε ηυξημένη αναλογία μέσα στα ούρα των πασχόντων από ήμικρανία, κατά τη διάρκεια των κρίσεων, ενώ έπειτα από αυτές ξαναγυρίζει στο κανονικό επίπεδο.

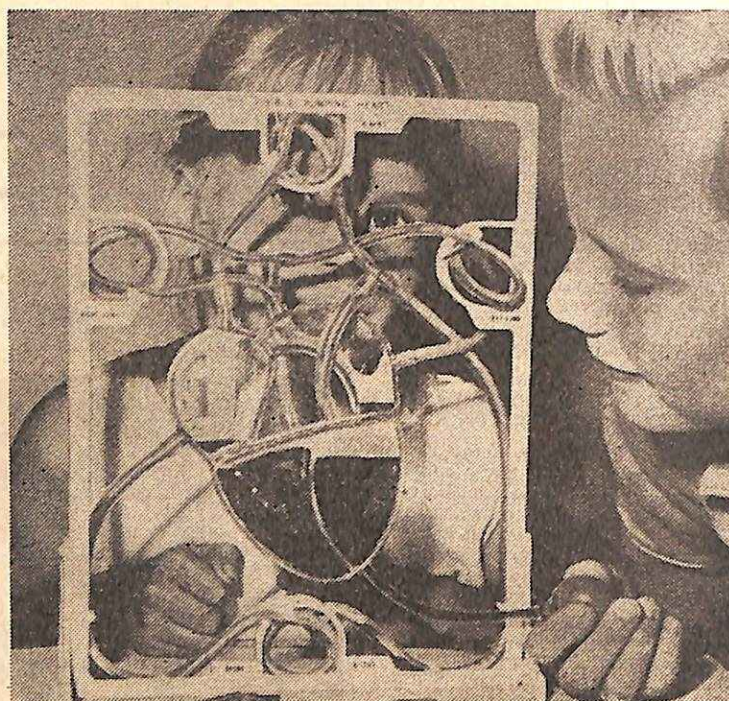
Ένας νευρολόγος του Σικάγου, στηριζόμενος στις παρατηρήσεις του Ιταλού συναδέλφου του, κατώρθωσε εξ άλλου, να προκαλέσει ήμικρανία σε 13 άτομα, εισάγοντας μέσα στον οργανισμό τους μία ώρισμένη δόση σεροτονίνης.

Έπειτα από αυτές τις παρατηρήσεις, οι επιστήμονες σκέφθηκαν ότι έπρεπε να δρουν μία ουσία που να ανταγωνίζεται τη σεροτονίνη. Η ουσία αυτή είναι η μεθυσερζίδη.

Η ενέργεια της μεθυσερζίδης είναι προληπτική. Δεν επάγει, δηλαδή, στις κρίσεις, αλλά τις προλαμβάνει, πράγμα που είναι σημαντικότερο. Γι' αυτό, πρέπει να παίρνεται στα ενδιάμεσα των κρίσεων. Δεν έχει καμιά τοξικότητα και μπορεί να χορηγηθεί επί μακρό χρονικό διάστημα, πράγμα που, άλλωστε, είναι απαραίτητο για να αποδώσει τα ευεργετικά αποτελέσματά της. Δεν υπάρχει καμιά αντένδειξη γι' αυτό το φάρμακο. Η χορήγησης του δεν επιτρέπεται μόνον στις έγκυους.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να υπάρχει σύγχυση ως προς το ζήτημα αυτό. Η μεθυσερζίδη θα βοηθήσει τον ασθενή να μην ξαναπάθει κρίση. Η ευεργετική επίδρασή της οφείλεται στο ότι ανταγωνίζεται τη σεροτονίνη και προλαμβάνει την κακοποίηση δόσας της.

Κατά τη διάρκεια των κρίσεων, τα καταπραυντικά φάρμακα

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΧΤΥΠΑ... ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ

Στην Αμερική κατασκευάστηκε μία πλήρης και πιστή αναπαράσταση της καρδιάς του ανθρώπου, από διαφανή πλαστική ύλη, που προορίζεται να δώσει μία ζωντανή εικόνα, για τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η καρδιά μας στους μικρούς μαθητές των σχολείων. Χάρης στη νέα αυτή συσκευή θα λυθούν κατά το μάθημα της φυσιολογίας πολλές απορίες των μικρών μαθητών, που δε θα κατάρθωναν ίσως να λύση και ο πιο εύγλωττος καθηγητής. Αρκεί να πιέσει ο μικρός μαθητής την «πουάρα», που κρατάει στο χέρι του, για να κάνει το αίμα την κίνηση ακριβώς, που του εξασφαλίζει ένας παλμός της καρδιάς μας.

αποδίδουν συνήθως καλά αποτελέσματα. Στην πρώτη γραμμή ανάμεσα σ' αυτά έρχονται η ασπρίνη, τα παρασκευάσματα με μαντόλη κλπ. Οι ψυχρές κομπρέσες ανακουφίζουν επίσης τον ασθενή.

Δύο άλλα αποτελεσματικά φάρμακα κατά τη διάρκεια των κρίσεων είναι η τρυγική (tartaric) εργοταμίνη σε δισκία ή υ-

ποδόριες ενέσεις και η διυδροεργοταμίνη, που γίνεται συνήθως περισσότερο άνεκτη από την πρώτη.

Τα δύο αυτά φάρμακα έχουν αγγειοσυσταλτικές ιδιότητες και επιδρούν αποτελεσματικά στον πόνο. Ο καφές και τα παράγωγά της καφεΐνης έχουν επίσης ευεργετική επίδραση στην ήμικρανία.

Μικρά επιστημονικά νέα

έν χρήσει προϊόντα, που γεμίζουν προσωρινά τα αλάκια των ρυτίδων, το έλαιον του θανάσου τις εξαφανίζει τελείως και ριζικά για μακρό χρονικό διάστημα, που ποικίλλει ανάλογα με την ηλικία. Ανωμαλίες ταυτόχρονα τα κύτταρα, απορροφά τους πλεονάζοντες ιστούς και διεγείρει αρμονικά τα υποδόρια λιπώδη στρώματα της επιδερμίδας. Μετά τη χρήση του εν λόγω ελαίου, το δέρμα γίνεται λείο και ματ για διάστημα έξι τουλάχιστον μηνών.

Μπισκότα με σκόνη από κρέας

Υπάρχουν στο εμπόριο διάφορα προϊόντα, που εξαφανίζουν την αίσθηση της πείνας και δίνουν στον άνθρωπο την εντύπωση πως είναι χορτασμένοι. Τα προϊόντα αυτά χρησιμοποιούνται από εκείνους που υποβάλλονται σε δίαιτες για λόγους υγείας. Ένα παρόμοιο προϊόν παρουσίασε τελευταία ένα γαλλικό εργοστάσιο. Πρόκειται για μικρά μπισκότα που περιέχουν σκόνη από κρέας. Τα μπισκότα αυτά ανεβάζουν αμέσως την αναλογία των αμινοξέων που περιέχονται μέσα στον όρρο του αίματος και εξαφανίζουν την αίσθηση της πείνας. Ένισχύουν ταυτόχρονα τον οργανισμό και επιτρέπουν στην διατροφή να συνεχιστεί, χωρίς να χάνει τη δύναμει του.

Η προέλευσι των ψυχικών ασθενειών

Κατά το δόκτωρ Φ. στέλ, του πανεπιστημίου της Κ. Λιφονίας, οι ψυχασθένειες οφείλονται στο ότι, σε ώριμα άτομα, μερικά από τα

στοιχεία του νευρικού συστήματος σχηματίζονται αργότερα από τα άλλα. Τα παλαιότερα έρχονται τότε σε ανταγωνισμό μ' αυτά και δημιουργείται έτσι μια αναταραχή, που έχει αντίκτυπο στις ψυχικές λειτουργίες του ατόμου. Η θεωρία αυτή έληγε ώριμες διοχημικές ανωμαλίες του αίματος που παρατηρούνται στους φρενοβλαστές καθώς επίσης τις παράξενες αντιδράσεις τους σ' ώριμα έμβρυα.

Μιά κολοκυθιά είχε φυτρώσει στην τραχεία!

Στην Ιταλία, μία κοπελίτσα 4 χρόνων, που ήταν άρρωστη στην υγεία της, άρχισε να παθαίνει, ξαφνικά, κρίσεις που έμοιαζαν μ' εκείνες του άσθματος. Οι κρίσεις αυτές συνοδεύονταν και από πυρετό, που φαινόταν ανεξήγητος. Οι γιατροί της έκαναν μία ραδιογραφία, που έδειξε την παρουσία ενός ξένου σώματος μέσα στην τραχεία. Την υπέβαλαν κατόπιν σε χειρουργική και έβγαλαν από την τραχεία έναν κολοκυθόπορο, που, στο μεταξύ, είχε βλαστήσει!

Το κρύο θεραπεία τις παροξυσμικές ταχυκαρδίες

Οι καλούμενες παροξυσμικές ταχυκαρδίες, μολονότι δεν οφείλονται σε οργανική πάθηση, είναι συνήθως πολύ έντονα. Η αιτία τους παραμένει ακόμη άγνωστη. Οι Γάλλοι επιστήμονες, στις περιπτώσεις αυτές, συνιστούν να βάζουμε γύρω στο λαιμό του ασθενούς μία λαστινίνα φούσκα με νερό θερμασμένο 3 βαθμών. Ο κανονικός ρυθμός της καρδιάς αποκαθίσταται μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα.

Η ΔΙΑΦΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΗΛΗ

Γιατί οι παχύσαρκοι παθαίνουν «κακοστομαχίες»

ΑΝ σάς πη ο γιατρός πως έχετε διαφραγματική κήλη, δεν υπάρχει λόγος να τρομάξετε. Γιατί η όνομασία αυτή μπορεί να είναι έντυπωσιακή, αλλά αφορά μία πάθηση όχι σοβαρή, που μπορεί καθέννας να την καταπολέμηση μόνος του.

Όταν είναι ελαφράς μορφής, μπορεί να μην προκαλέσει καμιά ενόχληση κι έτσι να μην αντιληφθεί ο πάσχων την ύπαρξή της. Αν πάλι είναι πιο προχωρημένη, φέρνει τις ίδιες ενόχλησεις με μία κοινή στομαχική διαταραχή: ελαφρό πόνο ή κάψιμο στο κάτω μέρος του στήθους, την εντύπωση πως υπάρχει ένας βόλος κάτω από το στήθος, φούσκωμα και έμετο.

Τα συμπτώματα αυτά χειροτερεύουν μετά το φαγητό. Επίσης, όταν καθήσει κανείς πολλή ώρα σε μία χαμηλή καρέκλα, όταν σκύψει ή όταν ξαπλώσει.

Τι ακριβώς είναι αυτή η πάθηση; Ο Ιατρικός όρος «κήλη» χρησιμοποιείται σ' όλες τις περιπτώσεις που κάποιο έσωτερικό όργανο προεξέχει από το περιβάλλον, σε κάποιο αδύνατο σημείο τους. Έχουμε έτσι τη βουβωνοκήλη, τη μικροκήλη, την όμφαλοκήλη κ.λπ.

Η διαφραγματική κήλη δημιουργείται όταν ένα μικρό τμήμα του στομάχου, καθώς το πιέζουν τα άλλα σπλάχνα της κοιλιάς, εισχωρεί ανάμεσα στο διάφραγμα —τόν πλατύ δηλαδή και λεπτό μυώδη μόν, που χωρίζει το θώρακα, την καρδιά και τους πνεύμονες από την κοιλιά.

Ο μύς αυτός έχει πάντα μία μικρή τρύπα, από όπου περνάει ο οισοφάγος, ο σωλήνας δηλαδή από τον οποίο κατεβαίνουν οι τροφές στο στομάχι. Αν λοιπόν, για ένα ή άλλο λόγο, η τρύπα αυτή μεγαλώσει πολύ, μπορεί να σχηματισθεί εκεί διαφραγματική κήλη.

Η πάθηση αυτή φαίνεται σαν να παρουσιάζει ολοένα μεγαλύτερη συχνό-

τητα στην εποχή μας, ενώ άλλοτε —πρό ολίγων ετών— σπάνια την αναφέρουν οι γιατροί. Το πιθανότερο όμως είναι ότι τώρα γίνεται ακριβέστερη διάγνωση, χωρίς στις προόδους της Ιατρικής, ενώ άλλοτε, σε πολλές περιπτώσεις διαφραγματικής κήλης, αποδίδανε κατά λάθος τα συμπτώματά της σε άλλες αιτίες.

Οι περισσότεροι υποκείμενοι σε διαφραγματική κήλη είναι οι μεσοκοίτοι παχύσαρκοι, γιατί το πάχος αυξάνει την πίεση στο έσωτερικό της κοιλιάς. Κι' αυτή, μαζί με την ελάττωση του μυϊκού τόνου, συντελεί στο μέγαλωμα της τρύπας του διαφράγματος.

Ποιά θεραπεία συνιστάται για τη διαφραγματική κήλη; Σπουδαιότερο ρόλο παίζει η διαίτα, που έχει διπλό σκοπό: Πρώτον, να είναι η τροφή εύκολοχώνευτη και όχι πολύ ογκώδης. Δεύτερον, να χάσει ο πάσχων μερικά κιλά υπερβολικού πάχους (κάποτε, αυτό μονάχα αρκεί για να λειψούν τα συμπτώματα) πράγμα, που είναι καλό για την εν γένει υγεία του ανθρώπου.

Εξ άλλου, όποιος υποφέρει από διαφραγματική κήλη, πρέπει να κάθεται σε ψηλή καρέκλα, όταν τρώει. Ακόμα καλλίτερα μάλιστα —αν είναι δυνατόν— να τρώει όρθιος! Γιατί το στομάχι κατεβαίνει έτσι μονάχο του, με το βάρος του, στη φυσιολογική του θέση.

Αλλά κι' η ψυχική ήρεμία υποβοηθεί πολύ τη θεραπεία, ενώ αντίθετα η νευρική υπερένταση και οι συναισθηματικές διαταραχές χειροτερεύουν την κατάσταση.

Μόνο σ' ελάχιστες περιπτώσεις επιβάλλεται η χειρουργική επέμβαση. Σε όλες τις άλλες, χρειάζεται απλώς κατανόηση εκ μέρους του πάσχοντος και συνειδητή προσπάθεια να τρώει, όπως πρέπει και όπως πρέπει, να αποφύγει το σκύψιμο και να περνάει ζωή ήρεμη και άταραχη. Αυτά αρκούν συνήθως, για να υποχωρήσουν τα συμπτώματα της κήλης έστω κι' αν εξακολουθή να υπάρχει η πάθηση.

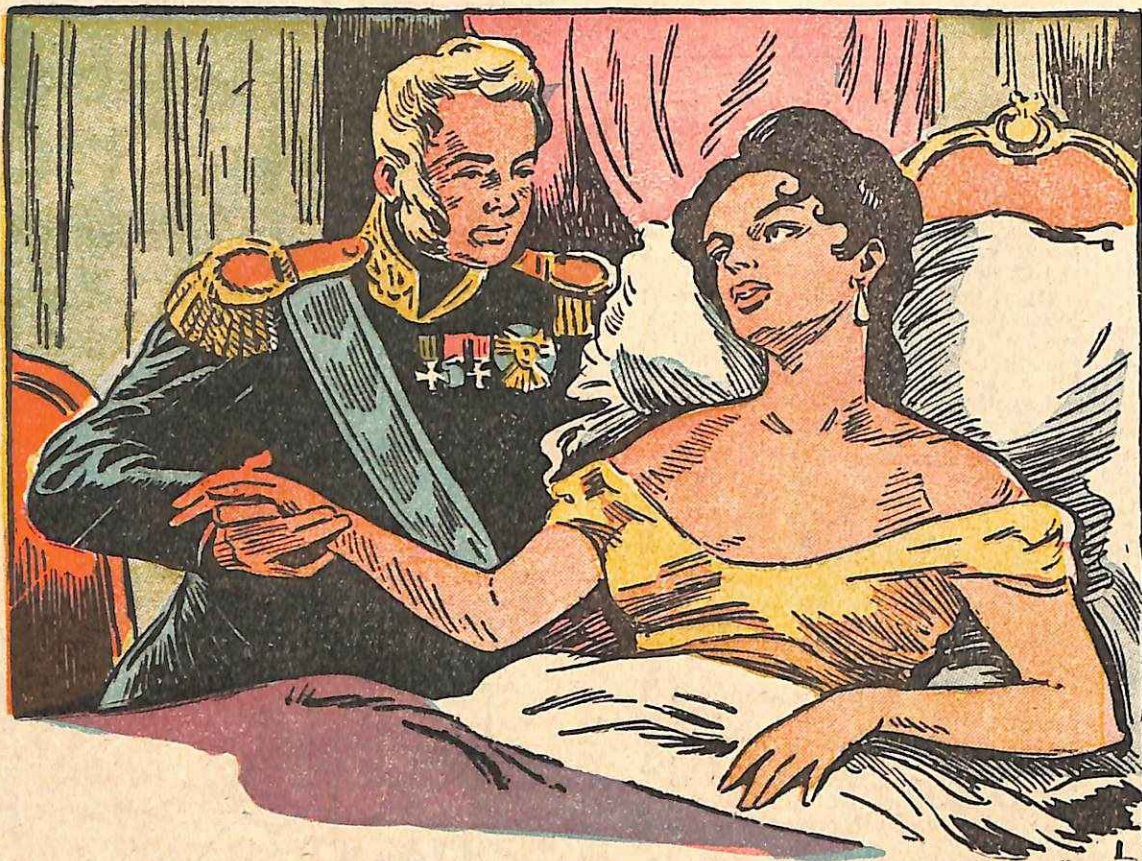
—'Ελπίζω να βοοδμε σύντομα κανένα φίλο...
—'Αλλοίμονο, αν δε γίνει αυτό... 'Η ζωή είναι πανάκριβη εδώ πέρα!...

Φορέστε της έσείς τη βέρα... 'Εμείς δε μιλούμαστε...

Εδνυχώς αυτή η άχυροεία σκεπή μας εξα-
σφαλίζει ωραία δοσοιά!...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

μένου επιτυχία με την πρώτη κιόλας εμφάνισή της. Περιφρόνισε το κοινό. Έκανε στη σκηνή ό,τι ήθελε, έλεγε ό,τι της κατέβαινε. Η σατανική, όμως, θηλυκότητά της είχε ξετρελλάνει τους Παρισινούς.

Η Μπλάνς ντ' Αντινιού εγκατέλειψε πολύ γρήγορα το ταπεινό παλκοσενικό, για να μεταφέρει την καλλιτεχνική της δράση σ' ένα από τα κεντρικότερα μουσικά θέατρα της πρωτεύουσας.

Αμέτρητοι ήταν οι θαυμαστές που περιστοιχίζαν τότε τη Μπλάνς. Εκείνη όμως ήταν αποκλειστικά αφωσιωμένη σ' ένα μεγάλο δούκα της Ρωσίας. Όταν λέμε «αφωσιωμένη» εννοούμε πως δεν χάριζε και σ' άλλον ταυτόχρονα την καρδιά της. Στην πραγματικότητα, όμως, είχε κάνει σκλάβο της τον ευγενή φίλο της. Κάθε επιθυμία της ήταν γι' αυτόν διαταγή.

Βαρέθηκαν το Παρίσι, τού είπε ένα πρωί. Θέλω να πάω να δώσω μερικές παραστάσεις στη Ρωσία. Άκουσα να λένε πολλά για την παράξενη πατρίδα σου.

Ύστερ' από μερικές εβδομάδες στη Μόσχα. Στο μεταξύ, η Μπλάνς είχε υπογράψει συμβόλαιο με το μεγαλύτερο θέατρο για λίγες παραστάσεις.

Η άφιξή της στη Μόσχα έθεωρήθη εξαιρετικό κοσμικό και καλλιτεχνικό γεγονός. Ο δεσμός της με τον μεγάλο δούκα της άνοιξε τις πόρτες όλων των αριστοκρατικών σαλονιών. Η πρώην χωριατοπούλα πέρασε λίγες μέρες σε περιβάλλον μυθικής πολυτελείας. Από παντού δέχονταν δώρα.

Τέλος, έφτασε η βραδιά της

«Η Μπλάνς, φεύγοντας από τη Μόσχα, φρόντισε ν' αφήσει ευχάριστες αναμνήσεις στον τσάρο.

Κι' αν ακόμα, μπαμπά, δεν πᾶνε καλά οι δουλειές σου στο Παρίσι, μπορείς να ξαναγυρίσεις μόνος σου στο χωριό. Εγώ, θά μείνω εδώ. Καταλαβαίνω πως είμαι πλασμένη να ζήσω σε τέτοια μεγάλη πολιτεία, πλημμυρισμένη φώτα, θόρυβο, κίνηση!».

Αυτή τη δήλωση έκανε στον πατέρα της, μία βέρα, — καλοκαίρι του 1855, — η Μαρία Έρνεστίνη Αντινιού. Ήταν τότε δεκαπέντε περίπου ετών. Γεννήθηκε σε μία μακρινή επαρχία, στο Μιζιέρ. Πέρασε τα παιδικά της χρόνια δόκοντας τις γελιάδες του πατέρα της. Ξαφνικά, ο μπαμπάς είχε την παράδοση έμπνευσι να παρατήρησ το χωριό του και τους σταύλους του και να πάη στο Παρίσι, να δοκιμάση την τύχη του. Η Μαρία τον παρακάλεσε να την πάρη και εκείνη. Της έκανε τη χάρη, — με τον δρό να ξαναγυρίσουν πίσω αν τα πράγματα στο Παρίσι δεν τὸν έρχονταν ευνοϊκά. Συμψώνησε μαζί του.

Όταν, όμως, η Μαρία γνώρισε από κοντά τη θρυλική πρωτεύουσα, θαμπώθηκε τόσο από τη λάμψη της, ώστε δεν της έκανε πια καρδιά να... ξαναβοσκήση αγελάδες. Είχαν ξυπνήσει μέσα της κάτι σκοτεινά ενστικτά, που δεν τὰ υποπευτούν ούτε και η ίδια ως τότε. Θά έμενε στο Παρίσι, ν' απολάυση όλες τις ήδονες της ζωής, να δοασθή.

Και δοασθηκε, πράγματι. Αυτή, με τη σκανδαλώδη και δογισιατική ζωή της, ενέπνευσε στον μεγάλο συγγραφέα Αλβίλιο Ζολά ένα από τα άριστουργήματά του. Τη Νανά.

Κοιτούσε τώρα το παραμύθι μίος μεγάλης εταίρας.

Η Μαρία ήταν δεκαπέντε χρόνων όταν έμεινε μόνη στο Παρίσι. Πολύ πονηρή, αναλόγως της ηλικίας της, και με θυμαστή σωματική ανάπτυξη. Δεν δυσκολεύτηκε να πείσει δουλειά σ' ένα φιλικατζίδικο. Το κατάστημα είχε ό,τι της χρειαζότανε για ν' αναδείξει περισσότερο τη χτυπητή ομορφιά της. Άρρωστα και κοκκινάδια. Πούδρες και μεταξωτές κορδέλλες.

Το αποτέλεσμα ήταν ν' αποκτήσῃ σε λίγες μέρες το συνοικιακό φιλικατζίδικο πελατεία κεντρικό κατο

Η «ΝΑΝΑ» ΤΟΥ ΖΟΛΑ

στήματος. Γέροι και νέοι έτρεχαν όχι τόσο για να ψωνίσουν πραγματά που δεν τους χρειαζόνταν, όσο για να κουδεντιάσουν λίγο μαζί της. Τους ξετρελλάνει όλους με το γλυκό της χαμόγελο και τις σαχτινικές ματιές της.

Ο καταστηματάρχης νόμισε πως είχε... δικαίωμα προτεραιότητας στη λοχαριστή αυτήν κοπέλλα. Μά, δέηκε γελασμένος στις έλπίδες του. — Δεν μου κάνεις, μπαμπά! τον πληροφορήσε η υπάλληλός του. Έχεις φαλάκρα και κοιλιά.

Πιο τυχερός στάθηκε ένας φοιτητής, με μαύρο μουστακάκι και κυπαρισσένιο κορμί. Η Μαρία κολακέυτηκε πολύ για την προτίμησή που της έδειξε ένας νέος τόσο μορφωμένος, με τόσο καλούς τρόπους.

— Είμαι έτοιμη να σ' ακολουθήσω στην άκρη του κόσμου.

Ο σπουδασμένος νέος δεν την πήγε τόσο μακριά. Την εγκατέστησε λίγα τετραγώνια πιο πέρα, σε μία αριστοκρατική συνοικία.

Οι γελιάδες του μπαμπά άς αρμέγονται μόνες τους! ανεφώνησε η Μαρία, όταν βρέθηκε σ' ένα διαμέρισμα πλούσια επιπλωμένο.

Δεν άργησε να μάθῃ πως ο μορφωμένος φίλος της δεν είχε πεντάρα τσακιστή. Που εύρισκε, λοιπόν, τα χρήματά που έδενε γι' αυτήν; Άπλυστατα: τὰ οικονομούσε από μία ηλικιωμένη κυρία, που ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του. Η Μαρία, όμως, δεν τὸν έκανε σκηνές. Δεν ήταν διόλου ζηλότυπη.

Στο ίδιο διαμέρισμα έμεναν και πολλοί νεαροί αξιωματικοί της αυτοκρατορικής φρουράς. Ήταν φυσικό τὰ κάλλη της Μαρίας να μην τους αφήσουν αδιάφορους. Κι' εκείνη, καλόκαρδη εκ φύσεως, δεν άφηνε κανένα παραπονεμένο.

Κάποια μέρα, ο σπουδασμένος νέος πληροφορήθηκε πως η αγαπημένη του τὸν έκανε άπιστίες, στην ίδια έρωτική φωλιά, που είχε χτίσει γι' αυτήν. Φαντάζεστε πως έγινε. Ό θέλλος; Κάθε άλλο. Άπεναντίας:

καμάρωνε για τὸ ατύχημά του.

Είδατε τί φιληνάδα έχω εγώ; διέδιδε δεξιά κι' αριστερά, σαν να διαλαλούσε ένα εμπόρευμα. Όλοι οι άνδρες ξετρελλανούνταν γι' αυτήν!

Κι' έτσι, με τη συγκατάθεσή του φίλου της, η Μαρία άρχισε να κάνει ζωή ξεφρενιασμένη, χωρίς κανένα χαλινό. Τὸ περίεργο, όμως, με αυτήν είναι ό,τι όσο πιο πολύ ξεπεφτε ήθικώς, τόσο ανέβαινε από άποψως κοινωνικής μορφώσεως. Έμαθε να ντύνεται σαν αριστοκράτης, να μιλά σαν κυρία της ανωτάτης τάξεως. Όποιος την έβλεπε από μακριά, χωρίς να την ξέρη, δέ μύρωσε να υποπτευθῇ πως η κυρία αυτή με τους άδρους τρόπους έδοσκε άλλοτε γελιάδες και τώρα ήταν γυναίκα κάθε άλλο παρά άπρωσιτη.

Πέρασαν έτσι τρία χρόνια. Καί, ξαφνικά, νέοι όρίζοντες άνοιξαν για τη Μαρία. Ένας δημοσιογράφος της έιπε μία μέρα:

— Έσύ, παιδί μου, θά μπορούσες να διαπρέψῃς στο μουσικό θέατρο. Έχεις όλα τὰ προσόντα που χρειαζόνται. Καλή φωνή, ήθοποιία και, προ πάντων, ωραίο σώμα.

Ο δημοσιογράφος αυτός την κορόιδευε. Η Μαρία, όμως, έδεσε κόμπο τα λόγια του. Καί, με τὰ μέσα που διέθετε λόγω των πολλών της σχέσεων, κατάφερε κάποιον άσημο θεατράνη να την παρουσιάσει στο παλκοσενικό του, σε μία λαϊή συνοικία. Με την ευκαιρία αυτήν, η πρωταγωνίστρια θεώρησε άφαιρήτο ν' αλλάξῃ όνομα.

— Από σήμερα λέγομαι Μπλάνς ντ' Αντινιού! δήλωσε. Παρακαλώ, να μην ξεχάσετε να βάλετε στα προγράμματα και τὸ «ντέ».

Η Μαρία, — η Μπλάνς, — δέ ήξερε ούτε χορό, ούτε να σταθῇ στη σκηνή, ούτε και να τραγουδήσῃ. Όπως ακριβώς και η «Νανά» του Ζολά. Όλες, όμως, οι βασικές αυτές έλλείψεις, δεν την έμποδίζουν να γνωρίσῃ καταπληκτική, άνευ προηγου

«πρεμιέρας». Τὸ μεγάλο θέατρο λαμποκοπούσε από τους άναμμένους παλκαίους, χρυσοπαικίτες στολές, παρασημα και διαμαντικά. Την παράσταση έτίμησαν και ο τσάρος με την τσαρίνα.

Λέγεται, ό,τι η αυτοκράτειρα από τὸ θεωρείο της, παρακολουθούσε προσεκτικά με τὰ κυάλια της όχι τόσο τὸ παίξιμο της διάσημης Γαλλίδος καλλιτέχνιδος, όσο τὸ ντύσιμό της, τὰ κοσμήματά της.

Κιτρίνισε έλαφρά από ζήλεια έσκυψε στον τσάρο και τὸν έιπε χαμηλόφωνα:

— Αυτή η καμποτίνα μου είναι άνυπόφορη. Να μου κάνῃς τὴ χάρη να διατάξῃς να την κρεμάσουν.

Δεν έβουρνε αν η στιχομυθία αυτή μεταξύ του αυτοκρατορικού ζεύγους, — που την άναφέρουν Γάλλοι κοσμικογράφοι της εποχής, — έγινε πράγματι. Είναι, όμως, ιστορικάς εξασκριδωμένο πως η Μπλάνς, φεύγοντας από τη Μόσχα, φρόντισε ν' αφήσει ευχάριστες αναμνήσεις στον τσάρο.

Όταν ξαναγύρισε στο Παρίσι, της έκαναν αποθεωτική υποδοχή. Βρισκότανε τότε στο μεσουράνημα της δόξας της, σ' όλην την άνθισή της ομορφιάς.

Ο γαλλογερμανικός πόλεμος, — με τις δυσάρεστες για τὴ Γαλλία συνέπειές του, — άνοιξε μία παρένθεσι στην άμέριμνη ζωή της Μπλάνς. Μόλις, όμως, υπεγράφη η εήρηνη, ξαναόρχισε την παλιά της δογισιατική ζωή.

Στις 28 Ιουνίου 1874, η Μπλάνς ντ' Αντινιού, τριάντα τεσσάρων μονάχα ετών, και σ' όλην την άνθισή της ομορφιάς της, πέθανε ύστερ' από έναν ανεύρητο μαρσμά, που την κράτησε αρκετούς μήνες στο κρεβάτι.

Και εδώ τελειώνει τὸ παραμύθι. Η Νανά, όμως, τὸν Ζολά θά ζῇ παντοτεινά.

ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

— Τώρα κατάλαβα γιατί αυτός δραπέτευσε τρεις φορές αυτή την εβδομάδα!...

ΓΑΜΙΑΣ

ΟΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ

Η Λαβυρινθώδης ψυχουσύνθεσις τών ασθενών

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ χειρουργική κερδίζει ολοένα έδαφος στις ημέρες μας και είναι αναρίθμητοι οι άντρες και οι γυναίκες (ιδίως οι δεύτερες), που καταφεύγουν σ' αυτήν.

Άλλοτε πρόκειται για ατέλειες πραγματικές και που μπορούν να διορθωθούν. Άλλοτε, όμως, πρόκειται για ατέλειες φανταστικές, που υπάρχουν μόνο στο μυαλό του ασθενούς ή τόσο ασήμαντες, που δεν τις βλέπει παρά μόνον αυτός.

Κι' εδώ το έργο του αισθητικού χειρουργού γίνεται εξαιρετικά δύσκολο, γιατί είναι αδύνατο να πείσει τον ασθενή ότι η επέμβασι που του ζητάει είναι άσκοπη και άνωφελη. Άλλα και μετά την επέμβασι, ο ασθενής δε μένει πολλές φορές ικανοποιημένος, γιατί εκείνο που ζητούσε ήταν «κάτι άλλο»...

Έτσι, το πρόβλημα δεν είναι μόνο αισθητικό, αλλά και ψυχολογικό και ίσως περισσότερο ψυχολογικό, παρά αισθητικό. Ο αισθητικός χειρουργός πρέπει να είναι ταυτόχρονα και άριστος ψυχολόγος, για να μαντέψει τι είναι εκείνο που βασανίζει τον ασθενή και του δημιουργεί ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας.

Γιατί, πραγματικά, όλοι όσοι καταφεύγουν στους αισθητικούς χειρουργούς, πάσχουν από ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας. Αποδίδουν εξαιρετική σημασία σε κάποια ατέλεια και πιστεύουν πως οι άλλοι τη βλέπουν με την πρώτη ματιά, ακόμη κι' όταν αυτή η ατέλεια υπάρχει μόνο στο μυαλό τους, πράγμα που συμβαίνει όχι λίγες φορές.

Κι' άλλωστε, σε πολλές περιπτώσεις, δε χρησιμοποιεί σε τίποτα το να μιλήσει ο αισθητικός χειρουργός τη γλώσσα της αλήθειας στον ασθενή. Γιατί αυτός θα βρή κάποιον άλλον και ύστερα τρίτον κ.ο.κ. Πρόκειται για ένα είδος μανίας, που δεν ξεριζώνεται εύκολα.

ΤΡΕΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΑΣΘΕΝΩΝ

Κάθε ασθενής παρουσιάζει μια ξεχωριστή προσωπικότητα, που είναι άλλωτε απλή και άλλοτε πολύπλοκη και λαβυρινθώδης. Γι' αυτό, το πρώτο που έχει να κάνει ο αισθητικός χειρουργός είναι να τον εξετάσει ψυχολογικά, στηρίζόμενος στη γενική εμφάνισί του, στους τρόπους του, στην όμιλίσ του, στην περιγραφή που δίνει για την ατέλειά του, για τον ακριβή λόγο, που τον κάνει να επιθυμεί τη διόρθωσή της, για τα αποτελέσματα που προσδοκά από την επέμβασι κλπ.

Προσέξτε ιδιαίτερα αυτό το σημείο. Αν ανήκετε σ' αυτή την κατηγορία, εκείνο που σας απασχολεί περισσότερο δεν είναι η ίδια η α-

πό την άποψι αυτή, οι ασθενείς διακρίνονται στις ακόλουθες κατηγορίες:

Σ' εκείνους, που έχουν υποκειμενική προσωπικότητα, δηλαδή σ' εκείνους που επηρεάζονται εύκολα από τις εξωτερικές εντυπώσεις και που είναι άστατοι, ανήσυχoi και νευρικοί.

Σ' εκείνους, που έχουν αντικειμενική προσωπικότητα, που παρουσιάζονται, δηλαδή, έπαρκώς ισορροπημένοι. Σ' αυτούς η ατέλεια είναι συνήθως πραγματική και όφειλεται σε κάποια ασυμμετρία ή σε κάποια παραμόρφωσι.

Σ' εκείνους που έχουν ουδέτερη προσωπικότητα. Οι κρίσεις τους για την ατέλεια και τις αισθητικές της συνέπειες είναι ασαφείς και αντικειμενικές. Δεν αποδίδουν, όμως, ιδιαίτερη σημασία σ' αυτή και τη θεωρούν υποφερτή. Άλλα καταφεύγουν στον αισθητικό χειρουργό, γιατί τούς παρακινούν οι οικείοι ή οι φίλοι τους.

ΜΕΓΑΛΗ ΝΕΥΡΙΚΟΤΗΣ

Ο πρώτος τύπος είναι ο πιο δύσκολος απ' όλους. «Αν υποβληθώ σε αισθητική έγχειρσι πριν από την κατάλληλη ψυχοθεραπεία, δε θα μείνι εύχαριστημένος από το αποτέλεσμα, έστω κι' αν αυτό είναι ικανοποιητικό».

Πρόκειται για άνθρωπο που απασχολείται πολύ για τις υγιεινές συνθήκες του περιβάλλοντος όπου ζει, για τις αλλαγές της θερμοκρασίας, για τα ρεύματα του αέρα κλπ. Τύνεται βαρεία από φόβο μήπως κρυώσει, χρησιμοποιεί ένα σωρό παστίλλες και φάρμακα και τρέμει στην ιδέα ότι μπορεί να προσβληθεί απ' αυτή η εκείνη την ασθένεια.

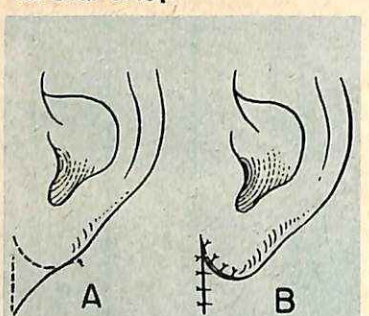
Παρουσιάζει, εξ' άλλου, διάφορα «τίκ» και νευρικές συσπάσεις του προσώπου, του λαιμού, των ώμων, των χεριών κλπ. Η περιγραφή που κάνει για την ατέλειά του είναι πάντοτε υπερβολική.

Εκείνο, που χαρακτηρίζει περισσότερο αυτό τον τύπο, είναι η μεγάλη νευρική του. Κάνει πολλές ερωτήσεις στο γιατρό, για να μάθει αν η έγχειρσι είναι δυνατή και αν τα αποτελέσματα θα είναι τέτοια ώστε το πρόσωπό του να μοιάσει μ' εκείνο ενός γνωστού ήθοποιου ή μιας ξακουσμένης ηθοποιού.

Προσέξτε ιδιαίτερα αυτό το σημείο. Αν ανήκετε σ' αυτή την κατηγορία, εκείνο που σας απασχολεί περισσότερο δεν είναι η ίδια η α-

τέλειά σας, αλλά η ιδέα ότι αυτή η ατέλεια σας εμποδίζει να μοιάσετε με το ιδανικό σας, άντρα ή γυναίκα.

Σ' άλλες περιπτώσεις, ο ασθενής ζητάει την αισθητική επέμβασι γιατί επιθυμεί να ξεσηκωθεί απέναντι ενός ώριμμένου προσώπου ή του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ζει. Έχει την εντύπωσι ότι οι άλλοι τον υποτιμούν ή τον παραμερίζουν ή ότι γελάει κρυφά για την ατέλειά του. Στην πραγματικότητα, δε συμβαίνει τίποτα απ' όλα αυτά. Ο ασθενής κάνει ένα είδος υπερκριτικής του εαυτού του και τα δικά του σχόλια τα φορτώνει στη ράχη των άλλων. Νομίζει, δηλαδή, ότι οι άλλοι δεν κάνουν τίποτα άλλο από το ν' ασχολούνται με το ά-τομο του, ενώ ο μόνος που ασχολείται είναι αυτός.

Α) Οριστικά: Δύο χαρακτηριστικές διαμορφώσεις των χειλιών. Β) Ανω: Το πάνω χείλος γέρνει στο ένα μέρος προς τα κάτω. Κάτω: Το πάνω χείλος ανασκλώνεται στο ένα μέρος προς τη μύτη. Δεξιά: Το κάτω βλέφαρο σχηματίζει μια εντυπωσιακή διόγκωσι (Α). Ο χειρουργός κάνει μια εγκάρσια τομή (Β) και αφαιρεί ένα κομμάτι δέρματος σε σχήμα τριγώνου (Γ). Σχηματίζεται τότε ένα κενό, που το καλύπτει τραβώντας το δέρμα και ανιχνώντας το με τον κατάλληλο τρόπο (Δ).

Οι ασθενείς αυτού του τύπου δεν ξέρουν τι ακριβώς θέλουν. Μέσα στο μυαλό τους έχουν φτιάσει ένα ιδανικό όμορφο, που θέλουν να το ενσαρκώσουν.

Οι γυναίκες ιδίως ζητάνε τις πιο απίθανες επεμβάσεις και φτάνουν, μάλιστα, στο σημείο να τις σχεδιάζουν και να τις περιγράφουν με κάθε λεπτομέρεια, σ' αν επρόκειτο για κάποιον άλλον.

Οι απαντήσεις τους είναι συχνά παράλογες, γιατί επιζητούν απίθανα και απραγματοποίητα αποτελέσματα. Όλοι οι αισθητικοί χειρουργοί ξέρουν παραδείγματα κοριτσιών, που τους ζητάνε ούτε λίγο

ούτε πολύ να τους ξαναφτιάσουν το πρόσωπο από την αρχή, χωρίς να έχουν συναισθησι ως πού μπορούν να φτάσουν τα όρια μιας αισθητικής επεμβάσεως.

Ο αισθητικός χειρουργός, που θα έλεγε σε μια νέα αυτής της κατηγορίας ότι δε μπορεί να κάνει τίποτα, θα της συνέτριβε όλες τις ελπίδες της και θα τη βύθιζε στην απόγνωση. Αν, αντίθετα, της πη ότι η κατάστασί της μπορεί να διορθωθεί, θα τη δει να του ζητάει να κάνει άμεσως την επέμβασι. Αδιαφορεί για τους κινδύνους κι' ο πόνος δεν την τρομάζει. Είναι πρόθυμη να υποβληθώ ακόμη και στις πιο δύσκολες και πιο οδυνηρές επεμβάσεις, αρκεί να επιτύχει εκείνο που επιδιώκει.

Ο ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο αντικειμενικός τύπος, αντίθετα με τον προηγούμενο, παρουσιάζεται απόλυτα ισορροπημένος. Το μόνο ασθενές του σημείο είναι η ατέλειά του, που τη σημειάζει συχνά την υπερβολή. Αυτή την ατέλεια την περιγράφει με λεπτο λόγο ακριβεία. Ξέρει σε τι τον ζημιώνει και αναζητεί τα μέσα που θα του επιτρέψουν να διορθώσει την έλλειψι ή την ατέλειά του.

Δε δέχεται άσχημη τιμή ότι θα του πη ο γιατρός, αλλά το εξετάζει από όλες τις πλευρές. Ούτε υπερτιμωρίζει τα αποτελέσματα μιας επεμβάσεως. Εκείνο που επιθυμεί είναι να διορθωθεί την εμφάνισί του, να γίνει περισσότερο ευπαρασιώστες.

Γι' αυτό, δεν ξεπατάται κι' ούτε θέλει να τον ξεπατούν. Κρίνει τα πράγματα λογικά και δε ζητάει περισσότερα από όσα είναι δυνατό να επιτευχθούν. Μετά την έγχειρσι ικανοποιείται και με τα πιο μικρά αποτελέσματα. Του αρκεί το ότι η κατάστασί του είναι καλύτερη από πριν.

Αντίθετα με τον υποκειμενικό τύπο, η προσωπικότης του αλλάζει μετά την έγχειρσι. Ο πρώτος δεν ικανοποιείται οσοδήποτε καλά κι' αν είναι τα αποτελέσματα. Γι' αυτό δε μπορεί να ξαναφέρει την ψυχική του ισορροπία. Ο δεύτερος, τουναντίον, ικανοποιείται και με τα πιο μικρά αποτελέσματα και το σύμπλεγμα του εξαφανίζεται ή υποχωρεί.

Ο ΟΥΔΕΤΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο τρίτος τύπος, ο ουδέτερος, μ' όλο που έρετι τις ατέλειες του και δεν αυταπατάται ως προς την εντύπωσι που προκαλούν στους άλλους, τις δέχεται στωικά και δεν απασχολείται μ' αυτές. Φτάνει, μάλιστα, ως το σημείο ν' αδιαφορή ολότελα γι' αυτές. Μόνο η επιμονή των συγγενών ή των φίλων του μπορεί να τον κάνει να καταφύγει στο αισθηματικό χειρουργό. Ο ίδιος, όμως, δεν αισθάνεται καμιά ανάγκη γι' αυτό. Το μόνο που τον στενοχωρεί είναι μήπως γίνεται αντιπαθής ή δυσάρεστος στους άλλους. Υποβάλλεται, λοιπόν, στην έγχειρσι για το δικό τους κατήρι, για να τους ευχαριστήσει.

Ένας άλλος λόγος, που μπορεί να τον κάνει να υποβληθώ σε μια αισθηματική έγχειρσι είναι ο φόβος μελλοντικών περιπλοκών, π.χ. στην περίπτωση μιας κρεατοελιάς, που ένδεχεται να έχη κακοήγη εξέλιξι.

Ο ασθενής αυτής της κατηγορίας δέχεται την απόφασί του γιατρού και επιτιστεύεται τον εαυτό του στις φροντίδες του. Μετά την έγχειρσι, ικανοποιείται εύκολα με τα επιτευχθέντα αποτελέσματα, αρκεί η εμφάνισίς του να είναι καλύτερη από πριν.

ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΝ

Οι περιπτώσεις στις οποίες καλείται να επέμβη η αισθητική χειρουργική είναι:

α) Ανατομικές δυσπλασίες, άσχετες προς οιαδήποτε αισθητική άποψι, αλλά που παρεμποδίζουν την κανονική λειτουργία του οργανισμού. Στην κατηγορία αυτή ανήκει π.χ. η λώευσι του εσωτερικού χείλους της μύτης, που παρεμποδίζει την κανονική λειτουργία της αναπνοής. Στις περιπτώσεις αυτές η έγχειρσι επιβάλλεται.

β) Μικτές, στις οποίες η αισθητική άποψι συνδυάζεται με μια λειτουργική ανωμαλία, όπως π.χ. σε περίπτωση λοξεύσεως της κάτω σιαγόνας προς τα δεξιά ή τα αριστερά. Η λώευσι αυτή, εκτός από την αντίαισθητική εμφάνισι που δίνει στο πρόσωπο, δεν επιτρέπει στον ασθενή να μασήσει κανονικά. Και στην προκειμένη περίπτωση η αισθητική έγχειρσι επιβάλλεται, γιατί μ' αυτή θα διορθωθεί μια οργανική ατέλεια, που μπορεί να έχη πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

Στην ίδια κατηγορία κατατάσσονται και ώριμμένοι όγκοι του προσώπου, που είναι γνωστοί ως ακροχορδώνες (κοινώς κρεατοελιές). Οι κρεατοελιές, όταν είναι λείες και επίπεδες, ένδεχεται ν' αποτελούν ένα στόλισμα. Όταν όμως, σχηματίζουν έναν όγκο που ξεπερνάει το επίπεδο του προσώπου γίνονται αντιαισθητικές.

Άλλ' είναι ταυτόχρονα επικίνδυνα, γιατί κινδυνεύουν, βέβαια, δεν εμφανίζεται άμεσος. Άλλ' οι κρεατοελιές αυτού του τύπου, ιδίως όταν συντελέσουν και διάφορες εξωτερικές επιδράσεις (ξύρισμα στους άντρες, μακιγιάζ στις γυναίκες), ένδεχεται να έχουν κακοήγη εξέλιξι.

Ως προχθές, οι επιστήμονες έλεγαν τη γνώμη ότι οι ελίες αυτές έπρεπε να εξαλειφούνται χειρουργικά, για να προληφθούν μελλοντικές επιπλοκές. Άλλα σήμερα είμαστε λιγότερο απόλυτοι από άλλοτε. Δεν υπάρχει λόγος να βγάλουμε μια κρεατοελιά, εφ' όσον δεν παρουσιάζει καμιά μεταβολή, από απόψεως μεγέθους ή χρωματισμού.

Άλλ' από τη στιγμή που μια κρεατοελιά αρχίζει να μεγαλώνει ή το χρώμα της μεταβάλλεται, πρέπει να τη βγάλουμε άμεσως. Εδώ ό η γενική χειρουργός θα συνεργασθώ γενικής χειρουργικής με τέτοιο τρόπο, ώστε ν' αποφευχθώ κάθε κίνδυνος κακοήβους εξέλιξεως.

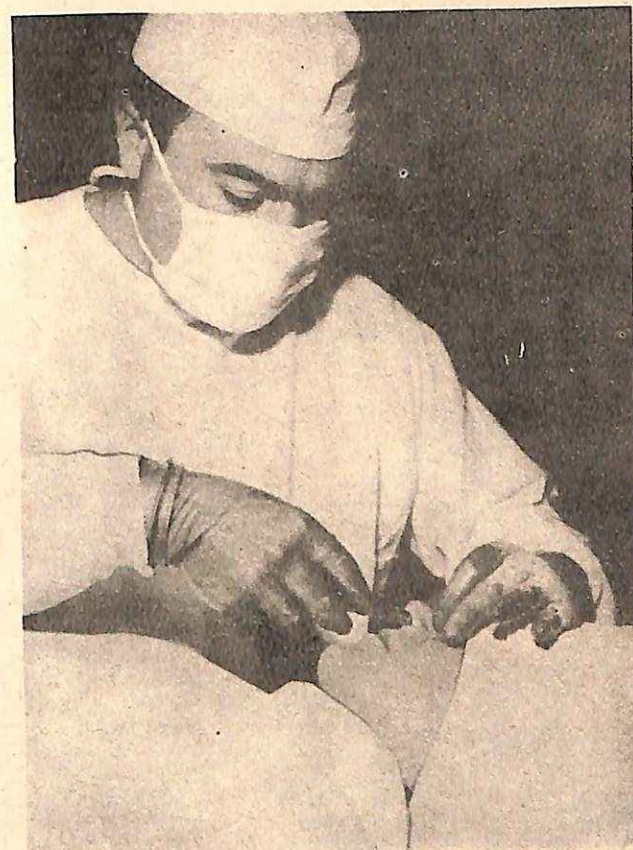
Αυτός, συνεπώς, θα κρίνει ως σε ποιά βάθος θα προχωρήσώ το νυστέρι του. Ο δεύτερος θα μεριμνήσώ για την αισθητική έπούλωσι της πληγής. Ο δύο έγχειρήσεις μπορεί να γίνουν ταυτόχρονα ή χωριστά. Σε μερικές περιπτώσεις θα παρασώ την ανάγκη γενικώτερης αναπλάσεως των ιστών ή μεταμοσχεύσεως ενός κομματιού δέρματος από άλλο μέρος του σώματος, για να καλυφθώ η βαθεία όπή.

γ) Αποκλειστικά αισθητικές, που διακρίνονται:

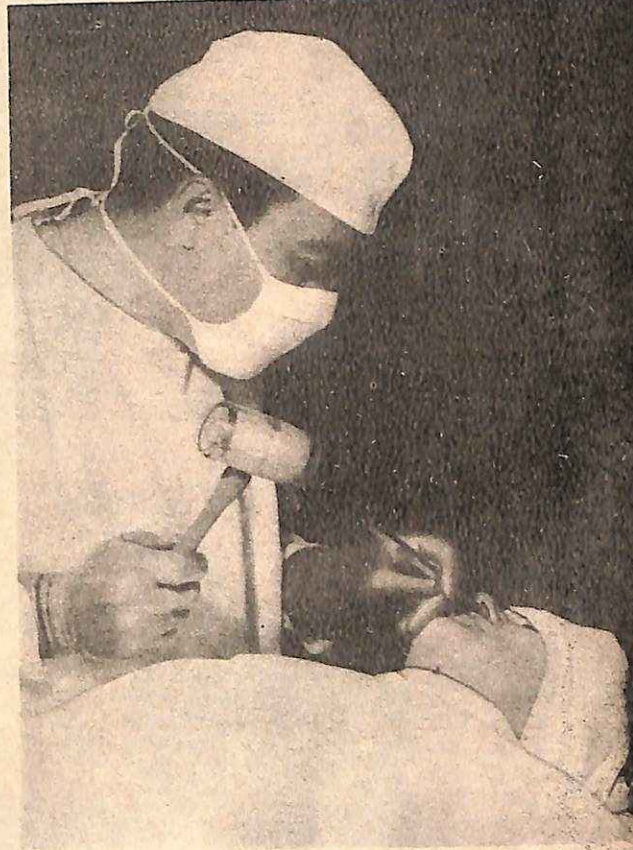
Σε ασυμμετρίες (έντονη αντίθεσι μεταξύ του δεξιού και του αριστερού μέρους του προσώπου, λώευσι του χείλους, ανισότης μεταξύ των πτερυγίων της μύτης κλπ.).

Σε παραμορφώσεις (αποκολλημένα πτερυγία των αυτιών, χοντρή, πλακουτσή ή πολύ μικρή μύτη, ατέλειες των βλεφάρων κλπ.).

Σε δυσμορφίες, που κρίνονται ως

Δύο φάσεις ρινοπλαστικής επεμβάσεως για τη διόρθωσι της λοξεύσεως του εσωτερικού της μύτης.

ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ

Προτού καταφύγετε στον αισθητικό χειρουργό, είναι απαραίτητο να ξέρετε τι ακριβώς πρόκειται να του ζητήσετε ή τουλάχιστον τι προσδοκάτε από την επέμβασί του. Όπως έξηγησαμε και παραπάνω, οι ατέλειες είναι αντικειμενικές και υποκειμενικές. Οι πρώτες υπάρχουν πραγματικά. Τις βλέπουν όλοι.

Οι ατέλειες αυτές έννεα φορές στις δέκα μπορούν να εξαφανιστούν ή να διορθωθούν, σε τρόπο που να μη διακρίνονται. Αν το πρόσωπό

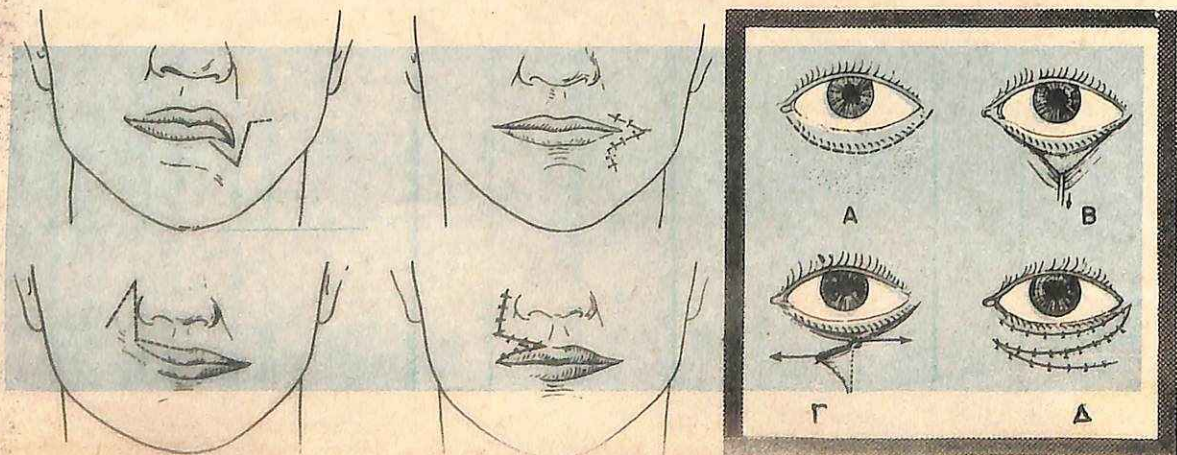
Συμβαίνει κάποτε τα δύο φρύδια να είναι άνισα ή να έχουν διαφορετική διαμόρφωσι, π.χ. το ένα να είναι στερωτό και το άλλο ακατάστατο (Α). Μπορείτε, βέβαια να διορθώσετε αυτή την ατέλεια με μερικές εξυπνες καγιονίες. Άλλ' η αισθητική χειρουργική έχει γα σας προσφέρει κάτι καλύτερο, με μερικές προσθαφαίρεσεις, που κάνει στα ίδια φρύδια. Κόβει, δηλαδή, ένα μέρος από το ένα, μαζί με το αντίστοιχο δέρμα και το προσθέτει στο άλλο (Β). Έτσι, τα κάνει ομοιόμορφα και συμμετρικά.

Αυτή η ασυμμετρία αποτελεί πολλές φορές ένα ισχυρότατο θέλητρο. Είναι εκείνη που προκαλεί την προσοχή μας και μας έλκει. Μια νέκ, λοιπόν, εξαφανίζοντας την, μειώνει τα άταυ της. Χάνει, δηλαδή, αντί να κερδίζει.

Γι' αυτό, συμβουλεύει ο γιατρός Ραντό, δεν πρέπει να εξετάζετε την όμορφοιά σας με το διαδμή. Ο καθρέφτης σας, στην περίπτωση αυτή, ελάχιστοι μπορεί να σας εξηγήσει. Γιατί σας δίνει μια στατική εικόνα του προσώπου σας. Ένώ εκείνο που ενδιαφέρει είναι η έκφρασι, η κίνησι.

Το μυστικό του «σέξ-άππλ», όπως έγραψε η Άγγλιδα αισθητικός Μάργκαρετ Κέννεθ, βρίσκεται σε μια ασυμμετρική ασυμμετρία. Η ασυμμετρία ζημιώνει μόνο όταν καταστρέφω τη γενική αρμονία του προσώπου. Όταν, όμως, έντάσσεται μέσα σ' αυτήν, το ζωντανώνει και του προσθέτει ένα ιδιαίτερο θέλητρο.

Το μυστικό του «σέξ-άππλ», όπως έγραψε η Άγγλιδα αισθητικός Μάργκαρετ Κέννεθ, βρίσκεται σε μια ασυμμετρική ασυμμετρία. Η ασυμμετρία ζημιώνει μόνο όταν καταστρέφω τη γενική αρμονία του προσώπου. Όταν, όμως, έντάσσεται μέσα σ' αυτήν, το ζωντανώνει και του προσθέτει ένα ιδιαίτερο θέλητρο.

Ο Μωρίς άρπαξε την Άλιν και την έσφιξε στην άγκυλιά του.

Ένας γοητευτικός

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

-Δ ΕΣΠΟΙΝΙΣ Άλιν, έλάτε να δ΄ητε τί ώραίο που είναι το ήλιοδασύλεμα! Η Άλιν σηκώθηκε μηχανικά από το γραφείο της και πήγε κι ακούμπησε στο παράθυρο, δίπλα στον προϊστάμενό της. Τό θάμα ήταν, πραγματικά, φαντασμαγορικό. Ο ήλιος, πριν χαθή στα βάθη του ορίζοντα, πυροπολούσε τον ώραίο με πλούσια και μελαγχολικά χρώματα.

Σε μία στιγμή, η Άλιν ένοιωσε δυό φλογερά βλέμματα καρφωμένα πάνω της. Γύρισε απότομα το κεφάλι της. Και κατάλαβε άμέσως, ότι ο ντροπαλός κ. Μωρίς Λετιέν, που ίσως να μη γνώρισε καμιά αισθηματική περιπέτεια στη ζωή του, την έβλεπε τώρα σά να την αντίκρυζε για πρώτη φορά.

Είχε βγάλει τα γυαλιά του και τα καστανά του μάτια είχαν μία λάμψη, που δε θα την περιέμενε κανείς σαν αυτόν.

Η Άλιν ήταν τότε είκοσιδυό χρόνων και ο προϊστάμενός της σαράντα. Τρία χρόνια δούλενε στη μικρή επιχείρησή του. Στο διάστημα αυτό δε μπόρεσε ποτέ να καταλάβη αν ο άνθρωπος αυτός είχε καρδιά. Ήταν καλός, βέβαια και γλυκομίλητος. Μά τίποτα περισσότερο. Έδινε την εντύπωση, ότι, εκτός από τα λογιστικά βιβλία και τις αριθμομηχανές, δεν υπήρχε τίποτ' άλλο στον κόσμο γι' αυτόν.

Σαφινά, όμως, ο προϊστάμενος παρουσιαζότανε στη νεαρή υπάλληλό του, όχι σαν κάτι το άπροσωπο, αλλά σαν πραγματικός άνθρωπος. Τα κουρασμένα χαρακτηριστικά του είχαν χαλαρωθί σε μία όνειροσκόληση. Η Άλιν έδλεπε με κατάπληξη, ότι ο κ. Λετιέν ήταν σχεδόν άρατος. Την έπιασε παράξενη συγκίνηση, χωρίς να το θέλη.

Πέρασε μία εβδομάδα.

Κι' ένα άλλο απόγευμα, ο Μωρίς έβγαλε τα γυαλιά του, πλησίασε την Άλιν, που καθότανε τότε στη γραφομηχανή της, της έπιασε το χέρι και, χωρίς πολλά λόγια και μεγάλες φράσεις, της έλεγε, σε τόνο σχεδόν πατρικό, κυττάζοντας αλλού, ότι τα τρία χρόνια που την είχε κοντά του, την εξέτιμησε πολύ για τη σεμνότητα, τη σοβαρότητα και την εργατικότητα της...

Και, ύστερα από την εισαγωγή αυτή, τη ρώτησε απότομα:

— Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Η Άλιν έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Άρχισε να συμπαθή τον προϊστάμενό της. Είχε την άοριστη εντύπωση, ότι κάποια φίλα ή μεγαλύτερη οικειότητα θα τους συνέδεε περισσότερο. Δεν περίμενε, όμως, ποτέ ν' ακούσει πρόταση γάμου.

— Όμοιολώ, ψιθύρισε ασυσισμένη, ότι δε μπορούσα να φαντασθώ, ότι... Ούτε καν πέρασε από το νου μου ή σκέψη, ότι μία μέρα...

— Ναι, καταλαβαίνω... Σκέψου το καλύτερα, με την ήσυχία σου, και δάσε μου μία απάντηση: Ναι ή όχι...

Έκείνο το βράδυ, η Άλιν στοιρογύριζε στο κορβάτι της ως αργά τη νύχτα, χωρίς να την παύουν ύπνος.

«Τι θα κάνης, έλεγε με το νου της, αν δεν τον πάρης;... Είμαι μόνη, ολομόναχη στον κόσμο, χωρίς προίκα. Η ζωή που περνά, από το σπίτι στο γραφείο και από το γραφείο στο σπίτι, δε σ' αφήνει να γνωριστής με τον κόσμο, με νέους... Ασφαλώς θα μείνης γεροντοκόρη!».

Αν και ήταν πολύ νέα ακόμα, ανατρίχιασε, κάνοντας τη σκέψη αυτή.

— Ο κύριος Λετιέν... ο Μωρίς... είναι τό-

σο καλός! συνέχισε. Δεν είναι, βέβαια, παλληκαράκι... Έχει, όμως, πολλά προσόντα που τον κάνουν γοητευτικό ως άντρα και αξιόλογο σύζυγο. Έξ' άλλου, φαίνεται, ότι μ' αγαπά... Ίσως να είμαι η πρώτη άγάτη της ζωής του».

Η σκέψη αυτή έκανε την Άλιν να κοιμηθί, τέλος, με χαμόγελο εὐτυχίας στα χείλη.

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν έφτασε στο γραφείο, βρήκε εκεί τον προϊστάμενο σκυμμένο, όπως πάντα, στα βιβλία του. Τον πλησίασε, ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του και του έλεγε, κοκκινίζοντας:

— Με ρωτήσατε χθές, κύριε Λετιέν, αν θέλω να γίνω γυναίκα σας... Η απάντησή μου είναι: ναι, Μωρίς!

Τιναχθηκε από το κάθισμά του, πέταξε τα γυαλιά του, άρπαξε την Άλιν και την έσφιξε στην άγκυλιά του.

— Σ' ευχαριστώ! ψιθύρισε, δακρύνοντας σχεδόν από συγκίνηση. Σου υπόσχομαι να σε κάνω την πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Σ' ένα μήνα, θα γίνουν οι γάμοι μας.

Κι' εκείνο το απόγευμα, πήρε τη «μνηστή» του και πήγαγε σ' ένα καλό ντάνιγκ-ρεστοράν, να γιορτάσουν το ευχάριστο γεγονός.

Πρώτη φορά στη ζωή της η Άλιν βρισκότανε σε τέτοιο κέντρο, όπως για πρώτη φορά δοκίμαζε τόσο νόστιμα φαγητά. Δυό ποτήρια σαμπάνια, ή μουςική — και, προπαντός, ή χαρά για την ανέλπιστα αλλαγή περιβάλλοντος — έκαναν τα μάτια της ν' αστραφτούν από χαρά, και τα μάτια της να λαμποκοπούν.

— Είμαι ευτυχισμένη; τη ρωτούσε κάθε τόσο ο Μωρίς.

— Πολύ! του απαντούσε, χαμογελώντας. Σε μία στιγμή, του έπιασε το χέρι και του έλεγε:

— Όλοι εδώ χορεύουν...

— Δυστυχώς, δεν έξω χορό... Δε μου έμεινε καιρός να μάθω...

— Δεν πειράζει! ψιθύρισε η Άλιν.

Χωρίς, όμως, να το θέλη, ένοιωσε τον έαυτό της κάπως μειωμένο, επειδή ο μέλλον σύζυγός της δεν ήξερε χορό.

Σ' ένα άλλο τραπέζι, λίγο πιο πέρα, καθότανε μόνος του ένας νέος ως είκοσι πέντε χρόνων, με μαύρα αποκατερά μαλλιά, με μικρό μουστάκι, κομψοτυμημένος. Από πολλήν ώρα τώρα, δεν έξεκολλούσε τα βλέμματά του από την Άλιν. Τέλος, πήρε την απόφασή του. Σηκώθηκε, πλησίασε, έκανε υπόκλιση πρώτα στο Μωρίς και ύστερα στην Άλιν, και ρώτησε με μία χαροκαριστική χειρονομία:

— Επιτρέπεται;

Παρακαλώ! ήταν η απάντησι του Μωρίς. Νόμισε, ότι δεν είχε το δικαίωμα να στερείται στη φίλη μία άθωα ευχαρίστησι, που δε μπορούσε να της προσφέρει αυτός.

Κι' έτσι, η Άλιν βρέθηκε, χωρίς να το καταλάβη πώς, στην άγκυλιά ενός παλληκαριού με λυγρή κορμοστασιά. Χόρευε θαυμάσια. Κοιτούσε τη ντάνια του καλά, μα φαινότανε σά να τη χάνει. Η Άλιν έπιασε για μία στιγμή το Μωρίς. Είχε την εντύπωση, ότι πετούσε σ' άλλον κόσμο, στα χέρια ενός γοητευτικού άγνωστου.

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς, ο κύριος, που σας συνοδεύει, είναι πατέρας σας; τον άκουσε σε μία στιγμή να της λέει.

Η ερώτησι αυτή ήταν ψυχρολουσία για την Άλιν. Για πρώτη φορά σκέφθηκε πως ο Μω-

ρίς ήταν σχεδόν γέρος, με τα γκριζά μαλλιά του και το κουρασμένο του πρόσωπο. Ώστόσο, τον άνθρωπο αυτό τον συμπαθούσε. Ήταν το μέλλον της...

— Είναι μνηστήρας μου, αποκρίθηκε χαμηλόφωνα.

— Δεν είναι δυνατό! φώναξε ο άγνωστος, σχεδόν αγανακτισμένος. Διασθάνομαι ότι κάποιος λόγος θα σας αναγκάσει να συνδέσετε τη ζωή σας μ' αυτό τον άνθρωπο... Μά θα το μετανιώσετε πικρά μία μέρα, είμαι βέβαιος γι' αυτό...

Έσκυψε περισσότερο στο αὐτί της, για να προσθέσει, με λαχανιασμένη φωνή:

— Καταλαβαίνω, ότι είμαστε πλάσμενοι για να γνωριστούμε καλύτερα... Είναι ανάγκη να σας μιλήσω... Άδριο στις επτά το απόγευμα θα σας περιμένο στην είσοδο του πάρκου... Ω, είμαι βέβαιος, ότι θαρρήτε... Πρέπει ναρρήτε!

Πρώτη φορά ως τότε, στην χούα και μονότονη ζωή της, άκουγε η Άλιν ένα γοητευτικό παλληκάρι να της μιλά έτσι στο αὐτί, με τόσο θερμή φωνή. Την έπιασε ζάλη.

Η μουσική σταμάτησε απότομα.

Η Άλιν δεν κατάλαβε για πότε βρέθηκε και πάλι μόνη δίπλα στο Μωρίς. Πόσο πιο μεγάλος της φάνηκε τώρα!

— Είμαι ευτυχισμένη, άγάτη μου!

Ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο στοργικός, ώστε η Άλιν ένοιωσε την ανάγκη να κλάψη.

Έφυγαν από το κέντρο, αργά τη νύχτα. Έπρεπε να περάσουν από σκοτεινούς και άπρόκεντρους δρόμους, για να πάει ο Μωρίς την Άλιν ως το σπίτι της. Σε μία στιγμή, η Άλιν, γυρνώντας το κεφάλι της, πρόσεξε, ότι ο άγνωστος τούς παρακολουθούσε από μακριά. Κι' ένοιωσε πάλι την καρδιά της να χτυπά δυνατά.

— Θεέ μου! φώναξε ο Μωρίς, μόλις έκαναν μερικά βήματα. Ξέχασα τα γάντια μου. Θα πεταχτώ μία στιγμή να τα πάρω. Περιμένε με εδώ.

Και έσβησε με γοργά βήματα κατά το ρεστοράν. Ο άγνωστος προχώρησε τότε, με τη φανερή πρόθεση να ξαναμιλήσει της Άλιν. Ήταν σχεδόν κοντά της, όταν από μία γωνιά φάνηκε κάποιος, που έτρεχε σαν τρελλός. Ένώ βρισκότανε ένα μέτρο μακριά από την Άλιν, παρουσιάστηκε μία άλλη σκιά... Ακούστηκαν ένας...δυό πυροβολισμοί...

Η Άλιν, πριν σωφιστή λιπόθυμη στο λιθόστρωτο, προέλασε να δει — με άηδια και πόνο το γοητευτικό άγνωστο να την αφήνει μόνη, εκτεθειμένη στις σφαίρες, και να χάνεται προς την αντίθετη διεύθυνσι, για να σωση τη ζωή του... Και όμως, της έλεγε πως ήταν πλάσμενοι ο ένας για τον άλλο! Πώς μπόρεσε, έστω και για μία στιγμή, να τον πιστεύει;

Συνήρθε σ' ένα φαρμακείο, στην άγκυλιά του Μωρίς.

— Φοβήθηκες πολύ, άγάτη μου; τη ρώτησε με απεριγγομένη λατρεία. Δε κινδύνευες εύτυχώς, Εγώ, όμως, δεν έπρεπε να σ' αφήσω μόνη. Έπρεπε να είμαι κοντά σου, να σε προστατεύσω... Γιατί κλάς έτσι;

— Από ευτυχία, άγάτη μου, ψιθύρισε η Άλιν, επειδή βεβαιώθηκα, για μία άκουη φορά, ότι μ' αγαπάς πραγματικά, και όχι μονάχα με όμοια λόγια... Ω! Καταλαβαίνω, ότι μονάχα κοντά σου θα γίνω η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου!

PENE NITMENIA

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ "ΝΗΣΙ, ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Ο Τζιόρτζιο Μοσέρ ένας δημιουργός «ντοκιμαντέρ» της Ιταλικής τηλεόρασης, αφηγείται τις εντυπώσεις του από το «νησί των θεών». Στο Μπάλι, το πιο μαγευτικό νησί του κόσμου, μπορεί κανείς να «αγοράσει» τέσσερις συζύγους με εκατό χιλιάδες λιρέττες (5.000 δραχ.) - Όταν ένας άντρας δε θέλει πια μια σύζυγο, την επιστρέφει στον πατέρα της και την αντικαθιστά με άλλη. Σε περίπτωση άπιστίας, ο πεθερός πρέπει να αποζημιώσει το γαμπρό. Οι αρραβωνιασμένοι στο Μπάλι φιλιούνται με τις μύτες. Όταν πεθαίνει ένας Μπαλινέζος, γίνονται μεγάλες γιορτές

ΑΝ επρόκειτο να αποφασίσω κάποτε να ζήσω σε κάποιο από τα εξωτικά νησιά θα διάλεγα το Μπάλι.

Τό λένε «ο τελευταίος παράδεισος» και πιστεύω ότι αυτός ο χαρακτηρισμός του ταιριάζει απόλυτα. Όποιοι φτάνει στο Μπάλι, πιστεύει ότι βρίσκονται εκεί από πάντα, γιατί οι κάτοικοι του νησιού δεν τον αφήνουν να νοιώσει ότι είναι ξένος. Τού φέρονται σαν να είναι ένας από αυτούς. Άλλωστε το αίσθημα της φιλοξενίας είναι φυσικό στους Μπαλινέζους.

Πολλοί ονομάζουν το Μπάλι και «νησί των θεών» για τον μεγάλο αριθμό των ναών που βρίσκονται σ' αυτό. Έγώ θα το έλεγα μάλλον «νησί των ανθρώπων».

Λένε ότι το Μπάλι ανακαλύφθηκε πριν 600 χρόνια από έναν Ολλανδό, που όταν αποβιβάστηκε, νόμισε πως βρήκε σ' ένα νησί όνειρο. Είπε να πηγαίνουν προς συνάντησή του οι βασιλείς του Μπάλι τριγυρισμένοι από χορευτές. Οι κάτοικοι του νησιού υποδέχτηκαν τους ξένους με άπιαστο ενθουσιασμό, έδωσαν για χάρι τους μεγάλες γιορτές, τους γέμισαν με δώρα, αλλά και τους παρεκάλεσαν να φύγουν...

Γιατί οι Μπαλινέζοι είναι έρωτευμένοι με τη γη τους και την ελευθερία τους. Κανένας δε μπορεί να τους επιβουλώσει και από χιλιάδες χρόνια ζουν με τον ίδιο τρόπο. Ως σήμερα, τουλάχιστον, κατάρθρωσαν να δημιουργήσουν ένα παραπέτασμα για να προφυλαχτούν από το δυτικό πολιτισμό.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Θα φαντασθήτε πως ότι το κάθε τι στο Μπάλι, είναι ένας ατέλειωτος ρομαντισμός. Μά δεν πρόκειται για ρομαντισμό, τουλάχιστον με την έννοια που δίνουμε εμείς σ' αυτή τη λέξη. Οι Μπαλινέζοι είναι, αντίθετα, πρακτικοί και δραστήριοι.

Ο έρωτας γι' αυτούς είναι κάτι απλό και φυσικό. Δε βρίσκουν το λόγο να χάνουν πολύ καιρό σε ρομαντισμούς.

Άλλωστε η γυναίκα στο Μπάλι βρίσκεται σε απόλυτη κατάσταση υποταγής. Ο άντρας έχει το δικαίωμα να διαλέξει μια κοπέλλα και να την αγοράσει.

Ο νέος που αποφασίζει να αποκτήσει μια κοπέλλα, πηγαίνει στον πατέρα της και εκείνος του καθορίζει το ποσό για την

«ενοίκιαση» της κόρης του.

Έτσι ένας άντρας για να αποκτήσει μια σύζυγο, υποχρεώνεται να την πληρώσει με ζώα, με υφάσματα, με ρύζι ή με περιδέραια και βραχιόλια.

Η τιμή μιας νέφης κυμαίνεται ανάλογα με την ομορφιά, τις ικανότητες και την κοινωνική θέση της.

Κατά μέσον όρο η τιμή μιας νεαρής και όμορφης Μπαλινέζας φθάνει στις εκατό χιλιάδες λιρέττες (5.000 δρχ.). Μά ο γαμπρός επιδορύνεται και με την αγορά της προίκας. Έτσι δεν είναι καθόλου σπάνιο να δει κανείς στο Μπάλι έναν αρραβωνιασμένο να ψωνίζει μαζί με τα «μπάτια», δηλαδή τα υφάσματα για τα «σαρόνγκ» της νέφης — και τα διάφορα εσώρουχα της μηνστής του.

ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Δεν είναι όμως και καθόλου σπάνιο να αγοράσουν δυο νέοι και να έπιμουν να παντρευτούν παρά τις αντιρρήσεις των γονέων τους.

Συνήθως οι γονείς αρνούνται να δώσουν την συγκατάθεσή τους, μόνο σε μία περίπτωση: όταν οι δυο έρωτευμένοι άνηκουν σε διαφορετικές κοινωνικές τάξεις, πράγμα που αποτελεί σοβαρότατο

εμπόδιο για την ένωσή τους. Σ' αυτή την περίπτωση οι δυο νέοι καταφεύγουν στην απαγωγή, σε ένα είδος δηλαδή «δοκιμαστικού γάμου».

Τίποτα το δραματικό δε συμβαίνει και τότε, φυσικά. Πρόκειται απλώς και μόνο για ένα αρχαιότατο έθιμο, που διατηρείται ακόμη και σήμερα.

Οι έρωτευμένοι, που αποφασίζουν να αλληλοαπαχθούν, πηγαίνουν κατ' ερώθει στο λεγόμενο «νησί του έρωτα». Εκεί, υπάρχουν καλύβες ακριβώς για τέτοιες περιπτώσεις, όπου το ζευγάρι βρίσκει καταφύγιο. Όταν θα γυρίσουν, έχουν πια αποφασίσει αν υπάρχει λόγος να παντρευτούν ή όχι. Στην περίπτωση που δε θα παντρευτούν, ο γαμπρός υποχρεώνεται να πληρώσει στον πατέρα της κοπέλλας μια αποζημίωση.

Το πιο χαρακτηριστικό, αλλά και το πιο άστοχο σε όλη αυτή την υπόθεση είναι ότι, μόλις οι δυο νέοι θα φύγουν — σημειώστε ότι οι γονείς, οι συγγενείς, οι φίλοι το ξέρουν από πριν αλλά προσποιούνται ότι το αγνοούν — ο πατέρας της κοπέλλας οργανώνει μια εικονική «ομάδα διώξεως», για να δροί τους έρωτευμένους και να τους σταματήσει, καθυστερώντας όμως στο

χρειάζεται για να φτάσουν εκείνοι ήσυχα στο «νησί του έρωτα», που θεωρείται ιερό και όπου οι διώκτες δεν έχουν δικαίωμα να πλησιάσουν.

Μ' αυτό τον τρόπο σώζονται τα προσχήματα και η αξιοπρέπεια της άρνησεως του πατέρα της νέφης.

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΑΝΤΡΑ

Οι άντρες μπορούν να έχουν ως τέσσερις συζύγους. Ένωστες τέσσερις τη φορά. Όταν θέλουν μπορούν να αλλάξουν το «προσωπικό» του χαρμιού τους, ξανα-στέλνοντας στο σπίτι της μια από τις συζύγους.

Σ' αυτή την περίπτωση χάνουν το ποσό, που έχουν δώσει και ο πατέρας της κοπέλλας επωφελείται. Μά αν ο χωρισμός θα συμβεί εξ αιτίας της συζύγου (για άπιστία ή επειδή η γυναίκα δεν έχει διάθεσι να εργαστεί) τότε ο πατέρας της νέφης οφείλει να επιστρέψει εκείνα, που πήρε.

Δεν υπάρχουν εγκλήματα τιμής στο Μπάλι, όταν μια γυναίκα δεν κάνει πια σ' έναν άντρα τη δώχνει. Αυτό είναι όλο.

Το πρόβλημα της αγνότητας δεν υπάρχει παρ' όλο, που μερικές από τις κοπέλλες της νέας γενιάς, ιδίως εκείνες, που βλέπουν αμερικανικά φιλμ στον κινηματογράφο αρχίζουν να πλάθουν όνειρα ευρωπαϊκού τύπου. Μά, για την ώρα τουλάχιστον, αποτελούν μια μειονότητα, που περιορίζεται σε μερικές δεκάδες άτομα.

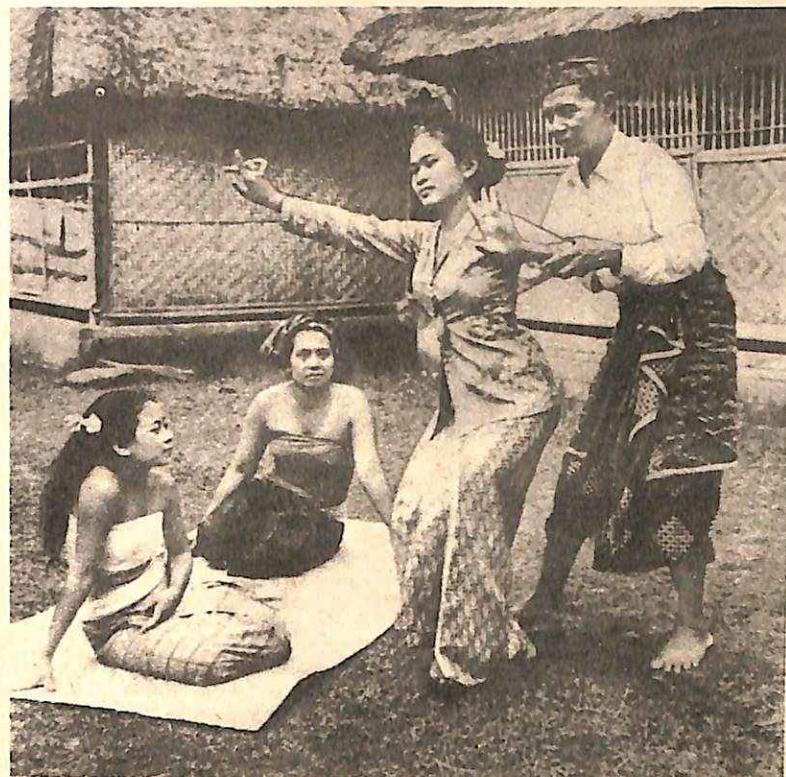
ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ ΓΗΡΟΝ

Γνώρισα μια κοπέλλα 13 χρόνων, που είχε κιόλας ένα παιδί. Ο γάμος των κοριτσιών στα 13 — 14 χρόνια τους είναι κάτι εντελώς κανονικό.

Οι γυναίκες του Μπάλι δεν σκέπτονται καν να μακιγιαριστούν ή να πάνε στον κομμωτή. Έχουν πάντα το πρόσωπο δροσερό και καθαρό, στολίζονται με λουλούδια στα μαλλιά, αλλά δεν βάφονται, εκτός από τις χορεύτριες, που χρησιμοποιούν ένα έντελως ξεχωριστό μακιγιάζ. Αυτές μεταχειρίζονται ένα είδος μαύρης κόλλας, με την οποία ζωγραφίζουν πάνω στο μέτωπο ψευτικά μαλλιά. Οι χορεύτριες βάφουν και τα χείλη τους με κραγιόν πολύ δυνατό.

Οι Μπαλινέζοι είναι πολύ καθαροί τόσο οι άντρες όσο και οι γυναίκες. Κάθε μέρα πηγαίνουν στο ποτάμι οι γυναίκες από τη μία μεριά, οι άντρες από την άλλη, όχι όμως σε μεγάλη απόσταση και γυμνοί.

Οι αρραβωνιασμένοι μπορούν να κολυμπήσουν μαζί δρόγυμοι, χωρίς κανένας φυσικά να το βρή παράξενο ή ανήθικο.

Αριστερά: Στη φωτογραφία αυτή βλέπουμε το μάθημα του χορού. Οι πιο πολύπλοκες κινήσεις είναι των δαχτύλων, που εκφράζουν διάφορες ψυχικές καταστάσεις. Δεξιά: Στο Μπάλι δεν υπάρχει τοπική μόδα. Στη φωτογραφία βλέπεται τα παραδοσιακά κοστούμια. Η γυναίκα φορεί το «σαρόνγκ» που έχει στο πάνω μέρος ένα είδος φαρδιάς εσάρπας, που τυλίγει σφιχτά το στήθος.

Το αίσθημα της ντροπής, όπως το έννοούμε εμείς οι άνθρωποι του πολιτισμένου κόσμου, δεν υπάρχει σ' αυτούς.

Ωστόσο σιγά-σιγά οι νέες γενιές έχουν αρχίσει να δέχονται τις επιρροές της Δύσης και να ντύνονται όλο και περισσότερο. Φυσικά, η αίτια και γι' αυτό βρίσκεται πάντα στον κινηματογράφο, που έχει αναλάβει να διδάξει τις συνήθειες του πολιτισμένου κόσμου και στους κατοίκους αυτού του έπιγειου παραδείσου, που κινδυνεύουν έτσι με το πέρασμα του καιρού να χάσουν τον παράδεισό τους, εισχωρώντας στη ρουτίνα της πολιτισμένης ζωής.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ

Πριν να επισκεφθώ ο ίδιος το Μπάλι, είχα ακούσει να λένε ότι οι κοπέλλες και οι νέοι του νησιού φιλιούνται στους δρόμους, χωρίς τον παραμικρό διαταγμό. Μά δεν είναι αλήθεια κι' αυτό όχι επειδή οι κάτοικοι του Μπάλι θα απέφευγαν να φιληθούν μπροστά σε κόσμο, επειδή θα τους συγκρατούσε το αίσθημα της ντροπής — πράγμα που όπως εξήγησα δεν υπάρχει στις πρωτόγονες ψυχές τους — αλλά, απλούστατα, επειδή οι Μπαλινέζοι δε φιλιούνται ποτέ, ούτε στο δρόμο, ούτε στο σπίτι τους. Όταν αγαπιούνται, ένωνουν τις μύτες τους για να αισθανθούν ο ένας την όσμη του άλλου, κάνουν το «σονούφ», όπως το λένε αυτοί.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ

Οι γυναίκες εργάζονται τόσο στο σπίτι, όσο και έξω απ' αυτό. Κάνουν αγροτικές δουλειές στους κάμπους, μεταφέρουν φορτία, ύφανουν τα «μπάτια» και ασχολούνται, γενικά, με τις πιο βαρείες δουλειές.

Οι άντρες πηγαίνουν στο ψά-

ρεμα, ασχολούνται με την ξυλογλυπτική, αλλά κυρίως προσπαθούν να διασκεδάσουν. Χορεύουν κάθε βράδυ και στοιχηματίζουν γύρω από το κάθε τι και κυρίως πάνω στα κοκκόρια. Έχουν ένα πραγματικό πάθος για τις αίματρες κοκκορομαχίες!

«ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΕΩΝ»

Η ονομασία αυτή που πολλοί δίνουν στο Μπάλι είναι απόλυτα δικαιολογημένη. Γιατί οι «θεοί» των Μπαλινέζων είναι, πραγματικά, άμειπτοι. Ο Βράχμα, ο Βισνού και ο Σίβα είναι οι τρεις κυριώτεροι από τους θεούς. Μά, ύστερα απ' αυτούς, υπάρχει μια άτελειωτη σειρά από εκατοντάδες θεότητες, που αντιπροσωπεύουν τη φύση, τη ήφαιστεια, τα νερά, τη γη, τα ζώα.

Οι κάτοικοι του Μπάλι είναι πολύ άφροιστοι σ' αυτές τις θεότητες και τους κάνουν συνεχώς προσφορές και θυσίες. Άλλα εκείνο που τους βασανίζει είναι η φοβερή δεισιδαιμονία τους.

Τα χωριά είναι τριγυρισμένα από έναν χαμάνιο τοίχου και κάθε καλύβα έχει ένα τοίχο προστατευτικό. Πρόκειται για τεχνάσματα, που μεταχειρίζονται οι Μπαλινέζοι για να απομακρύνουν τα κακά πνεύματα. Οι τοίχοι από λάσπη έχουν τη μαγική ιδιότητα να κρατούν μακριά τα πονηρά πνεύματα, τα «λεγιά» όπως τα λένε.

ΖΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Ο χορός αποτελεί τη μεγαλύτερη διασκέδαση για τους κατοίκους του Μπάλι. Κάθε βράδυ συγκεντρώνονται για να παρακολουθήσουν τις επιδείξεις, που κάνουν οι χορεύτριες.

Κάθε χωριό έχει τις χορεύτριές του, οι οποίες ζουν σε βάρος της κοινότητας. Τις στέλνουν στη σχολή του χορού, μόλις θα αρχίσουν να περπατούν. Για δέκα,

δεκαπέντε χρόνια εξασκούνται συνεχώς με έξοδα του χωριού, μελετώντας επί δέκα ώρες την ημέρα.

Οι πιο δύσκολες και περίπλοκες κινήσεις είναι οι κινήσεις των δακτύλων, γιατί μ' αυτά οι χορεύτριες εκφράζουν τις πιο διαφορετικές ψυχικές καταστάσεις. Ακριβώς γι' αυτό, για να κάνουν πιο εύλογες τις κινήσεις τους και πιο εύστοχες και άβρες τις κινήσεις τους, καταφεύγουν συχνά σ' ένα μέσο που μπορεί να χαρακτηριστεί αναμφισβήτητα σκληρό. Δηλαδή εξαρθώνουν και ακρόη σπάζουν τα κόκκαλα των δακτύλων των κοριτσιών. Μά τώρα η συνήθεια αυτή έχει αρχίσει να εξαφανίζεται!

Κάθε χωριό είναι περήφανο για το μάτερο του. Γίνονται πραγματικοί διαγωνισμοί ανάμεσα σε χορεύτριες και οι Μπαλινέζοι στοιχηματίζουν, συζητούν, καυγαδίζουν, χτυπιούνται για τις ικανότητες του ενός ή του άλλου ματέρο, όπως ακριβώς σ' εμάς για τις ποδοσφαιρικές ομάδες.

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

Οι κάτοικοι του Μπάλι έχουν μια σιδηρένια υγεία. Οι γιατροί σ' αυτό το νησί είναι εντελώς άχρηστοι. Κανένας τους δεν πεθαίνει π.χ. από αρρώστια της καρδιάς!

Οι Μπαλινέζοι δε δίνουν μεγάλη σημασία στο τι και το πό-τε θα φάνε. Δεν υπάρχει σ' αυτούς όπως σ' εμάς πρόγευμα, γεύμα, δείπνο. Όταν πεινούν τρώνε ρύζι και φρούτα.

Άλλα το παραδοσιακό φαγητό του νησιού είναι το «ρεϊς τάφελ», που προσφέρεται από πλούσιες οικογένειες και αποτελείται από ρύζι άσπρο, βρασμένο στον ατμό και από δέκα, είκοσι, τριάντα ή ακόμη και σαράντα πατάτες! Οι συνδαιτηγμένοι παίρνουν λίγο από το κάθε πιά-

το και ένωνουν όλες αυτές τις ουσίες μαζί με το ρύζι.

Θα σας αναφέρω μερικά από αυτά τα πιάτα, τα οποία όπως σας εξήγησα μπορεί και να προσφερθούν όλα μαζί. Κοτόπουλο με «κάρυ», χελώνα ψημένη στην ανθρακιά, ψαχνό ψαριού ψητό, κρέας βουβάλου κιμά, γουρουνάκια, γεμιστά, άστακοί, πόδια βουβαλίων ψητά, ρίζες πικρές, κομμάτια από καρδιά μπριαζού σε πικάντικη σάλτσα, μεσχοκάρυδα τριμμένα και κομμάτια από βοδινό, από καρβίδες ανακατεμένα με ρύζι, αυγά πάπιας τηγανητά, πράσινες και κόκκινες πιπεριές.

Όσον αφορά τα ποτά, οι Μπαλινέζοι πίνουν μόνο πικρό τσάι, χωρίς ζάχαρη.

ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Οι κάτοικοι του Μπάλι είναι ευτυχισμένοι, ίσως περισσότερο από όλους τους άλλους ανθρώπους. Ζουν απλά, πολύ κοντά στη φύση και ξέρουν να εκτιμούν και να απολαμβάνουν όλες τις ευχάριστες πλευρές της ζωής, παραδίδοντας τις δυσάρεστες.

Φροντίζουν να εκμεταλλεύονται τις χαρές, που τους προσφέρει η κάθε μέρα, αποφεύγοντας να ανησυχήσουν για το αύριο και ξέρουν να αρκούνται σ' εκείνο το λίγο ή το πολύ, που έχουν.

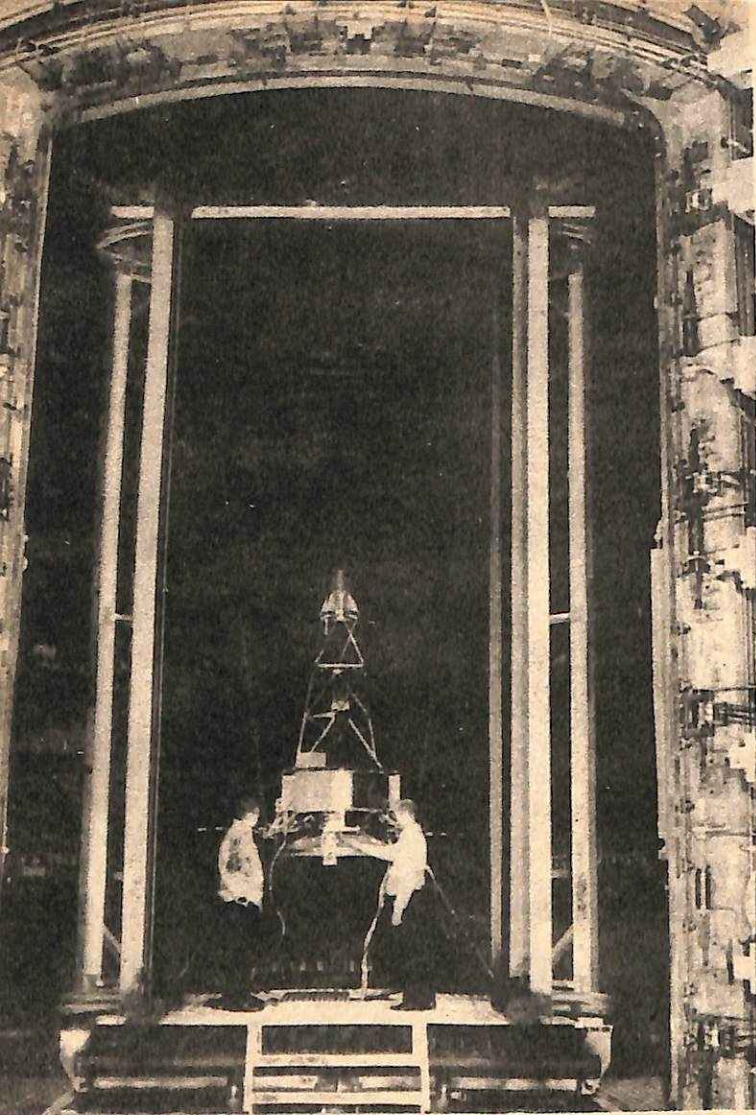
Άκομη και ο θάνατος δεν είναι γι' αυτούς κάτι το άγριο, όπως και το θλιβερό. Είναι πεπεισμένοι ότι ο νεκρός θα ξαναγυρίσει στη γη, πολύ γρήγορα, ενσάρκωνος σ' ένα άλλο πλάσμα.

Στις κηδείες ακόμη και οι συγγενείς και οι φίλοι του νεκρού φαίνονται να διασκεδάζουν και να χαίρονται!

Έτσι, μπορεί να πη κανείς ότι στο Μπάλι, γνωρίζουν πραγματικά το μυστικό της ευτυχίας.

Δυο χορεύτριες του Μπάλι σ' ένα χαρακτηριστικό χορό. Οι χορεύτριες θεωρούνται «περιούσιες» της κοινότητας στην οποία ανήκουν.

Το «Μάρινερ», μέσα στο θάλαμο κενού του «πύργου», πριν αρχίσουν οι δοκιμές του.

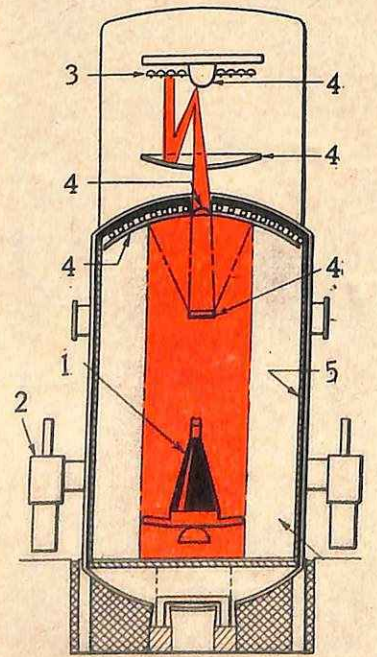
Ο «Μάρινερ II» ταξιδεύει προς την Αφροδίτη. Το μήκος του διαστημολοιού αυτού είναι 3 μέτρα περίπου και το βάρος του 220 κιλά. Στοιχίζει 12.000.000 δολάρια και μοιάζει σαν «σημα» δούρα, αλλά εφωδιασμένη με «φτερά» για τη συγκέντρωση της ηλεκτρικής ενέργειας. Πρόκειται δε να διατρέξει περί τα 46 εκατομμύρια χιλιόμετρα, για να φτάσει κοντά στην Αφροδίτη.

«Υστερα θα συνεχίσει την πτήση του και θα χαθεί στο Άπειρο. Αλλά από εκεί και πέρα θα πάψει να ενδιαιτάται τόσο επίσημοι, όσο και οι Γης».

Πραγματικά, ο προορισμός του είναι να στείλει πολύτιμες επιστημονικές πληροφορίες για τις συνθήκες που επικρατούν στην επιφάνεια της Αφροδίτης. Κι' ύστερα, αφού έχει πετύχει τον σκοπό της, θα αποσπαστεί από τη τροχιά της και θα πέσει στην Αφροδίτη.

Πριν γίνει ωστόσο αυτό το τόσο πολυδάπανο πείραμα, προηγήθηκαν μακρές δοκιμές, που θεωρήθηκαν απόλυτα απαραίτητες, για τον έλεγχο του «πύργου». Ένα διαστημολοίο που ταξιδεύει για τους άλλους πλανήτες, βρίσκεται — σύμφωνα με μια πετυχημένη παραμύθισή — υπό τις ίδιες συνθήκες ενός ανθρώπου που στέκεται μπροστά σε μια δυνατή φωτιά μέσα σ' ένα παγωμένο δωμάτιο. Μ' άλλα λόγια, η μία πλευρά του — η γυρισμένη προς τον «Ήλιο» — μπορεί να ζεσταθεί υπερβολικά, κι' η άλλη — η σκιασμένη — να παγώσει. Αλλά, με τέτοιες τεράστιες διακυμάνσεις της θερμοκρασίας, είναι σχεδόν αδύνατο να λειτουργήσουν κανονικά τα λεπτεπίλεπτα ηλεκτρονικά όργανα του διαστημολοιού κι' έτσι μπορεί να πάνε χαμένα τόσα έξοδα και τόσος κόπος.

Τι έπρεπε λοιπόν να γίνει; Να κατασκευασθεί το διαστημολοίο με το καταλληλότερο υλικό, χρώμα, σχήμα, κλπ., ώστε να απορροφά ή να εκπέμπει θερμότητα άσχετα με το καθεστώς της φωτεινής δέσμης — όπως είναι οι ηλιακές. Η φωτεινή ένταση τους μπορεί να μεγαλώσει ή να μικρύνει, για ν' απορροφά ή να εκπέμπει θερμότητα με τον ίδιο ρυθμό. Ένα σύστημα κατόπτρων και πρισμάτων συγκεντρώνει τις φωτεινές ακτίνες σε μία παράλληλη δέσμη — όπως είναι οι ηλιακές. Η φωτεινή έντασή τους μπορεί να μεγαλώσει ή να μικρύνει, για ν' απορροφά ή να εκπέμπει θερμότητα με τον ίδιο ρυθμό. Ένα σύστημα κατόπτρων και πρισμάτων συγκεντρώνει τις φωτεινές ακτίνες σε μία παράλληλη δέσμη — όπως είναι οι ηλιακές. Η φωτεινή έντασή τους μπορεί να μεγαλώσει ή να μικρύνει, για ν' απορροφά ή να εκπέμπει θερμότητα με τον ίδιο ρυθμό.

Οι δοκιμές του διαστημολοιού

«ΜΑΡΙΝΕΡ»

Πριν ξεκινήσει για την Αφροδίτη

μοιόμορφα σ' όλα του τα μέρη. Αυτό όμως προϋπέθετε πολλές δοκιμές, που έπρεπε να γίνουν μέσα σ' ένα περιβάλλον όσο το δυνατόν πιο όμοιο με το Διάστημα.

Και πραγματικά, οι Αμερικανοί ξοδεύσαν άλλα 4.000.000 δολάρια, για να στήσουν ένα «πύργο», ένα ψηλό και κυλινδρικό κτίριο, όπου έγιναν επί 3 βδομάδες οι δοκιμές του «Μάρινερ». Ο «πύργος» αυτός, στήμένος στον πειραματικό σταθμό του Κάλτεχ (Πασαδένα), έχει ύψος 24 μέτρων και διάμετρο 8. Μοιάζει ε' ζωακί με «σιλό». Είναι δε εφωδιασμένος με τέλειες και πολυδάπανες μηχανικές εγκαταστάσεις.

Το εσωτερικό του σκεπάζεται με 200 πλάκες αλουμινίου, βαμμένες μαύρες, για ν' απορροφούν τις θερμικές ακτίνες. Μία συστοιχία από 131 λυχνίες «υδραργύρου-ξένου» παράγουν το ισχυρότερο φως που έχει επιτευχθεί ως σήμερα, για ν' απομυθώσουν τον «Ήλιο». Καταναλίσκουν ηλεκτρικά ρεύμα 375 κιλοβάτ, απ' τα οποία τα 275 μεταβάλλονται σε φως και τα άλλα 100 γίνονται θερμότητα.

Ένα σύστημα κατόπτρων και πρισμάτων συγκεντρώνει τις φωτεινές ακτίνες σε μία παράλληλη δέσμη — όπως είναι οι ηλιακές. Η φωτεινή έντασή τους μπορεί να μεγαλώσει ή να μικρύνει, για ν' απορροφά ή να εκπέμπει θερμότητα με τον ίδιο ρυθμό. Ένα σύστημα κατόπτρων και πρισμάτων συγκεντρώνει τις φωτεινές ακτίνες σε μία παράλληλη δέσμη — όπως είναι οι ηλιακές. Η φωτεινή έντασή τους μπορεί να μεγαλώσει ή να μικρύνει, για ν' απορροφά ή να εκπέμπει θερμότητα με τον ίδιο ρυθμό.

Όπως είπαμε, μαζί με το φως, οι λυχνίες πασάουν και μεγάλη θερμότητα. Όσο κι' αν την απορροφούν δε οι μαύροι εσωτερικοί τοίχοι του «πύργου», θα ανέβαινε πολύ η θερμοκρασία του χώρου, ενώ στο Διάστημα επικρατεί παγωνιά. Γι' αυτό, υπάρχει ένα δικτυωτό λεπτό σωλήνων, όπου κυκλοφορεί υγρό άζωτο, θερμοκρασίας — 196 βαθμών, για να διατηρήσει παγωμένο το περιβάλλον.

Έπρεπε όμως ακόμη να δημιουργηθεί και απόλυτο κενό στο εσωτερικό του «πύργου», όπως είναι στο Διάστημα. Ένα σύστημα

λοιπόν από τέλειες αντλίες απορροφά και αφαιρεί όλο τον αέρα — ή μάλλον σχεδόν όλο, γιατί το απόλυτο κενό δε μπορεί ποτέ να δημιουργηθεί με τεχνητά μέσα. Δε μηδενίζεται δηλαδή η πίεσις μέσα στον «πύργο», γίνεται όμως 1 δισεκατομμύριο φορές μικρότερη από την κανονική ατμοσφαιρική πίεσις. Για να καταλάβετε πόσο ελάχιστο είναι το ίχνος του αέρα, που απομένει ακόμη τότε εκεί μέσα, φαντασθείτε ένα χώρο όσο ένα σπίτι με πέντε δωμάτια, που δεν έχει καθόλου αέρα. Και υποθέστε πως αφήνουμε κατόπι να μπει σ' αυτόν ένας δγκος αέρος όσος ένα μπιζέλι. Η πίεσις που θα δημιουργήσει ο αέρας αυτός, σκορπισμένος σ' ολόκληρο εκείνο τον κενό χώρο, είναι όση υπάρχει μέσα στον «πύργο».

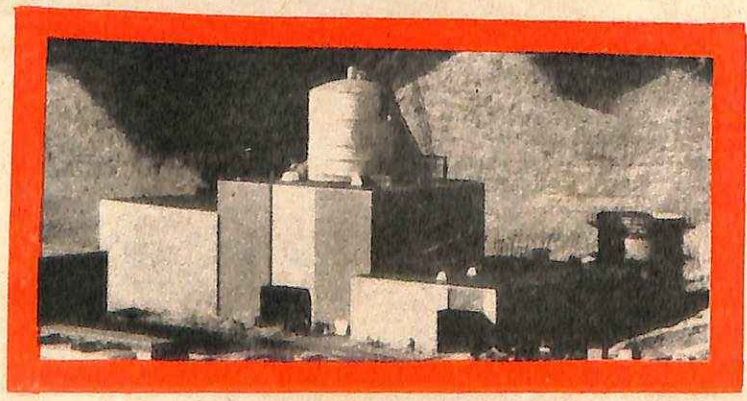
Ωστόσο, θαπρέπε να την έλαττώσουμε ακόμη 1 δισεκατομμύριο φορές, για να φτάσουμε στο απόλυτο κενό. Αλλά, όπως είπαμε, είναι πρακτικά αδύνατο — και άσκοπο δώλωπτο.

Τα εξωτερικά τοιχώματα του «πύργου» είναι φτιαγμένα από ανοξείδωτο χάλυβα και υπολογισμένα ώστε ν' αντέχουν σε συμπίεσις μεγαλύτερη από 5 τόνους κατά τετραγωνικό μέτρο. Αλλοιώς, η ατμοσφαιρική πίεσις θα τα καταντούσε σαν... φουσαριόνια!

Οι αντλίες λειτουργούν συνεχώς, ώστε ν' απορροφούν κάθε ίχνος αέρα, που μπορεί να «βάλει» από τα μέταλλα του διαστημολοιού, καθώς τα ζεσταίνει ο «τεχνητός ήλιος».

Τέλος, υπάρχει μία συσκευή, που απομυθώνει όλες τις παλμικές δονήσεις που θα προκαλούν στο διαστημολοίο κατά την πτήση του οι βοηθητικοί πυράλλοι. Αυτό είναι το περιβάλλον, μέσα στο οποίο δοκιμάστηκε επί 3 βδομάδες το «Μάρινερ», πριν ξεκινήσει για την Αφροδίτη. Παρά' αυτά δε, δεν είναι ακόμη βέβαιο αν θα εκτελέσει τελικά τον προορισμό του, εξ αιτίας του μικρού και απόρροιστου λάθους που το έκαμε να παρεκκλίνει από την τροχιά του.

Αριστέρα: Σχεδιάγραμμα της εσωτερικής διατάξεως του θαλάμου κενού που έχει πλάτος 7,5 μέτρων και ύψος 14: 1) Διαστημολοίο. 2) Αντλίες κενού. 3) Λυχνίες υδραργύρου-ξένου. 4) Σύστημα κατόπτρων και φακών για τη συγκέντρωση της φωτεινής δέσμης. 5) Δίκτυο σωλήνων ψύξεως με υγρό άζωτο. **Κάτω:** Ο «πύργος» των δοκιμών έχει ύψος 24 μέτρων και μοιάζει εξωτερικά σαν «σιλό».

Συνδυαστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Τυδερνίτσιο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Σε μία συνοικία του Τορίνου — το μπόργκο Σάν Σερόντο — ζούσε με τον άνδρα της, τον Γκουέλφο Μπαρέλο, — ένα σαραντάρη εργάτικο — η Ρίτα Μπαρέλο, που ήταν θυρωρός στην πολυκατοικία που έμενε. Η Ρίτα, νέα φιλόλογη και ωραία δούλευε απ' το πρωί ως το βράδυ, για να εξοφλήσει όσο μπορούσε καλύτερα τους ενοίκους της πολυκατοικίας και τον άνδρα της, που δούλευε σκληρά. Κείνο το βράδυ μόλις έβγαζε τα φώτα της σκάλας για να πάει να πλαγιάσει, μπήκε στο πρώτο δωμάτιο του σπιτιού της και αφού έβγαλε το φως, κίνησε να μπει στο δεύτερο δωμάτιο. Δεν πρόφτασε όμως να περάσει το κατώφλι της πόρτας. Μία κραυγή τρόμου και ένα θόρυβος πίσω, θέλοντας προφανώς να φύγει, έμπεξε η Ρίτα, βλέποντας μπροστά της έναν άνθρωπο. Ο άνθρωπος αυτός, ο πρώην φίλος της Ρομπέρτο την πιάνει στα δυνατά του μπράτσα και την σφίγγει σπληνώντας της να μη μιλήσει. Η Ρίτα ανατρίχισε. «Υστερα από μεγάλη και ζωντανή συζήτηση, ο Ρομπέρτο προσπαθούσε να την πείσει ότι έπρεπε με κάθε θυσία να αφήσει τον άνδρα της και να τον ακολουθήσει μαζί με το παιδί της, τη Νόρι, που με το γάμο του είχε αναγνωρίσει για δικό του ο Γκουέλφο Μπαρέλο, άνδρας της Ρίτας. Στη συζήτηση, όμως, έπαιναν και ύστερα από δραματική άρνησις της Ρίτας να ακολουθήσει τον πρώην έραστή της το Ρομπέρτο, ο τελευταίος παίρνοντας ένα σφυρί που έρχετο προχέιρο χτυπά τη θυρωρή στο κεφάλι και την αφήνει νεκρή στο πάτωμα. Ο Ρομπέρτο εξαφανίζεται αμέσως και πηγαίνει στο επάνω πάτωμα όπου έμενε με μία νεαρή χορεύτρια. Κατά το πρωί, μόλις σχόλασε από τη δουλειά του, ο Γκουέλφο μπαίνοντας στο σπίτι του θύσκει τη γυναίκα νεκρή στο πάτωμα.

σπαρτακτικές σκέψεις που περνούσαν απ' το μυαλό του. Είχε φτάσει το μεταξύ ο είσαγγελέας, ο ανακριτής κι' ένας γραμματέας. Οι αστυνομικοί διώξαν τον κύμο που είχε μαζευτεί στο θυρωρείο. Αφισαν μονάχα το Γκουέλφο, το Τζούλιο και δυο δημοσιογράφους.

Κάτι κυρίες, που μένανε στο Ι-διο σπίτι, πήσαν μαζί τους τη μικρή. Ένώ έβγαίνει το κοριτσάκι, εξακολουθώντας να κλαίει, ένας κομψός κύριος μπήκε στο θυρωρείο, πλησίασε τον ανακριτή και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. — Μπορώ να μείνω, Λουίτζι; τον ρώτησε.

«Εκείνος γύρισε, τον είδε και φώναξε: — Μπα! Έσύ, Ρομπέρτο! Σε τράβηξε και σένα εδώ ή περιέργεια; Ναι, μείνε, μείνε, φίλε μου! Μπορεί να μάς φανεί χρήσιμος... Ξέρεις τι συνέβη;»

— Ναι, άκουσα πως δολοφονήσανε τη θυρωρή. Λένε πως πρόκειται για οικογενειακό δράμα. Ο ανακριτής χαμήλωσε τη φωνή του.

— Ο σύζυγος είναι άθώος, είπε. Μπορεί να τ' αποδείξει, γιατί πέρασε όλη τη νύχτα στο εργοστάσιο... Υπάρχει κάποιος νέος, στον οποίο πέφτουν κάποιες υποψίες, γιατί μίλησε με τη θυρωρή, λίγα λεπτά πριν απ' το έγκλημα. Αλλά, αυτές δεν είναι παρόμοιες ενδείξεις... Πάντως, είναι βέβαιο πως ο δολοφόνος πρέπει να είχε ιδιαίτερες σχέσεις με το θύμα του. — Ήταν νέα η θυρωρή; — Νέα και πολύ όμορφη. — Ελά να τη δεις.

— Γιατί το λέτε, αυτό; Ο Τζούλιο διηγήθηκε τότε ότι, το προηγούμενο βράδυ, είχε κουβεντιάσει με τη θυρωρή, πριν ανεβεί στην κούρα του. Στο μεταξύ, ο γιατρός είχε γονατίσει δίπλα στο πτώμα και το εξέταζε. — Ο θάνατος ήταν κεραυνοβόλος, είπε. Τον προκάλεσε ένα μόνο χτύπημα... — Μ' αυτό εδώ το σφυρί, το ματοβαμμένο ακόμη, πρόσθεσε ο αστυνόμενος. Τον γνωρίζετε, Μπαρέλο; — Μάλιστα, κύριε αστυνόμενε. Είναι δικό μου. — Ο γιατρός είχε πιάσει το ένα χέρι της νεκρής κι' έδειχνε ένα χαοτικό που κοστούσε ακόμη με το ξυλισμένο της δάχτυλο. — Είναι ένα κομμάτι από σκισμένη φωτογραφία είπε. Κυττάτε εκεί και τ' άλλα κομμάτια της, καθώς και το κόδον της. — Ο Γκουέλφο αναγνώρισε τη φωτογραφία του κι' ανατρίχισε. Απόφυγε όμως να φανερώσει τις

Πρέπει ναχε μεγάλη ψυχική δύναμη και πολλή τόλη ο Ρομπέρτο, για ν' αντισταθεί πάλι το θύμα του. Μά είχε πιάσει εκεί σπρωγμένος απ' την επιθυμία να μόνη τα αποτελέσματα των έρευνών, να δη το σύζυγο εκείνο που μισούσε και που θεωρούσε υπεύθυνο για το έγκλημά του. Πόσο θάταν ευχαριστημένος, αν μπορούσε να ρίξει πάνω του την κατηγορία!

Μπήκε, μαζί με τον ανακριτή, στο δωμάτιο που βρισκόταν το πτώμα. Κι' είδε έναν άντρα σπασμένο σ' ένα κάθισμα, με τα χέρια του σφιγμένα ανάμεσα στα γόνατά του, το πτώμα του ασπρό σαν πανί, τη ματιά του καρφωμένη στο αιμόφυρτο σώμα που κειτόταν μπροστά στα πόδια του. Ήταν ο σύζυγος.

Παρακολουθούσε τις ανακρίσεις, αλλά η σκέψη του πετούσε αλλού. Η θολή ματιά του έδειχνε πως άκουγε χωρίς να καταλαβαίνει... Δεν τόκανε από προσποίηση. Βασανιζόταν ο δυστυχισμένος από αγωνιώδεις σκέψεις.

Ποιος είχε σκοτώσει τη Ρίτα του; Ποιος την είχε καταντήσει έτσι; Ήταν δυνατό να δέχτηκε κάποιον άντρα κατά την απουσία του, κι' ο άντρας αυτός να ήταν ο άγνωστός του που την είχε άλλοτε αποπλανήσει;

Η Νόρι β-δαίωνε πως της είχε πη ή μαμά της να σωπάσει, γιατί ήταν κάτω ο μπαμπάς της... Ποιος ήταν λοιπόν ο άσχιος αυτός πατέρας, για τον οποίο είχε μιλήσει η Ρίτα; Γιατί είχε φωνάξει ή δυστυχισμένη; Ποιος και γιατί είχε ξεσκίσει εκείνη τη φωτογραφία, που κρατούσε ακόμη ένα κομμάτι της ή νεκρής;

«Αν ή Ρίτα είχε υποκύψει και πάλι σ' αυτό τον άνθρωπο, δε θα τη σκότωνε. Είχε λοιπόν πεθάνει για να υπερασπιστεί την τιμή της! Η μήπως ο άγνωστος εκείνος είχε ξαναγίνει τυφωμένος φίλος της και την είχε χτυπήσει πάνω στη ζήλια του;»

Μά που κουδούνισαν τότε ο δολοφόνος. Ο δυστυχισμένος Γκουέλφο ανασήκωσε τα μάτια του και συνάντησε την αστραφτερή ματιά του Ρομπέρτο, σαρκαστική και γεμάτη μίσος.

«Η ματιά εκείνη ήταν σαν μία ηλεκτρική έκκένωση, που τον ξανάφερε στον εαυτό του. Ποιος ήταν εκείνος που τον κύττασε με τέτοια αναίδεια και περιφρόνησι; Σίγουρα, κάποιος δικαστικός, που τον θεωρούσε ένοχο. Έγειρε πάλι το κεφάλι του, το πρόσωπό του ξαναπήρε έκφρασι πονεμένη, ενώ τα χείλη του τρεμούλασαν σπασμωδικά...»

— Βλέπεις εσύ τίποτα το δοκευτικό...

του Ρομπέρτο, σαρκαστική και γεμάτη μίσος.

«Η ματιά εκείνη ήταν σαν μία ηλεκτρική έκκένωση, που τον ξανάφερε στον εαυτό του. Ποιος ήταν εκείνος που τον κύττασε με τέτοια αναίδεια και περιφρόνησι; Σίγουρα, κάποιος δικαστικός, που τον θεωρούσε ένοχο. Έγειρε πάλι το κεφάλι του, το πρόσωπό του ξαναπήρε έκφρασι πονεμένη, ενώ τα χείλη του τρεμούλασαν σπασμωδικά...»

«Η έρευνα απέδειξε την αθωότητα του Γκουέλφο και του Τζούλιο. Αποκαλύφθηκαν όμως επίσης ωρισμένα στοιχεία εις βάρος της δολοφονημένης, που στιγμάτισε τη μνήμη της. Έτσι, έγινε γνωστό πως ή Ρίτα υπήρξε φιλενάδα ενός φοιτητή. Δεν ανακαλύφθηκε όμως τ' όνομά του, γιατί, ο Ρομπέρτο ήταν τότε υπενοικιαστής της μητέρας της Ρίτας, κι' εκείνη δεν τον είχε δηλώσει στον ιδιοκτήτη, αλλά τον παρουσίαζε για τη συγγενή τους.

«Υστερα, όταν ο Ρομπέρτο κι' ή Ρίτα εγκαταστάθηκαν μαζί σ' ένα διαμέρισμα, ο νέος το είχε πιάσει σ' ένα δωμάτιο της πόλης του. Κι' όταν ή Ρίτα είχε φύγει, με το παιδί της, εκείνος είχε διαδώσει πως πήγε να ζήσει με κάποιον άλλο άντρα. Κι' ή διάδοσι αυτή φάνηκε να επιβεβαιώνεται: τώρα απ' τις έρευνες, γιατί, μαζί με την πράξη του γάμου της Ρίτας με το Γκουέλφο, βρέθηκε κι' ή αναγνώρισις της μικρής. Ο Γκουέλφο είχε δηλώσει πως ή Νόρι ήταν κόρη του. Απ' αυτό λοιπόν έβγαίνει το συμπέρασμα ότι, ενώ ή Ρίτα έρωτοτροπούσε με το φοιτητή, είχε συγχρόνως σχέσεις και με τον τεχνίτη.

«Ο Γκουέλφο αγανάκτησε για αυτή την κατηγορία εις βάρος της νεκρής και την υπερασπίστηκε με όλα τα δυνατά. Τον βοήθησε σ' αυτό κι' ή αδελφή του Τρεσέλια. Ήταν βέβαιο κι' οι δυο τους πως ή Ρίτα είχε πέσει θύμα του δολοφόνου για να υπερασπιστεί την τιμή της. Ποιος τους πίστευε όμως; Ο Ρομπέρτο είχε περάσει φοβερή αγωνία, όσο ή Δικαιοσύνη έψαχνε το παρελθόν της Ρίτας, τους ερωτές της με τον άγνωστο φοιτητή. Όταν όμως είδε πως έκλεινε πιά ή ανάκρισι χωρίς ναχ ανακαλυφθεί τ' όνομα του νέου εκείνου, ξαναβρήκε όλο του το θάρρος. Είχε σωθεί! Συγχρόνως όμως μεγάλωνε το μίσος του για το σύζυγο, που πίστευε τώρα πως υπήρξε φίλος της Ρίτας συγχρόνως μ' αυτόν και αληθινός πατέρας της μικρής. Το θύμα του που φάνηκε σαν μία ανήλικη παλαιογυναικα, που άξιζε να πεθάνει για τιμωρία της.

Οι σκέψεις του αυτές τον ώδηγησαν στην πεποίθησι πως υπήρξε ένα ανδρέκελο στα χέρια της γυναίκας εκείνης, που, όταν δεν κατάφερε να τον πάρει άντρα της, άρκεσθηκε στον άλλο, τον τεχνίτη.

Ταχτοποιημένος πιά με τη

συνειδησί του, ο Ρουμπέρτο θέλησε να ξεχάσει το έγκλημά του. Έσβησε απ' τη ζωή του το μυστικό παρελθόν και άπεναντί το μέλλον με καινούργια έλπιδα.

Ο Τζούλιο απόδειξε κι' αυτός την αθωότητά του. Κι' έτσι, το μυστηριώδες έγκλημα έμεινε ανεξιχνίαστο και ξεχάστηκε σιγά-σιγά.

Ο Γκουέλιο πήρε τη Νορί και πήγαν να μείνουν με την αδελφή του. Γιατί δε μπορούσε πια να βλέπει το σπίτι εκείνο, όπου είχε καταστραφή η ευτυχία του.

Έχασε τον ύπνο του, έγινε αμίλητος, μελαγχολικός, μισάνθρωπος. Μια μέρα σκέψι τον άπασχολούσε: να δρῇ το δολοφόνο της γυναίκας του!

Η Νορί εξακολούθησε για πολλές μέρες να γυρεύει τη μαμά της και να λήη πως την είχε χτυπήσει ο μπαμπάς.

Η Τσετσιλία προσπαθούσε να την πείσει πως ο μπαμπάς δεν είχε γυρίσει καθόλου στο σπίτι, τη νύχτα εκείνη. Μά η Νορί επέμενε:

— Μου το είπε η μαμά... κι' αυτή δεν έλεγε ποτέ ψέμματα. Ναι, ναι, ο μπαμπάς τη σκότωσε.

Μια φορά, την άκουσε ο Γκουέλιο κι' όρμησε πρὸς τὸ μέρος της, με τις γροθιές σφιγμένες και αλλοιωμένη τη φυσιογνωμία. "Ηθελε να της φωνάξει:

— Ναι, τη σκότωσε ο μπαμπάς σου... μά ο μπαμπάς αυτός δεν εἰμ' ἐγώ!»

Βλέποντας την κίνησι εκείνη του δυστυχισμένου και την έκφρασί του, η Νορί τρομοκρατήθηκε. Κρύφτηκε στην αγκαλιά της Τσετσιλίας, που είχε τρομάξει κι' αυτή.

— Πάρε με από δω!... της φώναξε μ' ατελεισία. Θά με σκοτώσει κάποιος!

Ο Γκουέλιο σταμάτησε απότομα, σαν νάχε δεχτή ένα χτύπημα κατάστηθα. Κλονίσθηκε, χτύπησε με τα χέρια του τὸν αέρα και σωριάστηκε χάμω, χωρίς να δγάλη ούτε μια φωνή.

Όταν συνήλθε, είχε τρελλαθῆ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'.

Στο μοδιστράδικο της κυρίας Βάσι, είχε γεννηθῆ μία αντιζηλία ανάμεσα σε δυο εργατρίες. "Η μία απ' αυτές — απ' τις πιο παλῆς στο κατάστημα — λεγόταν "Ορτένσια, ὅλοι ὅμως την ξέρανε ως «Μιλανέζα» και κανείς δεν άγνοούσε τις σχέσεις της με τὸ γυιό της διευθυνσεως. "Η άλλη ήταν μία κόπελλα 18 χρονών, που είχε μῆτι στη δουλειά πρὶν ἀπὸ ἕνα μήνα κι' ὁμως, στο σύντομο εκείνο χρονικό διάστημα, είχε αποδείξει πως αξίζει καλύτερα απ' ὅλες τις άλλες εργατρίες.

Η «Μιλανέζα» παρίστανε ἀπὸ χρόνια την ἐπιστάτρια κι' είχε νομίσει πως θα μπορούσε γρήγορα να υποτάξει και την ὁμορφὴ Νορί — ὅπως λεγόταν ὁ καινούργιος. "Αλλ' είχε συναντήσει μία θῆλησι δυνατώτερη ἀπ' τη δική της κι' είχε αναγκασθῆ να υποχωρήσει, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε η διευθύντρια ἔδειχνε πολλή συμπάθεια καὶ προτίμησι στη νεοφερμένη.

Δὲν περνούσε ὥστόσο μέρα, χωρίς να προσπαθῇ να την πειράξει. "Εκείνη ὁμως δὲν ἔδινε σημασία στις προκλήσεις της.

Η Νορί ήταν ἀληθινὴ καλλονή. "Ηταν ψηλόλιγνη, λυγρὴ, με κανονικὴ καὶ τέλεια φυσιογνωμία, μαλλιά χρυσοκάστανα, υπέρροχα γαλανὰ υἱάτια. Λεπτὴ μ-

τίσα, κοραλένια χεῖλη καὶ ἔκφρασι ἥρεμη καὶ λίγο ἀγέρωχη, που της ἔδινε μία ξεχωριστὴ γοητεία.

Τὸ δράμα που εἶχε ἀναστατώσει την παιδικὴ ζωὴ της, εἶχε ἀφίσει σὰν μία σκία θλίψεως στὸ πρόσωπό της. Δὲ γελούσε σχεδὸν ποτέ.

Γιὰ μερικά χρόνια, τὴν τυραννούσε συνεχῶς, μέρα καὶ νύχτα, ἡ ἀνάμνησι τῆς μητέρας της που εἶχε πεθάνει τραγικά, καὶ ταῦ πατέρα της που εἶχε τρελλαθῆ ἐξ αἰτίας της, γιατί τὸν νόμιζε δολοφόνο.

Τὸ καὶ τοῦ Τσετσιλία εἶχε προσπαθῇ να τὴς ἀποδείξει τὴν αἰτιότητα τοῦ ἀδελφοῦ της. Αὐτὴ δὲν ἔννοοσε να πεισθῇ. Πίστευε μονάχα τις τελευταῖες λέξεις τῆς μητέρας της. Καὶ δὲν πῆγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Γκουέλιο, στὸ φρενοκομείο, γιατί ὑπόφερε πολὺ βλέποντάς τον.

Μά ἡ Τσετσιλία εἶχε καλωσύνη καὶ ὑπομονὴ ἀγγέλου. Περμένε να ὑπομονῇ ἡ Τσετσιλία. Στὴν τραγικὴ αὐτὴ περίστασι, ἔδειξε τὴ

πραγμάτα. Καὶ καθοσύχαζε στὸ μεταξύ τὸν ἀντρα της, που νευρίαζε κι' ἤθελε νὰ δειρῇ τὸ πεισματάρικο ἐκείνο καὶ παρὰ ὅλογο κορίτσι. Δὲν εἶχε παιδιὰ, αὐτὴ, κι' εἶχε ἀγαπήσει τὴ Νορί σὰν κόρη της.

Τὴν πήρε στὸ σχολεῖο, ὅπου ἦταν ἡ ἴδια δασκάλα. "Ηθελε νὰ τὴν ἐπιβλέπει ἀπὸ κοντὰ, γιατί ἡ κοπελλίτα ἐνὶ εἰς ἐξαιρετικὴ νοημοσύνη καὶ σταθερότητα χαρακτήρος, ὑπόφερε συγχρόνως ἀπὸ μία νευρικὴ ὑπερευαίσθησι καὶ θυμόνε μὲ τὸ παραμικρό.

Όταν τελείωσε τὸ δημοτικὸ σχολεῖο, τὴν ἔγραψε σὲ μία ἐπαγγελματικὴ σχολή, γιὰ νὰ μάθῃ ραπτικὴ καὶ κέντημα καὶ νὰ δρῇ ὕστερα δουλειὰ σὲ κάποιο σοβὸρὸ ἀτελιέ. "Η Νορί ἐργαζόταν ἀκούραστα. "Ο, τι ἔδινε ἀπ' τὰ χέρια της, ἦταν σωστὸ καλλιτεχνικὸ κολοῦ γούστου — σὰν νὰ τὴ βοηθοῦσε κάποια ἀόρατη νεράιδα.

"Ηταν 15 χρόνων πιά, ὅταν χήρεσε ἡ Τσετσιλία. Στὴν τραγικὴ αὐτὴ περίστασι, ἔδειξε τὴ

μεγάλῃ καρδιά της καὶ τὴ δύναμὴ τῆς θελήσεώς της. "Εγινε ἡ παρηγορία τῆς θείας της.

Κι' Τσετσιλία τὴν ἀγαπήσε ἀκόμα πιὸ πολὺ. Θέλησε τότε καὶ πάλι νὰ τὴς ἀποδείξῃ μὲ κάποιον τρόπο τὴν αἰσθητικὴν τὸν πατέρα της. Τὴν ἔπλεξε λοιπὸν στὸν ἀρχιερνῶν, που ἦταν τῆς ὑπηρεσίας τῆς νύχτα τοῦ ἐγκλήματος — ἕναν ἀνθρωπο γνωστὸ σὲ ὅλους γιὰ τὴν εὐκρινεία του.

"Εκείνος ὀρκίστηκε στὴν κοπέλλα, στὴ ζωὴ τὸν πατέρα του, ὅτι ὁ Γκουέλιο Μπορόλο δὲν εἶχε φυγεῖ οὔτε στιγμὴ τότε ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο, τὴ μοιραία νύχτα.

Η Νορί ἄρχισε τότε νὰ πειστέυει πως εἶχε δὴ ἕνα ἀσχημὸ ὄνειρο. "Αναρωτήθηκε ἀν ἀληθινὰ ἡ μητέρα της εἶχε πάει κοντὰ στὸ κρεβάτι της, γιὰ νὰ τὴς γιὰ νὰ σωσθῇ καὶ νὰ κοιμηθῇ, γιατί ἦταν κάτω ὁ μπαμπάς της...

Δὲν κατάφερε ὥστόσο νὰ διείξῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὴν μητέρα της, γιατί ἡ Τσετσιλία πρὸς τὴν ψυχὴ της καὶ νὰ πεισθῇ ἀπόλυτα γιὰ τὴν ἀθωότητά του πατέρα της.

Όστόσο, ἀπ' τὴ μέρα ἐκείνη, δέχτηκε νὰ πᾶν, μαζί με τὴν Τσετσιλία, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ δυστυχισμένο τρελλό.

Ο Γκουέλιο δὲν τὴν γνώρισε. "Επειτα ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, ἡ Νορί εἶχε ἀναλάβει τὸ νοικοκυριό, γιατί ἡ Τσετσιλία ἦταν ἀπασχολημένη με τὴ δουλειὰ της στὸ σχολεῖο. Συγχρόνως ἐργαζότανε στὸ σπίτι, φτιάχνοντας κεντήματα γιὰ ἕνα μοδιστράδικο. "Αλλ' ἡ ἀπομονωμένη ἐκείνη ζωὴ μεγάλωνε τὴν ἐμφυτὴ μελαγχολία της. "Ετσι, ἡ Τσετσιλία σκεφθῆκε νὰ τὴ φέρῃ σ' ἐπαφὴ μ' ἄλλες κοπέλλες τῆς ἡλικίας της καὶ τὴ σύστησε στὴ διευθύντρια τοῦ μοδιστράδικου μὴ καλὴ κυρία, που δέχθηκε εὐχαρίστως νὰ τὴν προσλάβῃ στὸ ἀτελιέ της.

"Αλλ' ἡ ὁμορφί τῆς Νορί, ἡ φυσικὴ τῆς ἀξιοπρέπεια κι' ὁ κάπως κλειστός χαρακτήρας της, που δὲν τὴν ἔφινε ν' ἀνακατεῖται σ' ἐπιπόλαιες φλυσησι τὸν ἄλλον κορμισιὸν, τῆς δημιούργησαν ἑχθρὲς ἀνύμεστα τους.

Μία μέρα, κάποια ἀπ' αὐτὰς, περνώντας δίπλα της, εἶπε εἰρωνικά:

— Τὴ πόζα που παίρνει ἡ δεσποινίδα! Σὰν νὰ μὴν ξέρουμε ἀπὸ πού κρατᾶς ἡ σκούφια της...

"Ετσι εἶναι! Οἱ ὁμορφὲς καὶ τρελλοὺς, βρίσκουνε πάντα κάποιον βλάκα που τις παντρεύεται. Μία κι' ἔχουν πάρει ὁμως τὴ συνήθεια, ἐξακολουθοῦν τὰ ἴδια καὶ μετὰ τὸ γάμο τους, ὥσπου βρίσκειται κάποιος που τοὺς σπάει τὸ κεφάλι μ' ἕνα σφυρί!

Η Νορί δὲ μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ. "Ορμησε, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὴν τράνταξε μὲ δύναμι. Τὰ μάτια της πετοῦσαν στίβες.

— Μιλὰς γιὰ τὴ δύστυχη μητέρα μου; τῆς φώναξε.

Η ἄλλη γέλασε κυνικά.

— Μιλᾶς γιὰ ὅποιον μ' ἀρέσει. Μὰ φαίνεται πως λέω τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ παίρῃς ἔτσι φωτιά!

Η Νορί ἔνοιωσε ν' ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι της. Πέταξε χάμω τὴν ἄλλη κοπέλλα καὶ τὴν ἄρπαξε στὴ γροθίε, αὐθιλάζοντας:

— Θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ προσβάλλῃς τὴ μητέρα μου, μὴ ἀδῶς νεκρῇ, που δὲ μπορεί νὰ ἀμυνθῇ!

Κάθαρμα! Φίδι!...

Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν σκότωνε, ἀν δὲν τὴν παίρνανε ἀπ' τὰ χέρια οἱ ἄλλες εργατρίες.

Τὸ ἀτελιέ ἀναστατώθηκε. Οἱ κοπέλλες χωρίστηκαν σὲ δυὸ στρατόπεδα. "Αλλες παίρνανε τὸ μέ-

ρος τῆς Νορί κι' ἄλλες τῆς ἀντιπάλοῦ της.

Η Νορί δὲ φαινόταν καθόλου μετανοιωμένη γιὰ ὅ, τι εἶχε κάνει.

— Τὰ ἴδια θὰ πᾶθῃ ὅποια ἀλλήλοληψία νὰ προσβάλῃ τὴ μνήμη τῆς μητέρας μου! δῆλωσε ἄγέρωχα.

— Ἐχει δίκιο! φωνάζανε μερικές.

— Η Νορί τὸχει πάρει πολὺ ἀπάνω της! εἶπαν ἄλλες. Νομίζει πως εἶναι ἀνώτερη μας;

Κι' ἴσως δὲ θὰ τελείωνε ὡς ἐκεῖ τὸ ἐπεισόδιο, ἀν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ἡ διευθύντρια, που φοβότανε πως θὰ τῆς ἐδιώχνε ὅλες ἂν δὲν ἡσυχάζανε. "Υστερα πήρε τὴ Νορί στὸ γραφεῖο της, κι' ὅταν βρέθηκαν μόνες τῆς εἶπε:

— Ἐχεις δίκιο, καλὴ μου κοπέλλα, νὰ ὑπερασπίζεσαι τὴ μαμά σου. Ἐγὼ ὁμως δὲ μπορῶ νὰ ἐπιτρέψω τέτοια σκάνδαλα στὸ κατάστημά μου, καὶ γιὰ νὰ τ' ἀποφύγω εἶμαι ὑποχρεωμένη, νὰ μεγάλῃ μου λύπη, νὰ σὲ ἀπολύσω.

Η Νορί ἦταν κατάχλωμη, ἀλλὰ ἤρεμη.

— Μὴ στενοχωριέσθαι, κυρία, ἀπάντησε. Κι' ἀν ἀκούη θέλατε νὰ με κρατήσετε, δὲ θύμενα πιά οὔτε μὴ ὥρα σ' ἕνα μέρος ὅπου βρίσανε ἔτσι τὴ μητέρα σου.

— Καύμένο κορίτσι! Δὲ θάνα, δυστυχῶς, ἡ μοναδικὴ φορά που θὰ σοῦ συμβῇ αὐτό...

Η Νορί ἀγανάκτησε.

— Καὶ νομίζετε πως μπορῶ νὰ τὸ ἐπιτρέψω; φώναξε. Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν, που ἔπεσε ἡ μητέρα μου θύμα ἐνὸς ἐγκλήματος; Πόσπει νὰ ποσοβάλλουνε κι' ὅλες τὴ μνήμη της;

— Ἀσχημὰ κάνουνε. Βέβαια. "Αλλ' ἀν ἀποφασίσῃς νὰ τσακώ-νεσαι μὲ ὅσους ἐπανασταθάνουν τὴς συκοφαντίες που διαδίδθηκαν γιὰ τὴ δύστυχη αὐτὴ γυναίκα...

— Τὴ συκοφαντῆσαν λοιπὸν, τὴ μητέρα μου;

— Ναι, πολὺ. Τὸν καιρὸ ὁμως που πῆθαν, ἐσὺ δὲ μπορούσες ἀκόμη νὰ καταλάβῃς ὁρισμένα πράγματα... Ἐμπρεπε ὥστόσο νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήθῃ ἀργότερα ἡ θεία σου, γιὰ τὸ καλὸ σου...

— Ποτέ δὲν εἶναι πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια, κυρία. Καὶ θὰ τὴ μάθω!

Η Νορί προσπαθούσε νὰ φανῇ ἥρεμη. "Όταν ὁμως βρέθηκε στὸ σπίτι, μόνη της, ἔβαλε τὰ κλάματα.

Τὴ εἶχε κάνει λοιπὸν ἡ καυμένη ἡ μαμά της, γιὰ νὰ τὴ συκοφαντοῦνε;

Γιὰ τὴ θεία της δὲν τῆς εἶχε πῇ τίποτα γι' αὐτὸ τὸ θέμα; Κι' ὁμως ἔπρεπε νὰ προβλέψῃ πως, μὴ μέρη, θὰ τῆς ἀνοιγῇ κάποιος τὰ μάτια, καὶ τότε θάταν βοηθῆ τερῇ ἡ πληγὴ τῆς καρδιάς της...

Η Νορί περμένε μ' ἀγωνία νὰ γυρίσῃ ἡ Τσετσιλία. "Όταν ἔφτασε ἡ θεία της ἀπ' τὸ σχολεῖο, τὴ βρῆκε κατάχλωμη, ταραγμένη.

Δὲν περμένε νὰ τὴ δῇ ἐκεῖ, τέτοια ὥρα, κι' ἀνησύχησε.

— Πὼς γύρισες κι' ὅλας ἀπ' τὸ ἀτελιέ; τῆς ρώτησε. Μήπως ἀδιαθέτησες;

— Οχι, ἀπάντησε ἀργὰ ἡ κοπέλλα. Μὲ δίδωσαν, γιατί ἔδειρα μὴ συνάδελφό μου.

— Τὴν ἔδειρες; "Εσὺ;... Μὰ γιατί; Τί σοῦκανε;

— Ἐχαι προσβάλῃ τὴ μητέρα μου, λέγοντας πως εἶχε φίλους καὶ πως τὴ σκότωσε κάποιος ἀπ' αὐτοὺς.

Η Τσετσιλία ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι της μ' ἀγανάκτησι.

— Ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητη, σὰν κεραυνόβολημένη.

Δὲν ἦταν κόρη τοῦ ἀνθρώπου, που ἔφερε τ' ὄνομά του; Μὰ τότε ἡ μητέρα της...

Η καρδιά της σπαράχτηκε. Η Τσετσιλία τὸ κατάλαβε.

— Μὴν κατηγορῇς τὴ μητέρα σου, προσέφερε ζωηρά. Ἐπεσε θύμα ἐνὸς ἀνάξιου, ποὶν γνωρίσῃ τὸν ἀδελφὸ μου. "Ακουσέ με...

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς Ρίτας — ὅσα εἶχε περάσει ἡ δυστυχισμένη, ὡς τὴ μέρα που ὁ Γκουέλιο τῆς εἶχε προτείνει νὰ παντρευτοῦν καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ παιδί της γιὰ δικό του. Τῆς μίλησε γιὰ τις εὐτυχισμένες μέρες που εἶχαν περάσει μετὰ τὸ γάμο τους, τῆς περιέγραψε τὴν ἀγάπην τοῦ Γκουέλιο γιὰ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κόρη που θεωρούσε σὰν δική του. Κι' ἔφτασε στὴ δολοφονία.

— Ἦσυχασε, μικρὴ μου, τῆς σάστησε. Ναι, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Κι' ἴσως εἶναι καλλίτερο, παρὰ νὰ τὰ μάθῃς ἀπὸ ἄλλους, που μπορεῖ νὰ διαστρέψουνε τὴν ἀλήθεια. Ἐγὼ τὰ ξέρω ἀπ' τὴν ἴδια

τὴ μητέρα σου, που τὴ σέβουμαι σὰν μάρτυρα.

Φίλησε τὰ χεῖρα τῆς θείας της καὶ τὴ ρώτησε μὲ λαχτάρα:

— Μου τ' ὀρκίζεσαι;

— Ναι, ναι. Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλῃς.

— Δὲν ἀμφιβάλω... Μὰ γιατί ἀφίστατε νὰ τὴ συκοφαντήσουνε; Κανείς δὲν τὴν ὑπερασπίστηκε, κανείς;

— Τὴν ὑπερασπίζεκαμε ὁ πατέρας της! εἶπαν ἄλλες. Νομίζει πως εἶναι ἀνώτερη μας;

Κι' ἴσως δὲ θὰ τελείωνε ὡς ἐκεῖ τὸ ἐπεισόδιο, ἀν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ἡ διευθύντρια, που φοβότανε πως θὰ τῆς ἐδιώχνε ὅλες ἂν δὲν ἡσυχάζανε. "Υστερα πήρε τὴ Νορί στὸ γραφεῖο της, κι' ὅταν βρέθηκαν μόνες τῆς εἶπε:

— Ἐχεις δίκιο, καλὴ μου κοπέλλα, νὰ ὑπερασπίζεσαι τὴ μαμά σου. Ἐγὼ ὁμως δὲ μπορῶ νὰ ἐπιτρέψω τέτοια σκάνδαλα στὸ κατάστημά μου, καὶ γιὰ νὰ τ' ἀποφύγω εἶμαι ὑποχρεωμένη, νὰ μεγάλῃ μου λύπη, νὰ σὲ ἀπολύσω.

Η Νορί ἦταν κατάχλωμη, ἀλλὰ ἤρεμη.

— Μὴ στενοχωριέσθαι, κυρία, ἀπάντησε. Κι' ἀν ἀκούη θέλατε νὰ με κρατήσετε, δὲ θύμενα πιά οὔτε μὴ ὥρα σ' ἕνα μέρος ὅπου βρίσανε ἔτσι τὴ μητέρα σου.

— Καύμένο κορίτσι! Δὲ θάνα, δυστυχῶς, ἡ μοναδικὴ φορά που θὰ σοῦ συμβῇ αὐτό...

Η Νορί ἀγανάκτησε.

— Καὶ νομίζετε πως μπορῶ νὰ τὸ ἐπιτρέψω; φώναξε. Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν, που ἔπεσε ἡ μητέρα μου θύμα ἐνὸς ἐγκλήματος; Πόσπει νὰ ποσοβάλλουνε κι' ὅλες τὴ μνήμη της;

— Ἀσχημὰ κάνουνε. Βέβαια. "Αλλ' ἀν ἀποφασίσῃς νὰ τσακώ-νεσαι μὲ ὅσους ἐπανασταθάνουν τὴς συκοφαντίες που διαδίδθηκαν γιὰ τὴ δύστυχη αὐτὴ γυναίκα...

— Τὴ συκοφαντῆσαν λοιπὸν, τὴ μητέρα μου;

— Ναι, πολὺ. Τὸν καιρὸ ὁμως που πῆθαν, ἐσὺ δὲ μπορούσες ἀκόμη νὰ καταλάβῃς ὁρισμένα πράγματα... Ἐμπρεπε ὥστόσο νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήθῃ ἀργότερα ἡ θεία σου, γιὰ τὸ καλὸ σου...

— Ποτέ δὲν εἶναι πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια, κυρία. Καὶ θὰ τὴ μάθω!

Η Νορί προσπαθούσε νὰ φανῇ ἥρεμη. "Όταν ὁμως βρέθηκε στὸ σπίτι, μόνη της, ἔβαλε τὰ κλάματα.

Τὴ εἶχε κάνει λοιπὸν ἡ καυμένη ἡ μαμά της, γιὰ νὰ τὴ συκοφαντοῦνε;

Γιὰ τὴ θεία της δὲν τῆς εἶχε πῇ τίποτα γι' αὐτὸ τὸ θέμα; Κι' ὁμως ἔπρεπε νὰ προβλέψῃ πως, μὴ μέρη, θὰ τῆς ἀνοιγῇ κάποιος τὰ μάτια, καὶ τότε θάταν βοηθῆ τερῇ ἡ πληγὴ τῆς καρδιάς της...

Η Νορί περμένε μ' ἀγωνία νὰ γυρίσῃ ἡ Τσετσιλία. "Όταν ἔφτασε ἡ θεία της ἀπ' τὸ σχολεῖο, τὴ βρῆκε κατάχλωμη, ταραγμένη.

Δὲν περμένε νὰ τὴ δῇ ἐκεῖ, τέτοια ὥρα, κι' ἀνησύχησε.

— Πὼς γύρισες κι' ὅλας ἀπ' τὸ ἀτελιέ; τῆς ρώτησε. Μήπως ἀδιαθέτησες;

— Οχι, ἀπάντησε ἀργὰ ἡ κοπέλλα. Μὲ δίδωσαν, γιατί ἔδειρα μὴ συνάδελφό μου.

— Τὴν ἔδειρες; "Εσὺ;... Μὰ γιατί; Τί σοῦκανε;

— Ἐχαι προσβάλῃ τὴ μητέρα μου, λέγοντας πως εἶχε φίλους καὶ πως τὴ σκότωσε κάποιος ἀπ' αὐτοὺς.

— Ἦσυχασε, μικρὴ μου, τῆς σάστησε. Ναι, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Κι' ἴσως εἶναι καλλίτερο, παρὰ νὰ τὰ μάθῃς ἀπὸ ἄλλους, που μπορεῖ νὰ διαστρέψουνε τὴν ἀλήθεια. Ἐγὼ τὰ ξέρω ἀπ' τὴν ἴδια

τὴ μητέρα σου, που τὴ σέβουμαι σὰν μάρτυρα.

Φίλησε τὰ χεῖρα τῆς θείας της καὶ τὴ ρώτησε μὲ λαχτάρα:

— Μου τ' ὀρκίζεσαι;

— Ναι, ναι. Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλῃς.

— Δὲν ἀμφιβάλω... Μὰ γιατί ἀφίστατε νὰ τὴ συκοφαντήσουνε; Κανείς δὲν τὴν ὑπερασπίστηκε, κανείς;

— Τὴν ὑπερασπίζεκαμε ὁ πατέρας της! εἶπαν ἄλλες. Νομίζει πως εἶναι ἀνώτερη μας;

Κι' ἴσως δὲ θὰ τελείωνε ὡς ἐκεῖ τὸ ἐπεισόδιο, ἀν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ἡ διευθύντρια, που φοβότανε πως θὰ τῆς ἐδιώχνε ὅλες ἂν δὲν ἡσυχάζανε. "Υστερα πήρε τὴ Νορί στὸ γραφεῖο της, κι' ὅταν βρέθηκαν μόνες τῆς εἶπε:

— Ἐχεις δίκιο, καλὴ μου κοπέλλα, νὰ ὑπερασπίζεσαι τὴ μαμά σου. Ἐγὼ ὁμως δὲ μπορῶ νὰ ἐπιτρέψω τέτοια σκάνδαλα στὸ κατάστημά μου, καὶ γιὰ νὰ τ' ἀποφύγω εἶμαι ὑποχρεωμένη, νὰ μεγάλῃ μου λύπη, νὰ σὲ ἀπολύσω.

Η Νορί ἦταν κατάχλωμη, ἀλλὰ ἤρεμη.

— Μὴ στενοχωριέσθαι, κυρία, ἀπάντησε. Κι' ἀν ἀκούη θέλατε νὰ με κρατήσετε, δὲ θύμενα πιά οὔτε μὴ ὥρα σ' ἕνα μέρος ὅπου βρίσανε ἔτσι τὴ μητέρα σου.

— Καύμένο κορίτσι! Δὲ θάνα, δυστυχῶς, ἡ μοναδικὴ φορά που θὰ σοῦ συμβῇ αὐτό...

Η Νορί ἀγανάκτησε.

— Καὶ νομίζετε πως μπορῶ νὰ τὸ ἐπιτρέψω; φώναξε. Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν, που ἔπεσε ἡ μητέρα μου θύμα ἐνὸς ἐγκλήματος; Πόσπει νὰ ποσοβάλλουνε κι' ὅλες τὴ μνήμη της;

— Ἀσχημὰ κάνουνε. Βέβαια. "Αλλ' ἀν ἀποφασίσῃς νὰ τσακώ-νεσαι μὲ ὅσους ἐπανασταθάνουν τὴς συκοφαντίες που διαδίδθηκαν γιὰ τὴ δύστυχη αὐτὴ γυναίκα...

— Τὴ συκοφαντῆσαν λοιπὸν, τὴ μητέρα μου;

— Ναι, πολὺ. Τὸν καιρὸ ὁμως που πῆθαν, ἐσὺ δὲ μπορούσες ἀκόμη νὰ καταλάβῃς ὁρισμένα πράγματα... Ἐμπρεπε ὥστόσο νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήθῃ ἀργότερα ἡ

γόνάτα του, τη χάρεινε, ενώ η μητέρα της φρόντιζε για το νοικοκυριό τους. Συχνά είχε αποκοιμηθεί στην αγκαλιά του, κι' όταν ξυπνούσε στο κρεβάτι της τον έβλεπε ακόμη σκυμμένον άπάνω της...

Κάποτε, που είχε αρρωστήσει, τον είχε δη' να κλαίει και να υποφέρει.

Κι' όμως είχε μπορέσει να τον πιστέψει για δολοφόνο της μητέρας της!

Μια άπεραντη τρυφερότητα γέμιζε την καρδιά της, για το μεγάλο λυμχό άνθρωπο που της είχε δώσει τ' όνομά του. Καί, μαζί μ' αυτό, ένα άσπιδιο μίσος για τον άληθινό πατέρα της, τον τυχαίο, που είχε προδώσει τη μητέρα της, είχε άπαρνηθή το παιδί του κι' ύστερα είχε σκοτώσει το θύμα του.

Θάβρισκε όπωσδήποτε το δολοφόνο! Θάβρισκε εκδίκηση για τη μητέρα της, για τον άδωτο Γκουέλφο, για τον ίδιο τον εαυτό της!

Είχαν φτάσει στο μεταξύ στο φρενοκομείο και ζήτησαν να δούνε το διευθυντή.

Η Νορί τον παρακάλεσε κλαίγοντας να της επιτρέψει να δη' άμέσως τον πατέρα της.

Ο διευθυντής ήξερε πως ο δυστυχισμένος άνθρωπος είχε τρελάθει άπ' τον πόνο που είχε δοκιμάσει, ακούγοντας να τον κατηγόρη η κόρη του ότι ήταν δολοφόνος της γυναίκας του. Καί και τολάβαινε πως μονάχα ένας άλλος κλονισμός, το ίδιο δυνατό, θα μπορούσε να του ξαναδώσει τη λογικά του. Έδωσε λοιπόν την άδεια και, έπειτα από λίγο, φέροναν, στο γραφείο του το Γκουέλφο.

Μπορείτε να του μιλήσετε εδώ, μπροστά μου, είπε ο διευθυντής. Μη φοβόσαστε, είναι ήσυχος.

Είχε βάλει το Γκουέλφο να καθήσει σ' ένα καναπέ.

Η Νορί τον κύτταζε κι' ένοιωσε σαν ένα σιδερένιο χέρι να της σφίγγει την καρδιά.

Αυτή, αυτή είχε καταντήσει το δυνατό και γερό εκείνο άνθρωπο ένα γέρο σκυψτό, αποδρακωμένο άπ' τον πόνο, με πρόσωπο κιτρινωπό, άσπρα μαλλιά και σδυσμένα μάτια! Η σωματική και ψυχική εκείνη κατάρρευση ήταν δική της έργο!

Έδωσε μια κραυγή άγωνίας κι' έπεσε στα πόδια του τρελλού, τραυλίζοντας με σπαραγμό:

— Συχώρεσέ με, μπαμπά, συχώρεσέ με!

Δε' μπορέσε να προσθέσει τίποτ' άλλο, γιατί έπεσε λιπόθυμη.

Ακούγοντας την κραυγή εκείνη της νέας, ο Γκουέλφο είχε αρχίσει να δείχνει μια ζωηρή ταραχή. Δεν κατάλαβε τα λόγια της. Άλλ' όταν την είδε να σωριάζεται ανάσπλητη, έμπηξε ένα σύρλιασμα, ούτηκε πάνω της και της φώναξε:

— Ρίτα! Ρίτα μου!...

Β'.

Αυό ώρες άργότερα, ο Γκουέλφο, αδύνατος ακόμη αλλά γιατρεμένος, βρισκόταν στο σπίτι της αδελφής του. Καί, σφίγγοντας στο στήθος του την κόρη του, άκουγε την Τσετσιλία να του διηγείται ό,τι είχε συμβή.

Μετανοιώνω, του είπε εκείνη, που δεν είχα φανερώσει νωρίτερα την άλήθεια στη Νορί. Πόσες θλίψεις θ' άποφεύγαμε τότε! Καί σύ, φτωχέ μου Γκουέλφο, θ' είχες ξαναγυρίσει κοντά μας από καιρό.

Μου φαίνεται σαν να ξυπνάω τώρα από ένα άσχημο όνειρο: μουρμούρισε ο τεχνίτης, άκουω πώντας το αδύνατο χέρι του στο κεφάλι της Νορί. Όταν ξανανοί-

ξαν τα μάτια μου στο φώς, μου φάνηκε πως έβλεπα μπροστά μου τη δυστυχή Ρίτα μου. Είσαι η ζωντανή εικόνα της, Νορί μου! Άσε με να σε κυττάξω... Ό, κορούλα μου αγαπημένη, ξεσάσεις μου πως δε' με θεωρείς ένοχο!

— Όχι, όχι, μπαμπά! Καί πρέπει να με συχωρέσης που άμφέβαλα για σένα και σούκανα τόσο κακό.

Τό ξέχασα κι' έλας, μικρή μου!

Η Νορί τον άγκάλιασε.

— Θά σ' αγαπήσω τόσο, μπαμπά, ώστε θα σου ξανααπογαλήση η ζωή... Καί τώρα που δεν υπάρχουν πιά μουσικά μετσούμας, θα ένώσουμε τις προσπάθειές μας για να βρούμε το δολοφόνο της μαμάς.

Ο τεχνίτης άνασκήρισε.

— Δε' σκέπτεσαι πως χρωστάς τη ζωή σου σ' αυτό το δολοφόνο; είπε σιγά.

Η Νορί άνασκήκωσε ζωηρά το άμορφο κεφάλι της.

— Καί πιστεύεις πως αυτό μ' έμποδίζει να τον μισώ; φώναξε. Δεν τον άναγνωρίζω για πατέρα μου. Είμαι δική σου κόρη, γιατί χρωστάω το πάλν σε σένα, και σ' αγαπώ όπως σ' αγαπούσε κι' η μαμά, που, δίχως έσένα, δε' θα'ξε να δώση ένα όνομα στο παιδί της... Δεν έφτανε σ' αυτό τον άνθρωπο που άπάτησε τη φτωχή όρφανή, που άνήθηκε να με άναγυρίσει... Έπρεπε και να με στερήσει άπ' τη μητέρα μου!

— Έ λοιπόν, δε' θα βρώ ήσυχία, ώσπου ν' άνακαλώσωμε το δολοφόνο! Θέλω να υποφέρει όσο υπόφερε κι' η μητέρα μου εξ αίτίας του, όσο υποφέρει τώρα εγώ, ό αντίμετώπιση την περιφρόνησή της

κόρης του... και θα τον παραδώσω εγώ ή ίδια στη Δικαιοσύνη!

Η Νορί είχε σηκωθεί και φαινότανε σαν ή θεά της εκδίκησης.

Ο Γκουέλφο την κύτταζε, σαν να άνιερειότανε. Άλλ' ή Τσετσιλία θεώρησε σωστό να επέμβη πιά.

— Φτάνει γι' άπόψε, Νορί, είπε. Δε' βλέπεις πόσο χλωμός και κουρασμένος είναι ο μπαμπάς; Έπειτα από τόσες συγκινήσεις, χρειάζεται άνάπαυσι.

— Ναί, ναι, άλήθεια! φώναξε ή κοπέλλα. Με συγχωρείς, μπαμπά μου.

Και τον φίλησε με διάχυσι.

Από μέρα σε μέρα, άποκαταστάθηκε ή ύγεια του Γκουέλφο. Όστόσο, δεν ήταν πιά σε θέση να ξαναλάβει δουλειά στο έργοστόσιο. Στενοχωριόταν γι' αυτό, άλλ' ή Νορί τού είπε στοργικά:

— Η Τσετσιλία κι' εγώ θα έργασθούμε για σένα. Έσύ μπορείς, στο μεταξύ, ν' άρχισης να ψάχνεις... Ξέρεις που κατοικούσε ή μαμά, πριν μείνη όρφανή;

— Ναί. Γράφανε τη διεύθυνσι του παλπού σπιτιού της οι έφημερίδες, όταν γίνονταν έρευνες για το φοιτητή.

— Η έρευνα εκείνη δεν απέδωσε τίποτα, γιατί οι άρχες άκούδισαν λανθασμένο όρόμο. Έσύ όμως θα μπορέσης να πετύχης καλλίτερα, ίδίως αν το σπίτι εκείνο έχει ακόμη τον ίδιο θυρωρό. Μπορεί ποτέ να μη λάβαινε γραμμάτα ό φοιτητής και ν' άγνοούσαν όλοι στο σπίτι τ' όνομά του;

— Έξ άλλου, θα πιάς να βοηθές τον παλπό σου σύντροφο, το Τζούλιο. Η γυναίκα του κι' ή γρηά μητέρα του κρατάνε τώρα το θυρωρείο, που έχει τόσο τραγικές ά-

ναμήσεις για μας.

Ο Γκουέλφο χλωμάσε.

— Δε' θάχω ποτέ το θάρρος να ξαναπατήσω το πόδι μου εκεί μέσα!... μουρμούρισε.

— Όταν θα πρωτοπάς, θάρρώ κι' εγώ μαζί σου, δήλωσε ή Νορί άποφασιστικά.

Καταλαβαίνοντας ώστόσο πως ήταν άπόλυτη άνάγκη να έργασθώ, ή κοπέλλα είχε υποσχεθή στον εαυτό της πως, όσο κι' αν την προκαλούσαν, θα κατάρθωνε να συγκαταβή.

Ξαναγύρισε λοιπόν στο μοδιστράδικο της κυρίας Βάστι και προσπάθησε να κερδίση την άγάπη και την εκτίμησι όλων, εκεί μέσα. Δειχνόταν πάντα καλή και κατ'αόεχτική. Άπαντούσε ήμερα ακόμη και στη Μιλανέζα, τη μόνη που της φερόταν έχθρικά, γιατί ζήλευε την όμορφιά της κι' ίσως και την ικανότητά της στη δουλειά.

Έτσι, άρχισαν να την προτιμάνε οι πλούσιες πελάτισσες του μοδιστράδικου, γιατί ήξερε να συνδυάζει το καλό γούστο με την άπλόητητα και να συμβουλεύει καθεμιά τ' της πήγαινε καλλίτερα. Είχε γίνει πιά άπαραίτητη στο άτελιέ.

Ο γιούς της κυρίας Βάστι, ο Εύγένιος, ένας όμορφος μελαχρόνός νέος 26 χρονών, κομψός Δόν Ζουάν, δε' μπόρεσε ν' άντισταθή στη γοητεία της, μ' όλο που είχε ήδη σχέσεις με τη Νορί.

Αν ήθελε μάλιστα ή κοπέλλα, θα ήταν πρόθυμος να την παντρευτή—κι' ή μητέρα του δε' θα είχε καμιά αντίρρηση για ένα γάμο που θα της εξασφάλιζε μια πολύτιμη βοηθή.

Άλλ' ή Νορί άνήθηκε, όπως είχε ήδη άρνηθή κι' άλλες προτάσεις.

— Δέν παντρεύομαι! είπε σταθερά. Έχω μια άποστολή στη ζωή, και κανείς δε' θα μπόρεση να με άπομακρύνει άπ' το σκοπό που έχω τάξει!

Ο Εύγένιος άπογοητεύθηκε. Όστόσο δεν έχασε την έλπίση πως θα κατάρθωνε να την πείσει, με τον καιρό.

Η Μιλανέζα είχε άντιληφθή το θαυμασμό του Εύγένιου για τη συντροφισσά της κι' αυτό την έκανε να τη μισήσει πιο βαθειά.

Ήταν ένα κορό γεναριάτικο πρηνό. Στο άτελιέ της κυρίας Βάστι, καμιά τριανταριά κοπέλλες κόβανε και ράβανε μετρώτα, μαλλίνα, μπατίστες λεπτόχρωμες, δαντέλες και κεντήματα.

Κάπου-κάπου ανταλλάσσαν λίγες λέξεις, αλλά χωρίς να σταματούν καθόλου τη δουλειά τους, γιατί ή Μιλανέζα τις επέβλεπε με υπερβολική αυστηρότητα. Μονάχα στη Νορί δεν έκανε ποτέ παρατηρήσεις, γιατί δεν την είχε στη δικαιοδοσία της. Έκείνη δοκίμαζε την έτοιμη πιά έργασία, διώρθωνε τα λάθη, διάλεγε ύφασματα και συνδυασμούς χρωμάτων, έδινε τη γνώμη της για το γαρνιρίσμα με μια κορδέλλα ή μ' ένα κεντήμα. Είχε ιδιαιτέρη επίδεξιότητα σ' αυτό και δεν υπήρχε πελάτισσα που να μη ζητάη τις συμβουλές της— πράγμα που μεγάλωνε ακόμη πιο πολύ την κρυφή έχθρα της Μιλανέζας.

Ένώ εργαζόταν ή Νορί, μια κοπελλίτσα την είδοποίησε πως τη ζητούσε ή διευθύντρια.

— Έρχομαι άμέσως, είπε ή Νορί.

Φορούσε ένα άπλό μαύρο φουστανάκι, πούδρινε ακόμη πιο χαριτωμένη τη σιλουέτα της και τένιζε τη λεπτή όμορφιά της.

Δε' μπόρεσε ή κυρία Βάστι, να κάνει ούτε λεπτό χωρίς το θη-

σαυρό της! είπε δυνατά ή Μίλα-νέζα, κάνοντας πως μιλούσε σε μια εργάτρια.

Η Νορί πέοασε από μπροστά της, χωρίς να την κυττάξει, και πήγε στο γραφείο της διευθύντριας. Έκείνη μιλούσε με μια καμαριέρα.

— Άκουσε, καλή μου, είπε στη Νορί, θα μού κάνης μια μεγάλη χάρη;

— Ό, τι θέλετε, κυρία!

— Πήγαινε, μαζί με την κοπέλλα από δω, στο σπίτι της κυρίας Ποντεβίκο.

Η Νορί άνασκήκωσε και ρώτησε:

— Πρόκειται για την κυρία που σάς σύστησε ή Μιλανέζα και που της στείλαμε χτές το πρώτο δυό πανωφόρια κι' ένα φόρεμα;

— Άκριβώς. Τα πανωφόρια έχουν κάτι ελαττώματα, εξήγησε ή

καμαριέρα.

— Δε' φαίω εγώ σ' αυτό, άπάντησε ήσυχα ή Νορί. Τα είχε αναλάβει άποκλειστικά ή Μιλανέζα.

— Γι' αυτό δε' μ' εύχαριστεί που στέλνω έσένα να τα διορθώσης, είπε ή κυρία Βάστι. Ξέρεις όμως πως θέλω να μείνη άπόλυτα ικανοποιημένη ή πελάτεια μας, και δεν έμπιστεύομαι παρά σε σένα.

— Εύχαριστώ, κυρία. Θα πάω άμέσως.

Κι' ή Νορί έτοιμάστηκε γρήγορα κι' άκολούθησε την καμαριέρα.

Όταν φτάσανε στο μέγαρο των Ποντεβίκο, ή καμαριέρα την άφισε να περιμένη σ' ένα σαλόνι και πήγε να είδοποιήση την κυρία της.

Έπειτα από λίγο, παρουσιάστηκε ή κ. Ποντεβίκο.

Ήταν ως 35 χρονών, όμορφη

άκόμη, με γραμμές άγαλατιένιες, με μαύρα κατσαρά μαλλιά, κανονικά χαρακτηριστικά και μάτια λαμπερά. Φαινόταν θυμωμένη.

— Δε' ντράπηκε ή κυρία Βάστι να μου στείλη τέτοια άπαισία πράγματα; διαμαρτυρήθηκε.

— Ένωια σας, κυρία, άπάντησε εύγενικά ή Νορί. Θα φροντίσω άμέσως να τα διορθώσω κι' έλπίζω να σας εύχαριστήσω.

Η γλυκιά φωνή της κι' ό τρόπος της κάνανε καλή έντύπωση στην κυρία. Της χαμογέλασε και τη ρώτησε:

— Άνήκετε στο προσωπικό της κυρίας Βάστι;... Νόμιζα πως θα μου έστελνε τη Σίστα.

— Άν θέλετε, κυρία, μπορώ να γυρίσω στο άτελιέ και να σας στείλω τη Μιλανέζα. Ήρθα εγώ, γιατί ή συνάδελφός μου έγινε επίστατρια. Έχω πάρει τη θέση της.

έδώ και δυό βδομάδες, κι' ως τώρα δεν είχε παράπονο καμιά πελάτισσα.

— Τό πιστεύω... Δε' με νοιάζει αν δεν έρθη ή Μιλανέζα. Φτάνει να γίνη καλά ή δουλειά μου... Περιμένετε ένα λεπτό. Πηγαίνω να σας φέρω τα παλτά.

Όταν ή Νορί έμεινε μόνη της, έδωσε το καπέλλο και το πανωφόρι της κι' έτοιμάστηκε ν' άρχισή δουλειά.

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε μια πόρτα και μπήκε ένας άντρας ψηλός, μεσοκόπος, σχεδόν φαλακρός, με χουστά ματογυάλια, με λεπτά και άχρωμα χείλη.

— Με συγχωρείτε, είπε. Νόμιζα πως θα βόδρισκα εδώ τη γυναίκα μου.

Η Νορί στράφηκε, το άχμο γέλασε με χάρη κι' άπάντησε:

— Η κυρία έφυγε μια στιγμή,

Έλαφρύς, ξεκούραστος

Ήθηνοι

ΒΙΚΤΩΡΙΑ : Λεπτό, φίνο σεντόνι πολυτελείας.

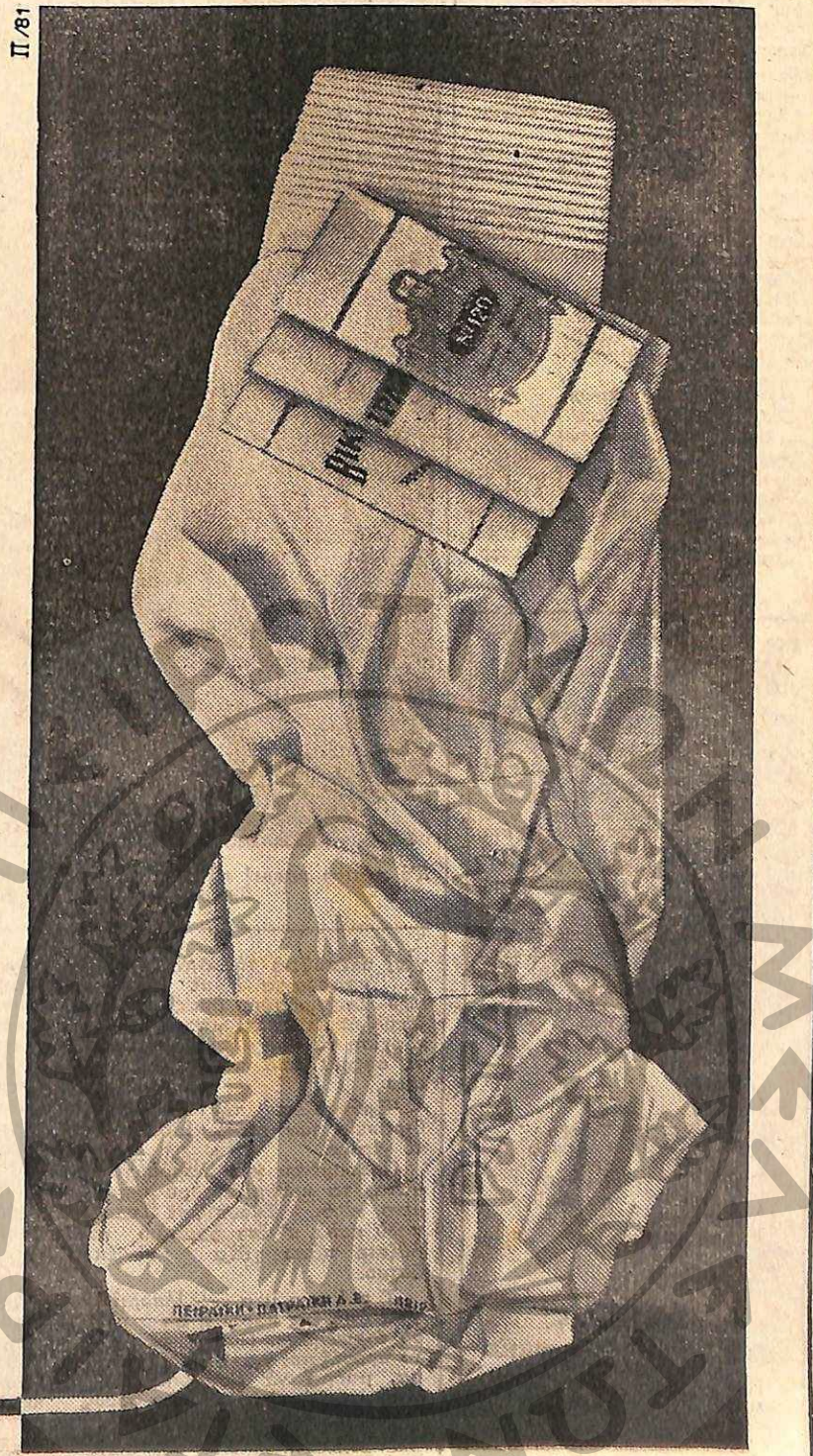
ΙΡΑΝΔΑ : Καλό, στερεό σεντόνι, πάντοτε χιονάτο.

Νο 120 : Γερό και κατάλευκο σεντόνι ή σ' εύχάριστα και άνεξίτηλα χρώματα.

Θυμηθήτε ακόμα τη μεγάλη ποικιλία ύφασμάτων της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ: Ποπλίνες, Τισσόρ, Όπαλίνες, Χασέδες, Περκάλια, Κρεπαίν.

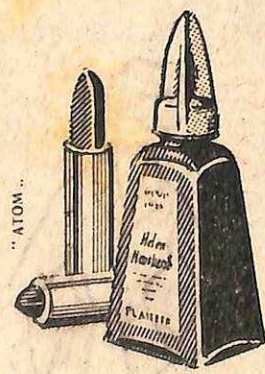
ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Στην ούγιο ή έγγύησις ποιότητος:

Helen Neushaefer

Οδες οι γυναίκες συμφωνούν:

και στο άδυνατόνιστο κραγιόν HELEN NEUSHAEFER. Χείλη θελουδένια, ύγρα, γυαλιστερά. Προσφέρεται σε 20 μοντέρνους χρωματισμούς. Είναι τό μόνο κραγιόν που περιέχει LASTEEN. Με κραγιόν HELEN NEUSHAEFER κάθε γυναίκα γίνεται έλκυστική.

ΤΑ ΜΟΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΥΝΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

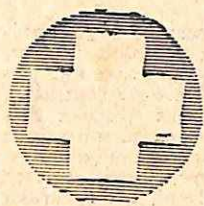
μὰ θὰ γύριση ἀμέσως.
Ο ἄντρας τὴν κῦτταξε. Φαινό-
τανε ταραγμένος... Τραύλιζε ἕνα
«εὐχαριστῶ» καὶ ξαναδῆκε γρή-
γορα.
«Μὰ τί ἔπαθε; σκέφθηκε χαμο-
γελώντας ἡ Νορί. Ἐκανε σάν νὰ
εἶδε πορτοστὸ τοῦ τῆς διαδόλου!»
Ἡ κ. Ποντεβίκο ξαναγύρισε,
μαζὶ μετὰ τὴν καμοριέρα τῆς, ποὺ
ἔφερε τὰ παλὰ καὶ τὰ σύνεργα
τοῦ ραψίματος.
— Ἐγὼ εἶδα ὅ,τι χρειάζεσθε,
δεσποινίς, εἶπε εὐγενικά.
Σταμάτησε ὁμως κ' αὐτὴ, κυτ-
τάζοντας ἐκπληκτικὰ τὴ Νορί.
— Τί παρὰ ξένο! πρόσθεσε. Τῶ-
ρα ποὺ σὰς βλέπω χωρὶς καπέ-
λο, μοὺ φαίνεται γνωστὴ ἡ φυσιο-
γνωμία σας... Μὰ ὅχι, λάθος θὰ
κάνω! Καθῆστε, ἀγαπητὴ μου.
Ἡ Νορί ὄρθισε ἀμέσως τὴ
δουλειά τῆς. Ἡ κ. Ποντεβίκο κά-
θησε κοντὰ τῆς κ' ἐξακολούθησε
νὰ τὴν κυττάζει μετὰ προσοχή.
Ἡ καμοριέρα εἶχε ρύγει.
— Εἰσάστε πολὺ δυσόρη, δε-
σποινίς! εἶπε σὲ λίγο ἡ κυρία.
Ἐχετε θαυμασία μαλλιά καὶ μά-
τια ὑπέροχα... Ἀπὸ πόσον καιρὸ
ἐργάζεσθε στὸ ἀτελιὲ τῆς κυρίας
Βάστι;
Ἡ Νορί παραξενεύτηκε γι' αὐ-
τὰ τὰ κομπλιμέντα μιᾶς ἀγνω-
στης.
— Ὅχι πολὺ, κυρία, ἀπάντησε.
Εἶμαι τυχερὴ ποὺ βρήκα δουλειὰ
κοντὰ σὲ μιὰ τόσο καλὴ καὶ τίμια
προϊσταμένη.
Ἡ κ. Ποντεβίκο γέλασε.
— Στὰ νιάτα τῆς, ἔκανε κ'
αὐτὴ τὰ δικά τῆς! φώναξε. Ἡ Μι-
λανέσα μοὺ ἔχει διηγηθῆ μερικὲς
ἱστορίες...
Ἡ Νορί σοβαρεύτηκε.
— Ἡ Μιλανέσα συνηθίζει νὰ
κουτομπολεύη ὅλο τὸν κόσμον,
διέκοψε ψυχρά. Ἀκόμη κ' ἐκείνους
ποὺ τὴν ἔχουν εὐεργετήσει... Ἐγὼ
ἀτομικὰ δὲν ἔχω κανένα λόγο ν'
ἀμφισβάζω γιὰ τὴν ἐντιμότητα
τῆς κυρίας Βάστι... Θέλετε νὰ δο-
κιμάσουμε τώρα τὸ ἕνα παλτό;
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ-ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΜΟΡΦΩΝΕΙ

καὶ ποὺ δίνει ἕνα πολὺτιμο ἐφό-
διο γιὰ τὴ ζωὴ, εἶναι τὸ σχέδιο.
Ἐγγράφητε λοιπὸν ἢ ἐγγράψτε
τὰ παιδιά σας ΤΩΡΑ στὴν Α.Β.Σ.,
ὥστε, ἀμέσως μετὰ τὸ νῦν σχο-
λικὸ ἔτος, νὰ διακριθῶν σὲ ὅλα
τὰ μαθήματα ποὺ ἀπαιτοῦν σχε-
διαστικὲς ικανότητες. Σποδὴ στὸ
σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε —
μιὰ σπουδὴ εὐχάριστη, γρήγορη,
πρόσχαρη. Γιά πληροφορίες ἐπι-
σκοπεῖτε μας ἢ ἀν ἐμποδίζεσθε
εἰτε μένετε σ' ἐπαρχία, στείlate
μας τὴ δημοσίευσί αὐτὴ γιὰ νὰ
λάβετε, δωρεάν καὶ χωρὶς ὑπο-
χρέωσί σας, τὸ ἀναλυτικὸ μας
τεῦχος μετὰ κάθε ἐπεξηγήσι γιὰ
τὸ σύστημα καὶ γιὰ τὸν τρόπο
τῆς διδασκαλίας μας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ
Ἰδρυμα Ἀθηνῶν: Πανεπιστη-
μίου 10

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

Τί πρέπει νὰ ξέρη καθένας γιὰ τὴν περίπτωσηὶ ἀτυχήματος

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΑ

ΑΝ ΤΡΕΧΗ πολὺ αἷμα, πιέζε-
τε δυνατὰ μετὰ ἕνα ἢ περισσό-
τερα δαχτυλά σας τὸ τραῦμα, ἀ-
φοῦ πρώτα τὸ σκεπάζετε μετὰ
στεγνὴ γάζα ἢ βαμβάκι ἢ μ' ἕνα
καθαρὸ πανάκι. Καθουράστε τὸ
θῦμα, βάλτε τὸ νὰ ξαπλώσῃ ἀνά-
σκελα καὶ ἀνασηκώστε τὸ τραυ-
ματισμένο μέρος.
— Ὅταν λιγοστῇ ἡ αἱμορρα-

τηγαίνετε τὸ θῦμα στὸ γιατρό.
— **Δ α γ κ ω μ α τ ι ἑ ς** ζώων.
— Τὸ στόμα ἐνὸς ζώου μπορεῖ
νάναι γεμάτο ἀπὸ δλαβερὰ μι-
κρόβια, κ' ἔτσι νὰ μολυνθῇ ἡ
πληγὴ ποὺ ἀνοίξῃ μετὰ τὴν δαγκω-
μά του. Σκεπάζετε τὴν πληγὴ μετὰ
καθαρὴ γάζα, τὴ δένετε μετὰ ἐπί-
δεσμο καὶ πηγαίνετε τὸ θῦμα στὸ
γιατρό.
— **Α ν ο ι γ μ α τ ῆ ς** μύτης.
— Τὸ θῦμα πρέπει νὰ καθῆται
μετὰ τὸ κεφάλι ψηλὰ ἢ γυρισμένο

κ ε φ α λ ι.— Ὅταν συμβουλευθῇτε
ἀπαραίτητος τὸ γιατρό. Ἄν ἔχη
ἀνοίξῃ πληγὴ καὶ τρέχει αἷμα,
σκεπάζετε πρώτα μετὰ μιὰ γάζα
ἢ ἕνα καθαρὸ πανάκι, βάζετε ἀπὸ
πάνω ἕνα μεγάλο βαμβάκι καὶ
τὴ δένετε μετὰ ἐπίδεσμο. Ἄν ὁ
τραυματισμὸς εἶναι σοβαρὸς κ'
ἐμφανίζονται συμπτώματα «σόκ»,
σκεπάζετε μετὰ κουβέρτες τὸ θῦμα,
γιὰ νάναι ζεστὸ, δὲν τοῦ δίνετε
νὰ πιῇ τίποτε καὶ τὸ πηγαίνετε
στὸ νοσοκομεῖο. Μπορεῖ μονάχα
νὰ ὑγράνεται τὸ χεῖλι του μ' ἕνα
δρεγμένο μαντήλι.
— Ἄν δὲ φαίνεται διόλου σοβαρὸ
τὸ πείσμα καὶ τὸ τραῦμα, δίνετε
στὸ θῦμα νὰ πιῇ ζεστὸ καὶ γλυ-
κὸ τσάι. Τὸ κρατᾶτε σ' ἀνάπαυσι
καὶ συμβουλευθεσθε τὸ γιατρό.

ΦΑΡΜΑΚΑ

— Ὅλα τὰ φάρμακα, σκόνης ὁ-
γρὰ ἢ ταμπλέτες, πρέπει νάχουν
ἐτικέτες πάνω στὰ μπουκάλια ἢ
στὰ κουτιά τους καὶ νὰ εἶναι φυ-
λαγμένα μέσα σ' ἕνα κλειδωμένο
τυνλάτι. Μὴ κρατᾶτε γιὰ πολὺν
καιρὸ ὅσα σὰς περισσεύουν. Πε-
τάξτε τὰ ἢ — ἂν εἴμεναι ἀχρησι-
μοποίητα — ἐπιστρέψτε τὰ ἐγ-
καίρως στὸ φαρμακεῖο ἀπ' ὅπου
τ' ἀγοράσατε (ἐκτός, βέβαια,
ἀπ' τὰ γενικῆς χρήσεως, ὅπως
ἰώδιο, ἀσπερίνες, λαυδάριον, ὀξυζε-
νέ, κ.λπ., ποὺ χρειάζονται πάν-
τα).
— Ὅταν δίνετε ἕνα φάρμακο στὸν
ἀρρωστο, πρέπει ν' ἀκολουθῇτε
μετὰ σχολαστικὴ ἀκριβεία τὶς ὁδη-
γίες, ποὺ ἀναγράφονται πάνω
στὸ κουτί ἢ στὸ μπουκάλι του,
τόσο ὡς πρὸς τὴ δόσι ὅσο καὶ
ὡς πρὸς τὴν ὥρα ποὺ πρέπει νὰ
τὸ παίρῃ.

Κοινάτε πάντοτε τὴν μποτίλια
προηγούμενως καλὰ, συγκρατών-
τας μετὰ τὸ δαχτυλὸ τὸ φελὸ, γιὰ
νὰ μὴ τυχὸν πεταχθῇ καὶ χυθῇ
τὸ περιεχόμενο. Προσέξτε νὰ μὴ
τρέξῃ τὸ φάρμακο πάνω στὴν ἐ-
τικέτα καὶ τὴν καταστροφὴν ἀδι-
αστη γιὰτὶ πολλὲς φορὲς ἀπ' αὐ-
τὸ τὸ σῶσιμο ἔχουν δοθῇ φάρμα-
κα ὅλα ἀντ' ἄλλων.

Πλύνετε ἀμέσως τὸ κουτάλι ἢ
τὸ ποτήρι, ποὺ μεταχειρίσθηκατε
γιὰ νὰ δώσετε τὸ φάρμακο.
Ἐκεῖ παρατηρήθη ὅτι τὰ παι-
διά παίρνουν εὐκολότερα τὰ φάρ-
μακα, ἂν τοὺς φέρνεσθε σάν σὲ
λογικοὺς καὶ μυαλωμένους ἀν-
θρώπους. Καλλίτερα νὰ τοὺς ἐ-
ξηγήσετε λεπτομερῶς περὶ τίνος
πρόκειται — καὶ νὰ τοὺς τάξετε
ἕνα γλυκὸ γιὰ ἀνταμοιβὴ τους —
παρὰ νὰ προσπαθῆτε νὰ τὰ ξε-
γελάσετε.
— Ἄν τὸ φάρμακο εἶναι «καμου-
φαρισμένο» μέσα σ' ἕνα ποτὶ,
τὸ παιδί τὸ ἀνακαλύπτει συνήθ-
ως, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ χάσῃ προ-
σωρινὰ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴ
μητέρα του καὶ νὰ κἀν ἔτσι ἀ-
κόμα πιὸ δύσκολες τὶς περιπτώ-
σεις ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἀρρώστια του.

ΠΕΣΙΜΟ

Μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ μόνον
ἕνα μικρὸ ξέγδαρμα τοῦ δέρ-
ματος. Μπορεῖ ὁμως καὶ νὰ φέρῃ
σοβαρὲς συνέπειες: κατάγματα,
ἐξερρηρώσεις (βγαλίσματα), ἐγ-
κεφαλὴ δάσεις, κ.λπ. Ἡ θε-
ραπεία εἶναι ἀνάλογη μετὰ τὴν κά-
θε περίπτωση.
— **Τ ρ α υ μ α τ ι σ μ ο ς** στὸ

— **Ἡ ἀριστεροκρατία**
συγχρονίζεται
— Ἡ ἰταλὶδα πριγκίπισσα
Μπερκαίε, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ
τὰ οικονομικὰ προβλήματα ποὺ
τὴν ἀπασχολοῦσαν, «ἐδάσε» τὸ
δυναμὶ τῆς σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ
φίρμα προϊόντων καλλονῆς.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— **Δ Ε Ν** ἔχει... Τὴν πρώτη μου-
κάλα θὰ τὴν ξεοῶσω ἐγὼ...
εἶπε ὁ Μπλανσάρ, βγαίνοντας τὸ
πορτοφόλι του.

Εἰσεὶ οἱ ἄλλοι δὲ φέραμε ἀν-
τίοισι. Ὁ κ. Μπλανσάρ εἶχε γε-
μῖ ἐξείντο τὸ βράδι. Νάταν τὸ
ζωσι, νάταν ἡ εὐχάριστη συντο-
μία; Ἀπὸ τὸ διαβολάνθρωπο δὲ
μπορεῖσε νὰ τὸν καταλάβῃ κανέ-
νας... Ἄλλοτε ἐροῦσαν στὴν πα-
ρεὰ μας κ' εἶμεν αἰσθητοί. Ἄλ-
λοτε πάλι, σάν ἀπὸνη, ὄχι νὰ
μὰς διηγῆται περιπέτειες τοῦ ἀ-
στυνομικοῦ τοῦ σταθμοῦ.

Καὶ τί δὲν εἶχε νὰ μὰς πῇ. Εἰ-
κοσιπέντε χρονία ζωὴς δὲν εἶναι
παῖξε-γέλασε.

— Ἐγὼ ἤμουν ὁ πρῶτος Γάλ-
λος ντεντεκίβ! συνέχισε νὰ λέῃ.
Ποῖν ἀπὸ μένα, οἱ ἀστυνομικοὶ ἦ-
ταν... δημοῖοι ὑπάλληλοι μο-
νάχα!...

— Ἀ, ναί, γὰτὶ ἤθελα νὰ σὰς
ρωτήσω κ. Μπλανσάρ... τοῦ εἶπα
ὅταν τὸ γρασοῖν ἔφερε τὴ δεύ-
τερη μπουκάλια.

— Λέγε...
— Πάει καιρός, ποὺ τῶχο πα-
οιτηροῦμαι... Ποῖν, ποὺ ἀνοίξατε
τὸ πορτοφόλι σας, εἶδα ἕναν ἔν-
τιμο σταυρό... Ἐγὼ προσέειπα γι'
ἄλλη φορὰ πὺς τὸν σταυρὸ αὐτὸ
δὲν τὸν ἀποχωροῦσατε ποτέ... Δὲ
σὰς ἔφεω καὶ τόσο βοήθο. αἶλα
μου... Ὡστε:

— Ὡστε φαντάστηκες πὺς ὁ
σταυρὸς θάνατι δεινὸς μετὰ καιρὰ
ἱστοριοῦλα; ἔ; εἶπε ὁ Μπλανσάρ
γελώντας.

— Τ' ὁμολογῶ... Κ' ἂν θέλετε
νὰ μὰς τὴ διηγηθῆτε...

— Ἐ, λοιπόν... δὲν ἔπρεσε ἔξω.
ἔφλε μου, εἶπε ὁ κ. Μπλανσάρ. Ὁ
ζωνότατος αὐτὸς σταυρὸς συνδέ-
ται μετὰ τὴν πὺς σὺν γινῆται ἀνά-
μνησι τῆς ζωῆς μου... Μετὰ τὴν πρῶ-
τη μου «ἐπιθέσει», τὴν ποτὴ μου
ἐκτιμήα...

Γέμισε κατόπιν τὸ ποτήρι του
ζωσὶ κ' ἔφαγε ἕνα τσιγάρο. Ἐ-
μεῖς οἱ ἄλλοι τεντώσαμε τ' αὐτιά
μας...

— Ὡς μὴν τότε... μικρότερος
κ' ἂν τὸ μικρότερο ἀπὸ σὰς! ἔφα-
γε ὁ κ. Μπλανσάρ. Δὲν εἶναι πύ-
νο ἀπὸ πέντε μῆνες στὴν Ἀσφι-
λεια. Ἐργάζομαι ἀκόμα στὰ γρα-
φεῖα. Ἐνὰ ἦταν τὸ μαζὶ μου;
Νά, τίγν νὰ μὴ ἀναθεθῇ καιρὰ
σοβαρὴ ὑπόθεσι ἢ ἀναζήτησι ιν-
σπείροδους κ.λπ. γιὰ νὰ μὴ
ῆσω νὰ ἐπιθεθῇ τίς ἱκανότητες
μου... Ἐ, εἶνα τότε φουκαριεῖνα
μυαλά... Νεῖα, βλεπεῖς...

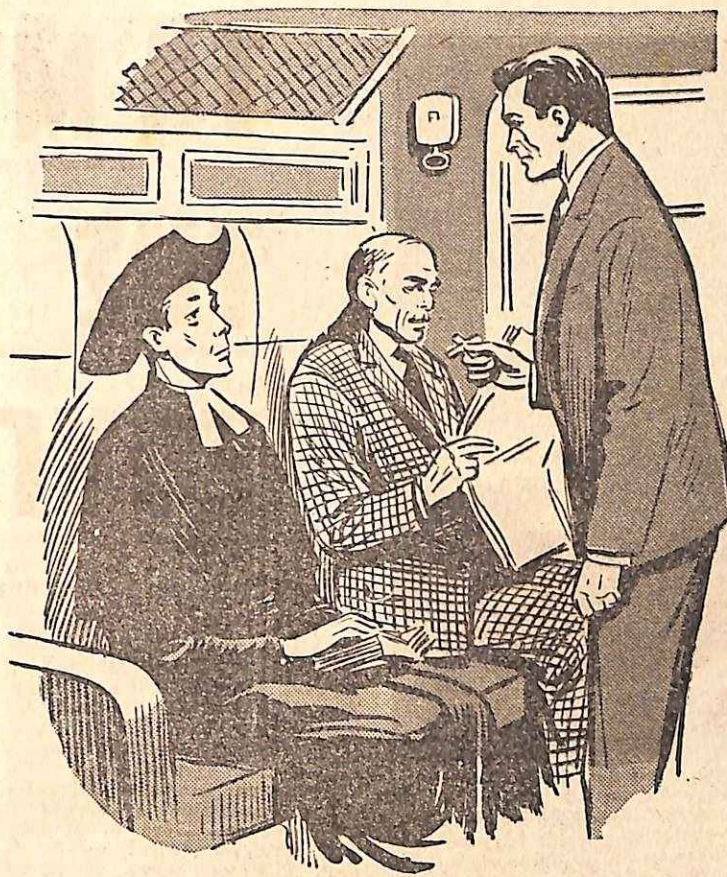
— Καὶ μῆπως δὲ γινάτε ὁ πιὸ
διάσημος ἀστυνομικὸς τῆς ἐποχῆς
σας; τὸν δέκονε ἕνας ἀπ' τὴ συν-
τομειά μας.

— Ὁ κ. Μπλανσάρ ἔκανε πὺς δὲν
ἄκουσε καὶ συνέχισε:

— Ὁ δεινὸς τῆς μου κ. Γνω-
στό, μετὰ σὰς ἕνα ποῖ καὶ μοῦ
εἶπε:

— Ἄκουσε ἐδῶ, Μπλανσάρ...
Σήμερα τὰ γραφεία εἶναι ἕνα
ἐγγλῆμα... Ἐγὼ νέος ὑπὲς σ'
ἕνα μαγαζὶ γιὰ νὰ κλέψῃ. Ὁ κα-
ταστηματοῦχος, ποὺ καθόταν στὸ
ἀπάνω πάτωμα, τὸν ἄκουσε. Κά-
τέθηκε στὸ μαγαζὶ του... Ὁ κλέ-
φτης τότε τοῦ ἐπέτεθῃ μ' ἕνα σί-
δερο. Τὸν γύρισε στὸ κεφάλι καὶ
τὸν ἔφορε κατὼ ἀναλόστο... Ἐ-
κλεψε τότε ὅ,τι βόηκε στὸ ταμει-
ο — δύο χιλιόφραγκα, μερικὰ ψιλά,
καὶ τὴν οἰκογενειὰ καὶ τὰ ζώα...

— Ὁ καταστηματοῦχος πέθανε.
ἐνῶ τὸν μεταφέρανε στὸ νοσοκο-
μεῖο. Προηγούμενος πρόφτασε κ'

Ο ΕΥΛΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κα-
κούχοι: Ἦταν νέος, λεπτὸς, χα-
τανός, μετὰ γαλὰν μάτια... Ἐμ-
πρός λοιπόν... Ἀπὸ τὴν ὥρα
νὰ μὴ τὸν φέρετε δεμένο! Πάρε
ἕνα ἐντάλμα συλλήψεως «ἐν λευ-
κῷ»!

— Συγκινημένος, εὐχαρίστησα τὸ
δεινὸν τῆς μου γιὰ τὴν λεπτὴ ἀπο-
στολὴ καὶ εἶπα:

— Ὅα προσπάθισα νὰ σὰς εὐ-
χαριστήσω.

— Ὁ κ. Γνωστό, ἀνοίξε κατόπιν
τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου καὶ πῆ-
ρε κατὶ.

— Νά... πάρε κ' αὐτὸ, μοῦ εἶ-
πε, δινοντάς μου ἕνα ἔνταλμα
μὴ ποῦ σταυρὸ — αὐτόν, ποὺ εἶναι
προηγούμενος. Μπορεῖ νὰ σὲ βο-
θήσῃ... Μοῦ τὸν ἔφεραν ἀπὸ τὴν
Παναγία τῆς Λαοῦδας. Πήγαμε,
λοιπόν, καὶ καλὴ ἐπιτυχία...

— Ἡ ὑπόθεσι, ποὺ μοῦ εἶχε ἀνα-
θέσει ὁ προϊστάμενός μου, δὲν πα-
ροῦσε καὶ τόσες εὐκολίες. Στὴν
ἐποχὴ, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ βασισθῶ,
δὲν ἵσχυε κανένα. Ὅσο γιὰ τὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ δολοφόνου...

— Ἀλλοῦ ἀν ἄρα νὰ ὑπομῶ-
ζωαί τοὺς τοὺς λεπτοὺς, τοὺς
καταναλῶντες, καὶ τοὺς γαλανοὺς
νέους!...

— Κ' ὁμως θὰ πετῶ! Ποῦ-
λε νὰ πετῶ! ἔλεγα μέσα μου...

— Πῆγα πρῶτα στὸν τόπο τοῦ ἐγ-
κλήματος. Μέσα στὴν αἰθουσα τοῦ
μαγαζοῦ, ὅπου εἶχε λάβει χώραν
ἡ ἐπίθεσις, βασίλευε μεγάλη ἀτα-
σασία... Καρτέλες κατὼ, ἐπι-
πλά ἀναποδογυρισμένα... Κ' ὁστό-
σο, ὅπου κ' ἂν ἐφαῖε, τίποτε δὲ
μύρεσε νὰ βοῦ, ποὺ νὰ με βάλῃ
στὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου... Ἐτοίμα-
ζοῦμαι νὰ φύγω ἀπαρατός, ὅταν
τὸ μάτι μου πῆρε σὲ μιὰ γωνία,

ἕνα κομματάκι χαρτὶ τοιαυτοῦ-
νο... Ἐσπῆσα καὶ τὸ σήκωσα. Ἦ-
ταν ἕνα ἢ μᾶλλον μισὸ εἰσθητοῖ.
Τὸ μισὸ ἀποκομμένο ἐνός εἰσθητοῦ
«ἀλλε-ρετοῦ» γιὰ τὸ Σατῶ-Τιερ
οῦ... Πάνω στὴν πάλιν, φαίνεται,
ἔχε πέσει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ δο-
λοφόνου. Ὡστε... Ὡστε δὲν ἔπα-
ρκε... Ἐξ ἐνστικτοῦ, ὅταν τοὺς
οἶχες κατὶ στὰ γόνατα, τὰ ἐνώνουν
γιὰ νὰ μὴν πέσῃ αὐτὸ τὸ κατὶ χά-
μι. Οἱ γυναικες, ἀνεπαίσχυντες, ἀ-
πομακρύνουν τὸ ἕνα γόνατο ἀπὸ
τ' ἄλλο, γιὰ νὰ πέσῃ τὸ ἀντικεί-
μενο ἀπὸ τὸ πάνω, στὸ φωνάται
τοῦς... Ἐάν, λοιπόν, ὁ ἀδάς ἦ-
ταν ψευτικὸς καὶ ἦταν συνηθισμέ-
νος νὰ ποῖται παντελόνια, θὰ ἔ-
κανε αὐτομάτως τὰ γόνατα του
γιὰ νὰ συγκρατῇ πάνω σ' αὐ-
τὰ τὸ σταυρό... Ἄν πάλι ἦταν
πραγματικὸς ἀδάς, συνηθισμένος
ἀπὸ τὸ ὅσο του, θὰ ἀπειλάου-
νε τὰ γόνατα του, γιὰ ν' ἀνοίξῃ
τὸ ὅσο του καὶ νὰ πέσῃ ὁ σταυ-
ρὸς μέσα σ' αὐτό.

— Ὁ δικός μου ὁ ἀδάς ἔπρεπε
τὰ γόνατα του, ἀντὶ νὰ τ' ἀνοίξῃ,
ὅταν τοῦ ῥοῦσε τὸ σταυροῦ.

— Ἐάν ἀστορή τότε ἔπρεπε πᾶ-
νο τοῦ.

— Ἐν ἀνάστη τοῦ νόμου σὲ
σὺντηράν! οὐλοῦσα...

— Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διηγήσε-
ως τοῦ κ. Μπλανσάρ τοῦ ἔπαυσε
τὴν τελευταία ρουτίνα τοῦ ταγάρου
του.

— Καί... ἦταν πραγματικὸς αὐτὸς
ὁ δολοφόνος; ρωτήσαμε.

— Ἦ, φυσικά... Δὲν τὸ κατα-
λάβατε... Δὲν σὰς εἶπα πὺς τὸ
σταυροῦ αὐτὸ ποὺ θύει τὴν
μεγαλύτερη ἐπιτυχία τῆς δολοφονίας
μου ὡς ἀστυνομικοῦ; Κοίτα κ' ἐ-
σας... Κ' εἰσάγετε καὶ ντεντεκίβ!...

— **Λ Ε Ο Μ Α Ρ Ν Ι Ε Ρ**

— Κύριε ἀδάς... Ἦθελα νὰ
σὰς ζητήσω μιὰ χάρι, εἶπε ὁ
ντεντεκίβ.

ἤξερα τί νὰ κάνω, τί νὰ σκεφθῶ...
Μπορεῖ, βέβαια, γὰτὸν ὁ δολοφόνος
μεταμφιεσμένος... Ἀλλ' ἂν
ἦταν πραγματικὸς ἀδάς:

— Προσπάθησα νὰ τοῦ πᾶσω κοῦρ-
βέντα. Εἶχε ἀνοίξῃ ἕνα ἑλαγέ-
λιο καὶ διάβαζε ἡ, μᾶλλον, ἔκανε
πὺς διαβάσει. Κ' οὔτε μοῦ ἀπάν-
τησε καί...

— Σηκώθηκα καὶ βγήκα στὸ διά-
δρομο... Ἡ ἀγωνία μου εἶχε φτά-
σει στὸ κατακόρυφο. Ἐξάφνα, μιὰ
φαινήν ἰδέα μοῦ ἵσχε:

— Γύρισα στὸν ἀδά. Καί, μετὰ ἀ-
φέλεια τοῦ εἶπα:

— Κύριε ἀδάς... Ἦθελα νὰ
σὰς ζητήσω μιὰ χάρι...

— Αὐτὸς σήκωσε τὰ μάτια ἀπ' τὸ
βιβλίο του.

— Τί θέλετε, κύριε; μετὰ ῥώ-
τησε.

— Σάν ἱεροῦμένος ποὺ εἰσθε,
θὰ ἔχετε πάει, βέβαια, σὲ κανένα
προσκήνιο... Στὴν Παναγία τῆς
Λαοῦδας, π. γ...

— Ναί, ἔχω πάει... ἀπάντησε
ὁ ἀδάς, μετὰ κάποια ἀνησυχία.

— Ἦθελα, λοιπόν, νὰ σὰς
παρακαλέσω... ἂν ἔχετε τὴν καλο-
σύνην... νὰ μοῦ δώσετε μιὰ πλη-
ροφόρη... Μοῦ χάρισαν ἕνα σταυ-
ρὸ καὶ μοῦ εἶπαν πὺς προέρχεται
ἀπὸ τὴν Παναγία τῆς Λαοῦδας...

— Ἐσὲς θὰ ἔξερετε... Εἶναι ἔνταλμα,
γλυπτό, ὅπως οἱ σταυροὶ ποὺ τοὺς
κατασκευάζουν οἱ καλόγεροι τῆς
Λαοῦδας... Εἶναι ὁμως πραγματι-
κὸς ἢ ἀπομνησκός;

— Συγγνώμη, ἔβγαλα ἀπ' τὴν

Η Ρίτα δεν ενοεί να γεράση...

Η Ρίτα Χαίηγουωρθ ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ ΓΙΑ ΕΚΤΗ ΦΟΡΑ

Μία ζωή γεμάτη από έρωτες
και σκάνδαλα

Η ΡΙΤΑ ΧΑΙΗΓΟΥΩΡΘ, ή τέως υπ' αριθμ. 1 ατομική στάρ, πρόκειται να εμφανισθί τον προσεχή Οκτώβριο στο Μπρόντγουαϊ, σε μια επιθεώρηση που γράφηκε ειδικά γι' αυτήν. Είναι το τελευταίο της άπο... Στο μεταξύ, χρειάστηκε να μείνη αρκετούς μήνες σε μια κλινική, όπου υπεβλήθη σε ειδική θεραπεία εναντίον της αναιμίας. 'Αλλ', η αναιμία της δεν οφείλεται, σε κατάχρησι οινόπνευματων ή υννωτικών, όπως ήταν η περίπτωση της Μαίριλιν Μονρόε.

— Η Ρίτα είναι μία γυναίκα που δεν ενοεί να γεράση, παρατηρούν οι φίλοι της. Παρά τα σαράντα χρόνια της, εξακολουθεί ακόμη να είναι λαμυρή γι' άντη. Αυτή η τρομερή δίψα της έθαιρε την υγεία της.

Κι' όστόσο, δεν είχε πάντοτε αυτή τη φλογερή ιδιοσυγκρασία.

Οι γονείς της 'Εδουάρδος και Βάλγκα Καντσίνο, που ήταν χορευτές, την προώριαν για μεγάλη δένεττα και την έφωσαν αναθρέψει με αυστηρότητα, γιατί έχον αναθρέψει με τους άνδρες θα μπορούσαν να καταστρέψουν τη σταδιοδρομία της. 'Αλλ', όταν εμφανίστηκε στον όριζοντα ο 'Ιταλός βιομηχανός 'Ι-ζόττα Φρασκίνι, που ήταν ό έφημερος βασιλιάς των αυτοκινήτων υπερπολυτελείας, έκλεισαν τα μάτια... Αυτή τη φορά, έπρόκειτο γιά τη μεγάλη τύχη.

Ο 'Ιζόττα Φρασκίνι την περνούσε τριάντα χρόνια 'Η Ρίτα, όμως, γοητευμένη από τα πλούσια δώρα που της έκανε, έπεσε χωρίς δυσκολία στην αγκαλιά του.

'Αλλ' ό πρώτος άντρας που της πρότεινε να την παντρευτή ήταν μόλις 20 χρόνων. Λεγόταν Εντουαρντ Τζούντσον και ήσυχολετο με επιχειρήσεις. 'Η γυναίκα του έγινε τώρα η κυριότερη απασχόλησί του. Μέρα σε πέντε χρόνια, κατάφερε να την κάνει το σύμβολο του αμερικανικού σέξ-άππλ. 'Αλλά, τον επόμενο χρόνο, άποφάσισε να την εγκαταλείψει.

— 'Η Ρίτα είναι μία ψυχρή όμορφή, εξωμολόγησε στους φίλους του.

Η Ρίτα συνδέθηκε κατόπιν με τον άθλητικό πρωταγωνιστή της δόνης Βίκτορα Ματσίουρ. Καί μέσα στα στίβαρά μπράτσα του, ανακάλυψε τη θηλυκότητά της. 'Η ψυχρή όμορφή έγινε, ξαφνικά ήφαιστειο.

— Ο Βίκ είναι ό άνδρας της ζωής μου! Έλεγε σ' όλους την άνοιξη του 1943. 'Αλλά τό φθινόπωρο του ίδιου έτους παντρεύτηκε τον Όρσον Ουέλλες.

Ο γάμος ανάμεσα «στη μεγαλοφυία και την καλλονή» κράτησε τέσσερα χρόνια. Στο διάστημα αυτό άπόκτησαν μία κόρη, τη Ρεβέκα. 'Επειτα χώρισαν. Το διάζυγιο έξεδόθη εις βάρος του συζύγου.

— Ο Όρσον, έλεγε κατόπιν ή Ρίτα,

δεν είχε ποτέ την επιθυμία να φτιάξη σπ...
τι. 'Ημουν παντρεμένη μαζί του, αλλά
δεν μπορούσα να χωρά εκείνο που λέγε-
ται συζυγική ζωή.

Ο Όρσον άπαντούσε στα παράπονά
της:

— 'Η Ρίτα είναι ύπέροχη όμορφή, ά-
ξιολάτρευτη σύζυγος και τέλεια μητέρα.
'Αλλ', είναι άπίστευτα συναισθηματική κι
αισθάνεται την ανάγκη ν' ασχολούνται πο-
λύ μ' αυτήν. Οι γυναίκες, άλλωστε, δεν
σ' αφήνουν ν' ανοίξεις τό στόμα σου...

Την επομένη της έκδόσεως του διαζυ-
γίου της, ή Ρίτα χώρεσε με τον παλιό ά-
γαπημένο της, τον Βίκτορα Ματσίουρ.

— Σίγουρα θα ξαναπαντρευτώ, αλλά
δεν ξέρω ακόμη με ποιόν, έλεγε σ' εκεί-
νους που την ρωτούσαν.

Κι' άλλωστε, δεν είχε παρά τη δυσχε-
ρεια της έκλογής. Οι πολυκατομυριοχόι
του κόσμου έδωσαν την περισσότερή τους
στά πόδια της. Ο Σουλτάνος του Καυ-
κάιτ της πρόσφερε ένα ποσόν 5 εκατομ-
μυρίων δραχμών, γιά να περάσει μία μό-
νον νύχτα στο χαρέμι του.

'Αλλ' ή Ρίτα φοβόταν τις γυναίκες
«ένώσεις ήθικής», που είναι τόσο πανί-
σχυρες στην 'Αμερική και προτιμούσε τους
έφημερους και κρυφούς έρωτες. Τα κα-
ρίτσια της την έσπρωχναν σε ανθρώ-
πους που προέχρονταν από όλες τις κοι-
νωνικές τάξεις κι' από όλες τις φυλές του
κόσμου... Χαιρόταν τό κορμί της, αλλά
δεν τό πουλούσε. 'Ετσι, οι «ένώσεις ή-
θικής» δεν μπορούσαν να πούν τίποτα.

Την εποχή εκείνη, εμφανίστηκε στον
όριζοντα ο 'Αλχ Χάν.

Η Ρίτα συνδέθηκε τότε με τον Ιμπε-
ρεσάριο Τσάρλ Φρίντμακ, που ήταν ά-
πό τους ισχυρότερους ανθρώπους του
Χόλλουγουντ. 'Αλλ' ό Φρίντμακ ενδιαφερό-
ταν περισσότερο από ό,τι έπρεπε γιά την
ήθοποιό και λιγώτερο γιά τη γυναίκα.

— Μην κουράζης τά νεύρα σου!.. Δεν
πρέπει να πίνης πολύ!.. Οι σάλτσες
παχαίνουν! της έπαναλάμβανε διαρκώς.
της πρόσφερε ο 'Αλχ Χάν σαν άπολύ-
τη.

Έτσι, ή Ρίτα είδε τον έρωτα που
τρωσι και δέχτηκε να γίνη γυναίκα του.

'Αλλ' ό 'Αλχ Χάν ήταν πολύ κακομα-
θημένος. 'Από τον πρώτο καιρό του γά-
μου τους κι' όλας, άρχισε να φέρνει στο
συζυγικό σπίτι διάφορες έφημερες κατα-
κτήσεις του, με τις όποιες παραδινό-
ταν σε άκατονόμαστα όργια.

— Ο Μουσουλμανικός νόμος μου επιτρέ-
πει να έχω όσες γυναίκες θέλω, έλεγε
στη Ρίτα, άπαντώντας στα παράπονά
της.

Η Ρίτα έφερε στον κόσμο ένα κορι-
τσάκι, τη Γιαμίνια. 'Αλλ' ούτε ή γέννη-
σις αυτού του παιδιού έκαμε τον 'Αλχ
Χάν να διορθωθί.

Στό τέλος, ή Ρίτα ζήτησε διαζύγιο
και ξαναγύρισε στο Χόλλουγουντ, που της
επέφυλαξε ένθουσιώδη υποδοχή. Ο Τύ-
πος την παρίστανε σαν ένα άδοιο πλά-
σμα, που είχε πέσει στα χέρια κοινών
ανθρώπων...

Η Ρίτα παντρεύτηκε κατόπιν τον
τραγουδιστή Ντίκ Χάμμερ. 'Αλλ' ή συ-
ζυγική ζωή τους ήταν μία κόλασις και
χώρισαν ύστερα από κάμποσο καιρό.
'Αλλη μία φορά, ή Ρίτα δοκίμασε να
δρή στο γάμο την ευτυχία. Ο πέμπτος
σύζυγός της ήταν ό σκηνοθέτης Τζάιμς
Χιλ, που έθωρεται σαν ύπόδειγμα ήρε-
μου ανθρώπου. 'Αλλ' αυτή ή ήρεμία του
κούρασε πολύ γρήγορα τη Ρίτα, που
πήρε γιά πέμπτη φορά διαζύγιο.

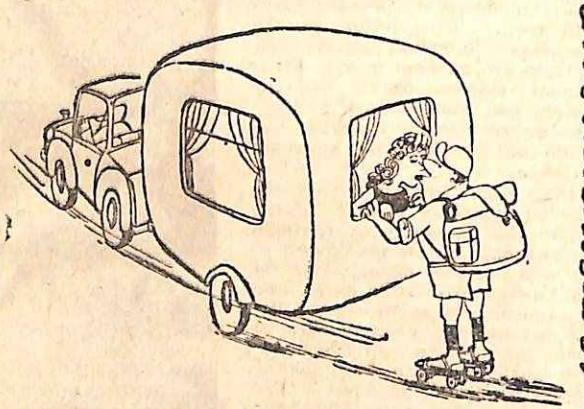
Ρίχτηκε κατόπιν σε μία θεότρελλη
ζωή κι' άρχισε ν' αλλάζι τους φίλους
της με μεγαλύτερη ευκολία από ό,τι τα
εσώρουκά της, ώπου, στο τέλος, κατέ-
ληξε σε μία κλινική. Ο σαραβαλισμέ-
νος οργανισμός της είχε ανάγκη από έ-
πιδορύθμιση και αναζωογόνησι.

'Αλλ' ή Ρίτα δε μπορεί να κάνει χωρίς
άντρα. Πρόκειται τώρα να παντρευτή τον
ήθοποιό Γκάρι Μέρριλ, με τον όποιο θα
εμφανισθί στο Μπρόντγουαϊ. Ο Γκάρι
Μέρριλ είναι ό πρώτος σύζυγος της
Μπέττυ Νταϊλς, που λέει γι' αυτόν ότι
είναι πολύ βίαιος κι' ότι καμμία γυναί-
κα δε μπορεί να κάνει μαζί του. 'Αλλ' ό
Μέρριλ είναι ένθουσιασμένος με την
προοπτική του γάμου του. Τίποτε, άλλω-
στε, ούτε αυτά τα κουστρομολιά δεν θα
μπορέσουν να τον κρατήσουν.

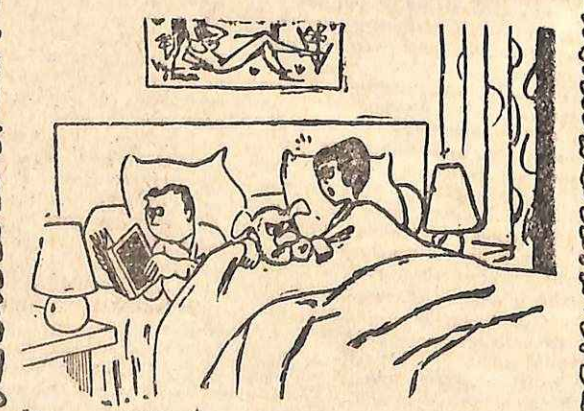
— Θα κόμω αυτό τό κακομαθημένο
παιδί να καταλάβι, λέει γιά τη Ρίτα,
ότι ή ζωή, ή αληθινή, άρχίζει στα σα-
ράντα.

Δε μπορώ να καταλάβω γιατί δεν ξεκινάμε;

Ευτυχώς χωρίς σ' αυτήν, εξασφαλίσαμε και το αύριανό συσσίτιο του θιάσου!...

Σβήσε επι τέλους το φώς, Μαρία... Δε βλέπεις πως δεν αφήνεις τον Αζόο να κοιμηθί;

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΡΩΤΟΠΗΓΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τά γενέληματά που δημιουργού-
νται γιά τη μητέρα

ΕΠΕΙΤΑ από λίγες ήμέρες,
θα άρχισι τό καινούργιο σχο-
λικό έτος. Καί, μαζί μ' αυτό, θα
γεννηθούν διάφορα προβλήματα,
γιά άρκετες μητέρες.

Δεν είναι, εύτυχώς, σοβαρά τά
προβλήματα αυτά, πάντως όμως
χρειάζονται λογική αντιμετώπισι
και λύσι, γιά να μη δημιουργήσουν
πολυπλοκώτερες καταστάσεις.

— 'Ας πάρουμε, πρώτα απ' όλα,
την τόσο κοινή περίπτωση των πα-
ιδιών των 6 χρονών, που θα πορ-
τοπάνε στο σχολείο. Πολλά απ'
αυτά αναστατώνουν τη μητέρα
τους, γλαϊγόντας σπαρακτικά κά-
θε πρωί και δηλώνοντας πως δε
θέλουν τό σχολείο, πως τό μισούνε
(κι' άς μη τό ξέρουμε άκόμα)
και πως θα μείνουν στο σπίτι.

Η μητέρα ύποφέρει τότε πραγ-
ματικά. Γιάτι δεν καταλαβαίνει
πάντα ότι, άρκει να πάη μία φο-
ρά στο σχολείο τό παιδί, γιά να
τό συνηθισι και νάναι πιο ευχα-
ριστημένο απ' αυτό. Τις φαίνε-
ται, λοιπόν, πως θα είναι... τέρας
άπαιθυσίας, άν έμεινι.

Πρέπει όμως να καταλάβι χα-
λά, ότι, άν ύποψωσισι σ' αυτή
την περίπτωση, θα φανελη στο
μυαλό του παιδιού της την ιδέα
πως, με τά δάκρυα και τους θρή-
νους, μπορεί ν' άποφύγι κάδε δυσ-
άρεστη κατάσταση. Μιά τέτοια δε
αντίληψη θα άποτελέσι «δαρό έυ-
πόδιο καί μειονέκτημα σ' όλη την
κατοπινή ζωή του, κι' όταν άκό-
μα θα έχη να κάνει με καταστά-
σεις, στις όποιες θα μπορούσε
θανιάσια ν' άντεπεξέλθι.

Άσυνγκριτός προτιμώτερο, γιά
τό ίδιο παιδί, είναι να τό ενθαρ-
ρύνει γιά να τις αντιμετώπισι,
με τη βοήθεια της ηρεμίας και
της συογής σας, που τό καθιστά-
ζουσιν και τό κάνουν να νιώσθι
πως οι φόβοι του θάνα άβυσσιοι.

Άλλου είδους πρόβλημα, κοινό
κι' αυτό, είναι τό παιδί, που ύ-
ποφέρουν χρονιά, όταν πρόκειται
να πρωτοπάη στο σχολείο, γιάτι
πιστεύουν πως ή μητέρα τους θα
ευχαριστηθί πολύ, που θα ά ξε-
φοτωθί.

Συνήθως, φταίει σ' αυτό ή μη-
τέρα, που, τους τελευταίους μήνες,
έλεγε νευριασμένη, σε κάθε άτα-
ξία του παιδιού:

— Δε βλέπω την ώρα να πάς
στο σχολείο, να βάλις μυαλό και
να ήσυχάσω από σένα!

Φυσικά, ή μητέρα δεν πιστενε
παιδιάζοντά αυτό που έλεγε. Τό
παιδί όμως σιγμάτις έστι την ι-
δέα πως τό σχολείο δεν είναι κα-
θόλου ευάριστο και πως ή μητέ-
ρα του θέλει να τό στείλι σ' αυτό,
γιά να μένη ήσυχη και ήσυχες
ώρες την ήμερα.

Τό φυσικό συμπέρασμα του παι-
διού είναι πως δεν τό θέλει ή μη-
τέρα του. Καί του γεννιόνται έ-
τσι συναισθηματικά έχθρας και έλ-
λειψως άσφαλείας. Αυτή ή ύπο-

ρέντασί του μπορεί να εκδηλωθί
με διάφορους τρόπους: Τό παιδί
κοιμάται ταραγμένο, βλέπει άσχη-
μα όνειρα, τρώει τά νύγνια του,
κάνει νευρικούς μορφασμούς, «βρέ-
χει» τό κρεβάτι του, κλαίει άνε-
ξηγητα, γίνεται δύστοργο και ά-
τίθασο...

Τά πράγματα είναι άκόμα χει-
ρότερα, όταν ύπάρχι στο σπίτι
καινούργιο μωρό, ή ένας πολύ νεώ-
τερος άδελφός ή άδελφή. Γιάτι
τότε τό παιδί πιστεύει πως τό
στείλανε στο σχολείο, γιά να τό
άπομακρύνουν, ενώ τό άδελφάκι
του μένει στο σπίτι κι' έχει τη
μητέρα του όλη δίχη του.

Η κατάσταση αυτή, όστόσο,
μπορεί να προληφθί. Άρκει ή μη-
τέρα ν' άποφύγι μ' επιμέλεια
κάθε έξωτεροισι εκδηλώσι ίκανο-
ποιήσεως, επειδή τό παιδί της θα
πάη σε λίγο στο σχολείο. Άν ύ-
μως δεν τό πρόλαβε — γιάτι
τό σκέφθηκε ένχαλώς — κι' έ-
χει ήδη εκδηλωθί αυτή ή αντί-
δρασι του παιδιού, πρέπει να φρονι-
τίσιν να τό καθιστάσουν τό γρη-
γορώτερο. Πρέπει να του λην και
να του ξαναλέη πως της στοιχι-
ζει πολύ ή άπουσία του, όταν λεί-
πη απ' τό σπίτι, και πως περμι-
νει με λαγτάρα τό γιορμό του.

Έκτός όμως απ' αυτό, πρέπει
να του δείγνι σε κάθε ευκαιρία τη
στοργή της και ν' άφιερώνι σ'
αυτό ένα μέρος του καιρού της καί
της προσοχής της. Πρέπει να εκ-
δηλώνι ζωνορό ενδιαφέρον γιά κά-
θε τι που κάνει τό παιδί στο σχο-
λείο και συγγράνουν να τό κάνουν
να νιώσθι πως οι γονείς του τ' ά-
γαπάνε πολύ και τό καμαρώνουν.

Δείχνοντας συγγρόνους ήτοιμονή
γιά την «κακή» συμπεριφορά του
και τις έξωτεροισι εκδηλώσεις της
νευρικής του ύπερεντάσεως, θα πε-
τύχη μία σημαντική βελτίωσι. Κι'
ό γονός θ' αναλάβι τά ύπολοιπα.

Κι' άν τό παιδί δυιστορήι να
πάη σχολείο, χωρίς να ύπάρχι
συγκχεριμένος λόγος:

Η «θεραπεία» είναι και πάλι ή
ίδια. Γιάτι πρόκειται γιά μία σά-
σι, που θα περάσι, μόλις προσω-
μοσθί τό παιδί στο καινούργιο κα-
θεστώ.

Ο Ξανθός πύραυλος

Ο ΦΙΛΟΣ μου ό Θρασύβουλος ά-
γαπούσε τις γυναίκες. Θα μου
πήτε ποιάς δεν της αγαπά; Ναι,
αλλά ό Θρασύβουλος όχι μόνο τις
αγαπούσε, αλλά και τις άλλαζε σαν
τα πουκάμισά του, λές και τις ε-
παίρνε με τό μνη! Μα εκείνο που
ήταν μυστήριο, ήταν πως τα κατα-
φερνε ό αφιλότιμος να τις ξεφορ-
τωνεται τόσο εύκολα.

— Πώς τό βολεύεις, βρε διάβο-
λε, τον ρώτησε μία μέρα με άπα-
ρία.

Ο Θρασύβουλος με κύτταξε με
ύφος Καζανόβα:

— Αυτό είναι, φίλε μου, δική
μου, δουλειά, που άπάντησε και γε-
λούσανε και τά μάτια του. Έχω κι
εγώ τό μυστικό μου όπλο!

Τελευταία τάχε μπλέξι με μία
Σαμιτίτισσα, που ήταν ταξιδιέτρια
σε μία επιθεώρησι και φημιζόταν
γιά μοιραία γυναίκα. Όλοι οι φί-
λοι, τον παρακολουθούσαμε τό εί-
ο, είμαστε βέβαιοι, πως αύ-
τη τη φορά, ή Σαμιτίτισσα θα τον
τσουδάλλει. Καί του είτοιμάσαμε
γιά γαμήλιο δώρο ένα μεγάλο κα-
φόνι! Δε θαρούσαι όμως, ό αλη-
τήριος καί κατάφερε πάλι μία χαρά
και σε δυό μήνες την ξεφορτώθηκε.

— 'Αλλά, όπως ξέρετε, όποιος πη-
δαί πολλά παλούκια καποτε θα την
πάθι. Ο μεγάλος λοιπόν γυναικο-
θήρας μας, περνώντας μία μέρα ά-
πό ένα τουριστικό γραφείο, σταμά-
τησε μία δακτυλογράφο, από έκεί-
νες, που μπορούν να φαλίσουν
μια δολοκλήρη εταιρία πετρελαίων.
Θέε μου, τί κόμματος! Μπουκιά
και συχίο. Την άλλη μέρα ό έρί-
φης μας κάλεσε να τον καμαρά-

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ Ιστοριούλα

σουμε. Την είχε πλευρίσει κανονικά
κι' έτρωγε μαζί της σ' ένα γνωστό
εστιατόριο.

Στην άρχή ή Πιπίτσα, έτσι την
έλεγαν, του έκανε τη ζορική. Μα ό
Θρασύβουλος δεν ήταν πρωτάρης.
Μία μέρα, δυό μέρες, ό πάγος έ-
σπασε. Την πρώτη μέρα ή Κρητι-
κή δέχτηκε μία μύπα, ή μύπα έ-
φερε τις μαριέδες του Φαλήρου και
οι μαριέδες τί άλλο μπορούσαν να
φέρουν, παρά τό αναποφύεκτο!

Πέρασαν έξη μήνες. Ο Θρασύ-
βουλος είχε νοικιάσει μία «έρωτική
φωλιά», σε μία πολυκατοικία.
— Βρε Θρασύβουλε, τό λέγαμε
με κάποια έκπληξι, δε σου φαίνεται
πως τό τελευταίο σου εισόδημα πα-
ρατράβηξε;

— Μην ανησυχείτε, μάς άποκρι-
θηκε μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο.
'Ετοιμάζουμε να τη φουξώ!

— Δυσκόλο! πρῶγα...

— Τι λέτε! Ο πύραυλος θα λει-
τούργησι κανονικά!

— Κύττα μην έκραγι στο πεδίο
έκσφενδρινσεως καί σε καψή!

— Μη σας νοιάζει!...

— Ένα βράδυ, καθώς ό Θρασύβου-
λος πήκε με κατεδασμένα μούτρα
στη «φωλιά» του, ή Πιπίτσα χύμη-
σε πάνω του:

— Παλιάνθρωπε! 'Απατεώσα!
στρίγγλισε. 'Ωστε, είσαι παντρε-
μένος, έ; Καί μούκνες την πα-
τία...

— Συχώρεσε με, Πιπίτσα μου!
είπε εκείνος πονηρά. Νόμιζα πως
θαπαίρνα γρήγορα διαζύγιο...

Καί ξεροβήξε.

— Σιωπή, παλιοψεύτη! 'Ανοίξε
τά στραβά σου και διάδασε! Καί
τουδάλε ένα γράμμα μπροστά στα
γουρλωμένα μάτια του:

«Κυρία μου, έλεγε τό γράμμα, έ-
μαθα πως συζητε με τον άντρα μου,
μίστε σκοτάδι να τον πανι...μυτή.
Είστε τρελή, άν πιστεύετε, πως θα
του δώσω ποτέ διαζύγιο. Γι' αυτό
σας συμβουλεύω πως τό καλύτερο,
που έχετε να κάνετε, είναι να πάρε-
τε δρόμο, αφήνοντας αυτό τό γα-
ϊδούρι να γυρίσι σπίτι του. 'Αλ-
λώς θαετε μεγάλες λαχτάρες.
Δεν είμαι από τις γυναίκες, που
χαρίζουν κάστανά! Βαρβάρω».

Δεν είναι ανάγκη να είστε πολύ
έξυπνοι, γιά να καταλάβετε ότι τό
γράμμα αυτό τό είχε στείλει αυτός
ό θεσπιαχτής ό Θρασύβουλος. Εί-
χε άπολύσει τό μυστικό του όπλο.

— Καπκαμ! προσποίηθι τον
τρομοκρατημένο. Δεν ξέρεις τι τέ-
ρας είναι ή γυναίκα μου. Είναι ι-
κανή γιά ό!

— Κι' εγώ τί με νομίζες πως
είμαι! Καμία άσασκείαδα; Άν της
δαστή άς κοπιάσι. Έδώ είμα-
στε!

«Ο πρώτος πύραυλος, σκέφτηκε
ό Θρασύβουλος, δε λειτούργησε κα-
νονικά. Πρέπει να έτοιμάσω τό δεύ-
τερο».

Κάθισε, λοιπόν, τό βράδυ στο
γραφείο του κι' έγραψε ένα πιο ά-
πειλητικό γράμμα:

«Είναι ή δεύτερη και τελευταία
προειδοποίησι, που σας κάνω. Άν
δεν αύριο δεν άφύγετε τον άντρα
μου, ή διαφορά μας θα λυθί με τά
πιστόλια. Βαρβάρω».

Αυτή τη φορά, σκέφτηκε ό Θρα-
σύβουλος, θα την πάη ζωνιή την
Κρητική. Πιστόλι είναι αυτό, δεν
είναι παίξε — γέλασε!...

Ήταν έτοιμος να πάη στο τα-
χυδρομείο να τό ρίξι τό γράμμα,
όταν χτύπησε τό τηλεφώνο:

— Ο κ. Θρασύβουλος Σκουμπής;
ρώτησε μία άγριή, Βαρβεία φωνή.

— Ναι, ό τίς.

— Δε μου λές; άκούστηκε αυτή
τη φορά άγρία ή φωνή, έσύ είσαι
που θέλεις να παρατήσης την κόρη
μου;

— Την κόρη σας; είπε ό Θρασύ-
βουλος άποσβολωμένος.

— Μην κάνης τον άνήξερο! Σοδ

μιλάω για την Πηνελόπη. Λοιπόν, άκουσε καλά, και τύπωσε το στο μυαλό σου. "Αν ως την Κυριακή δεν την έχεις παντρευτεί, μπορείς να κάνεις τη διαθήκη σου. Θα σε σκοτώσω..."

— Μά γιατί; τραύλιζε ο Θρασύβουλος, χωρίς να πάρη απάντησι. Ο άγνωστος είχε κλείσει το άκουστικό.

Πρώτη φορά στη ζωή του ο Θρασύβουλος, ένοιωσε τι θα πη τράμος. Ένας παγωμένος Ιδρώτας τον περιέλουσε. Ή ιδέα πως μπορούσε ως την άλλη βδομάδα να γίνει μακαρίτης, τον έκανε να τρέμη σύγκορμος. Ο δεύτερος χάρτινος πύραυλος έγινε κομματάκια και εξαφανίστηκε!

— Μά γιατί δε μούπες πώς έχεις πατέρα; μουρμούρισε μόλις είδε την Πιπίτσα.

— Κι' εσύ γιατί δε μούπες πώς έχεις γυναίκα; του απάντησε εκείνη κοροϊδευτικά.

— Έπεσε στα γόνατά της και την ικέτευε:

— Πιπίτσα μου, σκέψου τη θέση μου. Αν σε παντρευτώ, πάω στη φυλακή για διγαμία. Αν δε σε παντρευτώ, γίνομαι μακαρίτης! Πες μου, σε παρακαλώ τί να κάνω;

— Η Πιπίτσα σκέφτηκε λίγο και του χαμογέλασε.

— Πάντα υπάρχει μια λύσι, αγάπη μου! Θα ειδοποιήσω τον πατέρα μου να πάη να δρή αυτή τη Βαρβάρα. Μπορείς να μείνεις ήσυχος πώς θα την κανονίση άμέσως. Δεν είναι από κείνους που σηκώνει πολλά ο πατέρας μου.

Το χρώμα του Θρασύβουλου έγινε κίτρινο σαν το λεμόνι. Είχε μπλεχτεί και ξεσκιδόταν στα γρανάζια της μηχανής, που είχε στήσει για τη φίλη του. Το κόλπο του βόδγαυε στη φόρα και θα τραβούσε για τον άλλο κόσμο. Τά μάσησε, λοιπόν, τα χαλιμπούρδισε κι είπε στη φίλη του, πως η Βαρβάρα δέχτηκε μια γερή απόζημιάσι και υποχώρησε.

Οι γάμοι ώρισθηκαν την Κυριακή σε στενό οικογενειακό κύκλο. Το πήραν όμως ειδήσι οι φίλοι του και κατέπλευσαν ακάλεστοι. Άρσυν τον σταύρωσαν την ώρα του μυστηρίου με φοβερό ρυζοπόλεμο και μ' άλλα πειράγματα, του πρόσφεραν στο τέλος το γαμήλιο δώρο. Μια τεράστια τούρτα που παρίστανε το Θρασύβουλο να σηκώνει σκυφτός στους ώμους του ένα γυναικείο πύραυλο με ξανθά μαλλιά και με άγρια μαύρα μάτια.

— Γιατί δεν ήθε ο πατέρας σου στο γάμο μας; ρώτησε ο Θρασύβουλος, όταν γύρισαν στο σπίτι.

— Ήταν μαζί με τη Βαρβάρα! το έπθε η ύψη, χαμογελώντας. Έπρεπε να τη φυλάξω...

— Με τη Βαρβάρα! Έκανε ο γαμπρός ανοίγοντας το στόμα του μιά πιθαμή.

— Ναί, λατρεία μου, που νομίζεις πως όλοι είναι κορόιδα!

— Όστε δεν έχεις πατέρα;

— Έχω... όσο έχεις κι' εσύ γυναίκα!

Ο Θρασύβουλος, ζήτησε νερό. Μά πριν προλάβη η χαριτωμένη γυναικούλα του να του το φέρη, έπεσε ξερός σε μιά καρέκλα.

Ι. ΠΕΤΑΛΑΣ

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΘΛΩΝΑ ΥΠΕΡΟΝΙΑ ΕΙΜΟΣΤΟ ΔΟΝΑΓΟΝΑΤΟ

Η ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΠΡΑΚΑΙΟΥ ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

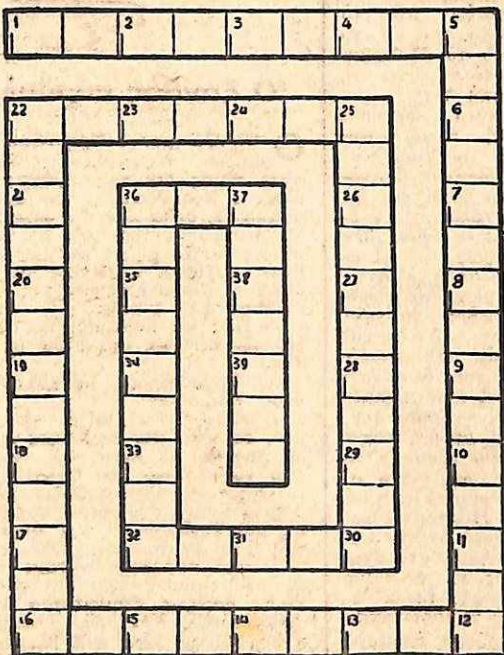
ΚΑΥΑΠΟΛΗΜΗΖΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΔΗΝ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΛΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

Κ. ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

Για μικρούς

Συλλαβικούς κοχλίας

Μέσα στο σχέδιο αυτό θα τοποθετήσετε 39 τρι-συλλαβες λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες. Θα βάζετε μιά ολοκληρή συλλαβή μέσα στο κάθε μικρό ορθογώνιο και θα έχετε υπ' όψι ότι η τελευταία (τρίτη) συλλαβή της κάθε λέξεως είναι

συγχρόνως και η πρώτη της άμεσως επομένης. Δηλαδή, η πρώτη συλλαβή της υπ' αρ. 3 λέξεως, είναι η ίδια με την τελευταία της υπ' αρ. 2 και η τρίτη συλλαβή της, η ίδια με την πρώτη της υπ' αρ. 4.

Π.χ.: ΝΙ-ΚΑΙ-Α, Α-ΤΣΑ-ΛΙ, ΛΙ-ΠΑΣ-ΜΑ.

ΜΑ-ΝΟΥ-ΒΡΑ, ΒΡΑ-ΤΣΕ-ΡΑ, ΡΑ-ΠΙΣ-ΜΑ

κ.ο.κ.

1) Το τσιγάρο αυτό είναι εσάρυ.

2) Αποτελείται από πολλά ζώα.

3) Πιστοποιητικό σπουδών.

4) Απαραίτητο στο τραπέζι.

5) Έξασφαλίζει ζωή στα φυτά.

6) Προσέξιδιο.

7) Εκδηλώσις τεμπελιάς.

8) Μεγάλη στενοχώρια.

9) Υακινθός, ο αναστολικός.

10) Θυμίαμα.

11) Η "Άρτεμις και ο 'Απόλλων σκότωσαν τα παιδιά της.

12) Χρειάζονται πόδια.

13) Απορροφάται από τη μύτη.

14) Σπολίζει.

15) Έχει νόστιμο κρέας.

16) Μοίρα.

17) Έξέχων, άριστος (μεταφορ.).

18) Είδος μήλου.

19) Πικρό φάρμακο.

20) Αρρώστια.

21) Μας δίνει νόστιμη σαλάτα.

22) Πέτρα.

23) Μιά των νησίδων της Βενετίας.

24) Α-ξάνει κατά μιά η και περισσότερες μονάδες τον πληθυσμό της Γης.

25) Χώρα της Κεντρικής Ιταλίας.

26) Πρώτες ύλες για ύφαντουργεία.

27) Στεγάζει σπίτια.

28) Έλληνικός χορός.

29) Τα πράσινα αυτά φροντίζουν να μη χάνουν καμιά δεξίωσι.

30) Κατοικείται από φτωχούς.

31) Όχημα.

32) Είδος παστού ψαριού.

33) Ξένο νόμισμα.

34) Βοηθούν τις γυναίκες να επιτύχουν το σκοπό τους.

35) Αλλευτικό όργανο.

36) Επιστήμη.

37) Θεά των αρχαίων.

38) Πόλις της Β. Ελλάδος.

39) Θόρυβος.

Διπλό κεφάλι

ΩΜΟΣ - ΜΗΡΟΣ - ΑΚΩΝ - ΡΙΟΝ - ΑΞΩΝ

Σ' αυτές τις πέντε γνωστές σου λέξεις, γράμμι' αν προσθέσης, συ για κεφάλι - φτάνει με γνώσι να το διαλέξης - και άλλες τόσες, γνωστές σου πάλι θα σχηματίσης, που τ' αρχικά τους πάλι σου δίνουν αυτό του κράτους.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Κρυπτογραφικών

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός.
2 7 4 2 8 = Πίνεται.
3 6 2 8 = Έξογκωμα.
4 2 3 6 7 5 = Χώρα της Αιγύπτου.
5 7 5 8 = Όμηρικος ήρωας.
6 2 3 4 5 = Έδαφικές ανωμαλίες.
7 2 3 1 5 8 = Προδότης.
8 2 3 1 5 4 = Χώρα.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Συλλαβόγριφος

Το πρώτο μου είναι γράμμα, το δεύτερο πλανήτης και με τα δύο μου αντίμαθα δε ξεδιψάση ο λύτης.

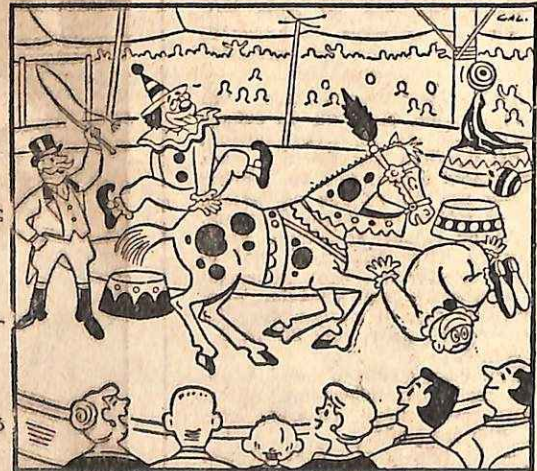
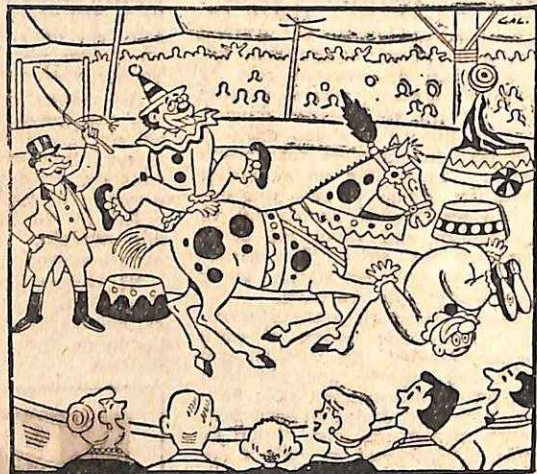
Τρεις μηχανές εικόνες χωρίς εικόνα

— "Ελα Λάκη, να σου δείξω τις φωτογραφίες, που έβγαλα το καλοκαίρι. Αυτός, που στέκεται πλάι στο μούλαρι σαν στρατηγός, είμαι εγώ...
— Και που το πέρασες το καλοκαίρι σου;
— Μά τώρα δά, στο είπα.

— Μιά και δεν ξέρει να μάς τά πη ο Νίκος, Λέλα, πές μας εσύ πώς λέγονται οι ισχυρότεροι άνεμοι;
— Δεν ξέρω, δεσποινίς.
— Κι' όμως τώρα μόλις σου το είπα.

— "Εχασες Λάμπρο, που δεν ήρθες στο σπίτι της 'Ελενίτσας το θράβυ του ιστορικού εκείνου πάρτυ. Χορέψαμε όλοι με την ψυχή μας και ιδίως...
— Ποιό χορό χορέψατε;
— Κάνεις τώρα πώς δεν άκουσες;

20 μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες φαίνονται εκ πρώτης όψεως έντελως όμοιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. "Αν θέλετε να υπερφανεύσθε για την παρατηρητικότητα σας, πρέπει να βρήτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας. Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον, αν πάρουν μέρος σ' αυτό δυο η και τρεις παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει εκείνος, που θα βρή πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές η εκείνος, που θα βρή τις περισσότερες, μέσα σ' ένα χρονικό διάστημα, που καθορίζεται προκαταβολικά.

Οι λύσεις στη σελ. 76

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΤΕΡΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΟΥ 1962 ΕΙΝΑΙ Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ 30ΕΤΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ

Ο 1^{ος} ΛΑΧΝΟΣ ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΝΑ ΚΕΡΔΗ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ ΣΕΙΡΑΙ 1-10 ΕΧΟΥΝ ΕΙΔΙΚΑ ΚΕΡΔΗ

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΛΕΝΑΣ

ΤΟ μεγάλο χωριό, με τα τρία χωριουδάκια γύρω του, ήταν έδρα αγροτικού ιατροείου. Όγτώ μήνες όμως τώρα, έπειτα από την παραίτηση του τελευταίου γιατρού, δεν είχε περιθαλψη κι' η απέλπυσία είχε πιάσει όλους τους χωρικούς, γιατί αναγκάζονταν να μεταβαίνουν στην πολιτεία, να χειρομερούν και να ξεδεύονταν, για να εξετάσουν τους άρρωστους τους.

Σαβινά όμως, μαθεύτηκε η μεγάλη είδηση πως, το Σάββατο, θαγόταν, επιτέλους, ένας γιατρός.

Η είδηση σχολιάστηκε στα μαγαζιά του χωριού και στα σπίτια. Οι άρρωστοι κι' οι συγγενείς τους άνασαν με ανακούφιση, για το μεγάλο γεγονός. Πολλοί μάλιστα ενδιαφέρθηκαν να πάνε να συνι-ρίσουν λίγο το παλιό ιατρείο με τον κήπο, τα γλασιανά και τις τοι-ανταφυλλίες, να σκορπίσουν και να καθαρίσουν ως και το δάσος άκονη, απ' όπου θα περνούσε ο γιατρός.

Το Σάββατο ήθελε κι' όλη την ημέρα, σε κάθε δοσιολόγιο, οι χωριανοί μαζεύονταν στην πλα-τεία, περιμένοντας το λεωφορείο για να υποδεχτούν τον καινού-γιο γιατρό.

Μά ο γιατρός δεν ήθελε κι' η απογοήτευσή τους ήταν μεγάλη, γιατί, τόσο ο πρόεδρος, όσο κι' η γριά, πούχε νοικιάσει πάλι το σπίτι της στη Νομαρχία για ια-τρείο, είχαν βεβαιώσει, πως ο γιατρός θαγόταν άποσπότης το Σάββατο.

Η κυρά-Σωτήρανα, η γιοιό-λα, μάλιστα, είχε μαζέψει τα λί-γα πράγματα της από το σπίτι της και είχε κοιβάλλει στο σπι-τί της αδελφής της, για ν' αρί-στη τα δύο δωμάτια άδεια και κα-θαρά για το γιατρό.

Την άλλη μέρα, όμως, πούταν Κυριακή, μετά τη λειτουργία, οι χωριανοί πούταν μαζεμένοι στην πλατεία, στο μοναδικό μαγαζί του χωριού-Κόστα, είδαν ένα μικρό αμ-τωζινητό να σταματάει και τη γι-ναίκα, που το οδηγούσε, μια πολύ όμορφη γυναίκα, καμιά τριαντα-πενταριά χρόνων, να βγάιν το κε-φάλι της από το παραθυράκι του αυτοκινητού.

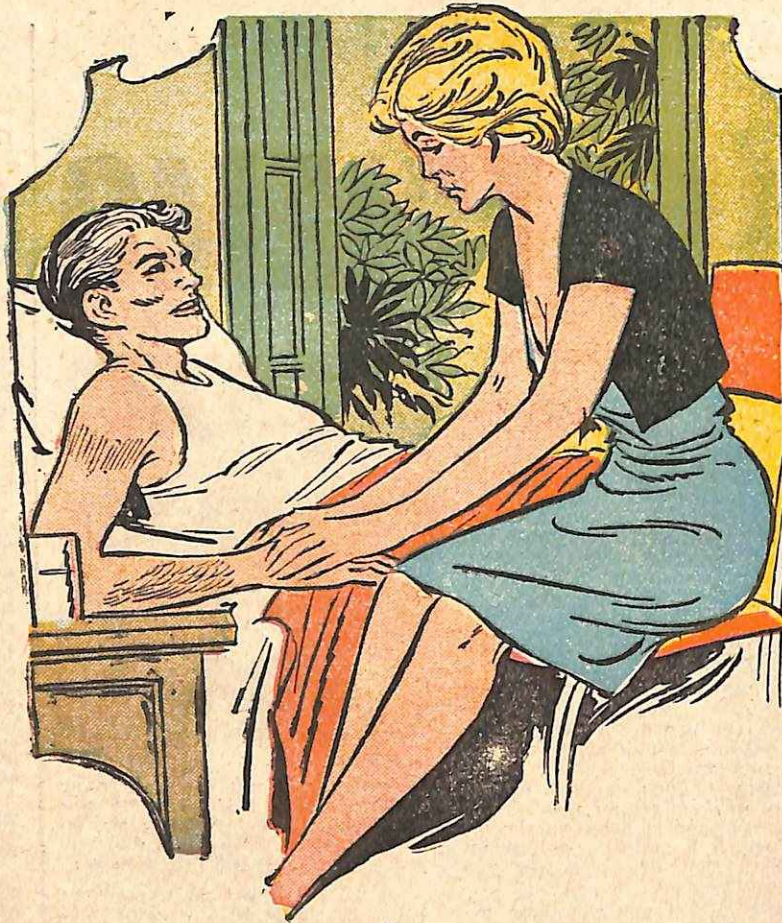
— Ζητώ τον πρόεδρο του χω-ριού, είπε. Πού'ναι το σπίτι του; Άνάμεσα στους χωριανούς κά-ποιος που έπαιξε τάβλι μ' έναν άλλο, σήκωσε το κεφάλι του, κί-τταξε την άγνωστη και είπε με δυσφορία, γιατί τον ένοηλυναν στο πονηριδί του:

— Έγώ είμαι ο πρόεδρος. Τι θέλετε;

Είμαι η γιατρός!

Με ντυμένη τα κεφάλια ποδε-τή νέα γυναίκα, έβλεπαν να κί-η-ποσεε στιγμές σαν άποσπότη-νοί οι χωρικοί. Προέμεναν ένα γιατρό, μα δεν φανταζόνταν πως θα ήταν γυναίκα!

Όλοι άμέσως κινήθηκαν σαν είδαν τον πρόεδρο να κινείται και να πλησιάζει στο αυτοκίνητο. Και, σε λίγα λεπτά, διαδόθηκε σ'

— Θα οδηγή στο χωριό, του είπε η Λιάνα. Θα σε φροντίζω εγώ!...

όλο το χωριό πως ο γιατρός ήρ-θε, πως ήταν γυναίκα και πως την έλεγαν Λένα Σαβινά.

Πάντως, κανείς τους δεν ήταν ένθουσιασμένος, που ο γιατρός ή-ταν γυναίκα!

Σε δύο-τρεις μέρες, όλα τακτο-ποιήθηκαν. Ένα χρεβάτι, σεντό-νια καθαρά, κουβέρτες στο ένα δωμάτιο και στο άλλο, τα έπιπλα του ιατροείου. Μια ταπέλλα κα-σώθηκε έξω από τα χείμαλλα του μικρού κήπου, και οι άρρωστοι χω-ρικοί άρχισαν να κάνουν ουρά στη μεγάλη βεράντα.

Ήταν τέτοια η φροντίδα και η στοργή, που έδειξε στους άρρω-στους η Λένα, που κέρδισε γρή-γορα την εμπιστοσύνη και την ά-γάπη όλων των χωρικών. Μά κι' εκείνη αγάπησε τόσο πολύ το χω-ριό, που άρχισε να την ενδιαφέ-ρη κάθε τι, που σκετιζόταν με αυτό.

Τα βράδια, καθισμένη σε μια πολυθρόνα, στον κήπο, άνάμεσα στα γλασιανά και τις τοιανταφυλ-λίες, άναπαύονταν, φέροντας νο-σταλγικά τις σκέψεις της στην 'Α-θήνα, που εγκατέλειψε, για να βοηθί τη γαλήνη της ψυχής της, πούχε τόσο πολύ άναστατωθή στα τελευταία πέντε χρόνια.

Ο πατέρας της ήταν άσπτης κι' ένα μεγάλο κατάστημα, μα η υ-πέρτα της κρατούσε από πλούσιο σπίτι. Η μοίρα τάφανε να γνω-ριστούν σε μια έκδοσή, οι δύο νέοι και να χλευστούν, γιατί οι γονείς της νέας δεν ήθελαν αι-τό το γάμο.

Με το μεροκάματο και τα ξενό-για, που έκανε ο πατέρας της Λένας, το ζευγάρι έοιδε εφτινι-σμένο και ποτέ στο σπίτι τους δεν παρουσιάστηκε η παρουσία στυνωδία.

Μονάχοις παιδί τους ήταν η Λένα, Όλες οι φροντίδες τους, λοιπόν, και η αγάπη τους, ήταν

για τη μοναχοκόρη τους. Όλες οι οικονομίες τους για τις σπου-δές της!

Μά και η Λένα ήταν ένα από τα εξαιρετικά έξαινα κορίτσια, που καταλαβαίνουν τις θυσίες των γο-νέων τους. Προόδευε, λοιπόν, ωσ-που πήρε το δίπλωμά της ως για-τρός.

Τότε ήταν, που άρρώστηκε ο πατέρας της από το στομάχι του και παρ' όλα τα μέσα, που διέ-θεσε η Λένα στο Κεντρικό Νοσο-κομείο, δεν τ' κατάφερε να τον σώσει. Πέθανε σε μια έγχειση.

Μόνο η Λένα προσπαθούσε να δώσει θάρρος στην απελπισμένη μητέρα της. Είχε τόσο πολύ κατα-βληθή έπειτα από το θάνατο του άντρα της. Ο καινός αυτός της έφερε στον τάφο, έπειτα από δύο χρόνια, κι' η Λένα, δίχως γονείς, δίχως συγγενείς, πούλησε ό,τι εί-χε στο σπίτι, που κατοικούσαν τό-σα χρόνια με νοιά, κι' έπιασε δουλειά ως έσωτερική σε μια κλ-ινική.

Είχε πολλές προτάσεις γάμου, από συναδέλφους της κι' από άλ-λους. Μά δεν ήθελε να παντρευ-τή. Άφωσιώθηκε στην επιστήμη της και άγνόωνε όλες και την κοσμική ζωή της 'Αθήνας. Ο θά-νατος την ένοηλυνε και τότε ά-κούσως άσπτησε να καταστύνη σε κανένα άνοητο ιατρείο, όπου έλ-πιζε να βοηθί την άπλητη γαλήνη της ψυχής και να άφωσιωθή στη δουλειά της.

Έτσι πύχε σ' έβριγο το χωριό η Λένα Σαβινά. Έκεί, η μόνη συντροφιά της, τα βράδια, ήταν η κυρά-Σωτήρανα, που έροόταν που και πού να τη γιοστήσει, να τη ρωτήση αν νοιαζόταν τίποτα, και να πιάσει λίγη κουβέντα μαζί της.

Ήταν μια συμπαιθητική γιοιό-λα κι' ήξερε να διηγείται όμοιες ιστορίες του χωριού. Ένα βράδυ, η Λένα τη ρώτησε:

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Γιατί νοιάμυες το σπίτι σου για ιατρείο, κυρά-Σωτήρανα; Γιατί ξεσπώθιες;

— Η γιοιόλα αναστέναζε κι' άρ-γησε ν' άπαντήσει. Σαβινά, ό-μως, γύρισε και ρώτησε τη Λένα:

— Γιατρέυεται η φυματίωση; Ο άρρωστος μπορεί να παντρευ-τή μια μέρα;

— Η Λένα την ζήτταζε κατάλλη-λη και της άπάντησε:

— Και βέβαια, κυρά-Σωτήρα-να. Για ποιόν ενδιαφέρεσαι;

— Για το γιό μου! πρόσφερε η γριά. Έγώ ένα εισόδημα από τα γωράρια, που νοικιάζω, νοιά-σα και το σπίτι. Τα στέλνω όλα στο γιό μου, που είναι άρρω-στος. Κάτι θα τον βοηθήσουν...

— Τι δουλειά κάνει ο γιός σου;

— Γιατρός!

— Γιατρός; Και πού βοιάζεται τώρα;

— Σε κάποια έξοχή της 'Α-θήνας. Τρία χρόνια, μετά που πή-σε το δίπλωμά του, άρρώστηκε. Είχε όμως μια καλύτερη και πήρε θάρρος. Ρίχτηκε στη δου-λειά πάλι και να πού, έδω κι' ένα χρόνο, παρατήρησε την 'Αθήνα και πήγε στην έξοχή.

Η γριά σάπασε κι' η Λένα σάλογιζόταν τους γινδύνους και τα άποσπότη, που έχει το ελάν-γελιά τους. Σαβινά, γύρισε κι' είπε στη γριά:

— Την άλλη βδομάδα θα πάω στην 'Αθήνα, για δυο μέρες. Θα πού τις που μένει ο γιός σου, να πάω να τον βοιά και να του πού τα γωρετίσματά σου...

Η γριά σαναήθηκε κι' έβριγε ευχαριστημένη εκείνο το βράδυ.

Την άλλη βδομάδα, όπως είχε πη η Λένα, έβριγε με το μικρό αμ-τωζινητό της για την 'Αθήνα. Δέ γύρισε όμως μόνη της, σε δυο μέ-ρες. Τη συνόδευε ένας κολοντι-μένος νέος, που τον γνώρισαν ά-μέσως οι χωριανοί, γιατί ήταν ο Γιώργος, ο γιατρός, ο γιός της κυρά-Σωτήρανας.

Κάτι, βέβαια, είχε κηθισμένη στο χωριό για την άρρώστια του, μα άπόσπεναν να ρωτήν τη γριά υπέρτα του, για να νη τη στενο-γορούνη. Τόσα όμως γωρχαν όλοι, που τον είδαν.

Πολλά σόγια έβριναν, βέβαια, με τον ένοητο του Γιώργου στο χωριό, μαζί με τη Λένα.

Κανείς όμως δεν ήξερε πως η Λένα και ο Γιώργος είχαν πάσει στην ίδια γιοιότι, το δίπλωμά τους κι' ότι ήταν δυο καλοί φίλοι στο Πανεπιστήμιο.

Έπειτα γώρισαν, ο καθένας εί-χε τα βάσανά του, και σαναήθη-σαν πάλι σ' ένα σπίτι στα Με-λισσια, όταν η Λένα πήγε εκεί να σαναήση το γιό της γριάς. Μή-λησαν σ' ένα κα'οι φίλοι για τα παλιά για ό,τι τους ενδιαφέρε.

— Θα οδηγή στο χωριό! του εί-πε η Λένα. Θα σε φροντίζω εγώ. Έξέ άλλου, πού καλό κλίμα έχουμε εκεί κάτω!

Έτσι, πείσθηκε ο Γιώργος και την άκολούθησε.

Τρία χρόνια πέρασαν από τότε κι' ο Γιώργος δινόμυσε κι' έδιω-ξε την άρρώστια από πάνω του. Κι' η Λένα ήταν ένθουσιασμένη, που έβριγε άποσπότη να δώσει μια μεγάλη γιάα, στην κυρά-Σωτή-ρανα, σπονδίζοντας το γιό της.

Το χωριό τόσο άτάχτησε δύο γιατρούς, γιατί ο Γιώργος πν-τοεύτηκε σε λίγο τη Λένα, κι' άρ-ωσαν να ζούν ευτυχισμένοι στο χωριό, που τόσο πολύ αγαπούσαν κι' οι δυο τους.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙ της κάπας, πολύ φαρδειάς όταν είναι μακρά, έρχεται σε αντίθεση με τα επανωφόρια, που άκολουθούν έφετος την ί-σια γραμμή. Αυτή η ίσια γραμμή θα επιβληθή, είτε το επανωφόρι είναι μακρύ, είτε άκολουθεί το μακρως τοια τέταρτα ή επτά όγδοα.

Όστόσο, η φαρδειά κάπα, πολύ συχνά, δίδει κι' αυτή την έντύπωση της ίσιας γραμμής, για-τί η μόδα άπατει να την τυλίγη η γυναίκα γύ-ρω από το σώμα της. Μπορούμε γά πούμε πως η μόδα της κάπας θα είναι μια από τις χα-ρακτηριστικώτερες μόδες του φθινοπώρου. Τη γραμμή αυτή της κάπας θα τη δοίμε συχνά να προσθέτη τη χάρι της σε περιορισμένο μί-κος, τόσο στο ντε-πυέ, όσο και στα φορέματα.

Πολλά φορέματα, που θα άκολουθούν την ί-σια γραμμή, θα έχουν στην πλάτη του κορ-σά ένα πανά πιαστό από τους ώμους, σ'α μια μικρή κάπα, που θα πέφτη ως τη μέση.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Το φθινόπωρο θα ξαναφέρει με έμπιστη τη μόδα του μαύρου χρώματος. Θα το δοίμε σε πολλά άμπιγνέ φορέματα, αλλά εκείνο, που θα έπισφραγίση την εύνοια αυτή τη μόδας, θα εί-ναι η εμφάνιση του μαύρου ταγιέρο.

Είναι μια μόδα, που για καιρό είχε εκλείψει, αλλά να πού επιβάλλεται και πάλι.

Κοντά στη μεγάλη μόδα του μαύρου, θα έ-πικρατήσουν διάφορα άλλα χρώματα, σε τόνους θαμπούς. Το κόκκινο π. χ. όχι όμως νάνα ζωρό. Θα μοιάξη μάλλον με το κόκκινο του παλιού κρασιού. Έξέ άλλου, τα βράδια, θα φο-ρεθούν πολύ τα λευκά και τα άνοιχτόχρωμα ρού. Και ιδιαίτερα θα φοριούνται τα άσπρ-μαυρά.

ΑΠΟΣΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

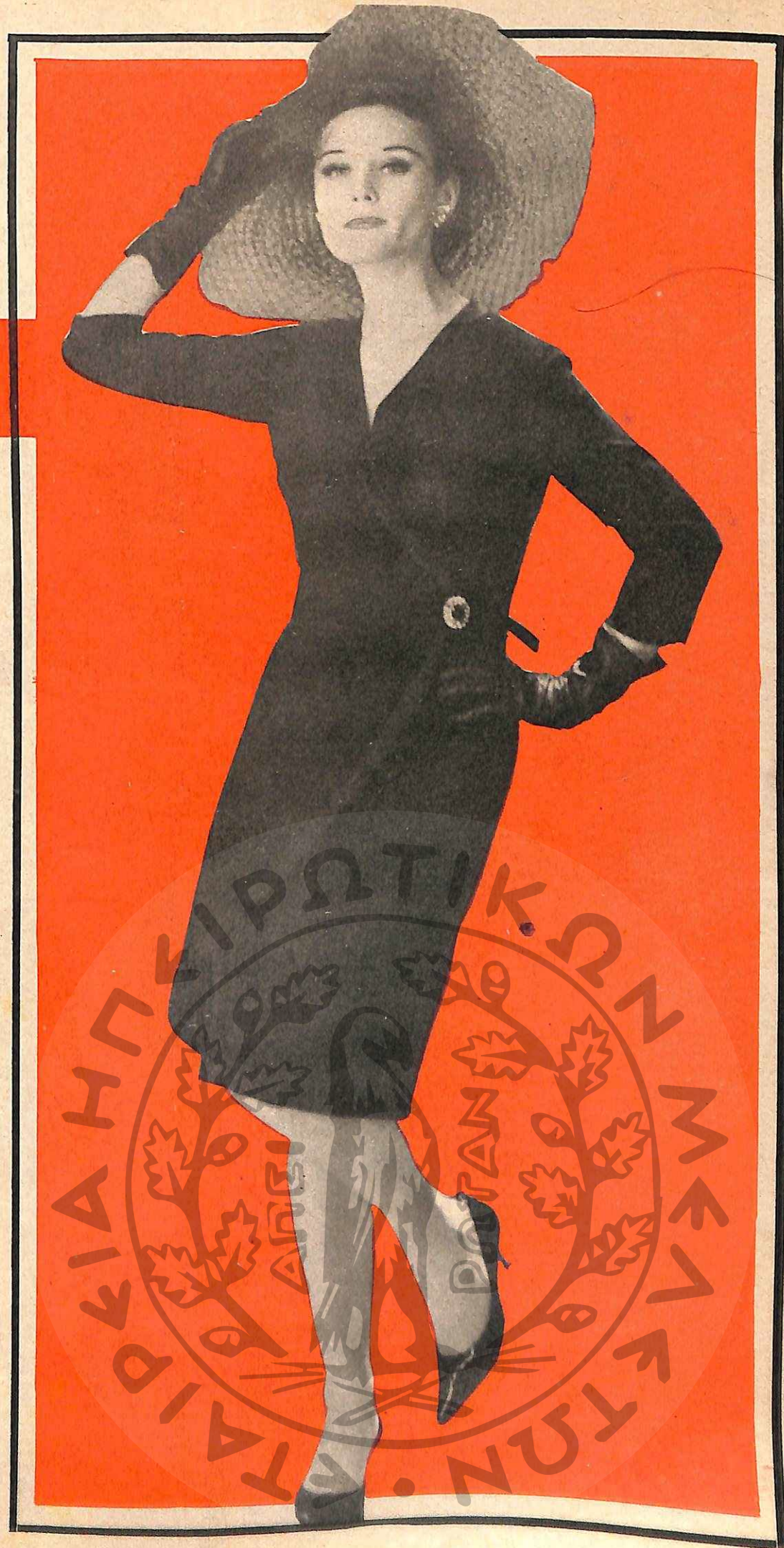
Οι άπογευματινές φθινοπωρινές τουαλέττες έχουν κάτι το άνάλαφο και, πολλές φορές, θα γωραιοποιήται άκόμη και η δαντέλλα, ιδίως για φορέματα, σε γραμμή έδαξ, μολονότι τα περισσότερα άπογευματινά φορέματα θα άκο-λουθούν την ίσια γραμμή.

Σε μια από τις τελευταίες παρισινές εκθέ-σεις, θαυμάστηκε μια άπογευματινή τουαλέ-τα σε ίσια γραμμή, καμωμένη όλη από δαντέ-λα, πάνω σ' ένα άμοιόχρομο φουρό. Το τίσω μέρος του φορέματος ήταν έντελως έφαρμο-στό πάνω στο φουρό, ενώ το μπροστινό ση-μείο είδος ποδιάς, όλο γλώσσες, από την ίδια δαντέλλα, τοποθετημένη καθέτα. Μια ζώ-νη από βελούδινη κορδέλλα, με φιάγκο μπρο-στά, συμπληρώνει την όλη αυτή σε γραμμή και όσποσο λουσάτη τουαλέττα.

ΔΙΠΛΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

Το «δίπλωμα» είναι μια άλλη χαρακτηριστι-κή γραμμή της εποχής. Άναφέραμε παραπάνω την κάπα, που διπλώνεται γύρω στο γυναικείο σώμα. Την τάσι αυτή τη βλέπουμε, λιγώτερο έντονα, σε φούστες και σε φορέματα. Πολλές φούστες θ' άκολουθούν το κλεισιμο-σάκελλο, δηλαδή θα ένώνονται σταυρωτά. Έξέ άλλου, στα φορέματα εμφανίζεται η ίδια τάσι, μ' ένα

Το διαγώνιο κλείσιμο της μόδας σε τουα-λέττα από λαινάξ.

Φαρδειά σκωτσέζικη φούστα και μονόχρωμη βέστα.

κλείσιμο διαγώνιο στο κορσάκι, που θα φτάνει έντελως στο πλάι, ενώ το δίπλωμα της φούστας θ' ακολουθή κι αυτό τη διαγώνια γραμμή, αντίθετα όμως προς τη γραμμή του κορσάκι.

Για να τονίζεται περισσότερο αυτή η γραμμή, σ' ένα φόρεμα π. χ. από λαινάκι, ή διαγώνια γραμμή του κλεισίματος υπογραμμίζεται με μία μεταξωτή φάσα. Ένα κόσμημα στη μέση, στο σημείο, που οι διαγώνιες γραμμές του κλεισίματος σχηματίζουν γωνία, συμπληρώνει το φόρεμα.

ΤΑ ΜΑΝΙΚΙΑ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τα μανίκια, σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας, χάνουν μεγάλο μέρος από το φάρδος τους. Θα τα δούμε, με άλλα λόγια, πολύ στενότερα απ' ό,τι τα έχουμε ως τώρα, ακόμη και όταν ακολουθούν την κόψη χιμονό. Τότε οι μασχάλες είναι, φυσικά, κι αυτές πε-

ριωραμένες σε φάρδος. Όσο για το μήκος, εμφανίζεται σε πολλές υποδιαφορές, φτάνοντας στο έντελως μακρύ μανίκι ως τον καρπό του χεριού.

Εξ άλλου, στις βέστες των ντε-πιές, βλέπουμε ένα σκέτος στα μανίκια, που τους δίνει ένα τύπο σπορτίβ: Μία πάλι, δηλαδή, που κοιμώπνει στο κάτω άκρο και σφίγγει το μανίκι στον καρπό. Όταν ξεκουμπώνεται, αφήνει το μανίκι πιο ελεύθερο και γυρίζει προς τα πάνω σε ορθό. Έτσι, το μανίκι αποκτά προς τα κάτω κάποια άνεση.

ΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Τα ντε-πιές εξακολουθούν να κοιτούν την έννοια της μόδας και το φθινόπωρο θα μας τα παρουσιάσει σε διάφορους τύπους. Καθένα θα έχει το χαρακτήρα του με το ένα ή το άλλο σκέτος, που θα του προσδώσει μία ιδιαίτερη εμφάνιση.

Φόρεμα πτε - καρρὼ χωρίς μανίκια που φοριέται με μπλούζα.

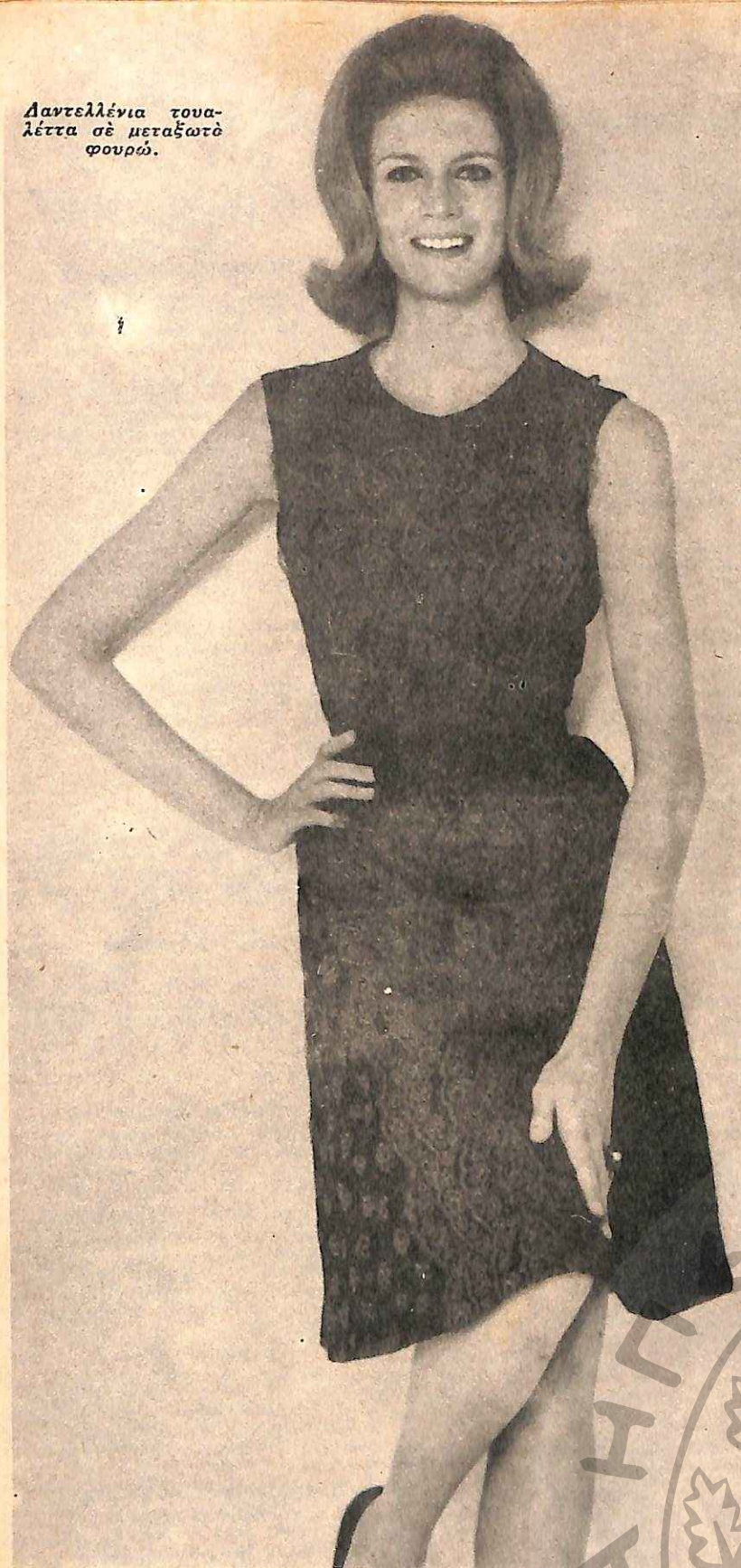
Άλλοτε θα έχουμε μία γραμμή μετρώς εδαξε στη φούστα, άλλοτε μία λίγο πιο τονισμένη και άλλοτε πάλι η φούστα θα διατηρήσει την κλασική γραμμή. Ανάλογα με το ένα ή το άλλο σκέτος της φούστας, ή βέστα θα την συνοδεύει με την ιδιαιτερότητά της κι αυτή γραμμή.

Με φούστα σε μέτριο φάρδος θα έχουμε μία διμοιόμορφη ορθή βέστα, μάλλον κοντή και ουχιά κι' ένα κλείσιμο σε απόσταση μπροστά, που θα συνδέεται με διπλά κοιμώπνια, συγκρατούμενα με λεπτή αλυσίδα. Έτσι η βέστα θα έχει κι' από τις δύο πλευρές του ανοίγματος μόνο κοιμώπνους. Ένα τέτοιο σκέτος στη βέστα προϋποθέτει, ότι το ντε-πιές θα φοριέται με κακάκια και όχι με μπλούζα. Θα έχει δε και χρώμα, που θα δημιουργήσει αντίθεση με το χρώμα του ντε-πιές.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΜΟΝΟΧΡΩΜΟΥ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΖΙ

Ο συνδυασμός του μονόχρωμου και του φαν-

Λαντελλένια τουαλέττα σε μεταξωτό φουρῶ.

ταζι, είναι ένας συνδυασμός, που θα τον δούμε πολύ εφέςτος, ανάμεσα σε φούστα και βέστα, συνδυασμός, που ταίριαζει ιδιαίτερος σε σπορτίβ εμφανίσεις. Τα καντριγιέ και τα σκωτσέζικα, πρωτοστατούν, συνδυαζόμενα με μονόχρωμα. Σ' αυτά τα σύνολα θα δούμε πολλές φορές τη φούστα από το φανταζι λαινάκι, κοιμώπνη «άν φόρμ», να αποτελέσει μια γραμμή «έδαξε».

Η βέστα άσχετά κοντή, θα είναι εφαρμοστή στο σώμα, σε κόψη χιμονό, χωρίς αυτό να της αφαιρεί από το εφαρμοστό, σύμφωνα με τη μόδα, που αναφέραμε παραπάνω.

Ο γιακάς θα συνεχίζεται με ορθό, για να σχηματίσει μυτερό και εβαλὲ άνοιγμα λαιμού. Συχνά, ένα στενό «κάς-κόλ», από το ίδιο μονόχρωμο λαινάκι της βέστας, φοριέται γύρω στο λαιμό και δένεται μπροστά, κι' ένα δέσιμο πεταχτό.

Οι κοντές αυτές βέστες, που θα κοιμώπνουν

ευθύγραμμα, έχουν χαμηλά δυο οριζόντιες κοφτές τσέπες, που συμπληρώνονται με καπάκια.

Η ΚΛΑΣΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΦΟΥΣΤΑΣ-ΒΕΣΤΑΣ

Η κλασική γραμμή στο συνδυασμό φούστας και βέστας, μας εμφανίζεται ευθύγραμμη. Έδώ η φούστα περιφρονεί την τάση προς το φάρδος και διατηρεί τη γραμμή, που έφτασε στους γοφούς και συνεχίζεται με το ίδιο φάρδος ως κάτω. Οι βέστες, ευθύγραμμες κι' αυτές, διατηρούν ένα μέσο μήκος, άλλοτε δε γίνονται κοντινέρες. Πολύ συχνά, θα δούμε το άνοιγμα του λαιμού να γίνεται στρογγυλό και «έδαξε». Παραλείπεται τότε ο γιακάς και το κλείσιμο φτάνει ως τη ολὴ του λαιμού.

Η μόδα συμβουλεύει να στολίσουμε αυτό το κλείσιμο της βέστας με μεγάλα κοιμώπνια, τοποθετημένα σε άσχετες απόστασεις. Είναι ένα

σκέτος, που αποτελεί ένα νεότεραίο στην καθαώς κλασική γραμμή.

ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Οι κοφτές τσέπες εξακολουθούν να είναι της μόδας. Εκτός από τις δυο, που τοποθετούνται χαμηλά στις βέστες, υπάρχει και μία τρίτη μικρότερη, που στολίζει το επάνω μέρος της βέστας. Η κόψη σ' αυτές τις τσέπες είναι οριζόντια και συμπληρώνονται με καπάκια. Τα μανίκια ακολουθούν το μήκος επτά όγδοα. Η μόδα, επιδιώκοντας πάντα το κομψό και το μοντέρνο, δεν ξεχνά και τη γυναίκα, που εργάζεται. Πρέπει κι' αυτή να είναι καλά και κομψά ντυμένη.

Είναι όμως λίγα κι' δύσκολο το έργο των εμπνευστών της μόδας, γιατί, στην περίπτωση της εργαζόμενης γυναίκας, πρέπει να συνδυάζουν την κομψότητα με το πρακτικό πνεύμα.

Παιδικό φόρεμα από φανέλλα.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ ΑΠΟ ΦΑΝΕΛΛΑ

Ένα από τα πρώτα υφάσματα, που θα χρησιμοποιήσετε για τα φορέματα των κοριτσιών, θα είναι η λεπτότερη ή πιο βαρεία φανέλλα. Θα τη δώσουμε πολύ σε όλους τους τόνους του μπλε ή του γκρι και θα έχη ένα άσπρο ελαφρό χνούδι, πράγμα, που της δίνει μεγάλη απλότητα. Είναι το πιο κατάλληλο υφάσμα για τις σπορτίβ εμφανίσεις των μικρών, καθώς επίσης για φορέματα του σχολείου και για βέστες ή επανωφόρια.

Χαριτωμένη είναι η κόψη του φορέματος, που έχει το ελαφρό μακρόταλλο μπουτάκι, με ένα γαλόνι μεταξύν αυτού και της φούστας, σε βαθύτερο χρώμα. Η φούστα σχηματίζει όλογορα σούρες.

Το φόρεμα έχει στρογγυλό κλείσιμο λαιμού και στολίζεται μπροστά με το ίδιο γαλόνι της μέσης, τοποθετημένο κάθετα, ενώ ένα άσπρο γιακάδα συμπληρώνει το άνοιγμα του λαιμού.

Η ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΒΕΣΤΑ

Ο ίδιος τύπος φανέλλας είναι πολύ κατάλληλος για κλασσικές βέστες κοριτσιών και αγοριών. Συμπληρώνουν ένα οποιοδήποτε ενύσσιο. Η κόψη τους είναι άνετη, αλλά ευθύγραμμη. Το μάκρος τους είναι αρκετά τονισμένο, το κομψοτάτο τους σταυρωτό, με τέσσερα κομμάτια, τα μακρύτερα είναι και μακρύτερα, γαυηλά πάντα κολλημένα στους ώμους.

Οι τσέπες μπαίνουν εξωτερικές και άκοχτα μεγάλες, στολίζοντας το κάτω μέρος της βέστας και μια μικρότερη στο ένα πλάι, με ένα μπιτό για γαρνιτούρα.

Οι κλασσικές αυτές βέστες στολίζονται επί πλέον με εξωτερικά γαζιά.

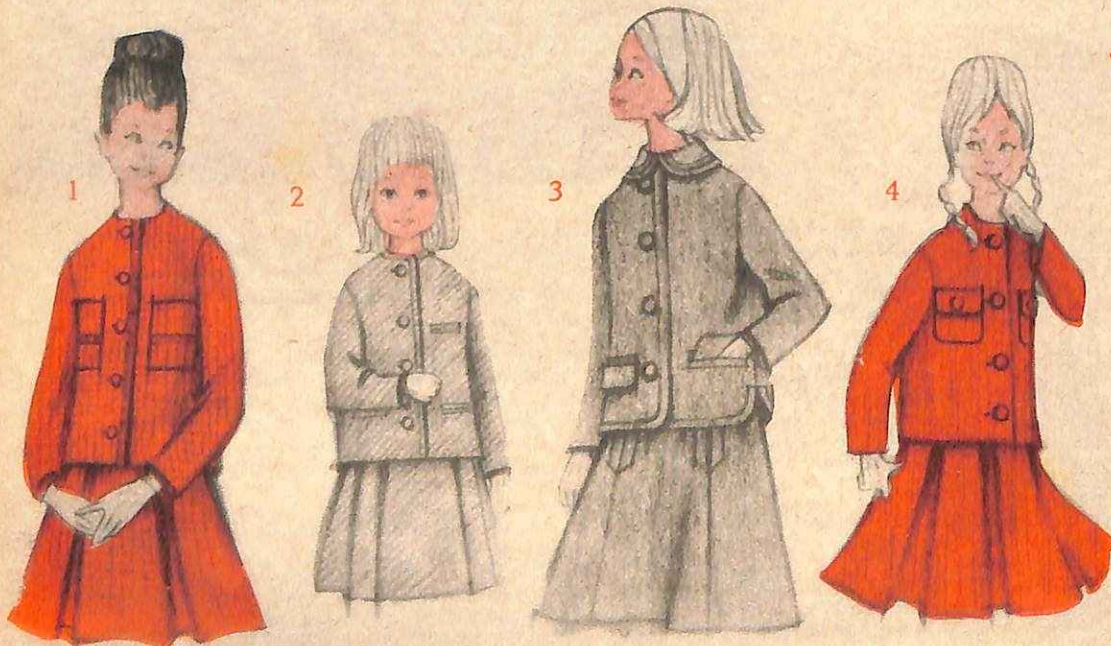
ΤΑ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ ΣΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Για τα ντε-πιές των κοριτσιών, που συνήθως αποτελούνται από φούστα και βέστα, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε κάθε είδος λαϊνάς, χωρίς να παραγνωρίζουμε και τη φανέλλα. Εφαρμόζουμε και εδώ φαρδιές φουστίτσες, σε κόψη κλός ή αν φούμα και βέστες ευθύγραμμες, με κλείσιμο ως τη ρίζα του λαιμού και γιακά στρογγυλό. Οι τσέπες εδώ εμφανίζονται με διαφόρους τρόπους. Άλλοτε μεγάλες και μακροστενές, εξωτερικές, άλλοτε κοφτές, με γαζιά, και άλλοτε κάδρες.

Το σχήμα τους εξαρτάται από το γούστο των κοριτσιών.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1. Φούστα με κουφώπιες και βέστα με εξωτερικές τσέπες. 2. Φούστα πλισσέ και βέστα με κοφτές τσέπες. 3. Φουστίτσα κλός και βέστα με γιακά. 4. Φούστα με πιέτες και βέστα με τσέπες με καπάκια.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κουλουράκια

Άλευρι 600 γραμ., λάδι 2 φλυτζάνια του καφέ, ζάχαρη 3 φλυτζάνια του καφέ, ή φλούδα ενός λεμονιού ή ενός πορτοκαλιού, μπέικιν πάουντερ 1 κουταλάκι, σταχτότερο δύο σπυριά.

Τρίβετε καλά το άλευρι με το λάδι, προσθέτετε τη φλούδα, το μπέικιν, τη ζάχαρη και το σταχτότερο, τόσο ώστε να γίνει άπαρηχτή μια ζύμη σφιχτή. Συμώνετε, πλάστες σ' όποιο σχήμα θέλετε και ψήνετε σε μέτριο φούρνο.

Για το κέϊν

Αν το κέϊν σας δέ βγήκε ώραιο απ' τη φόρμα, ή το χρώμα του δεν είναι αρκετά ροδοκόκκινο, ρίχτε στο πάνω λίγη ζάχαρη κρυσταλλική, την οποία μετατρέπετε αμέσως σε καραμέλλα, περνώντας από πάνω ένα πυρωμένο σίδερο.

Πώς γίνεται μαλακό το κρέας

Για να γίνει μαλακό το κρέας, μπορείτε να μεταχειριστείτε τις εξής απλές μεθόδους: Αν είναι βραστό, αφού το ξεφρίσετε και την ώρα που θ' αρχίσει να σιγοβράζει, του ρίχνετε τσέπες κουταλιές ρακί, όσα κιλά είναι το βάρος του. Αν πρόκειται για ψητό, χρησιμοποιείτε κονιάκ αντί για ρακί. Αφού πρώτα το κοκκινίσετε απ' όλες τις πλευρές.

Για το μπουτί

Όταν τρυπάζει το μπουτί που μαγειρεύετε, για να βάλει μέσα σκόρδο, μπορεί να βγί απ' τις τρυπές ο χυμός του κρέατος. Για να το αποφύγουμε, αυτό, αρκεί να ρίξουμε λίγο φιλό αλάτι στο βάθος κάθε τρύπας.

Το μαύρο μεταξωτό

Ένα μαύρο μεταξωτό ξαναβρίσκει την πρώτη του φρεσκάδα, αν το ύφηνε με ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε ρακί. Άφτερα το σιδερώστε με ελαφρό σίδερο, αφού το σκεπάσετε με ένα φιλό χαρτί (αν είναι πολύ λεπτό, βάζετε δύο κόλλες χαρτί). Το σιδερώμα γίνεται πάντα απ' την ανάποδη, για να μη γυαλίσει.

Πώς καθαρίζει το τηγάνι

Για να καθαρίσει καλά το τηγάνι σας, ρίχτε μέσα μια φοχτα χοντρό αλάτι, βράστε το μία στιγμή στη φωτιά κι' ύφτερα τρίψτε το καλά με ένα κουρέλι.

Πριν φυλάξετε την θμπρέλα

Πριν φυλάξετε μια μαύρη μεταξωτή θμπρέλα σας, καθαρίστε την καλά με ένα σφουγγάρι, βουτηγμένο σε χοντρό αλάτι. Αφού βραχί έτσι με το αλάτι, άφστε την να στεγνώσει ανοιχτή. Την κλείνετε μόνο όταν θα είναι εντελώς στεγνή.

Το καλό τσάι

Για να πετύχετε ένα καλό τσάι, πρέπει να το σερβίρετε 6—8 λεπτά μετά το ζεμάτισμα. Αν βιαστήτε, θάχετε ένα ρόφημα άνοστο και άχρωμο. Αν αργοπορήσετε, το τσάι θα γίνει στυφό και βλαβερό για την υγεία.

Οι έχθροι των άσημικων

Έχθροι των άσημικων σας είναι: ο άερας που τα όξιδώνει σιγά—σιγά, τα σάγα που τα μαυρίζουν, το ξίδι που τα λεκιάζει, ο αδέξιος χειρισμός που τα πληγώνει. Προφυλάγετε τα λοιπόν απ' αυτούς, για να μένουν πάντα σε κατ'άστας καλή. Αν δεν τα χρησιμοποιήσετε καθημερινώς, άφινετέ τα κλεισμένα μέσα στα ειδικά «καπιτονέ» κουτιά τους. Όσο για τα μεγάλα κομμάτια (τσγιέρες, ζαχαριέρες, κλπ.), τα βάζετε μέσα σ' ένα μπουφέ, που να κλείνει καλά. Φρόνιμο είναι μάλιστα να τα σκεπάσετε με μία φανέλλα.

Τα πλένετε ιδιαίτερος από τ' άλλα πιατικά, με περισσότερη προσοχή. Ο ιδεώδης καθαρισμός τους γίνεται με ζεστό σαπουνάδα κι' ένα δέγμα ζαρκαδιού. Τ' άφινετε για λίγα λεπτά στη σαπουνάδα κι' ύφτερα τα τρίβετε, τα ξεπλένετε και τα σκουπίζετε καλά.

Αν όμως στέγνωσαν λερωμένα κι' έχουν λεκιάσει, θα τα καθαρίσετε με το εξής μίγμα: 2 μέρη τρυγικό όξύ, 2 μέρη μπλάν ντ' Έσπέν και 1 μέρος σόδα. Διαλύετε σε λίγο νερό και τρίβετε με αυτό τ' άσημικα. Τα ξεβάζετε με καθαρό νερό και τα τρίβετε ύφτερα με δέγμα ζαρκαδιού, για να γυαλίσουν.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖ. ΤΣΕΙ·Ζ

Α'.

ΕΤΟΙΜΑΖΟΜΕΝ να κλείσω το γραφείο και να φύγω, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

Η ώρα ήταν 6 και 10'. Η μέρα, που είχε περάσει, ήταν ατελείωτη, πληκτική και άχαρη. Δεν είχε φανή κανείς πελάτης. Όσο για την αλληλογραφία, την είχα πετάξει όλη στο καλάθι των άχρηστων, χωρίς να ανοίξω ούτε ένα φάκελλο... Καί, ξαφνικά, έπαιονα το πρώτο αυτό τηλεφώνημα!

Σήκωσα το άκουστικό.

— Έδώ Νέλσον Ράβαν, είπα όσο ζωηρότερα μπορούσα. Απολογίσθησε μία σύντομη σιωπή. — Άκουγα, απ' την άλλη άκρη του σύρματος, το μουντζολό ενός άεροπλάνου, που άπογειωνότανε. — Ο θόρυβος αυτός γέμισε τ' αυτιά μου, για μία στιγμή, κι' ύφτερα άδινάτισε ξαφνικά. Φάνηκαν πως ο συνομιλητής μου είχε κλείσει την πόρτα του τηλεφωνικού θαλάμου.

— Ο κέριος Ράβαν; ρώτησε μία βραδεία άντοική φωνή.

— Ό ιδιος.

— Είσαστε ιδιωτικός ντέτεκτιβ;

— Μάλιστα.

Καινούργια διακοπή. — Άκουγα την άσχημη και δυνατή αναπνοή του άρρατου συνομιλητού μου. — Ίσως ν' άκουγε ν' έκείνους τη δική μου. — Τότερα είπτε:

— Έγώ μόνο μερικά λεπτά καιρό. Βρίσκειται στο άεροπλάνο, θάβελαι να γρησιμιοτηόσω τις ύπηρεσίες σας, κύριε Ράβαν...

Τράβηξα μπροστά μου ένα σημειωματάριο.

— Τ' όνομα και ή διεύθυνσή σας, παρακαλώ: είπα.

— Τζών Χάρντονιζ, Βουλεβάρτο Κόννοτ 33.

Έγώ σημείωνα γρήγορα αυτά τα στοιχεία, ρώτησα:

— Περὶ τίνος πρόκειται, κύριε Χάρντονιζ;

— Θάβελαι να παρακολουθήσετε τη γυναίκα μου.

Ο συνομιλητής μου άναγκάστηκε να σταματήσει πάλι, γιατί άπογειωνόταν άλλο άεροπλάνο.

— Έπειτα πρόσφερε μερικά λεπτά, που τις έπινε ο θόρυβος.

— Δε σας καταλαβα, κύριε Χάρντονιζ, τού είπα.

Περιμένα ν' άπογειωθεί το άεροπλάνο κι' ύφτερα μίλησε βιαστικά:

— Είμαι άναγκασμένος να ταξιδεύω στη Νέα Τόρη για τις δουλειές μου, δυό φορές το μήνα, κι' έχω την εντύπωση πως ή γυναίκα μου παραστράταει, στην άπουσία μου. Θέλω λοιπόν να την παρακολουθήσετε. Θα γνωρίσω με θάβριο, την Παρασκευή. Ποέπει να μάθω τί κάνει όταν βρίσκειμα μακριά... Πόσο θα σας πληρώσω;

Δε μου πολυάσχεσε αυτό του είδους ο δουλειές, άλλ' άφου δεν είχα κανένα καλύτερο...

— Μπορώ να σας ρωτήσω τί έργασία κάνετε, κύριε Χάρντονιζ; είπα.

— Είμαι υπάλληλος στην εταιρεία πλαστικών Έδων άπάντησε με κάποιον άνταρσισμό.

Η έμπειρία απ' όλην τήν άπό τις μεγαλύτερες έπιχειρήσεις στην περιφέρεια της Πασαντένα.

— Πνήντα δολάρια την ημέρα, κι' επιλέον τα έξοδά μου, είπα, μεγαλώνοντας κατά 10 δολάρια τη συνθησμένη άουρή μου. — Ο κεύ. Θα σας στείλω τώρα άμέσως 300 δολάρια για προκαταβολή. Θέλω να μη χάσετε καθόλου απ' τα μάτια σας τη γυναίκα μου. — Αν δε βγί απ' το σπίτι, πρέπει να μου άναφέρετε ποιόν τυχόν θα την έπισχεφθούνε. Μπορώ να βασισθώ σε σας;

— Για 300 δολάρια, θάβανα πολύ πιο δύσκολα πράγματα!

— Συμφωνώ, άπάντησα. Δε θα μπορούσατε όμως να περάσετε να με δήτε, κύριε Χάρντονιζ; Μ' άρρέσει να γνωρίσω προσωπικά τους πελάτες μου.

— Καταλαβαίνω. Άυστηρώς όμως, τώρα μόλις άποφάσισα ν' άποταθώ σε σας. Φεύγω τώρα άμέσως με το άεροπλάνο για τη Νέα Τόρη. Θάβελαι όμως στο γραφείο σας την Παρασκευή, που θα έπιστρέψω. Θέλω μονάχα να είμαι βέβαιος πως θα έπιδέτετε συνεχώς τη γυναίκα μου, τις μέρες του ταξιδιού μου.

— Έγνοια σας!...

— Άναγκάστηκε να σταματήσω, γιατί άπογειωνότανε κι' άλλο άεροπλάνο.

— Μου χροιάζεται όμως ή περιγραφή της γυναίκας σας, κύριε Χάρντονιζ, πρόσθεσα ύφτερα.

— Δεν έχω καιρό τώρα, άπάντησε βιαστικά. Με φωνάζουνε. Ποέπει να φύγω! Σας έδωσα τη διεύθυνσή μου...

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο. Κοίμασα κι' εγώ το άκουστικό και άναψα ένα τσιγάρο. Φύσησα τον καπνό προς τόν άντικρινό τοίχο.

Έκανα το έπάγγελμά του ιδιωτικού ντέτεκτιβ έδώ και πέντε χρό-

νια. Και μου είχαν τύχει ένα σωρό ιδιότροποι τύποι, στο δικό μου της χαριέρας μου. Ίσως να τα κι' ο Τζών Χάρντονιζ ένας απ' αυτούς.

Πάντως, μου είχε φανή πολύ ταραγμένος. Ίσως ν' άνησυχούσε από μήνες για την ήθική της γυναίκας του. Ίσως να ύποπτευοταν από καιρό πως ή κυρία έπωφελείτο απ' τις άπουσίες του για ένα καλή τη ζωή της. Καί, ξαφνικά, πρὶν φανή για ένα καινούργιο ταξίδι, θέλησε να βεβαιωθεί.

Ένας άνήσυχος και δυστυχισμένος άνθρωπος μπορεί κάποτε να φεοθή έτσι, άκολουθώντας την παρόρμηση της στιγμής.

— Όστόσο δε μ' ένθουσίαζε καθόλου αυτή ή ύπόθεση, που είχα άναλάβει Μ' άρρέσει να ξέρω πάντα με ποιους έχω να κάνω, κι' όχι να κλείνω συμφωνίες με μία φωνή απ' το τηλέφωνο.

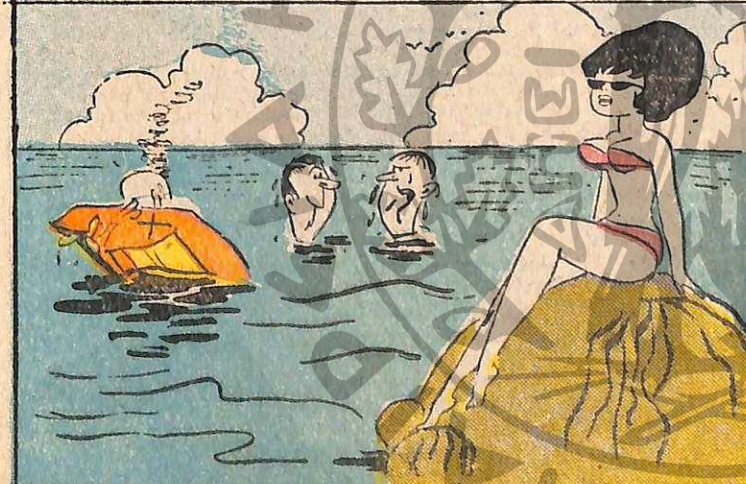
Είχαν τελειώσει πολύ γρήγορα, όλ' αυτά. Με είχαν βιάσει, κατά κάποιον τρόπο, να πω το ναι.

Ένώ συλλογίζομουν τα έλατιστα στοιχεία, που μου είχε δώσει ο Χάρντονιζ, άκουσα βήματα στο διάδρομο. Κάποιος γύγισσε το άολό τσάνι της πόρτας του γραφείου μου κι' ύφτερα άνοιξε να υπήξει.

Ήταν ένας νεαρός, με φαιάδες στο πρόσωπο.

Η σπολή και το πηλίκό του έδειχναν πως ήταν κλητήρας κάποιου γραφείου. Άρρσε πάνω στο τραπέζι μου ένα χοντρό φάκελλο και μούδωσε να ύπογράψω στο βελό του για την παραλαβή.

Ένώ έβλεπα την ύπογραφή μου, ο νεαρός κινείτο με περιφρονησι το μικρό δωματίο και τη γρήνη έπιπλοσι. Η ματιά του σταμάτησε διαδοχικά σ' ένα λευκό ύφασμας

— Μαρία, βοέ Παγαγιώτη, και στην ξηρά και στη θάλασσα να σταματάς άπότομα μόλις δής μία όραιο γυναίκα!...

του ταβανιού, στις σκονισμένες έταξέρες, στη φθαμένη πολυθρόνα για τους πελάτες, στο ήμερολόγιο του τοίχου με την εικόνα μιας μισογυμνης κοπέλλας...

Μόλις έφυγε, άνοιξα το φάκελλο. Είχε μέσα τριάντα χαρτονομίσματα των 10 δολλαρίων και μία κοινή καρτούλα, με την έξες δι' εύθυνσι, διατυπωγραφμημένη:

«Τζών Χάρντονιζ, Βουλεβάρτο Κόννοτ 33, Πασαντένα».

Άνασπώθηκα για μία στιγμή, πως ο πελάτης μου είχε μπουρέσει να μου στείλι έτσι άμέσως αυτά τα λεφτά. Έπειτα σκέφθηκα πως θα είχε λογαριασμό στην «Έταιρεία Εξπληρητήσεων Έξπρες» και πως θα είχε δώσει τηλεφωνικώς τις διαταγές του, άμέσως μετά τη συνομιλία μας. Άλλωστε τα γραφεία της εταιρείας αυτές βρίσκονταν στο δρόμο μου, στην άντικρινή πολυκατοικία.

Πήρα τόν τηλεφωνικό κατάλόγο κι' έψαξα να βρω το όνομα Τζών Χάρντονιζ, άλλα δεν το βρήκα. Σ' ένα άλλο τμήμα του ίδιου καταλόγου διάβασα ότι, στον άριθμό 33 του Βουλεβάρτου Κόννοτ, έμενε κάποιος Τζάν Μάινερς, κι' όχι ο Τζών Χάρντονιζ.

Χαϊδευόνας το μαγουλιό μου, που είχε χάσει πιά την ποιήνη βελουδένα φρεσκάδα του, έξετασα μεθοδικά την κατάστασι.

Θυμίζοιιν, ότι το Βουλεβάρτο Κόννοτ ήταν ένας άπόμερος δρόμος, πάνω σ' ένα ήφωμα, 5 γιλιόμετρα μακριά απ' το κέντρο της πόλεως. Οι κάτοικοι της περιοχής αυτής νοίκιαζαν κάποτε τις βίλλες τους, το καλοκαίρι. Έτσι μπορούσε να έξηγηθί ή παρουσία του Τζών Χάρντονιζ στην άουρή μου.

Ο Τζών Χάρντονιζ, παραφάνς άνώτερο στέλεχος της «Έταιρείας Τζών, είχε νοίκιασε το σπίτι του Τζάν Μάινερς, προσοκινά γιος, όσπου να τελειώη το δικό του.

Είχα περάσει μία φορά μονάχα απ' το Βουλεβάρτο Κόννοτ, πρὶν από άρκετό καιρό. Καί θυμίζοιιν πως δεν παρονείδε τίποτα το άξιοσημείωτο. Τη περισσότερα σπύτια ήταν τύπου «μπαγκαλιόνας», από έβλα και τούβλα. Το μοναδικό χάρισμα του Βουλεβάρτου ήταν ή θέα του, προς τη θάλασσα.

Όσο περισσότερο συλλογίζοιιν την άποστολή μου, τόσο λιγώτερο μ' άρεσε... Δεν ήξερα καν την περιγραφή της γυναίκας, που άναβελαι να παρακολουθήσω. Άν δεν είχα πάσει τα 300 δολάρια, δε θ' άρχιζα τη δουλειά πρὶν ιδώ αυτό το Χάρντονιζ. Άφου όμως είχα πληρωθί, άσθανόιιν τον έαυτό μου ύποχρεωμένο να ξοφλήσω το γόρος μου.

Κλείδωσα την πόρτα του γραφείου μου, καθώς και του διαδρόμου, και προχώρησα προς το άσυνέο.

Ο γείτονας μου, ένας βιομηχανικός χημικός, δεν είχε άξια τελειώσει τη δουλειά του. Άκουγα τη βαρεία φωνή του, στο διπλανό γραφείο, να ύπαγορευι στη γραμματέα του — ή στο δικτάφωνο.

Το άσυνέο με κατέβασε στο ισόγειο. Πήγα στο άντικρινό υπαί, όπου έτοιμα συνήθως το μεσημέριο. Καί παραγγείλα στο Σπάροσον, τόν υπάλληλο, δυό σάντουιτς με έσπιν και χοτόπουλο.

Ο Σπάροσον ήταν ένας ψηλό-

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΜΠΕΡΤΡΑΝ ένθουσιάζετο με την προσφορά του, είπε ο Πιέρο Μαρσάλ στη γυναίκα του. Αύριο το βράδυ, θάρη να δει το είδωλό.

Ποιν από δυό βδομάδες, ο Μαρσάλ είχε αγοράσει από κάποιο ταξιδιώτη, που ερχόταν απ' το Σουδάν, ένα τεράστιο είδωλο των νέγων. Κι ήθελε τώρα να το μεταπονήσει στον πλούσιο βιομήχανο Μπερτράν, μια ωδή συλλεκτη άφρικανικών αντικειμένων.

Πραγματικά, την άλλη μέρα, ο Μπερτράν έφτασε απ' το Παρίσι στη μικρή μοναχική βίλλα του Μαρσάλ. Αυτός ξεδίπλωσε τότε τις ταινίες, με τις οποίες ήταν τυλιγμένο το είδωλο. Και παρουσιάστηκε έτσι ένας άνθρωπος πανύψηλος, με μορφή πιθήκου, φτιαγμένος από μια ύλη μαύρη και γυαλιστερή σαν τον έβενο, μ' ένα ροπαλό στο χέρι.

— Θαυμάσιο! φώναξε ο βιομήχανος. Τ' αγοράζω... Τι παριστάνει, άραγε, άνθρωπο ή πιθήκο!... Ίσως να πρόκειται για πραγματικό άνθρωπο, που έγινε μούμια με κάποια άγνωστη μέθοδο.

Ο Μαρσάλ ανέλαβε να μεταφέρει το είδωλο στο Παρίσι, με τ' αυτοκίνητό του.

Στο μεταξύ, τ' άφησε προσωρινά στο μπάνιο. Κι επειδή ήταν λίγος ο χώρος εκεί μέσα, το έκλεισε στην άδειαν μπανιέρα.

Πέρασαν ύστερα όλοι στην τραπεζαρία.

Ενώ τούγανε, ο Μαρσάλ εξήγησε ότι, κάτω από μια ζώνη, που φορούσε το είδωλο, υπήρχε μια περγαμνή κι' ένα σακουλάκι με μια κίτρινη σκόνη.

— Έδειξα την περγαμνή αυτή σε κάποιο φίλο μου, αιγυπτιολόγο, χωρίς να του πανερώσω την προέλευσή της, πρόσθεσε. Χτες μου την επέστρεψε και μου δήλωσε πως μπόρεσε να διαβάσει μόνο μερικές λέξεις του κειμένου της: «Νερό πάνω... νερό μέσα... λαιμική σελήνη...».

Δεν κατάλαβε να προσδιορίσει τη χρονολογία της. Βρήκε μονάχα πως οι χαρακτήρες της μοιάζουν πολύ με τους αιγυπτιακούς... Ένας άλλος ειδικός, με βεβαιώσει πως δεν είναι παλαιότερη από ένα αιώνα... Τι νυστήριο!...

Μέσα στη σιωπή, που έλαχολούθιζε, άκουστηκε ξαφνικά ένας πάταγος πλατικών που σπάσανε! Ο Μαρσάλ κι' η γυναίκα του Μαρσάλ, κινδύνεψαν, σαστισμένοι. Ξέσπασε πως η καμιοτέρα τους είχε γρυγεί και πως δεν υπήρχε κανείς άλλος στο σπίτι...

Ο Μαρσάλ συγκώθηκε και πήγε να δει τι συνέβαινε. Σε λίγο, ξαναβγήκε, βαδίζοντας προς τα πίσω, κατάκλιμος, με μάτια άπληνη... Η Μαρσάλ έδωσε ξαφνικά ένα σφύρισμα φωνής: Είχε παρουσιάσει στο κατώφλι ή μούμια, ο μαύρος νέγρος, ζωντανός, κοιτώντας απειλητικά το βαρύ ροπαλό του!...

Φανόταν βροχημένος δόλοκληρος, απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Τα μάτια του πετούσαν διαβολικές λάμψεις.

Ο Μπερτράν άδειασε πάνω του όλες τις σφαίρες του περιστοόρου του. Το τέρας κλονίστηκε. Λίγο αίμα έτρεξε απ' τον ώμο του και κύλησε στο μπράτσο του. Μα δεν είχε πληγωθεί σοβαρά.

Άρπαξε το βιομήχανο απ' το λαιμό και τον έφριξε άγρια. Έρρεα άφησε να πέσει γύρω το θύμα του, ανάσπαστο, και προσώπησε προς τους δυό σκίγγους.

Έκείνοι πρόλαβαν να βγούν απ' την κάμαρα, να κλείσουν την πόρ-

Ο νέγρος άφησε το ροπαλό του κι' άρπαξε τον αντίπαλό του από το λαιμό.

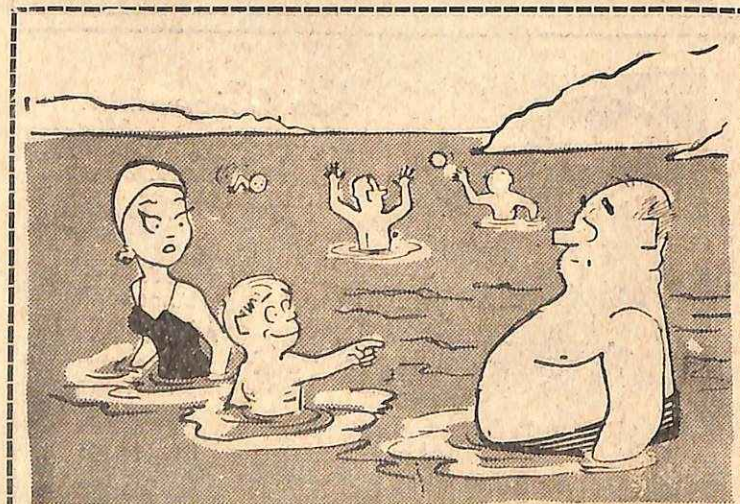
Ο ΝΕΓΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΡΟΠΑΛΟ

τα και να τη στερεώσουν με δυο βόλτες προέγιο. Ξαφνικά όμως, η Μαρσάλ σκεφθηκε με φόβη, ότι το τέρας θα μπορούσε να περάσει απ' το διάδρομο και να μπη από κει στο δωμάτιο, που βρισκόταν! Μόλις είχε εκφράσει αυτό το φόβο της στον άντρα της, άκουσαν πράγματι βαρέα βήματα στο διάδρομο. Πέσανε άμεσως γύρω και κούφτηκαν κάτω απ' το κρεβάτι.

Το νυστηριώδες πλάσμα μπήκε στο δωμάτιο, αναζητώντας τους

με μανία. Ξαφνικά, σταμάτησε. Είχε τραβήξει την προσοχή του μια αδιάκριτη φωνή, που ζητούσε βοήθεια. Βγήκε τότε στο διάδρομο και ξαναγύρισε στην τραπεζαρία. Κι' οι δυό σκίγγι άκουσαν ένα τρομαγμένο ουρλιαχτό του Μπερτράν, που τελείωσε μ' ένα μακάριο ούγγιο...

Ο Μαρσάλ, ψιθύρισε στη γυναίκα του να τον ακολουθήσει στο διπλανό δωμάτιο, όπου βρισκόταν σ' ένα σιντάρι το ορεβόλεο του.

— Πώ!... Πώ!... Θάλασσα πού θα ήπιε αυτός ο κύριος...

Τό πήρε από κει και πέρασε μαζί της στην τραπεζαρία, που ήταν τώρα άδειανη.

Μπαίνοντας, σκόνταψαν στο πτώμα του Μπερτράν. Η νέα γυναίκα ένοιωσε να λυγίζουν τα γόνατά της...

Ένας θόρυβος βημάτων, που πλησίαζε, της ξανάδωσε κάποια ενεργητικότητα. Ακολούθησε τον άντρα της στην χειροτομία.

Επειτα από λίγο, άκουστηκαν τρομακικά χτυπήματα στην πόρτα, που την είχαν κλειδώσει καλά.

— Ίσως κατορθώσουμε να σπύσουμε, ψιθύρισε ο Μαρσάλ. Η πόρτα είναι γερή...

— Μα τί είναι αυτό το τέρας που μας κινηγεί; φώτισε η Μαρσάλ με αγωνία.

— Πάντως, δεν είναι άνθρωπος, αλλά πλάσμα ανθρώπινο... Προβέτω πως θα προκύψει για κάποιο μάγο του Σουδάν, αιγυπτιακής καταγωγής. Ίσως να έφερε απ' τους προγόνους του τρόπο του προσωρινού σταματήματος της ζωής. Έκασε, λοιπόν, στον έαυτό του το φαρμακό αυτό πείρασμα: Απορομήθηκε, από ενός αιώνα, μ' ένα τεχνικό όργανο, που έφτιαξε με θάλατο. Η ζώνη σκόνη θα γοργίμενε για το ξανά ζωντανά του...

Είδες πως ήταν βροχημένος, άταν μπήκε στην τραπεζαρία. Έτσι ξενυχτούν οι αιγυπτιακές λέξεις της περγαμνής! Φαίνεται πως η βάση του υπάνου δεν ήταν καλά κλεισμένη. Το νερό έσπασε στο σώμα της μορμίας... Νερό πάνω. Τότε έξε δόλοκληρος, έφτασε στο σακουλάκι με τη σκόνη. Επειτα ανέβηκε, πέρασε ανάμεσα στα πόδια του νέγρου... Νερό μέσα. Έξε δόλο, άκουσε πανσέληνο... Αρπασή σελήνη... Σκέψου την έλξη του νερού γύρω του, όταν έβγαζε! Έρρεα οι προσβολές του Μπερτράν των χειροτόμων και θέλησε να έδωκε...

Ο Μαρσάλ σταμάτησε απότομα. Είχε άκουστη πίσω απ' την πόρτα ένα πικρό γέλιο.

Οι δυό σκίγγι κινδύνεψαν, σίγουροι πως έπρόκειτο για το Μπερτράν.

Ο Μαρσάλ έτρεξε, άνοιξε την πόρτα... Αίφνης, το τέρας βόηξε σε πάνω του! Είχε μπηγεί τα βαγνήτά του βιομηχανοί, για να τον κινή, γ' αυτό το σατανικό τέρας, γ' άνοξουν την κλειδωμένη πόρτα!...

Σήκωσε το ροπαλό για να χτυπήσει τη Μαρσάλ. Σεγλάστηκε όμως απ' τον καθρέφτη της ντουλάπας, όπου έβλεπε την εικόνα του θύματός του, και κατώρεσε το χτύπημα στο ρουστάλο.

Σάτισε μερικές στιγμές, βλέποντας τον καθρέφτη να κουνιέται. Επειτα στοάηκε και κτύπησε το Μαρσάλ. Έκρινε θόρυβος έναντιόν του, ζητώντας να έπωφελήσει απ' την κατάληξή του.

Ο νέγρος άφησε τότε το ροπαλό του κι' άρπαξε τον αντίπαλό του απ' το λαιμό. Η Μαρσάλ είδε το πρόσωπο του άντρα της να μελανιάζει, τη γλώσσα του να χρωμαίνεται έξω απ' το στόμα του...

Κτύπησε γύρω της μ' άπειρη σία. Είδε γύρω το βαρύ ροπαλό, έφωδιασμένο με υπερία καμιά. Τ' άρπαξε και χτύπησε έπανε! λημμένος το τέρας στο κεφάλι, μ' όλη της τη δύναμη...

Όταν ο μαύρος νέγρος έβρινε επιτέλους άκίνητος στο πάτωμα, με το κεφάλι σπασμένο, ή δυστυχισμένη γυναίκα έπασε μια κοίτη τοέλλας. Έξακολούθησε να γτιπάει... ενώ το γουρλωμένο μάτι της πήγαινε απ' το τέρας στους τοίχους της κάμαρας, πασιλαμένους μ' ένα παράξενο, πικρό αίμα...

A. ZEPAMON

ΕΞΥΠ

Ένα θαυμάσιο κύπελλο

Σχήμα κομψό και ωραίο
Χρώματα μοντέρνα ζωηρά
Υγιεινό και πρακτικό

Δωρεάν

Με κάθε σωληνάριο
PRODENT

Έπωφεληθείτε πριν
έξαντληθεί το στόκ.

Χρησιμοποιείτε
την μοντέρνα
Όλλανδική
όδοντόκρεμα
PRODENT

Αρώμα Μέντας
εύχρηστο
δραστικό.
Κάτασπρα δόντια
τέλειο καθαρίσμα
με πλούσιο άφρο.

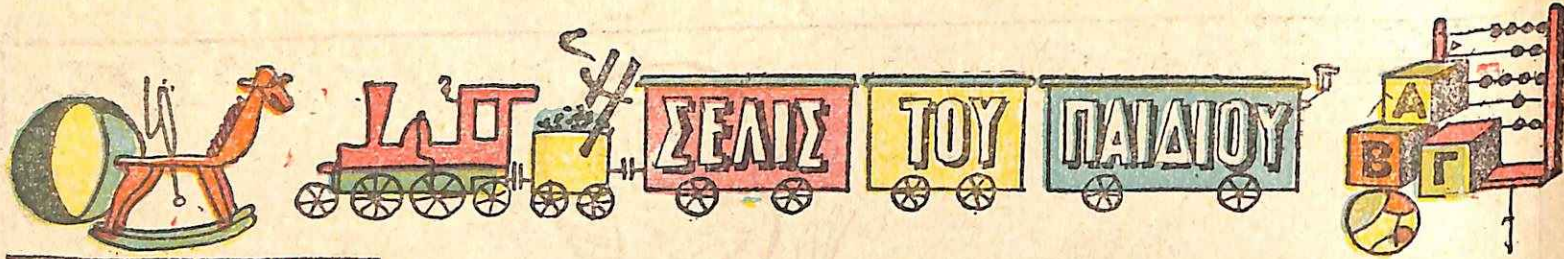
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

PRODENT

(με DISPERGON-A

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ PRODENT

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ - ΣΥΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ένα παράξενο ΚΥΝΗΓΙ

ΚΑΠΟΤΕ, — την εποχή που οι Μαυριτανοί χαλφές εξουσίαζαν την Ισπανία, — ζούσαν δυο όρφανα αδελφάκια. Ο Πεπίτο και η Ντολόρες. Εκείνος ήταν δεκατεσσάρων ετών, με κραιώ όμως ώριμου ανθρώπου. Εκείνη, ένα χρόνο μικρότερή του, φημισμένη σ' όλην την περιφέρεια για την όμορφη και την καλωσύνη της.

Ζούσαν σε μία ταπεινή καλύβα, λίγο έξω από την Αλάμπρα. Ένα μικρό κοπάδι γιδόπρόβατα ήταν όλη τους η περιουσία. Ωστόσο, ήταν εύπορη. Η λατρεία που ένοιωθαν ο ένας για τον άλλο ήταν ο μεγαλύτερος πλούτος που μπορούσαν να επιθυμήσουν.

Μιά μέρα, όμως, μερικοί στρατιώτες έκαναν επίδρομή στον τόπο τους. Εκείνην, έκαναν, κατέστρεψαν σπίτια χωρίς λόγο και άφορη. Και ένας αξιωματικός πήρε την Ντολόρες από την καλύβα της, — τι αντίσταση μπορούσε να του φέρη ο Πεπίτο; — και την πούλησε σκλάβας σ' έναν πλούσιο άρχοντα.

Ο Πεπίτο κόντευε να τρελλαθή. Στην απελπισία του, σκέφθηκε να πάη στο χαλφί να κάνει τα παραπόνά του.

Ο χαλφής συνήθειε, μία φορά τη εβδομάδα, ν' ανεβαίνει σε μία εξέδρα, έξω από το παλάτι του, και ν' άκούη τις αιτήσεις των υπηκόων του. Εκείνη τη μέρα, η πλάτεια ήταν γεμάτη κόσμο. Όλοι στεκόνασαν μακριά από την εξέδρα. Δεν τολμούσαν να πλησιάσουν το χαλφή.

Ο Πεπίτο, όμως, παραμέρισε το πλήθος, προχώρησε θαρρετά — ένα γύρω του ακούονταν επιφωνήματα καταπληξίας για την τόλη του, — στάθηκε κάτω από την εξέδρα, σήκωσε το κεφάλι του, κτύπησε τον χαλφή στα μάτια και φώναξε με όση δύναμη είχε:

— Ζητώ δικαιοσύνη, πολυχρονιμένο μου χαλφή.

Μερικοί από την άσκολοιότητα του χαλφί, κατέβηκαν από την εξέδρα και πλησίασαν τον Πεπίτο με απειλητικές διαθέσεις. Εκείνος, όμως, χωρίς να λογαριάσει την παρουσία τους, συνέχισε στον ίδιο τόνο:

— Μην ξεχνάς πως σήμερα είναι η μέρα του λαού. Έχω, λοιπόν, το δικαίωμα να ζητήσω από τον πολυχρονιμένο μου χαλφή ν' άκούση το παράπονο ενός υπηκόου του.

Ο χαλφής άναποδσε κι' έκτιμούσε εκείνους που ζητούν το δικό τους. Σταμάτησε με μία χειρονομία τους αλλοίους, που ήταν έτοιμοι να χυμλήσουν στον Πεπίτο. Εξόδησε να προχωρήση ένα όχημα και να σκύβη πάνω από την εξέδρα.

— Τι παραπόνά έχεις, νεαρέ; ρώτησε τον Πεπίτο.

— Ένας αξιωματικός σου πήρε την αδελφή μου από το σπίτι μας, άποκριθηκε θαρρετά ο νεαρός, και την τράβηξε μαζί του σαν σκυλί.

— Και που την πήγες; — Την πούλησε σκλάβας σ' έναν πλούσιο άρχοντα. Σε ρωτώ τώρα, πολυχρονιμένο μου χαλφή: είναι σωστό αυτό, είναι δικαίο;

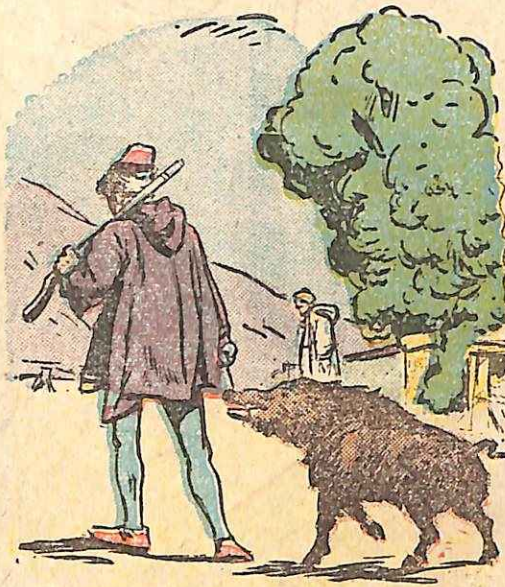
Ο τόνος της φωνής του Πεπίτο, που έτρεμε από αγανάκτηση, έκανε μεγάλη έντυπωση στο χαλφή. Θαύμασε τον νεαρό για την τόλη του.

— Κάτι πρέπει να κάνω γι' αυτόν, είπε με το νου του. Είμαι περίεργος να δω ως που θα φτάση το θάρρος του. Θα τον βάλω σε δοκιμασία να δώ αν τ' όλη η καρδιά του. Και αν τ' άποφάση να κάνει αυτό που θα του ζητήσω... η αδελφή του θα ξαναγυρίση στο σπίτι τους.

Νά τί σκέφθηκε: ύστερ' από δυο μέρες θα έδινε στο παλάτι του μεγάλο τραπέζι. Σύμφωνα με τ' άποφασισμένο, έπρεπε να προσφέρει στους καλεσμένους του και έναν κάπρο ψητό. Έ, λοιπόν, το πιο έλκετο και όρεκτικό φαγητό. Έ, λοιπόν, θα ζητούσε από τον νεαρό να του φέρη έναν κάπρο. Το κνήγι του ζωού αυτού ήταν επικίνδυνο. Θα μπορούσε ο μικρός Ισπανός να κάνει κάτι, θα ήταν κατόρθωμα άκόμα και για μεγάλους.

Τά χείλη του χαλφί μισάνοιξαν σε παράξενο χαμόγελο. Έσκυψε περισσότερο από την εξέδρα, και είπε τ' όλο του Πεπίτο, που τον κτύπησε με αγωνία στα μάτια:

— Τά λόγια σου δείχνουν πως είσαι τολμηρός και άποφασιστικός. Νά δώμε, όμως, και τ' άργα σου... Σήμερα, είμαι στις καλές μου. Θα σε βοηθήσω να ξαναγυρίση κοντά σου η αδελφή σου, άφου την άναπαύς τόσο πολύ. Πρέπει, όμως, κι' έσύ να μου φέρης μεθαύριο έναν κάπρο, ζων-

Ανίκανος ο κάπρος ν' άντισταθή, άναγκάστηκε ν' άκολουθήση τον Πεπίτο, σαν πειθήνιο σκυλί.

τανό η νεκρό, φτάνει να τον έχης πίσει η σκοτώσει με τ' όια σου τ' άχρια.

Ο Πεπίτο έμεινε κόκκαλο. Ποτέ δε φανταζότανε πως ένας χαλφής θα καταδεχόταν να παίζει με τον πόνο ενός παιδιού. Αυτό που του ζητούσε ήταν κάτι παράλογο, έξωφρενικό!... Ωστόσο, δεν άργησε να συνέρθη.

— Θα προσπαθήσω να σ' εύχαριστήσω, πολυχρονιμένο μου χαλφή, είπε με σταθερή φωνή.

Και έφυγε με το κεφάλι σηκωμένο ψηλά. Μάλις γύρισε σπίτι του, πρώτη του δουλειά ήταν ν' άναποδογυρίση μία κασέλα, γεμάτη άχρηστα πράγματα, και να την άδειάση. Θυμότανε πως εκεί μέσα ήταν πεταμένη μία πιστόλα του πατέρα του. Τη βρήκε. Βρήκε κι' ένα σασκουλάκι με λίγη μπουρούνη και βόλια. Καθάρισε την πιστόλα και την γέμισε. Οι κινήσεις του ήταν άργες, μετρημένες. Άσυνήθιστη σοβαρότητα έκανε το παιδικό σχεδόν πρόσωπό του να φαίνεται σαν ώριμου άνδρος.

— Ένοια σου, αδελφούλα μου! Έλεγε με

— Έμεις δε σε ρωτήσαμε ποτέ, τί τ' άναιες τ' άποτά!...

το νου του. Δέ θα σ' άφισω να μαρσής στη σκλαδιά.

Το ίδιο θράδυ, μόλις σκοτείνιασε, έβγαλε την πιστόλα στη ζωή του και ξεκίνησε για τ' άσος. Σε λίγο έφτασε σ' ένα σταυροδρόμι. Ένας άλλος ήταν εκεί κοντά. Ίδανικός τόπος για παγώνα. Κάποιος κάπρος θα έρχόταν, να σβύση τη δίψα του. Τό φεγγάρι μόλις είχε προβάλει στον ουρανό.

Ο Πεπίτο άκούμπησε με τις πλάτες σ' ένα δέντρο.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, σαν τρομαγμένου πουλιού. Πρώτη φορά στη ζωή του έπαινε πιστόλα. Δεν ήξερε σημάδι. Τί θα γινόταν αν δεν τ' άκαθάρνε ν' άφήση στον τόπο των κάπρων με την πρώτη πιστολιά, αν τον τραυματίζε μονάχα; Τό έξαγριωμένο ζωό θα χυμούσε άπ' άνω του, θα τον ποδοπατούσε, θα τον κομματιαζε με τ' άσουλέρτα του δοντία.

Δεν τον ένοιαζε πού θα πέθαινε. Ένοιωθε, όμως, τ' ό μισό του να σαλεύη με τ' άσέψι, πως η άγαπημένη η αδελφούλα του θα έμενε χωρίς προστατή, — καταδικασμένη να ζήση σκλαβά τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της.

Δυο δάκρυα του βόλυναν τ' άσέψι, άργόκλυσαν στα μάγουλά του. Τά σκούπισε άμέσως, με την άντιστροφή της πάλμης του. Την ίδια στιγμή, είδε έναν σκοτεινό όγκο να παρουσιάζεται από ένα μονοπάτι, να προχωρή. Σε λίγο, έσχωρισε καθάρα... δυο μεγάλους κάπρους!

Ένα παιδί της ηλικίας του, δύσκολα θα τ' έβγαζε πέρα και μ' ένα μονάχα κάπρο. — όχι με δυο. Ωστόσο, ο Πεπίτο δεν τ' άχασε. Κρύφτηκε πίσω από τ' ό δέντρο, τράβηξε την πιστόλα από τ' ό μέση του, και περίμενε.

Και όταν οι κάπροι πλησίασαν περισσότερο, σήκωσε την πιστόλα, και πυροβόλησε. Τό ένα από τ' ά δυο ζωά σωρίστηκε θορακά κάτω. Τό άλλο έμεινε άκίνητο.

Ξαφνικά, ο Πεπίτο έβγαλε ένα ξεφωνητό. Θυμήθηκε πως είχε γεμίσει την πιστόλα με βόλια και μπουρούνη για μ' ένα μονάχα εκπαιδευμένο. Δέ μπορούσε να φαντασθή πως θα παρουσιάζονταν μπροστά του δυο μαζί κάπροι. Περίμενε να δ' ό τον άλλον, τον ζωντανό, να χυμλή έπάνω του, να τον τρυπή με τ' ά δοντία του...

Έτοιμαζόταν να σκαρφαλώση στο δέντρο. Τό έκανε, όμως, έντυπωσι γιατί ο άλλος κάπρος να μη σαλεύη δίχως από τ' ό θέσι του, με τ' ό κεφάλι άκούμπισμένο στα πινιά τ' ό πεσμένου ζωού.

Πέρασαν έτσι πέντε, δέκα, δεκαπέντε λεπτά της ώρας, χωρίς να συμβή τίποτα τ' ό τρομερό. Τέλος, ο Πεπίτο ξεβαρρευτηκε. Πλησίασε σιγά-σιγά, και βρήκε μπροστά σ' έναν τυφλό κάπρο, με τ' ό στόμα στην ούρα τ' ό σκοτωμένου ζωού, που τ' ό χρησίμευε οδηγός...

Ο Πεπίτο ήταν από εκείνους που παίρνουν γρήγορα άποφάσεις. Έδωσε μ' ένα σκόνι τ' ό στόμα τ' ό κάπρου και τον τράβηξε μαζί του. Στην άρχη, τ' ό ζωό δοκίμασε να ξεφύγη. Άνίκανος, όμως, ν' άντισταθή, άναγκάστηκε ν' άκολουθήση τον Πεπίτο σαν πειθήνιο σκυλάκι γυρίζοντας λυπητέρα. Ούτε όχημα δέ μπορούσε να κάνει μόνο του, χωρίς να τ' ό τράβηξη κάποιος.

Τό πρωί της ημέρας που θα έδινε μεγάλο τραπέζι, ο χαλφής είδε να παρουσιάζεται και πάλι μπροστά του ο Πεπίτο, μ' έναν κάπρο όχι σκοτωμένο, αλλά ζωντανό, όλοζώντανο. Και ο κάπρος αυτός, — που τον έβλεπε και σ' έπαισαν σύγκρυα, — ήταν στα χέρια του νεαρού πιο ήρεμος και από άρνάκι.

— Όλα περίμενα να τ' άω, ψιθύρισε κατάπληκτος ο χαλφής. Αυτό, όμως, όχι!

Και όταν ο Πεπίτο τ' ό έξιστόρησε την περιπέτειά του στο άσος, ο χαλφής σηκώθηκε από τ' ό θέσι του και άγκάλιασε τον κακοντυμένο χωριάτη.

— Άπέδειξες, τ' ό είπα ένθουσιασμένος, πως είσαι τολμηρός, όχι μονάχα με λόγια, αλλά και με έργα. Μου ζήτησες να έλευθερώσω την αδελφή σου. Θα δώσω διαταγή να τρέψουν άμέσως ν' ά την πάρουν και να σ' ό την φέρουν. Θα τ' ό ζητήσω τώρα κι' έγώ μ' άμ' άχρη.

— Άν περπάτη από τ' ό χέρι μου...

— Νά μ' άφύγετε από τ' ό παλάτι. Νά μείνετε έδω κοντά μου. Την αδελφή σου, θα τ' ό προικίσω, και θα τ' ό καλοπαινήσω. Όσο για σένα, θα σ' έχω σκλάβο. Είμαι βέβαιος πως θα μου φανής χρήσιμος.

Η έπιθυμία τ' ό πολυχρονιμένου μου χαλφί, είναι διαταγή για μένα, είπε ο Πεπίτο. Στό μετ' άξυ, στέλλε άμέσως ανθρώπους σου να μου φέρουν την άγαπημένη μου αδελφούλα. Άνυπομονώ να τ' ό φέρω στην άγκαλιά μου!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριχός και οι 3 τρομαδέτιες

— Είπα δ' ά γι'... Δέν πούκεται να σ' άγοράσω αυτές τις τρομαδέτιες. Θα έπρεπε, στην ηλικία σου, ν' άποφύγετε τ' ό σπατάλη και να κάνετε λίγη οικονομία... Αυτό τ' ό έξοδο είναι περσιτό!...

— Είναι άνέλπιστο!... Θα τ' ό έχουμε τις τρομαδέτιες μας!...

— Άς νά μ' άς τις δώσουν άμέσως; — Έγώ τ' ό φωνά κιόλας!...

— Παλιόπαιδα!... Άπαιτώ να μου π' ότε άμέσως που βρήκατε τ' ά χοί... ατα...

— Δέ μ' άς στοιχίσαν ούτε δεκάρα... Μ' άς τ' ό στείλαν έντελώς δ' ό ορεά ν'...

— Είπατε ο κύριος Ριχός; Είναι η παραγγελία, που νά ναι στην άντιπροσωπεία «Νοτιοαφρική».

— Τί... Πώς... Μ' ά στιγμή, παρακαλώ!...

— Πάνε τ' ά δειρά μας... Θα μπορούσα να γίνω ο Παγκίνι της τρομαδέτιας!...

— Τί;

— Παδιά!... Κέπ τ' ό καταπληκτικό!... Κάτ' άπίστευτο!...

ΑΤΟ ΩΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

— Πιστεύω νά τ' ό χώνεψαν τ' ά παιδιά, πως δέν πούκεται να πάρουν αυτές τις τρομαδέτιες... Μά, τί' άκούω!...

— Δωρεάν... Ποιός;

— Ό κύριος, που βγάλε τ' ό «Νοτον φλέιν» τις δίνει στα παιδιά έντελώς δ' ό ορεά ν'...

— Είπατε ο κύριος Ριχός; Είναι η παραγγελία, που νά ναι στην άντιπροσωπεία «Νοτιοαφρική».

— Τί... Πώς... Μ' ά στιγμή, παρακαλώ!...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άγνωστων μας

—Τί σημαίνει ή λέξι Σιγκαπούρη;
—Σημαίνει ή πόλι των λεόντων.

—Πότε έγινε ή έκστρατεία του Μαρδονίου κατά τής Έλλάδος;
—Τό 492 π.Χ.

—Από ποιόν έγγραφη ή 'Αποκάλυψις;
—Από τόν Ευαγγελιστή 'Ιωάνη στη νήσο Πάτμο.

—Πόσο απέχει ή νήσος Λήμνος από τήν άκτή του 'Αγίου Όρους;
—59 χιλιομέτρα από τήν άκτή του 'Αγίου Όρους και 62 χιλιομέτρα από τή Μικρά 'Ασία.

—'Η οδός Μάγερ από πού έχει πάρει τ' όνομά της;
—Από τόν Γερμανόν φιλέλληνα Ιωάννη 'Ιακώβο Μάγερ, πού πολέμησε γενναία στο Μεσολόγγι κι έπεσε μαχόμενος στην έξοδο. Ο Μάγερ εξέδιδε στο Μεσολόγγι και μία εφημερίδα, τή «Έλληνική Χρονικά».

—Ποιά ήταν ή πρώτη χώρα του κόσμου, πού κυβερνήθηκε από χριστιανόν άρχοντα;
—'Ηταν ή Κύπρος, και κυβερνήθηκε από τόν Ρωμαίο ύπατο, Σέργιο Πάυλο, πού προσήλυτιστηκε στο χριστιανισμό από τόν Παύλο και τόν Βαρνάβα.

—Πώς λεγόταν ό 'Απόστολος Παύλος,πριν γίνι όπαδός του Χριστού;
—Σαούλ.

—Πού γεννήθηκε ό Λουκιανός;
—Στά Σαμάστα της Κομμαγίνης τό 120 μ.Χ.

—Πότε και πού γεννήθηκε ό Μέγας Βασίλειος;
—Γεννήθηκε στην Καισάρεια της Καππαδοκίας τό 330 μ.Χ.

Χιοδμορ

ΘΑ ΤΟ ΤΗΓΑΝΙΣΕ

Ο δ α σ κ α λ ο ς: Πές μου, Γιαννάκη, ποίος είπε: «Δός μου π άν στο καλό γάν νικιστά»;

Ο Γ ι α ν ν ά κ η ς: Ο 'Αρχιμής, κύριε!

Ο δ α σ κ α λ ο ς: Μπράβο! Και τί σημαίνει αυτό;

Ο Γ ι α ν ν ά κ η ς: Δός μου ψάρι παστό, κι' εγώ θα τόν τηγανίσω!

Τ ά κ η ς: Γιατί άραγε τόν τηγανίσω; Γιατί είναι κτήριον;

Λ ά κ η ς: Γιατί γυρίζει όλη τή νύχτα και χάνει τόν ύπνο του.

—Γιατί, Τάκη, δεν πήρες καλούς βαθμούς αυτή τήν έκαμηνία;

—Μά δεν τούς πήρα εγώ, μπαμπά! Ο δάσκαλος μου τούς έδωσε.

—Κάθε φορά πού παίρνω μουντάδο, ή μαμά μου βάζει μέσα στον κουμπάρα ένα τάλλητρο.

—Μά, τότε με τόν καιρό θα γίνης εκατομμυριούχος.

—'Αποκλείεται! Γιατί όμα τελειώνη τόν μουντουλάδο, με τού κουμπάρα τά λεφτά παίρνουμε τόν καινούργιο.

Δ α σ κ α λ α: Για ποιά λόγου όλλα σύννεφα είναι άσπρα κι' άλλα μαύρα;

Λ ι λ ι κ α: Γιατί τά άσπρα σύννεφα θά γίνονται από τά νερά πού είναι καθαρά και τά μαύρα από τά βρόμικα.

Σ τ ό σχολείο:

—Τί ήταν ό Κολόμβος, Τάκη;

—Μά... μού φαίνεται... πουλί.

—Και γιατί;

—Γιατί πολλές φορές άκούω για τόν άγίο τού Κολόμβου!...

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΕΠΑΦΗ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Υπό του Ευαγγελικού 'Ιεροκλήους ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Μιά φορά ήταν ένας ψαράς. 'Ηταν Έβραίος και λεγόταν Πέτρος. Κάποιο λοιπόν πρωινό, μετά από όλονύκτιο ψάρεμα χωρίς αποτέλεσμα, ενώ κάθισε στην παραλία απογοητευμένος για τήν άποτυχία του, τόν πλησίαζει ό Χριστός. Γνωστοί ήσαν.

'Ηταν όχλος πολύς. 'Ηθελε ό Χριστός να τούς κηρύξει. Πού να βρή άμωνα εκεί στην παραλία; Πολλοί από μäs θα περιέμεναν να κτίσουμε εκκλησία προτού άνοιξουμε τόν στόμα μας να κηρύξουμε. Παρεδήγησις τού Χριστιανικού πνεύματος. Πόσον δε επικίνδυνος ό νόμος πού απαγορεύει τόν κήρυγμα έξω από ειδικούς εκκλησιαστικούς οίκους. Ο Χριστός περισσότερο κηρύγματα έκανε έξω, παρά μέσα σε κλειστούς χώρους Συναγωγών. Σήμερα όμως κτίζουμε εκκλησίες, έχουμε άμωνα, αλλά μäs λείπει τόν εκκλησιασμό. Ο Χριστός είχε όχλους πολλούς, αλλά Τού έλειπε ό άμωv.

Δέν έδιστα να έπιτάξει μιά βαρκούλα-τή βαρκούλα τού Πέτρου και να τήν κάμει άμωνα Του. Χριστιανέ, μη διατάξης να κάμνης εκκλησία, ούτε τόν καφενείο, ούτε τόν πεζοδόρο, ούτε τόν σχολείο, ούτε τήν παραλία, ούτε τόν γραφείο και τόν εργαστάσιο σου—τόν άμωνα τού Χριστού. Αυτούς τούς άμωνα τούς έχουμε περισσότερη ανάγκη, γιατί περιστοιχίζονται συνήθως από άμαρτωλούς πού έχουν πραγματική ανάγκη τής σπουδίου Χάριτος τού Χριστού.

Κάμε τόν καράβι σου άμωνα Χριστού, κι' ό Χριστός και τήν κάμνι για σένα. Όταν τελείωσε τόν κήρυγμα Του ό Χριστός στον κόσμο, στράφηκε πρös τόν Πέτρο και τού λέγει: «Τράβα για τά βάθη τού ύδατος». Υπήκουσε ό Πέτρος. «Τώρα ρίξε δίχτυ». «Μά κύριε, όλη τή νύχτα πεθάναμε στο ψάρεμα και δεν πιάσαμε τίποτα. Δέν έχει ψάρια ή θάλασσα αυτή».

'Αφού τόν λέγει ό Χριστός, πώς μπορεί να μη τόν κάμνι ό Πέτρος; «Επί τού λόγου Σου, θέλω ρίξει τόν δίχτυον».

Πάνε να σπάσουν τά δίχτυα από τήν άγρα των ψαριών. Φώναξαν τόν άλλο πλοίο να έλθη να τούς βοηθήσει, να μοιρασθί τόν φορτίο γιατί θά θυσιζόταν τόν δικόν τους. Πόσο γαμίζει ή άδεια ζωή μας με τήν Παρουσία τού Χριστού. 'Υπερεκχειλίζει. Κι' από τήν αβηθία τρέφουμε κι' άλλους. 'Αχ ψυχή, νάσεις τί χάνεις πού δεν έχεις τόν Χριστό στο καράβι τής ζωής σου. Προσκάλεσε Τον. 'Αφίσε Τον να γίνι ό Κυβερνήτης του. Θά σε σώσει. Θά πληρώσει τόν θλιβερό κενόν σου. Θά σε γεμίσει από τήν Παρουσία Του και τισ ευλογίες Του. Πρέπει όμως να τόν άφίσης, να πιστεύσης σ' Αυτόν—και να Τόν κάμνης Κύριον και Σωτήρα σου.

Κάτι πολύ παράξενο όμως κάμνει ό Πέτρος—ό ψαράς μαθητής τού Χριστού. 'Αντί να πη στον Χριστό: «Μείνε μαζί μας, Κύριε, στο πλοίο για να μäs λες πάντα πού να ρίχνουμε τόν δίχτυ μας»—Τού λέγει: «Έξελθε απ' έμού, όστι άνήρ, άμαρτωλός είμι, Κύριε» (Λουκά 5, 8). Μυστηριώδης ή παράκλησις αυτή τού Πέτρου. Γιατί να πη στον ευεργέτη Χριστό: «Φύγε από κοντά μου». Δέν τού έκαμε κανένα κρό. Ευεργετική υπήρξε ή Παρουσία Του.

Τί έκαμε τόν Πέτρο να προβάλι τέτοια παράκλησι—τέτοια άναβή αίσια πρös τόν Χριστόν;

Μιά μεγάλη στιγμή-μία πάλη διεξήχθη μέσα στην καρδιά τού Πέτρου. 'Ηταν Χριστιανός. Έβλεπε ν' ακολουθήσει τόν Χριστόν, μολις Τόν πρωτογνώρισε κατά σύστασιν τού άδελφού του 'Ανδρέα. Μέσα του βρισκόταν δύο φωνές, δύο φ

σεις—ή θεία πού τού χαρίστηκε όταν δέχτηκε τόν Χριστόν διά τής πίστεως ως Σωτήρα του και ή ανθρώπινη, ή Αδαμική, πού άν και λυτρωμένη, παραμένει άτελής κι άνθρώπινη.

Ο Πέτρος άποκαλεί τόν έαυτόν του άμαρτωλόν—όχι άγιον, όπως πολλοί από τούς ακολούθους τού Χριστού σήμερα επιθυμούν ν' αυτοαποκαλούνται και ν' αλληλοκαλούνται. Όσο μεγαλύτερα είναι ή Παρουσία τού Χριστού στη ζωή μας, τόσο περισσότερο συναισθανόμεθα τήν άμαρτωλότητά μας. Όταν ήμεις άμολογούμε τήν άμαρτωλότητά μας και οι άλλοι τήν αγιότητά μας—θά πη ότι ό Χριστός κάτι έχει κάμει στις ψυχές μας.

Ο Πέτρος άντελήφθη τή στιγμή εκείνη πόσο άνάξιος ήταν να βρίσκεται σε τόσο στενή επαφή με τόν Χριστόν. Ο τρόπος με τόν όποιον πολλές φορές ήμεις συμπεριφερόμεθα ως ακόλουθοι τού Χριστού, αφίνουμε να ένοηθή ότι κάνουμε στον Χριστό μεγάλη χάρη και Τού δίδουμε άξία με τήν συντροφία πού Τόν κάνουμε. Πόσο διαφορετικοί από τόν Πέτρο. 'Η άβηθία των ευλογιών τού Χριστού δέν τόν ώδων να θεωρήσει τόν άξιο τόν χαρακτήρος του, αλλά τήν πλήρη ανείσθητά του. 'Ημείς ότ'ν άφρονες άπολαμβάνουμε τισ ευλογίες τού Θεού, τόν παίρνουμε ως ένδειξι ότι κάτι είμεθα και μäs άξίζουv. Ουαί και αλλοίμονον, Ο Πέτρος αντί να επαινέσει τόν έαυτόν του λέγοντας: «Βλέπεις πόσο καλός είσαι—γι' αυτό κι' ό Θεός σού έδωσε τόσα αγαθά», λέγει: «Φύγε Χριστέ από κοντά μου είμαι άμαρτωλός». 'Η παρουσία τού Χριστού, ή άβηθία των ευλογιών Του πρέπει κι' έμäs να μäs φέρη σε μεγαλύτερη συνείσθησι τής άμαρτωλότητός μας. Αυτό δε έκαμε τόν Χριστόν να μη άπομακρυνή από τόν Πέτρο, αλλά να τόν έλν μαζί Του και να τόν εισαγάγν στον κύκλο των μαθητών. Τό συναισθημα τής άμαρτωλότητός δεν άπαθεί τόν Χριστόν, αλλά Τόν έλκυει—άσχετα άν ήμεις νομίζουμε τόν αντίθετον. Φοβούμεθα πώς ή Παρουσία τού Χριστού, θά σημαίνει διαρκή έλεγχον τής άμαρτωλότητός μας, ενώ στην πραγματικότητα σημαίνει διαρκή απολύτρωσιν και τήν χαράν τής συγχωρήσεως μας διά τόν πολυτίμου Αίματος τού Χριστού.

Μόνον ως άμαρτωλός μπορεί να σε δεχθί άρχικά ό Χριστός, για να σε σώσει και ή Παρουσία Του εξακολουθεί να σου είναι αναγκαία γιατί είσαι συγκεχωρημένος—συνωσμένος άμαρτωλός, όπως ό Πέτρος.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Σ η μ.: 'Ο έπιθυμώv να λάβη ένα τεύχος με τήν σειρά των άρθρων «Τό Κήρυγμα τής Κυριακής» ό λοκλήρου τού προηγούμενου μηνός, ή δωρεάν δόκκληρον τήν Κανήν Διεθνήν, εις άπλήν νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μäs γράψι εις τήν διεύθυνσιν: «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ»—Γραμματοδούρις 387, 'Αθήναι.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ—ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

'Αχαρνών 98 — 'Αμφιλόγιος 1
'Επαλέκαμε άκ τού κατέδου της και δέχεται και κα πρότερον 10-12 και 5-7 ώς και επί συνευτεθεί. Τηλέφωνον 810.760.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικός κοχλίας

1) ΣΕΡΤΙΚΟ. 2) ΚΟΠΑΔΙ. 3) ΔΙΠΛΩΜΑ. 4) ΜΑΧΑΙΡΙ. 5) ΡΙΖΩΜΑ. 6) ΜΑΚΕΤΤΑ. 7) ΤΑΝΥΣΜΑ. 8) ΜΑΡΑΖΙ. 9) ΖΙΜΠΟΥΛΙ. 10) ΛΙΒΑΝΙ. 11) ΝΙΟΒΗ. 12) ΒΗΜΑΤΑ. 13) ΤΑΜΠΑΚΟΣ. 14) ΚΟΣΜΗΜΑ. 15) ΜΑΚΑΡΙ. 16) ΡΙΖΙΚΟ. 17) ΚΟΡΥΦΗ. 18) ΦΗΡΗ. 19) ΚΙΝΙΝΟ. 20) ΝΟΣΗΜΑ. 21) ΜΑΡΟΥΛΙ. 22) ΛΙΘΑΡΙ. 23) ΡΙΑΛΤΟ. 24) ΤΟΚΕΤΟΣ. 25) ΤΟΣΚΑΝΗ. 26) ΝΗΜΑΤΑ. 27) ΤΑΡΑΤΣΑ. 28) ΤΣΑΜΙΚΟΣ. 29) ΚΟΣΜΙΚΑ. 30) ΚΑΛΥΒΑ. 31) ΒΑΓΟΝΙ. 32) ΝΙΤΙΚΟ. 33) ΚΟΡΩΝΑ. 34) ΝΑΖΙΑ. 35) ΛΠΟΧΗ. 36) ΧΗΜΕΙΑ. 37) ΑΘΗΝΑ. 38) ΝΑΟΥΣΑ. 39) ΣΑΜΑΤΑΣ.

Διπλό κεφάλι

ΒΟΛΟΣ (ΒΩΜΟΣ. ΟΜΗΡΟΣ, ΛΑΚΩΝ, ΟΡΙΟΝ και ΣΑΚΩΝ.

Κρυπτογραφικόν

1) ΔΟΥΝΑΒΙΣ. 2) ΟΙΝΟΣ. 3) ΗΒΟΣ. 4) ΝΟΥΒΙΑ. 5) ΑΙΑΣ. 6) ΒΟΥΝΑ. 7) ΙΟΥΔΑΙΑ. 8) ΣΟΥΔΑΝ.

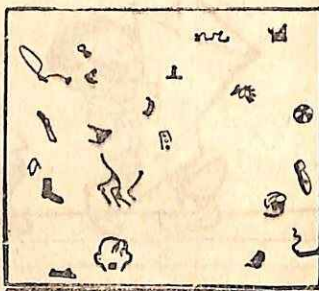
Συλλαβόγραφος

Πηγή (ΠΙ-ΓΗ).

Τρεις μαγικές εικόνες χωρίς εικόνα

1) ΛΑΡΙΣΑ (μουΛΑΡ ΣΑΝ...), 2) ΛΑΙΛΑΠΕΣ (ΑΕΛΑ ΠΕΣ...), 3) ΤΟΥ-Ι-ΣΤ (ΤΟΥ ΙΣΤορικού).

20 μικροδιαφορές

Τό σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά ακριβώς σημεία έβρισκονται οι 20 μικροδιαφορές.

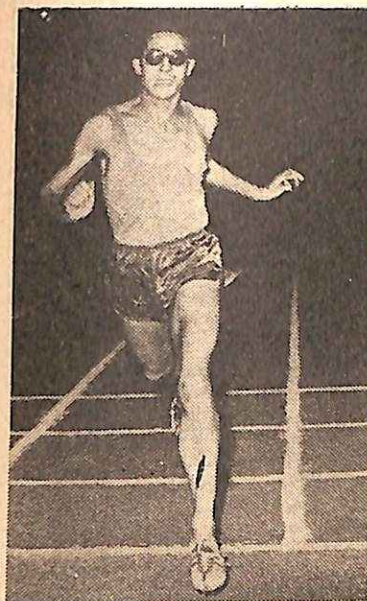
Η λύσις τού ύπ' αριθ. 919 σταυρολέξου

Οριζοντιώς:

1) ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΙΣΜΑ. 2) ΟΝΑΡ—ΜΟΝΑΙ—ΤΙΜΩ. 3) ΑΠ—ΙΑΜΑ—ΛΑΟΣ—ΜΕ. 4) ΕΛΣ—ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ—ΧΟΠ. 5) ΡΑ-ΙΤ—ΡΩ—ΑΙ—ΤΑΣΙ. 6) ΑΡΠΑ—ΕΡΕ—ΜΑΡΙ. 7) ΠΑΜΙΡ—ΣΠΟΡΑ—ΚΟΛΕΤ. 8) ΑΜ—ΕΤΟΣ—ΓΑ—ΑΡ. 9) ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ. 10) ΝΝ—ΩΜ—ΠΟΝΩ—ΟΤ. 11) ΟΑΣΙΣ—ΑΔΕΤΑ—ΔΟΣΤΕ. 12) ΤΑΩΣ—ΕΥΑ—ΚΑΡΑ. 13) ΟΠΟΙ—ΟΠ—ΣΡ—ΕΝΑΣ. 14) ΡΟΚ—ΟΔΑΛΙΣΚΕΣ—ΣΚΙ. 15) ΑΤ—ΟΠΑΙ—ΑΠΩΝ—ΩΣ. 16) ΕΛΙΑ—ΑΜΟΝΙ—ΟΤΑΝ. 17) ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

Καθώς:

1) ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΦΟΡΑ. 2) ΟΠΛΑ—ΑΜΥΝΑ—ΠΟΤΕ. 3) ΑΝ—ΣΙΑΜ—ΣΤΟΚ—ΑΠ (Πορφύρας). 4) ΝΑΙ—ΤΡΙΑΓΩΓΙΑΣ—ΟΙΑ. 5) ΤΡΑΜ—ΠΡ—ΣΩ—ΟΠΑΠ. 6) ΜΑΡΑ—ΕΡΩ—ΣΟΔΑ. 7) ΣΠΑΡΩ—ΣΤΟΜΑ—ΠΑΙΑΝ. 8) ΤΟ—ΕΠΟΣ—ΔΕ—ΜΑ. 9) ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΟΣ. 10) ΘΑ—ΕΡ—ΠΟΤΑ—ΝΤ. 11) ΜΙΛΙΑ—ΑΓΟΝΑ—ΣΚΑΙΑ. 12) ΑΚΙΜ—ΑΓΩ—ΚΡΕΠ. 13) ΣΤΟΑ—ΑΚ—ΔΑ—ΣΩΟΙ. 14) ΜΙΣ—ΤΡΟΒΑΤΟΡΕ—ΝΤΟ. 15) ΑΜ—ΧΑ-Ι-Α—ΣΑΝΣ—ΑΥ. 16) ΩΜΟ—Σ—ΕΛΙΟΤ—ΑΚΩΝ. 17) ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ.

Ο Νίκος Ρεγκούκος.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΓΕΡΙΑ

ΝΙΚΟΣ ΡΕΓΚΟΥΚΟΣ

Έκπληκτική άνδρος

ΟΙ ΕΦΕΤΕΙΝΟΙ πανελλήνιοι άγώνες στίβου άπεκάλυψαν ώρισμένα νέα ταλέντα. Ταυτόχρονα, όμως, έδωσαν τήν ευκαιρία σε μικρούς αθλητές, πού θεωρούνται νέοι, να άποδείξουν τόν άναμφισβήτητο ταλέντο τους. Ένας απ' αυτούς ήταν και ό Νίκος Ρεγκούκος.

Δέν είναι άγνωστος στους φιλάθλους ό Νίκος Ρεγκούκος. Από μικρό παιδί μπήκε στον στίβο γι' αυτό και τόν όνομά του άκούγεται αρκετά χρόνια. Πρώτα έμφανίστηκε με τήν ομάδα τού «Α.Ο. Κηφισιάς». Τό γυμναστήριο του μαρτυρεί από τισ άτέλειωτες ώρες κατά τισ όποιες έπροπονήτο ή άγωνιζόταν μέσα σ' αυτό. Οι έπιδόσεις του, όμως, δέν βελτιώνονταν σημαντικά. Τό 1960, όμως, μεταπήδησε στον «Παναθηναϊκό». Μέσα σ' ένα χρόνο από μετριότης, έγινε διασημότης! Πραγματικά, ή πρόδοός του ήταν έκπληκτική. Και τόν άκόμη πύο σπουδαίο είναι ότι έσημείωσε άνοδο όχι σ' ένα άγώνισμα (τής ειδικότητός του, όπως θά λέγαμε), αλλά σε πολλά!

'Ας τόν «Α.Ο. Κηφισιάς» έφυγε με 57,9 στα 400 μ. μετ' έμποδών και με 11" στα 100 μέτρα. Τόν περασμένο χρόνο, δηλαδή σε διάστημα ενός έτους, έπείχε τισ εξής θαυμάσιες έπιδόσεις:

100 μέτρα... 10" 9
200 μέτρα... 22" 1
400 μέτρα... 48" 6
800 μέτρα... 1' 54" 4
200 μ. μετ' έμποδ... 26" 6
400 μ. μετ' έμποδ... 54" 5

Η πρόδοός του όμως, δέν σταμάτησε ως εδώ. Η εφετεινή περίοδος άπετέλεσε μιά νέα έκπληξι για τούς φίλους του στίβου δσον άφορά τόν «Κηφισιώτη» δρομέα. Κατέλαβε τήν πρώτη θέση στους πανελληνίους άγώνες στον δρόμο των 400 μ. με χρόνον 48" 5, τήν δεύτερη θέση στα 400 μ. μετ' έμποδών με 53" 6, και τήν τέταρτη θέση στα 200 μέτρα με 21" 9, προσφέροντας έτσι στον «Παναθηναϊκό» 14 συνολικά βαθμούς.

Και οι τρεις άνωτέρω έπιδόσεις του καθώς και τόν 1' 54" 2 πού έπείχε φέτος στα 800 μ. είναι μέσος στίς 4—5 καλύτερες ελληνικές όλων τών εποχών!

Τό περίφημο και σ' όντως θαυμαστό είναι ότι όλα τα έπιτεύγματα τού αλέντου του, μάλλον παρά τής εροπονήσεως του, Γιατί ό διοπτροφός ά

Αθλητικά παραθήνια

θλητής τής εθνικής μας ομάδος δέν είναι και τόσο τακτικός στις προπονήσεις του!... Έάν έπροπονητο άνελλιπώς και με ζήλο, άσφαλώς θά γίνονταν κορυφαίος. Φαίνεται, όμως, ότι όλα μαζί δέν μπορεί να τά έπιτύχη ό άνθρωπος. Και άθλητισμός και σπουδές και δουλειά. Ο Ρεγκούκος εργάζεται σήμερα στην Έμπορική Τράπεζα. Είναι κάτοχος τής αγγλικής και γαλλικής και επί πλέον σκεπτεται

δέν θά διοργανώσουν τούς Βαλκανικούς, λόγω διαφορών με τούς Βουλγάρους.

—«Είναι μιά ευκαιρία—δύλωσε πριν φύγη—να τούς οργανώσουμε έμείς στην 'Αθήνα. Τήν ζήμια πού θά ύποστούμε θά μäs τήν καλύψη ή Γενική Γραμματεία, ή όποια είναι σύμφωνη».

Έτσι έφυγε με ώραία όνειρα. Μιά ώρα, όμως, μετά τήν άφίξι του στο Βελιγράδι, οι Τούρκοι τόν

—'Ο «Όλυμπιακός» παραιτήθηκε από τόν πρωτάθλημα «Κυπελλούχων» ομάδων Εύρώπης, γιατί οι δύο πρώτοι άγώνες του με τήν «Αϊμπέρνια» Μάλτας θά είχαν οικονομική άποτυχία. 'Οστόσο, ή άμάδα τής Μάλτας έπιμένει να γίνουν οι άγώνες.

—Νέο θέμα Δομάζου» άναμένεται να δημιουργηθή—στά παρασκήνια άρχισε ήδη—αυτές τισ ημέρες, διότι ό «μικρός» δέν τακτοποιήθηκε επάνω σε κάποιο παλιό και πολύ γνωστό αίτημά του...

—'Ο νέος προπονητής τής «Α.Ε.Κ.» κ. Τσάκωναν, κτυπάει αλύπτητα όλες τισ εκδηλώσεις δενετισμού για να άποκτήσει τόν άπολυτό έλεγχο στο τμήμα του. Αυτό δεικνύει μερικώς «μεγάλους» παίκτες, οι όποιοι δέν ξέρουν πώς να αντίδράσουν.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τόν προσέχη μήνα ή Θεσσαλονίκη θά γιορτάσει τήν 50ετηρίδα από τής άπελευθερώσεώς της. Μέσα σ' όλες τισ άλλες τελετές και εκδηλώσεις, θά λάβουν χώραν και οι εξής αθλητικές διοργανώσεις:

Διεθνείς άγώνες στίβου με συμμετοχή 11 'Αμερικανών και 15 περίπου Εύρωπαίων αθλητών.

Διεθνείς Ιστιοπλοϊκοί άγώνες.

Τουρνουά μπάσκετ μπάλ με συμμετοχή ομάδων από τήν 'Αθήνα.

Ποδοσφαιρικός άγών μεταξύ έθνικής πολιτικής ομάδος και εθνικής ενόπλων.

Άγώνες δρόμου «Έλευθερίας» και στεφανοδρόμιους.

ΑΦΙΧΘΗ Ο κ. ΤΡΟΥΠΕΛ

'Ηρθε στην 'Αθήνα ό νέος προπονητής πού προσέλαβε ή ΕΠΟ για τισ εθνικές ομάδες, Γάλλος κ. Λουβίεν Τρουπέλ. Ο κ. Τρουπέλ θά έτοιμάσει τήν ομάδα πού θά τεθεί άντιμέτωπος τής εθνικής Αιθιοπίας. Επίσης ό κ. Τρουπέλ θά σχηματίσει από τώρα τόν πυρήνα τής εθνικής Νέων πού θά λάβη μέρος στο Εύρωπαϊκό πρωτάθλημα.

ΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ

Οι Τούρκοι έδεδείξαν τόν Σ.Ε.Γ.Α.Σ. ότι οι Βαλκανικοί θά διεξαχθούν άπωσδήποτε έφέτος, διότι διευσθετήσαν οι πολιτικές διαστροφές τους με τούς Βουλγάρους. 'Ας γνωστούν οι άγώνες αυτοί έχουν προγραμματισθί για τισ 28, 29 και 30 τρέχοντος μηνός στην 'Αγκυρα.

Μετά τούς Βαλκανικούς άγώνες οι Έλληνες και οι άλλοι Βαλκανίοι αθλητές θά μετασχουν σε διεθνείς «υψητά» πού θά γίνη στην Κωνσταντινούπολι.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Η αντίδρασις των διαιτητών στο σχέδιο διοικήσεως τής διατίθησας πού ψήφισε ή γενική συνέλευσις τής ΕΠΟ δέν είναι κατά βάση δικαιολογημένη. Γιατί, κατά τήν γνώμη μας, δέν έχει σημασία ό τρόπος με τόν όποιον διεξάγεται ή διαίτησις άσπ τα πρόσωπα πού τήν άποτελούν. 'Εφ' όσον τα πρόσωπα αυτά είναι τα όσα θά προσάγουν να έταξουν τήν ίδια, έφ' όσον έξακολουθούν να είναι έφ' όσον ή συνείδησις τους είναι έλαστική σύδεση δελτίωσης πρόκειται να έπείσθ. Δέν είναι θέμα, λοιπόν, μορφής διοικήσεως αλλά άρχείας άκευμ και ή πλήρης άνεξάρτητοποίησι—θα άποτύχουν έφ' όσον ό διοισδήποτε καινούργιος όνός μπειναι στο χαλασμένο άσφάλι...

Τρεις από τισ καλύτερες κολυμβήτριες μας, πού έπαιξαν πρωτεύοντα ρόλο στους τελευταίους άγώνες. 'Εξ άριστερών: Κοντομάνη, Δούη, Κουγεβετοπούλου.

Αριστερά ο γέρος Ίνδος και δεξιά ο Τζόν Ουίλλιαμς.

Ο Ίνδος με τα κουρέλια

Ήταν φακίρης ή άπατεώνας;

ΠΟΣΑ μυστήρια κρύβει η Ίνδια, η εξωτική αυτή χώρα με τους φακίρηδες και τους γόητες φιδιών!

Όταν διαβάει η άκοχη και γείε τις περιγραφές τους, είναι λογικό να χαμογελάει με εθονομική δυσπιστία. Αυτό έκανε κι ένας Βρετανός στρατιώτης, ο Τζόν Ουίλλιαμς, που βρέθηκε σ' αυτή τη χώρα, στην εποχή του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Είχε δη μάλιστα μερικές φαιωμένες επιδείξεις, αλλά — όπως οι περισσότεροι συνάδελφοί του — τις θεωρούσε κι αυτός ταχυδακτυλουργικά κόλπα.

Όσπου, μία μέρα, στο μικρό χωριό Μπιλασσπού της περιφέρειας του Γκνάλιορ, συνάντησε τον άγνωστο με τα κουρέλια...

«Αλλά, άς άρτίσωμε τον ίδιο να διηγηθή την άπίστευτη αυτή ιστορία.

«Ήταν μεσημέρι. Ο ήλιος έβγαινε αλύπητα το μικρό λαοπαχόρι, όπου είχαν καταστρώσει. Οι περισσότεροι συνάδελφοί μου κοιμόνταν στις σκηνές τους, έχω όμως τοιγυρία στο χωριό, αναζητώντας κάτι ενδιαφέρον. Είχα ώστόσο κοιναστή πιά κι έτοιμαζόμουν να γυρίσω πίσω, όταν είδα ένα παράξενο άνθρωπο, καθισμένο σταυροπόδι πάνω σ' ένα τσουβάλι.

«Ήταν πανύψηλος, με μακρινά και άταχτα μαλλιά, που κρέμονταν στους ώμους του και με πικρή γενηάδα, που σκέπαζε το περισσότερο πρόσωπό του. Μολονότι πρέπει ναχε περάσει τα 40, δεν είχε την παλαική οντότητα. Ένας μάλλινος γιτώνας, βοδύμνος και κουρελιασμένος, σκέπαζε το άδυνατο κορμί του.

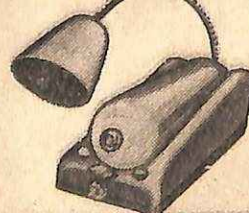
«Ήταν ο άσχημότερος άνθρωπος, που είχα συναντήσει! Έδινε μάλλον την εντύπωση ενός παράξενου θηρίου με δυο πόδια — σαν τους λιγάνθρωπους.

«Σταμάτησα και τον πρότρεξα. Αυτός δε φάνηκε να με πρόσεξε.

«Επειτα από λίγα λεπτά όμως, άρχισε την καταληκτικότερη «παράσταση», που είχα δει ποτέ. Προότα, έχυσε γάμο, στο χόμα, λίγο νερό από μια πήλινη στάμνα. Πήρε την πιπτετή λάστι, που σχηματίσθηκε και έπλασε μ' αυτήν τρεις πάπιες. Τις άφησε γάμο, για να τις ξεράνη ο ήλιος. Στο μεταξύ, έ-

ΜΗΧΑΝΑΙ
ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ
ΚΑΛΥΣΩΝ

ΚΑΝΟΥΝ ΤΕΛΕΙΩΣ
ΑΟΡΑΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΠΙΣΚΕΦΗΤΕ ΜΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15

ρω του. Προόεξα ώστόσο πως δεν τολμούσαν να τον πλησιάσουν. Μένανε περί τα 4 μέτρα μακριά του.

«Ο γέρος σηκώθηκε. Κι' οι γυρικοί τοαθήτησαν άμέσως πίσω για να κρατήσουν την ίδια απόσταση. Πήρε το παλιό τσουβάλι που καθότανε κι' είχε κάτω στη γλώσσα του, που δε μπορούσα να το καταλάβω, μολονότι την ήξερα άσχετά καλά.

«Καθώς σάλευαν τα χείλια του, φαινόταν τα δόντια του, χρωματισμένα κοκκινωπά απ' το μάσημα του «μπετέλ». Είχε βγάλει κάθε δεύτερο δόντι του, κι' αυτά, που άπομένανε, άραιά, τον κάνανε να μοιάζει με λύκο!

«Ξαφνικά, άπλωσε το χέρι του κι' άρπάξε ένα άδύνατο άγροάκι, που βρέθηκε από άπορροσεία κοντά του. Ο μικρός γοφούωσε τα μάτια του απ' τον τρόμο. Τα χείλια του κουνιόνταν, αλλά δεν κατώρθωσε να βγάλει ούτε μία λέξη ή να φωνάξει.

«Ο γέρος τον σήκωσε με το ένα χέρι και τον έβαλε μέσα στο τσουβάλι. Έδωσε το άνοιγμα, μονολογώντας συνεχώς στην παράξενη γλώσσα του. Τότε, άρα, τράβηξε άστραγαλιά μέσα απ' το ρούχο του ένα μαχαίρι, ως 35 πόντους μακρού, και, με μια άσχημη και συνεχή κίνηση, βύθισε τη λεπίδα του στο τσουβάλι, περίπου στο ένα τρίτο του ύψους του.

«Το παιδί, που ήταν μέσα, έμπηξε μια σπαρακτική κραυγή, που μου πάγωσε το αίμα. Έστόσο έμενα, σαν άπνοισμένος, άνικητος να επέμβω...

«Ο γέρος κατόφερε κι' άλλες τέτοιες μαχαίρες, πολλές. Και, κάθε φορά, το παιδί φώναζε ή βογγούσε...

«Τέλος, συνήλθα και προόχρησα για να το γλυτώσω. Φαίνεται όμως πως ο γέρος είχε διαβάσει τη σκέψη μου, γιατί, την ίδια στιγμή, έλυσε το τσουβάλι και τ' άρπασε να γλιστρούει ως κάτω.

«Το άγροάκι, μέσα σ' αυτό, ήταν σκετασμένο όλόκληρο με αίματα! Ρώκωα από αίμα κυλούσαν στα γόνα και στα πόδια του κι' έσταζαν στο φρονιμένο χόμα. Κότταζε το κεφάλι, με μια ματιά άβυσσική. Περίμενα πως θα σωραζότανε γάμο, απ' τις πληγές του. Κι' όμως αυτό φαινόταν άσ να μην είχε πάθει τίποτα το σοβαρό!...

«Ο γέρος γαίγησε μια φορά κι' άμέσως το παιδί, άσ να είχε συνέλθει από καταληψία, πετάχτηκε όρθιο κι' έφγνε τρέχοντας.

«Τροπτεύθηα κάποις τόν — καμιά κόττα ή άλλο μικρό ζώο κουνιμένο από πόνι μέσα στο τσουβάλι. Τησποώξα με την άκρη της υπότας μου. Ο γέρος τ' άρπάξε άμέσως και το γύρισε ανάποδα. Ήταν έντελώς άδειο!

«Κότταζε προς τη διεύθυνση, που είχε πάρει το παιδί. Και έδωα μια σειρά από σταλαγματιές αίμα στο χόμα...

«Ο γέρος μάεψε τα λιγοστά πράγματά του κι' άπομαζώνθηκε ήσυχος. Οι γυρικοί σκορπίστηκαν. Κι' έχω γύρισα στη σκηνή μου, σαν παραλισμένος απ' ό,τι είχα δει. Ήταν κάτω το αφάνταστο, το καταπληκτικό. Και άκόμη άναρωτιέμαι:

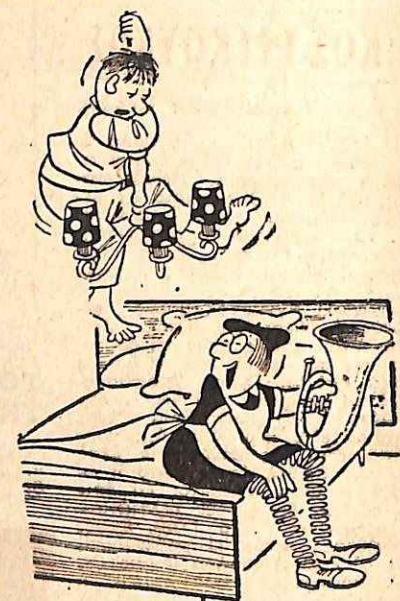
«Ήταν φακίρης ή άπατεώνας; Ο γέρος με τα κουρέλια; Άζωα και σίμωα, δε μπορώ να δώσω μία άπάντηση σ' αυτό το έρώτημα.

ΓΩΝ ΟΥΓΑΛΙΑΜΣ

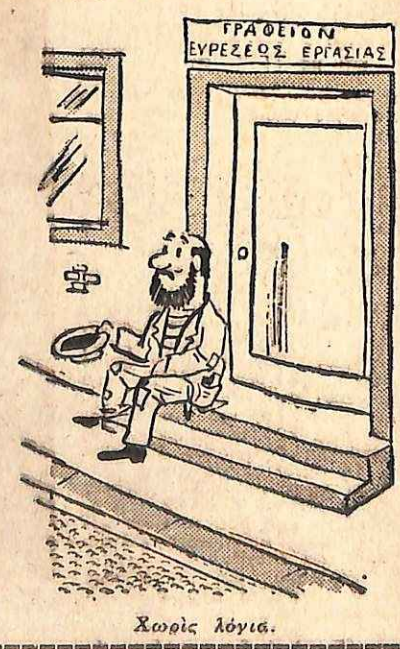

ΟΡΝΙΘΟΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ

Μου διαβάσετε, παρακαλώ αυτό το γράμμα του συζύγου μου;... Είναι γιατός!...

Δε μπορείς να με ξυπνήσεις πιο αλαλά, βρε Μαρία;

Χωρίς λόγια.

Η αλληλογραφία μας

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΕΥΑ ΓΕΩΡΓΙΑΑ άπάντησε ταχυδρομικά στις: Ρίτα Παπαδάκη και Μαρία Παπαδάκη Χανιά, Άσπασία Αδραμοπούλου Λάρισα, Καίτη Μανουσπούλου Αθήναι, Νίνα Ώραιοπούλου Κουκάκι, Έλενα Πέτσου Πλατύ, Φίφη Δανιήλ Χολαργό και Αθηνά Άντωνπούλου Καραμάτα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Άρτεμις Γεωργίου, Τράχωνας, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, την αγγλική, ή γαλλική γλώσσα.

Η Ρούλα Ν. Άντωνιάδου, Θησέως Νο 56, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς επίσης και την άναυαλήγή κάρτ — ποστάλ.

Η Άνδρούλλα Κωνσταντινίδου, (18 χρόνων), Αγίας Λαύρας 26, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική, ιταλική γλώσσα, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Μαίρη Δημητριάδου, (17 χρόνων), Αριστοτέλους Νο 2, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα, ηλικίας 18—25 χρόνων. Το ίδιο ζητούν και οι Νόρα Γεωργίου (17 χρόνων) και Σόφη Μιχαηλίδου, για τις οποίες ισχύει ή ίδια διεύθυνση.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Μάριος Μιχαηλίδης, άδός Άγίου Ιωάννου Νο 4, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άναυαλή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γιαννάκης Κυριακού, Έσα Μετόχι, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 16 χρόνων, με σκοπό τη άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Κωνσταντίνου, Λύτρα 13, Κωνσταντία, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άναυαλή γραμματοσήμων και την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Παντελής Ζαλούμης, Σ. Μενάδρου Νο 2, Άγιοι Όμοιοι, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη

άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ντίνος Κυριακού, Σολωμού Νο 6, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άναυαλή γραμματοσήμων και κάρτ — ποστάλ.

Ο Κώστας Κ. Κυριακού, Β. Φρειδερίκης 9, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κόκκος Χαραλαμπίδης, Ριχάρδου Νο 7, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην Αγγλία, και την Κύπρο, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρέας Ίωσηφιδης, Ίφνας, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Δ. Λουκάς, Παλαμά Νο 60, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ντίνος Γεωργιάδης, Μπλόκ Νο 13, άριθ. 4, Πολυκατοικίες, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18—30 χρόνων.

Ο Αλκης Λέβας Θεοτοκλέους Νο 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Μάκης Ίωαννίδης, Θεμιστοκλέους Νο 2, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15—16 χρόνων, απ' όλον τον κόσμο.

Ο Η. Πιστιάλης, Μιά — Μηνιά, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 19 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Μάρκος Νικολαΐδης, Σταύ Τραπεζής, Νο 10, Μόρφου, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο.

δλον τον κόσμο με σκοπό την άναυαλή γραμματοσήμων.

Ο Πολίκος Βαρέλιος, Περικλέους 19, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες μαθήτριες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 15—18 χρόνων.

Ο Κώστας Ν. Χατζηργιορίδης, Αύλων, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρέας Τριταΐος, Συριανόχωρι, Μόρφου, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες από την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 17—19 χρόνων, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρέας Μ. Ταπακούδης, Έμπα, Πάφος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας και κάρτ — ποστάλ.

Ο Σάκης Ρήγας, ΡUSIE RESTANTE, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18—22 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Λούλης Κωνσταντίνου, Ο Ν. Ιωάννου και Ο Άνδρέας Κυριακού, Κάτω Λακαντάμια, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15—19 χρόνων, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Μπέμπης Νικολαΐδης, Σταύ Τραπεζής Νο 6, Μόρφου, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Μιχάλης Τσολάκης, (19 χρόνων), Αριστέιδου Νο 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ιδιαίτέρως από την Ελλάδα και τα νησιά.

Ο Τάσος Ζαχαριάδης, Μπότσαρη Νο 4, Μόρφου, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 15—17 χρόνων, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 300
Έξαμηνος » 150
Τρίμηνος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Άίρες Άγγλιας 7
» Δολάρια 20
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 1000
» Φρ. Έλβ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Έμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού διά τραπεζιτικής τοιαύτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Άδρα, τανίου 4. (Πλατεία Κλαυθμώνος).

Αθήναι.

Διευθυντής-Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΤΖΗΣ
Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Διητής και υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΤΑΝ
Ναϊάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

ΥΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΝΙCΑ GRIGORIADOU, SAKARYE SOK., No 13, BU-YUKADA, ISTANBUL, TURKEY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Διο άδελφές, ή GEORGETTE, (31 χρόνων) και ή VIOLA AS-SAI, (22), 19 RUE EL SEBAC 19 AP. No 9, HELIOPOLIS, EGYPT, RAU, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από το Έξωτερικό, με σκοπό την άναυαφή μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελεν επακολουθήσει.

Η MARINELLA FRANCESCHI (16 χρόνων), μαθήτρια Γυμνασίου, AVENIDA DON DIAZ 1419, DAVID, R. DE PANAMA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες της ηλικίας της στην ελληνική, αγγλική και Ισπανική γλώσσα, με σκοπό την άναυαλήγή κάρτ-ποστάλ.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο GEORGE PAPALEXANDROU, S/T SPEEDWAY TRITON SHIPPING INC., 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και ιδιαίτέρως από την Ελλάδα, με σκοπό την άναυαφή μιας σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο SAKIS THANOS, S/S ARCHIMIDE CO HATZIPATERAS AND SONS 9 CAMOMILE STREET, LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άναυαλή σχέσεων και ό,τι άλλο ήθελεν επακολουθήσει.

delice Ideal

• Άσυναγόνιστα φίλτρα για εύγενή καννά.

• Μεγαλύτερο σιγαρέττο για πρόσθετο φίλτρόρισμα.

KING-SIZE
APX. 10.

KING-SIZE
APX. 750

ΣΠΟΥΔΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Με το παγκοσμίου επικρατήσαν ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ στην ελληνική γλώσσα από την ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Σε λίγους μήνες, με λίγα έξοδα, χωρίς μεγάλη προσπάθεια, εμάθετε ΤΕΛΕΙΑ, ΑΝΕΤΑ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ή την ΤΕΧΝΗ της άσκείας σας, χωρίς να μετακινήθηκε από το σπίτι σας. 'Επί πλέον, ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ, που χορηγείται εις τους αποφοίτους από την Γαλλική Σχολή, εξασφαλίζει ένα ΛΑΜΠΡΟ ΜΕΛΛΟΝ. Διδάσκονται: Ραδιο — Ηλεκτρονική — Τηλεόρασις — Ηλεκτροτεχνική — Εγκαταστάσεων — Ηλεκτρομηχανική Αυτοκινήτων — Αρχιτεκτονική ή Μηχανολογικό Σχέδιο. Διά ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ γράφεται η τηλεφωνική ορίζοντες το Τμήμα που σας ενδιαφέρει εις το εν 'Αθήναις ΙΔΡΥΜΑ της ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ: Ι.Ε.Σ. 'Οδός ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 13 (Τ-143) ΤΗΛ. 624.727.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΤΕΧΤΙΜΑ-IDEAL
καί CLAES
Γ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
Καρύτση 7. ΤΗΛ-24.173
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ ΜΟΝΤΕΛΙΣΤ

Τελεία εκμάθησις ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ — ΜΟΝΤΕΛΙΣΤ, σε λίγους μήνες, με λίγα έξοδα, με εφαρμογήν του μοναδικού εις απόδοσιν Γαλλικού συστήματος Διδασκαλίας: COURSE DE COUPE MODERNE DE PARIS από τον εν 'Αθήναις Παράσημα της Γαλλικής Σχολής: ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, οδός ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 13, 5ος όροφος (Τ-143). Εις τας αποφοίτους χορηγείται ΓΑΛΛΙΚΟ ΔΙΠΛΩΜΑ απ' ευθείας από την ΠΡΩΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ της ΓΑΛΛΙΑΣ, που τους εξασφαλίζει ένα λαμπρό μέλλον.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκαστον 9—3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαριλάου Τρικούπη 113, τηλ. 613-610. Οικία 710-752.

'Ο G. KOXILIATIS καί ο A. SAKIDES, S/T EMBIRICOS, 11 EMBIRICOS Co LTD, DUNSTER HOUSE MARK LANE 17/19 LONDON E.C. 3., ENGLAND. Ξητούν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες από την 'Αθήνα ή τον Πειραιά, με σκοπόν ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

'Ο NASSOS ADAMOPOULOS S/T OLYMPIC RIDER, OLYMPIC MARITIME S.A. 17 AVENUE DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την 'Ελλάδα, κατ' επιθυμίαν από τον Πειραιά, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπόν την ανάπτυξιν ιμιας καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

'Ο DEMOS MALAMAS, M/V PENELOPE Co LUKIARDOPOULOS LTD, 24 STR. MARY AXE LONDON E.C. 3., ENGLAND. Ξητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Αθήνα, ηλικίας μέχρις 25 χρόνων, με σκοπόν την συνάψιν ιμιας καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο MILTIADIS STAVROULAKIS καί ο PANAYIOTIS YIAMALAKIS, S/T VEGA R.K., ST. CLARE HOUSE, 30/33 MINORIES, LONDON E.C. 3., ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπόν να τους κρατούν συντροφία στα μαζονικά τους ταξίδια.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Τέσσαρες φίλοι, ο GEORGIOS PETROU, (18 χρόνων), ο D. ELEFTHERIOU (22) καί ο THEODOULOS KIRIAKOS (21), 9 CAMBRIDGE RD, HASTINGS SUSSEX ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην την 'Ελλάδα, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπόν ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

'Ο ANTHIMOS CANTSIDES, STUTTGART 13, OSTEND ST. 107E, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες Γυμνασίου καί με ποιητρίδες.

'Ο THEO ALEXANDROU, (26 χρόνων), PARKWEG 70 NÜMMEGEN, HOLLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό καί την 'Ελλάδα, με σκοπόν την μετανάστευσιν.

'Ο PAVLOS THEODORIDES (16 χρόνων), BEYOGLU, TARLABASI, FIJCI SOK, 5/3 TURKIYE, ISTANBUL, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες από την 'Ελλάδα καί την Θεσσαλονίκην με σκοπόν την συνάψιν ιμιας καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο PETER ARCHONTOVAS-SILIS, 388 FERRAIS ALBERT PARK, MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην τον κόσμον, κατ' επιθυμίαν από την 'Αθήνα, με σκοπόν την γνωριμίαν καί ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

'Ο C. GADZANIS, PHILCO RADIO E TELEVISAO DTO ENGENHARIA MECANICA, SAO PAULO, CAIXA POSTAL 4753 SAO PAULO, BRAZIL, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 18—20 χρόνων, κατ' επιθυμίαν από την 'Αθήνα, με σκοπόν ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία όχι απαραίτητη.

BROOKLYN ST. TEMPE SYDNEY, AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία δεσποινίδα ηλικίας 18—19 χρόνων.

'Ο D. PENTAKALIAS, SCHLEISSHEIMER ST. 381, 8 MUENCHEN No 45, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας άνω των 20 χρόνων.

'Ο N. NIKOLAIDES, PANGALTI ERGENEKON CAD. 131/2 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους καί νέες ηλικίας 15—19 χρόνων, από την 'Ελλάδα καί απ' όλην τον κόσμον.

'Ο D. GEORGIU (23 χρόνων), ο G. MICHAEL (24), καί ο VASOS GEORGIU (25), 186 TERMINUS ROAD, EASTBOURNE ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην τον κόσμον, κατ' επιθυμίαν από την 'Ελλάδα, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπόν την συνάψιν ιμιας καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο GEORGIOS PAPAMICHAEL, RUA VISE DE CARNAUBA 1316, HOSPEDARIA, BRAZIL, SAO PAULO, BRAZIL, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία 'Ελληνίδα ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπόν τον γάμον καί την μετανάστευσιν.

'Ο M. CHALDEOS καί ο TH. ANDRONOGLU, 8 MUENCHEN 25, RUSCHENHAUSER ST. 11, BEI FA KUFNER GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπόν τον γάμον. Φωτογραφία απαραίτητη.

'Ο CHRISTOS I. DROSAS, BAUBETRIEBE KTRP. ESSEN / WEST SCHEBERHOF STR. TOT 5, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας άνω των 18 χρόνων, στην ελληνική καί γερμανική γλώσσα, με σκοπόν την συνάψιν ιμιας καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο P. GEDOSSIS καί ο T. PASKALIDES, KALSHEUREN BEI KOELN HANS BOCKLEN ST. 34, GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην τον κόσμον, στην γερμανική καί ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

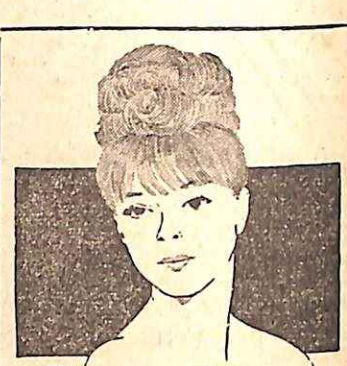
'Ο D. ELEFTH. 29 HUNGERFORD RD LONDON N. 7., ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 18—25 χρόνων, από την 'Ελλάδα καί το εξωτερικό, με σκοπό την δημιουργία ιμιας καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο S. COKOLAKIS καί ο HARRIS LIONAKIS, BASF LUDWIGSHAFEN RHEIN GU. 527/12 GERMANY, ξητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες στην ελληνική γλώσσα, με σκοπόν ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο CHRIS. RAKIS, WEST-PARK STR. 55, KREFELD, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλην τον κόσμον, στην ελληνική γλώσσα καί την γερμανικήν, με σκοπόν την ανάπτυξιν κατ' επιθυμίαν καί γαμματοσύνην.

'Ο GOLDEN GREEK, 2629 30TH ST. S.E., WASHINGTON 20 D.C. USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με ευπαρουσίαστές, 'Ελληνίδες, ηλικίας 16—20 χρόνων, κατ' επιθυμίαν από την 'Αθήνα, με σκοπόν την γνωριμίαν καί ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

'Ο C. GADZANIS, PHILCO RADIO E TELEVISAO DTO ENGENHARIA MECANICA, SAO PAULO, CAIXA POSTAL 4753 SAO PAULO, BRAZIL, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 18—20 χρόνων, κατ' επιθυμίαν από την 'Αθήνα, με σκοπόν ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία όχι απαραίτητη.

Πάντοτε άψοχη με την καινούρια ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ

Με μία καλή Πούδρα το πρόσωπό σας είναι πάντα όμορφο καί βελούδινο. Αλλά, πρέπει ή πούδρα να κρατάει καί να μη φράζει τους πόρους του δέρματος. Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι αεροποιημένη, δηλαδή σε κάθε μπόρο πούδρας υπάρχουν μικρές φυσαλίδες αέρος που την κάνουν οπλότες ελαφρά καί να γίνεται ένο με το δέρμα. Έτσι, ή επιδερμίδα σας άναπνέει κανονικά. Το πρόσωπο μένει όλην την ημέρα μάτ καί βελούδινο. Δοκιμάστε την νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ καί δέν θα διστάσετε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Διατηρήστε τα χέρια σας πάντα νεανικά. Γλυτάστε τα από την φθορά της μπουγάδας, με τον εξής τρόπο: Μουσκεύετε το ρούχα σε σκέτο νερό καί τα στίβετε καλά.

Κατόπιν ρίχνετε καυτό νερό μέσα σε μία σκάφη ή στο πλυντήριο σας. Με 1/2 φάκελλο Bella (Μπέλλα) σκόνη καί άνάλογο σαπούνι ή άπορρυπαντικό σχηματίζετε μία πλούσια σαπουνάδα. Έκει μέσα βάζετε το ρούχα ένα-ένα άπλωτά καί τα αφήνετε από το βράδυ σκεπασμένα. Το πρωί δά τα βρήτε πεντακάθαρα, πιο λευκά, καί δλα αυτά με ελάχιστο κόπο καί χωρίς χλώριο.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Αγίου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9—1 π.μ. καί 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

ΗΤΑΝ ένα φύλλο, κομμένο από μία έφημερίδα της 'Ιντιανάπολης του περασμένου μηνός καί μουσκειμένο απ' τη βροχή. Δέν ήπρηχε καμιά άποδειξις πως είχε κάποια σχέση με την Ξανθή κόπελλα, που είχε βρεθεί νεκρή, με τέσσερες μαχαιριές στο λαμίο. Μά ήταν το μόνο πιθανό στοιχείο, που είχε στα χέρια της ή άστυνομία του Τέννεση.

Η δολοφονημένη ήταν άγνωστη στο Φοάνκλιν, στη μικρή έκείνη πόλη του Τέννεση, όπου άνακαλύφθηκε το πτώμα της. Ένα γεωμετρικό πρωτόν το 1949, στην άκρη του άθλητικού γηπέδου.

Ήταν μέγας 25 χρόνων, λεπτή, όμορφη, χαλκωμένη. Τα φρονιμάτα της δέν είχαν καμιά μάσκα ή άλλο διακριτικό σημάδι.

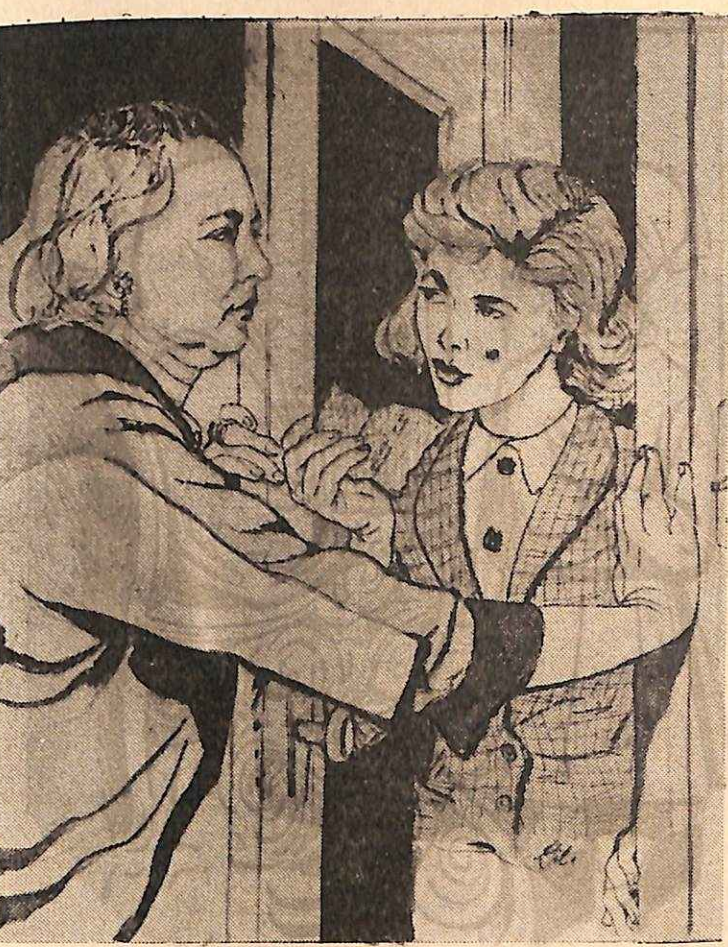
Μιά καί δέν ήσαν καθόλου άματα στο μέρος εκείνο, ήταν φανερό πως το έγκλημα είχε γίνει κάποιον άλλο καί είχε μεταφερθεί ύστερα εκεί το πτώμα.

Οι άστυνομικοί την εξέτασαν με σχολαστική προσοχή. Διαπίστωσαν πως ήταν ένα απ' τα εσωτερικά φύλλα του «Αστέρως της 'Ιντιανάπολης», της 23ης Οκτωβρίου.

Κάτι ήταν γραμμένο με μολύβι σε μία γωνία του περιθωρίου. Χρησιμοποιώντας ένα μεγεθυντικό φακό, οι άστυνομικοί μπόρεσαν να διαβάσουν, με πολλή δυσκολία: «Αϊζ Μπάτεϊ, 219 Ράσελ».

Ήταν διεθνήσις, αυτή; Τίποτ καί καμιά οδός Ράσελ;

Ένας απ' τους άστυνομικούς θυμήθηκε ένα δρόμο μ' αυτό το όνομα, στην πόλη Πόρτλαντ, 80 χιλιόμετρα μακριά απ' το Φοάνκλιν. Πήγαν άμέσως εκεί καί —

Η Ρόζα θέλησε να ξυδώσει τη Μπέττυ Μπούργκε, άπειλώντας την πως θ' άποκάμνυτε όσα ήξερε, για τη δολοφονία της Σάλλυ Γκόλντεν.

Έξ πρώτης ύφους: «Ότι ή Μπέττυ Μπούργκε, 61 χρόνων τώρα, ζούσε μαζί με το γνίο της Σέριαν, στο Φοάνκλιν, όπου είχε άνοιξει μία πανσιόν, κοντά στο μέρος όπου βρέθηκε το πτώμα της γήρας. Οί άστυνομικοί στρέφανε τώρα την προσοχή τους προς αυτή την κατεύθυνσι. Κάνανε μία λεπτομερή έρευνα στην πανσιόν.

Ένα απ' τα δωμάτια της ήταν σφονγασμένο πρόσφατα καί με μεγάλη επιμέλεια. 'Αλλ' οι έρευνες στησιάζες εξέτασις άποκάλυψαν ίχνη αίματος μέσα σε μερικές γραμμάδες, μετάξυ τοίχου καί πατώματος. Καί το αίμα αυτό ήταν του ίδιου τύπου με της Ρόζας Ντην.

Έξ άλλου, βρέθηκαν σ' ένα ντουλάπι, τυλιγμένα σε δέμα, άφροα ρούχα, που εξακριβώθηκε πως άνηκαν στη Ρόζα.

Τοξίς απ' τους ένοικιαστές της Μπούργκε καταθέσανε τώρα πως είχαν δει τη Ρόζα στην πανσιόν, χωρίς το βράδυ του έγκληματος. Είχαν κάνει μάλιστα συντροφιά μαζί της, είχαν πει οίσιον καί είχαν σνακάρει. «Ύστερα, οι δύο απ' αυτούς, καλισμένοι απ' το πότο, είχαν πάει να παγιάσουν. 'Ο τοίσις όμως έμεινε.

Αυτός, όταν οι άστυνομικοί τον έποβάσανε σε έξιαντητική άνάγκη, έμολόγησε πως είχε βοηθήσει το Σέριαν Μπούργκε να μεταφέρει κοντά το πτώμα στο άθλητικό γηπέδο. Με την έξιαντητική

ΜΙΑ ΣΚΙΣΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

διώχνει να το πολυελλίζουσε — λύνανε εύκολα το μυστήριο της ταυτότητας της δολοφονημένης.

Στον αριθμό 219 της όδοι Ράσελ, σ' ένα άσπρο σπιτάκι, μένανε, έδώ καί λίγες μέρες, κάποιος «Αϊζ Μπάτεϊ καί ή γυναίκα του. Είχαν έσθει εκεί απ' την 'Ιντιανάπολη, όπου είχαν φιλικές σχέσεις με μία νέα καί Ξανθή γήρα, τη Ρόζα Ντην. Όταν είδανε τη φωτογραφία του θύματος, άναγνώρισαν άδιάστατα τη Ρόζα. Μάλιστα, ή καί Μπάτεϊ βεβαίωσε πως αυτή της είχε γαρίσει το ταγίρο, που φορούσε. Το γνώρισε άμέσως, απ' το χαρακτηριστικό σγέδιο του ύψους.

Πέρα όμως απ' αυτές τις πληροφορίες, το άντρογόνο δέν έξερε να πει τίποτ' άλλο για τη Ρόζα Μόνον, ότι είχε παντρευτεί πολύ νέα καί ότι ο άντρας της είχε σκοτωθεί πρό 2 έτών σε αυτοκινητικό δυστύχημα — όπως τους είχε πει ή ίδια.

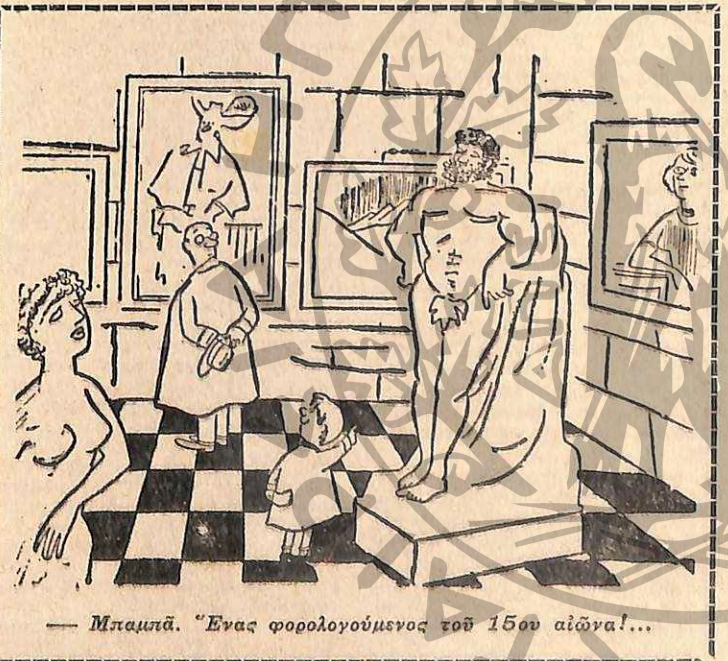
Οί άστυνομικοί καταπίστησαν καί πάλι με τη σκισημένη έφημερίδα. Αυτή τη φορά, όμως, φρόντισαν να προμηθευτούν ένα όλόκληρο, άθικτο αντίτυπο της. Καί, ψάχνοντάς το, άνακάλυσαν μία είδησι, που δέν ήλπιζε στο σκαμένο φύλλο, που είχε βρεθεί κοντά στο πτώμα.

Ήταν μία άνακοίνωσι της άστυνομίας της 'Ιντιανάπολης, που ύποσώτααν άμοιδή σε όποιον θάδινε πληροφορίες για τέσσερα έγκλήματα, που έμεναν τότε ακόμα άνεξεχνίστα.

Με την εύκαιρία αυτή, ή έφημερίδα άνάφερε καί άλλες παρόμοιες περιπτώσεις, που είχαν διαλευκωθεί στο παρελθόν. Μιά απ' όλες ήταν ο φόνος κάποιας Σάλλυ Γκόλντεν, το Δεκέμβριο του 1944. Το έγκλημα αυτό είχε γίνει απ' το σέλλυνο του θύματος, ένα γέρο 72 χρόνων, που είχε καθισκασθή σε 60 έτών φυλάκιση. 'Ο Γκόλντεν είχε όμολογήσει, είχε δηλώσει δέ πως τον βοήθησε στο έγκλημα καί κάποια Μπέττυ Μπούργκε, στην όποια έδωσε χροίματα καί ύποσέθηκε γάμο.

Ώδηγησης την άστυνομία στη διαφώτισιν ενός έγκλήματος

Το δικαστήριο όμως δέ θεώρησε άδικα τα στοιχεία, για να την καταδικάσει καί έκρινε. Ποιά σχέση τώσα είχε το παλιό αυτό έγκλημα με τη δολοφονία της Ρόζας Ντην; Ή άστυνομία εξακριβώσε καί, άσμεντο

σι αυτή, που πρόσφερε στη Δικαιοσύνη, πέτυχε ν' άταλλάξη απ' την ποινική δίωξι ως συνενοχος.

Στη δική κατάθεση, ότι ή Μπέττυ Μπούργκε καί ο γνός της του είχαν πει πως σκότωσαν τη Ρόζα, γιατί έζησαν να τους εξαδικάσει καί να τους πάρη λεφτά, με την άπειλή πως θα φανέρονε όσα ήξερε για τη συμμετοχή της Μπέττυ στην καλιά δολοφονία της Σάλλυ Γκόλντεν. Φαίνεται πως γνώριζε άλλους τους Γκόλντεν καί τη Μπέττυ.

Μάλιστα τους συνέδεσε μία στενή καί άσροκτη φίλια. Αυτή, όμως, ή άποπειρα του έγκρισμού της είχε σπινίσει τη ζωή της. Τον Ιανουάριο του 1950, έμεινε ή δική υπέρας καί γνός καί καταδικάσθηκαν καί οι δύο να καθίσουν στην ηλεκτροκή καρέκλα. Άσυνότρωα όστόσο, το Άνώτατο Δικαστήριο μετέσχευε την ποινή τους σε ισόβια δέσμη.

ΑΠΟ ΦΥΛΑΚΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΓΓΡΟΣΤΑΣΙΟΥ
'Ο άνθρωπος, που μπόρει να κερδίσει, ότι επέτυχε περισσότερα από καθε άλλον στη ζωή του, είναι άναμνηστικότητα, ο Άγγλος Άλλεν Μπάρι. Άρχισε τη σταδιοδρομία του από την ηλικία των 12 χρόνων ως φυλάκας σ' ένα γκαράζ, με μισθό 170 περίπου δραχμών την εβδομάδα. Σήμερα, έπειτα από 46 χρόνια άδιάκοτης έργασίας — είναι τώρα 68 χρόνων — διευθύνει ένα μεγάλο έργοστάσιο παραγωγής αυτοκινήτων με 55.000 εργατες. Όταν τον ρωτάνε πως έγινε τόσο πλούσιος, απαντάει, χαλαρώντας: «Κούλεψα πάντα καί δέβαλα ποτέ τον καιρό να το σκεφθώ».

Καθαρά, φρέσκα,
εὐωδίαστὰ σὰν τὴ θάλασσα
τὰ ρούχα πού εἶναι πλυμένα μὲ σέϊο TIDE

Tide

ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΛΑ